

Στυλ. Ι. Χαραλαμπάκη

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ

ΕΙΣ
33 ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1971

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ
ιδιωτική συλλογή

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ

Σε 33 Επιστολές προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη

Στυλιανός Ι. Χαραλαμπίδης

©

ISBN

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ιδιωτική συλλογή - αρχείο

«Τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω – Το καταπέτασμα του ναοῦ σχίστηκε στα δύο, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω» (Μτ:27:51). Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι καταργοῦνται οἱ μεσῖ-
τες ιερεῖς, γιὰτί εἰς το ἐξῆς εἶναι πλέον ὅλοι ευπρόσδεκτοι σὴν
Παρουσία του Θεοῦ. «Φοβηθῶμεν οὖν μή ποτε, καταλειπομένης
ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν
ὑστερηκεῖναι – Ἀς φοβηθούμε, λοιπόν, ἐνὼ μας ἀπομένει ὑπό-
σχεση νὰ εἰσέλθουμε σὴν ἀνάπαυση Αὐτοῦ, μήπως φανεί κά-
ποιος ἀπὸ εσᾶς νὰ τὴν ἔχει στερηθεῖ» (Εβρ.4:1)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγή	11
2. Επιστολή 1 ^η	15
3. Επιστολή 2 ^η	Αναγκαία η ειλικρίνεια 25
4. Επιστολή 3 ^η	Σύγχρονες γνώμες 35
5. Επιστολή 4 ^η	Δεν υπάρχει πάνω στη γη έργο “ειδικών ιερών” Αληθινές ερμηνείες 42
6. Επιστολή 5 ^η	Το φως λάμπει στα σκότη 48
7. Επιστολή 6 ^η	Η λάμψη του φωτός 54
8. Επιστολή 7 ^η	Οι παπαδικοί στολισμοί είναι μώμος στη διακονία του Ευαγγελίου Το φως λάμπει 60
9. Επιστολή 8 ^η	Η “ειδική ιεροσύνη” έγινε “χαράτσι διοδίων” 66
10. Επιστολή 9 ^η	Είθε να είχα ποταμούς δακρύων Το φως δεν σβήνει Η υπέρ ημών θέση του θείου Λυτρωτή 71
11. Επιστολή 10 ^η	Η φλόγα που καίει Ο Χριστιανός μόνος του συνδιαλέγεται με το Θείο και επανορθώνεται 78
12. Επιστολή 11 ^η	Αντί σαφών απαντήσεων ύβρεις Αναγνώριση ξένων στοιχείων 88
13. Επιστολή 12 ^η	Οι έμπειροι κατασκευαστές δερμάτων Η αποδοκμασία του Θεού σάς ανήκει εξ ολοκλήρου 94
14. Επιστολή 13 ^η	Έλλειψη αισθημάτων Χριστού Απολύθηκαν οι γδάρτες 100
15. Επιστολή	Ανοιχτή Επιστολή προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη 107
16. Επιστολή 14 ^η	Ο αποσηματισμός μου Η “Ειδική Ιεροσύνη” κλείνει το δρόμο προς την παρουσία του Θεού 113
17. Επιστολή 15 ^η	Ο Χριστιανός έχει και τα τρία αξιώματα του Χριστού Η πολύπλευρη ιεροσύνη του Χριστού 121

18. Επιστολή 16 ^η	Η Εκκλησία φέρει με θείο δικαίωμα τα αξιώματα της Κεφαλής της και του Νυμφίου της 127
19. Επιστολή 17 ^η	Οι “Αντίλαλοι” αντιλαλούν Πάνω στη γη δεν υπάρχει ιερατική εξουσία 137
20. Επιστολή 18 ^η	Τα ξένα στοιχεία είναι ειδωλολατρικής και Ιουδαϊκής προέλευσης Οικοδόμησαν όσα ο Θεός κατεδάφισε 146
21. Επιστολή 19 ^η	Η “ειδική ιεροσύνη” χαρακτηρίζει τους ανθρώπους ως λεπρούς απέναντι στον Θεό Οι ιερείς απολύονται ως υπεράριθμοι Η θέση του “ειδικού ιερατείου” αδικεί την Εκκλησία 153
22. Επιστολή 20 ^η	Οι “ειδικοί ιερείς” βρίσκονται στην “αντιλογία” του Κορέ Το φως υπάρχει, αλλά χρειάζονται μάτια για να το δουν 161
23. Επιστολή 21 ^η	Η χαμένη δραχμή Η “ειδική ιεροσύνη” αποστέρησε προνόμια στους Χριστιανούς 170
24. Επιστολή 22 ^η	Η “ειδική ιεροσύνη” εμποδίζει τη χρησιμοποίηση του Θεού από τον άνθρωπο 178
25. Επιστολή 23 ^η	Παραδείγματα “θαλασσοποίησης” Η θέση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας 185
26. Επιστολή 24 ^η	Μέγα Θεολογικό σφάλμα – Οι Πρεσβύτεροι δεν είναι ιερείς Πρεσβύτερος και Επίσκοπος ήταν ένα και το ίδιο πρόσωπο 202
27. Επιστολή 25 ^η	Επίσημη πληροφορία Οι Κληρικοί δεν χειροτονούνται Ιερείς ... 223
28. Επιστολή 26 ^η	Μεταξύ Νυμφίου και Νύφης δεν υπάρχει θέση για τρίτο πρόσωπο Κατά παρακίνηση Διαβόλου Οι τρεις αντι-Γραφικοί βαθμοί της Ιεροσύνης 231

29. Επιστολή 27 ^η	Οι λειτουργοί της Εκκλησίας κατά τους πρώτους αιώνες	250
30. Επιστολή 28 ^η	Η σημασία του “Δεσμείν και Λύειν” Σε ποιους δόθηκε η Εξουσία; Το “Δεσμείν και Λύειν” για τεχνικούς διοικητικούς όρους Η εξουσία των ιερέων δεν έχει στήριγμα Οι Απόστολοι δεν χρησιμοποίησαν την εξουσία του “Δεσμείν και Λύειν” Η ανοσία των Επιτιμίων επί του “Δεσμείν και Λύειν”	258
31. Επιστολή 29 ^η	Η ιεροσύνη του Χριστού “κατά την τάξη Μελχισεδέκ”	278
32. Επιστολή 30 ^η	Οι ιερείς δεν είναι διάδοχοι των Αποστόλων Οι παιδαριώδεις πατριαρχικοί κατάλογοι Οι ειλικρινείς κάμπτονται	289
33. Επιστολή 31 ^η	Το ένδυμα των κληρικών	306
34. Επιστολή 32 ^η	“Ειδικοί ιερείς” ήταν και οι αυτοκράτορες	314
35. Επιστολή 33 ^η	Πλαστή δύναμη και πλαστό φως Λεπρός από την κεφαλή μέχρι τα πόδια Σοβαρό ερώτημα Ταμιάς ύβρεων και ευλογιών Η ευχή μου	321

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ανέκαθεν προσπάθησα να ρυθμίσω τη ζωή μου και τη δράση μου βάσει των ανωτέρω ιδανικών μου. Ρώτησα όμως πολλές φορές τον εαυτό μου αν διέθετα τις απαιτούμενες δυνάμεις προκειμένου να ανταποκριθώ σε αυτά τα θεία ιδανικά. Ατυχώς, έβλεπα αδύνατο τον εαυτό μου. Βρισκόμουν μπροστά στο δίλημμα να μην ακολουθήσω το ουράνιο ιδεώδες και να μην πραγματοποιήσω τα ιδανικά της ζωής μου, αναλογιζόμενος την ανθρώπινη αδυναμία μου. Τελικά, εξέτασα την αδυναμία μου και σύμφωνα με το θείο πρόσταγμα: *«ή δυνάμεις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται – ἡ δύναμή Μου μέσα σε αδυναμία τελειοποιείται»* (Β' Κορ.12:9). Τα λόγια αυτά του Παντοδύναμου Θεού με ενθάρρυναν. Αποτέλεσμα αυτού του θάρρους ήταν να εισέλθω στην ιεροσύνη και ως κληρικός να διανύσω δώδεκα ολόκληρα έτη.

Και επειδή με πραγματικό και θείο ζήλο εισήλθα στις τάξεις της “ειδικής ιεροσύνης”, μελέτησα και εξέτασα από μεγάλο ενθουσιασμό, κατά τα αναφερόμενα έτη, το θέμα της ιεροσύνης με κάθε λεπτομέρεια για ικανοποίηση της ιερατικής μου σταδιοδρομίας και του ενθουσιασμού μου. Η μελέτη μου όμως αυτή, με οδήγησε στο παράδοξο συμπέρασμα – ότι δεν υφίσταται “ειδική ιεροσύνη” στους χρόνους της Χριστιανικής Οικονομίας. Όλοι οι Χριστιανοί αποτελούν “σύνολο ιερέων”, “βασιλεία ιερέων”, όπως καλούνται από την Ιερή Βίβλο και “Βασιλείο Ιεράτευμα” από τους αρχαίους Εκκλησιαστικούς συγγραφείς. “Βασιλείς και ιερείς εις τον Θεό και Πατέρα”. Εξαιτίας αυτού, αποσηματίστηκα ελεύθερα και αβίαστα, γιατί η συνειδησή μου δεν μου επέτρεπε να ασκώ ως επάγγελμα ό,τι ενδόμυχα καταδικάζω.

Για την απόκτηση μάλιστα πνευματικής εμπειρίας συνεργάστηκα με τρόπο φανερό και με Χριστιανικές κοινότητες, δεδομένου ότι, καθώς γνωρίζω, μεταξύ αρκετών μελών της Δυτικής, Ανατολικής και Διαμαρτυρόμενης Εκ-

κλησίας υπάρχει κρυφή συνεργασία. Γιατί να μην είναι φανερά; Στη συνέχεια, αποχωρίστηκα από αυτούς, και ως ελεύθερος Χριστιανός, μη εξαρτώμενος από καμία οργανωμένη κοινότητα, ή σύλλογο, ή σωματείο, ή κόμμα, άρχισα την έκδοση ενός φυλλαδίου με πολύγραφο, με τον τίτλο “ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ”. Το φυλλάδιο αυτό εμφανίστηκε σαν ένας μικρός λίθος, με την ταπεινή πρόθεση να καλύψει ένα από τα κενά τα οποία άφησαν οι Μεγάλοι Ογκόλιθοι. Αρχικά ασχολήθηκα με επίκαιρα θέματα. Η παρουσίαση όμως του περιεχομένου δημιούργησε όχι μόνο ενδιαφέρον, αλλά και ορισμένες απορίες στους αναγνώστες.

Και όπως ήταν φυσικό, οι απορίες των αναγνωστών μου, το ενδιαφέρον των άλλων, οι επικρίσεις και ο φανατισμός ορισμένων, με ανάγκασαν κατά καιρούς να δώσω ορισμένες εξηγήσεις, και παρόλο ότι επρόκειτο για Βιβλικές και θεοοσύστατες αλήθειες, εντούτοις πικράθηκαν αρκετοί.

Παρόλα αυτά, διέκρινα την ανάγκη να προχωρήσω, αδιαφορώντας για τις απειλές, τις κρίσεις και επικρίσεις των ενάντιων, να αντιμετωπίσω με τόλμη και ρεαλισμό το σκοπό μου, και να εξηγήσω στη συνέχεια το θέμα της ειδικής ιεροσύνης.

Το περιεχόμενο των φυλλαδίων μου δημιούργησε τεράστιο ενδιαφέρον, παρόλο που επρόκειτο για πρόχειρη εργασία. Οι συνδρομητές ανταποκρίνονταν στη συνδρομή τους, και αργότερα το φυλλάδιο τυπωνόταν σε τυπογραφείο με περισσότερη ύλη.

Το ενδιαφέρον αύξανε, η ζήτηση των φυλλαδίων μεγάλωνε και πλήθος επιστολών επιδοκιμασίας και ικανοποίησης, από μέρους των αναγνωστών, κατέφθανε στα χέρια μου.

Το μεγάλο ενδιαφέρον δημιουργήθηκε με αφορμή τη φύση του θέματος. Αφορμή να πραγματευτώ το θέμα “ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ”, μου έδωσε ένας ιερέας, ένας Δεσπότης και στη συνέχεια ο Οικουμενικός Πατριάρχης Α-

θηναγώρας ο Α'. Για το λόγο αυτό οι δεκατρείς πρώτες επιστολές μου απευθύνονται στον συγκεκριμένο ιερέα και στον Δεσπότη. Με αφορμή όμως της μεταφοράς της εικόνας "Άξιον εστι" του Αγίου Όρους, την οποία μετέφεραν οι Καλόγεροι στην Αθήνα και στον Πειραιά, την 17^η Απριλίου 1963, προκειμένου να ενισχύσουν την τάση για την προσκύνηση στις εικόνες, αποτάθηκα με σχετική επιστολή μου στον Οικουμενικό Πατριάρχη, εκθέτοντας την ευθύνη, την οποία φέρει έναντι της αντιβιβλικής λατρευτικής προσκύνησης των εικόνων. Έτσι και οι υπόλοιπες επιστολές μου απευθύνονται προς εκείνον, αλλά τιμής ένεκεν και με αφορμή τη σοβαρότητα του θέματος, απευθύνω όλες τις επιστολές μου στο βιβλίο τούτο προς αυτόν.

Αποβλέποντας μάλλον στην καλύτερη κατανόηση των θεμάτων μου, δεν ακολουθώ έναν τρόπο στην παρουσίαση των χωρίων της Αγίας Γραφής. Έτσι, αλλά από αυτά παρατίθενται στο πρωτότυπο ή αρχαίο κείμενο, και άλλα σε μετάφραση ή σε απόδοση του νοήματος. Ας με συγχωρέσουν οι αναγνώστες μου για την τυχόν γλωσσική μου αταξία, αλλά νομίζω, ότι επί του προκειμένου προέχει η ουσία των γραφομένων από εμένα, γιατί με ενδιαφέρει περισσότερο η έκφραση από τη γλωσσική καλλιέργεια.¹

Το μεγάλο ενδιαφέρον και η επιθυμία πολλών με ώθησαν να επανεκδώσω τα συγκεκριμένα φυλλάδια, δίνοντας στο έργο μου μορφή βιβλίου, με αρκετές προσθήκες και διορθωμένη τη ύλη.

Αν και ανέρχονται σε αρκετές εκατοντάδες οι επιστολές επιδοκιμασίας και ενθουσιασμού εκ μέρους των ανα-

¹ Στη παρούσα έκδοση του βιβλίου, δεν ισχύουν τα λόγια αυτά του συγγραφέα. Στην έκδοση αυτή, όλες οι Βιβλικές αναφορές είναι από την Αγία Γραφή, έκδοσης της "Αποστολικής Εκκλησίας της Ελλάδος", δηλαδή, από το κείμενο των "Εβδομήκοντα", της Παλαιάς Διαθήκης, και από το "Παραδεκτό" κείμενο, της Καινής Διαθήκης, της Εκκλησίας της Ελλάδος, με τη μετάφρασή τους.

γνωστών μου, εντούτοις, επιτυχία της προσπάθειάς μου αυτής θα θεωρήσω μόνο τη διαπίστωση, ότι το περιεχόμενο του βιβλίου μου δεν θα δημιουργήσει θρησκευτικά πάθη, για να μην χλευαστεί η Χριστιανική ιδιότητα και διαγωγή «από τα τέκνα της Γεθ και της Ασκαλώνος» (Β' Βασιλειών 1:20). «ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους – Ἄρα λοιπόν ας επιδιώκουμε τα πράγματα που οδηγούν στην ειρήνη και στην οικοδομή μεταξύ μας» (Ρωμ.14:19).

Ο συγγραφέας
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1^η

Η ανάγκη με πιέζει να απαντήσω σε μία επιστολή, την οποία έλαβα από έναν φανατικό και χωρίς επίγνωση, ιερέα. Ο ιερέας αυτός, ο οποίος διάβασε το φυλλάδιό μου “ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ” και κάκισε τις απόψεις μου, παρουσιάζει και με έμφαση προτάσσει ορισμένους από τους Πατέρες: Τον Βασίλειο, τον Αθανάσιο, τον Χρυσόστομο, τον Γρηγόριο, τον Κύριλλο και των Φώτιο ως μοναδικούς Φωτοδότες, διδασκάλους και λατρευτές της Χριστιανικής Διδασκαλίας και της «εν Πνεύματι και αληθεία» λατρείας του Θεού.

Πληροφορώ τον αγαπητό, ότι δεν έχω ουδεμία πρόθεση να στραφώ προσωπικά εναντίον του, γιατί ό,τι γράφει, το γράφει από άγνοια και με την πρόθεση να υπερασπίσει όσα κατά παράδοση δέχτηκε από τους γονείς τους και τους δασκάλους του. Και για τούτο είναι άξιος ελαίνου. Θέλω μόνο αδελφικά να του υπενθυμίσω, ότι ορισμένοι από τους Πατέρες υπήρξαν πράγματι ευσεβείς, αλλά δεν έπαυσαν να είναι άνθρωποι και επομένως ήταν πάντοτε υποκείμενοι σε πτώσεις και σφάλματα. Συνεπώς, δεν ήταν τέλειοι φωτοδότες. Πολλές φορές πολιτεύθηκαν σαν “κακά παιδιά” του Θεού. Ως παράδειγμα αναφέρω τα εξής:

1. Ο Μέγας Βασίλειος για να εκδικηθεί τον επίσκοπο Τυάνων, Άνθιμο, με τον οποίο δεν είχε καλές σχέσεις, χειροτόνησε τον Γρηγόριο, παρά τη θέλησή του, επίσκοπο σε ένα χωριό της Καππαδοκίας, τα Σάσιμα, τα οποία ήταν υπό την δικαιοδοσία του επισκόπου Τυάνων Άνθιμου. Το γεγονός αυτό παρουσιάζει πόσο ανθρώπινα αδύναμος ήταν ο Μ. Βασίλειος και πόση ήταν η απουσία της αγάπης και του καρπού του Αγίου Πνεύματος – «*ο δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστίν [εἶναι] ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*» (Γαλ. 5:22-23). Ο Βασίλειος επίσης, στους κανόνες του, 21, 22 και 44 (Πηδάλιον, σελ. 489, 490, 498), γράφει απόψεις α-

ντίθετες προς το Ευαγγέλιο. Αναμφίβολα όμως, τις έγραψε από ευσέβεια. Και τους κανόνες αυτούς επικύρωσε ως Θεόπνευστους η 6^η Οικουμενική Σύνοδος.

2. Ο Γρηγόριος, επειδή χειροτονήθηκε σε άσημο χωριό, τα Σάσιμα, θεώρησε αυτό ως υποτιμητικό και υποτιμώντας και εκείνος τους κατοίκους, ουδέποτε πήγε εκεί για να ποιμάνει το ποίμνιο του Χριστού, υπέρ του οποίου Εκείνος θυσιάστηκε πάνω στο Σταυρό.

3. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος παρουσιάζει πολλές αντιφάσεις στα βιβλία του. Για τον Χρυσόστομο έχει γράψει σκοτεινό λίβελλο ο σπουδαιότερος των πατριαρχών της Ανατολής, Θεόφιλος, αποκαλώντας αυτόν ακάθαρτο, δαίμονα, προδότη και σύντροφο του Ιούδα, ασεβή, καυχούμενο για τη δική του τρέλα, και τέλος του προσάπτει την κατηγορία του μοιχού (Ιωάννης Χρυσόστομος, σελ. 326).

4. Ο Μέγας Αθανάσιος, κατηγορήθηκε ότι συνωμοτούσε κατά του Αυτοκράτορα Μεγάλου Κωνσταντίνου, κατηγορήθηκε επίσης ότι φόνευσε τον επίσκοπο Θηβαΐδας Αρσένιο και ότι διέφθειρε “ένα γύναιο”. Ο Αθανάσιος είναι εκείνος που έγραψε το βίο του Αγ. Αντωνίου –σχεδόν τα πάντα ψευδή– με έναν ιδιαίτερα μυθιστορηματικό τρόπο (Πατρολογία Δ. Μπαλάνου). Και τη μέθοδο αυτή ακολούθησαν κατόπιν και άλλοι συγγραφείς των βίων των αγίων, υπερβάλλοντας τις αρετές τους για να τους παρουσιάσουν μεγάλους και τρανούς μεσίτες και φωτοδότες, και να προκαλέσουν έτσι την προσκύνηση σε αυτούς, πράγμα το οποίο αποδοκιμάζει ο Λόγος του Θεού.

5. Ο Κύριλλος Αλεξανδρείας, ραδιουργούσε κατά του επισκόπου Καισαρείας Ακάκιου, γιατί αγαπούσε το προβάδισμα και τις πρωτοκαθεδρίες (Πατρολογία Δ. Μπαλάνου). Ο Κύριλλος είναι επίσης ο ηθικός αυτουργός του οικτρού θανάτου της μοναδικής στην ιστορία γυναίκας φιλοσόφου, της Υπατίας.

6. Ο Φώτιος, ανάστημα του θείου του Πατριάρχη Ταρσσίου, ο οποίος πράγματι του τάραξε με πολλούς τρόπους τη ζωή, διέτρεξε μέσα σε πέντε έτη όλα τα στάδια

της ιεροσύνης, παρά τους κανονισμούς της Εκκλησίας, γιατί του άρεσε το προβάδισμα και η υψηλοφροσύνη. Η δε δράση του Φωτίου είναι στενότερα συνδεδεμένη με το Σχίσμα των Εκκλησιών, Ανατολικής και Δυτικής. Όχι μόνο αυτό, αλλά κατηγορήθηκε ότι “καταγινόταν και με τις απόκρυφες επιστήμες, της αστρολογίας και της μαγείας”.

Αλλά, αγαπητέ μου, με τα ανωτέρω δεν έχω την πρόθεση να κατηγορήσω, γιατί αν και σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν “άτακτα παιδιά”, εντούτοις αγαπούσαν την Εκκλησία, υπέρ της οποίας έδρασαν και θυσιάστηκαν. Θέλω μόνο να αντιληφθείς, ότι όλοι ήταν άνθρωποι, και ως τέτοιοι ήταν υποκείμενοι σε πτώσεις, σε αδυναμίες και σε σφάλματα, όσο κι αν τους διέκρινε η ευσέβεια και η πίστη στον Ζωντανό Θεό και στον Αυτρωτή Ιησού Χριστό. Επομένως, δεν μπορούμε να στηριχτούμε αποκλειστικά σε αυτούς, παρά μόνο στο Λόγο του Θεού, κατά την σαφή διακήρυξη του Κυρίου: *«Εὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἔστε, καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς – Ἀν εσεῖς μείνετε στο λόγο το δικό Μου, εἰστε ἀληθινὰ μαθητὲς Μου· καὶ θα γνωρίσετε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια θα σας ἐλευθερώσει»* (Ιν.8:32).

Πρέπει μάλιστα να γνωρίζεις, αγαπητέ, ότι και τα αίσθηματά που υποκίνησαν τη συγκρότηση των Οικουμενικών Συνόδων, δεν ήταν πάντοτε αγαθά. **Πολλές Σύνοδοι συνήλθαν κατόπιν πιέσεως Αυτοκρατόρων για ιδιοτελείς σκοπούς, ξένους προς το Χριστιανικό πνεύμα.** Αλλά και η ιστορία της Εκκλησίας μαρτυρεί, ότι “όλες οι Σύνοδοι, δεν ήταν απαλλαγμένες από την πλάνη”. Αυτός είναι ο λόγος που και η Ρωσική θεολογία δεν εξαρτά την αλήθεια του Χριστιανισμού από την τάξη της ιεραρχίας. Και δεν πρέπει να λησμονείς επίσης τη νοθεία, τις πολλαπλές πιέσεις και το κράμα των ξένων στοιχείων που εισχώρησαν στο εκκλησιαστικό πολίτευμα από τον Ιουδαϊσμό και την ειδωλολατρία, όταν ο Μέγας Κωνσταν-

ντίνος και ο Μέγας Θεοδόσιος επέβαλαν ως επίσημη θρησκεία του Κράτους τη Χριστιανική.

Σέβομαι και εκτιμώ πραγματικά τη δράση των Πατέρων και Απολογητών για όσες αλήθειες υποστήριξαν που είναι σύμφωνες με το Λόγο του Θεού. Δεν μπορούμε όμως να υποθέσουμε ότι αυτοί και μόνο είδαν βαθιά και σαφώς τα Σχέδια του Θεού και τις Βουλές Του.

Οι άνθρωποι, εργάτες του Θεού όλων των αιώνων, είναι κάτοχοι διαφόρων βαθμών πνευματικής διόρασης στο σχέδιο του Θεού, όπως συνέβαινε και με τους Μαθητές του Κυρίου. «*Ἦκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς λέγοντες ὅτι Πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες καὶ συνέφαγες αὐτοῖς – Ἦκουσαν λοιπὸν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ που ἦταν στὴν Ἰουδαία ὅτι καὶ οἱ ἐθνικοὶ δέχτηκαν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ἀνέβηκε ὁ Πέτρος στὰ Ἱεροσόλυμα, φιλονικοῦσαν με αὐτὸν οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὴν περιτομὴ λέγοντας: “Εἰσῆλθες σὲ οἰκία ἀνδρῶν που ἔχουν ἀκροβυστία καὶ ἐφαγες μαζί τους”» (Πραξ.11:1-3, 20:28). Ο δε Παῦλος λέει: «Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν. πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τινὰς ἀπὸ Ἰακώβου μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλθον, ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτόν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς. καὶ συννυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι, ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπῆχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει. ἀλλ’ ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων ἐθνικῶς ζῆς καὶ οὐκ ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν; – Ὅταν ὁμως ἦρθε ὁ Πέτρος στὴν Ἀντιόχεια, κατὰ πρόσωπο ἀντιστάθηκα σ’ αὐτόν, γιατί ἦταν ἀξιοκατάκριτος. Γιατί, προτοῦ νὰ ἐρθοῦν μερικοὶ ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο, ἔτρωγε μαζί με τοὺς ἐθνικοὺς· ἀλλὰ ὅταν ἦρθαν, ἀποσύρθηκε καὶ ἀποχώρισε τὸν εαυτό του,*

επειδή φοβόταν αυτούς που προέρχονταν από την περιτομή. Και υποκρίθηκαν μαζί με αυτόν και οι υπόλοιποι Ιουδαίοι, ώστε και ο Βαρνάβας παρασύρθηκε μαζί στην υποκρισία τους. Αλλά όταν είδα ότι δεν βαδίζουν ορθά ως προς την αλήθεια του ευαγγελίου, είπα στον Πέτρο μπροστά σε όλους: “Αν εσύ, που είσαι Ιουδαίος, ζεις σαν εθνικός και όχι σαν Ιουδαίος, γιατί αναγκάζεις τους εθνικούς να ιουδαΐζουν;”» (Γαλ.2:11-14). Είναι αναγκαίο λοιπόν να προσέξουμε μήπως στη διορατικότητά τους αυτή πρόσθεσαν και τα δικά τους στοιχεία, όπως ατυχώς έγινες με τους Δεσπότες-επισκόπους και γενικά με το “ειδικό ιερατείο”, το οποίο έσπειρε στο έδαφος της Εκκλησίας πολλά ζιζάνια και φανέρωσε νέο “ευαγγέλιο” με “ανομοιόμορφα σπέρματα”.

Οι Πατέρες, έδρασαν σύμφωνα με το φως το οποίο είχαν και το οποίο, δυστυχώς, σε πολλούς ήταν ελάχιστο. Ως παράδειγμα αναφέρω πάλι τον Πατριάρχη Κύριλλο Αλεξανδρείας, ο οποίος έγινε ο ηθικός αυτουργός του θανάτου της φιλοσόφου Υπατίας. Ο άνθρωπος αυτός παρεξήγησε την φιλόσοφο Υπατία και χαρακτήρισε αυτή μάγισσα, επειδή ως Καθηγήτρια Μαθηματικών, ασχολείτο με τους αριθμούς. Η Αλεξανδρινή αυτή φιλόσοφος Υπατία είναι μοναδικό παράδειγμα στην ιστορία φιλοσόφου γυναίκας. Το Καλογερικό όμως πνεύμα του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Κυρίλλου, τύφλωσε τόσο αυτόν, όσο και τη φανατική ακολουθία του, οι οποίοι, αφού γύμνωσαν την Υπατία, της ξέσχισαν με όστρακα τις σάρκες και κατόπιν την έκαψαν. Τούτο έγινε το μήνα Μάρτιο του 414. Φρίττουν οι ιστορικοί μπροστά στην αποκρουστική και φοβερή αυτή πράξη. Και όμως, η Καλογερική Ορθοδοξία τον έχει αγίο της, τον θεωρεί έναν από τους μεγάλους Πατέρες της και επικαλείται τις μεσιτείες του και καθικεύει τις πρεσβείες του *[εκκλιπαρεί τη μεσολάβησή του]*.

Για την ανωτέρω φιλόσοφο Υπατία, ο επίσκοπος Πτολεμαΐδας Συνέσιος αναφέρει, ότι «δεν απείχε των Χριστιανικών δογμάτων». Ο Συνέσιος είχε αλληλογραφία με την

Υπατία, την οποία αποκαλεί «μητέρα, αδελφή, φίλη Δέσποινα, Σεβασμιοτάτη, διδάσκαλο και θεοφιλέστατη φιλόσοφο». Αλλά και η Υπατία σε επιστολή της προς τον Συνέσιο, γράφει, ότι ήθελε να πεθάνει Χριστιανή. Δυστυχώς, δεν πρόλαβε.

Ο ιστορικός Σωκράτης, επαινώντας την Υπατία, γράφει τα εξής: «Αυτοί που είναι από παντού και θέλουν να φιλοσοφούν κατέτρεχαν προς αυτή... Όλοι απολαμβάνουν και μένουν κατάπληκτοι από την υπερβάλλουσα σωφροσύνη της» (ΥΙ, 15, 17).

Ο Σουΐδας, αναφερόμενος στο φόνο της “δίκαιης και σώφρονος” Υπατίας, γράφει: «Αναιρώντας την φιλόσοφο, ανοσιούργημα είναι τούτο μέγιστο και όνειδος [ντροπή] είναι το αποτέλεσμα της προστριβής για την πατρίδα» (βλέπε και Κ. Ι. Αμάντου “Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους”, τόμος Α’, σελ.97).

Και για να καλύψουν το φοβερό αυτό έγκλημα οι “ειδικοί ιερείς”, την 25^η Νοεμβρίου 1897, εορτή της Αγίας Αικατερίνης, καθώς γράφει ο Β. Μυρσιλίδης, γιόρτασαν την Υπατία στο Δενισλή της Μικράς Ασίας και συμφώνησαν τότε να αλλάξουν το όνομα το οποίο αναστάτωσε τους Χριστιανούς με το νέο που της έδωσαν – Αικατερίνη. Στη γιορτή αυτή έλαβε μέρος και ο Β. Μυρσιλίδης, ο οποίος ήταν διευθυντής της Σχολής στην Ελληνική Κοινότητα του Δενισλή (“Βιογραφία φιλοσόφου Υπατίας”, Β. Μυρσιλίδη).

Μεγάλοι οι καλόγεροι και θαυμαστά τα έργα τους! Μετά το θάνατο της Υπατίας, και αφού πέρασαν 1483 έτη, της έδωσαν νέο όνομα, για να μην ακούγεται το παλιό όνομά της και η ιστορία της η οποία αμαυρώνει την ιστορία των “ειδικών ιερέων”.

Επίσης το συναξάριο του Νικοδήμου αναφέρει, ότι άλλοι, εχθροί της αλήθειας, οικοδόμησαν Μοναστήρι στο όνομα της Αγίας... Υπατίας στο Βόσπορο, κοντά στη Μονή της Οσίας Ματρόνας. Με τον τρόπο αυτό νόμισαν οι αθεόφοβοι, ότι κάλυψαν το έγκλημα του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Κύριλλου, χωρίς να λάβουν υπόψη τους, ότι οι

ιστορικοί δεν ήταν δυνατόν να σιγήσουν μπροστά στο τερατώδες αυτό έγκλημα. Αλλά αυτός είναι ο τρόπος σκέψης και πράξης εκείνων που δεν σέβονται τον Θεό και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Αναφορικά με την Υπατία, ο Γιάννης Θωμόπουλος αναφέρει στο βιβλίο του “ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ” και στη θέση της φιλοσόφου Υπατίας, τους ιδιόρρυθμους χρόνους της εποχής εκείνης. Δεν παραλείπει να τονίσει ότι η Αλεξάνδρεια ήταν το μεγαλύτερο πνευματικό κέντρο του κόσμου. Η Εκκλησία όμως βρισκόταν σε άθλια φανατική και δαιμονιώδη κατάσταση.

Ο αναγνώστης της Εκκλησίας Πέτρος, γράφει στο ανωτέρω βιβλίο, δίδασκε ότι «ο Χριστιανισμός πρέπει να είναι μαχητικός και να μην παραλείπει κανένα μέσο προκειμένου να εξουδετερώσει τους αντιπάλους του και να επικρατήσει».

Και επικαλούμενος ο Θωμόπουλος τον Σωκράτη Σχολαστικό, γράφει: «Οι Χριστιανοί ήταν αγροίκοι και κοκορόμυαλοι».

Την προηγούμενη του οικτρού θανάτου της Υπατίας, ημέρα Μεγάλη Πέμπτη, ο αναγνώστης Πέτρος καυχώμενος έλεγε: «Η αυριανή ημέρα (Μεγάλη Παρασκευή) θα γραφτεί στην ιστορία του Χριστιανισμού σαν ημέρα θριάμβου».

Η Υπατία ήταν πολύ μορφωμένη. Δίδασκε Πλάτωνα, Αριστοτέλη και άλλους αρχαίους φιλοσόφους. «Στο πέρασμά της σταματούσαν και την χαιρετούσαν με βαθύτατο σεβασμό». Ήταν απλή και γενναιόψυχη. Επειδή όμως δεν είχε ασπαστεί ακόμα τον Χριστιανισμό, ο Πατριάρχης Κύριλλος και οι γύρω από αυτόν την μισούσαν. Λεγόταν λοιπόν μεταξύ των φανατικών του Κυρίλλου: «Τι λέει ο Κύριλλος; Είναι μαζί μας· την μισεί όσο κι εμείς». Με αφορμή λοιπόν τούτων, σχεδιάστηκε ο τρόπος δολοφονίας της φιλοσόφου. Η ευκαιρία μόνο αναμενόταν για να πραγματοποιηθεί το σχέδιό τους.

Την Μεγάλη Παρασκευή η φιλόσοφος Υπατία αποφάσισε να κάνει τον περίπατό της στον Κυναρίωνα της Αλεξανδρείας. Οι δολοφόνοι καιροφυλακτούσαν. Όταν επεστρεφε λοιπόν από τον περίπατό της, όρμισαν ξαφνικά και οι κρυμμένοι οπαδοί του Κυρίλλου, και με κραυγές ρίχτηκαν εναντίον της. «Θάνατος στην άπιστη», φώναζαν. «Θάνατος στη μάγισσα. Θάνατος στην πλανεύτρα. Θάνατος στη θυγατέρα του Σατανά».

Οι κακούργοι αυτοί (αυτός ο χαρακτηρισμός τους ανήκει), «την γκρέμισαν από το αμάξι. Της ξέσχισαν τα φορέματα, και αφού την έγδυσαν τσίτσιδη, άρχισαν να την χτυπούν με λύσσα». Ο αναγνώστης Πέτρος φώναζε: «Να μην πεθάνει αμέσως· πρέπει να βασανιστεί». Με κοχύλια της καταξέσχισαν με μανία όλο το σώμα, το πρόσωπο και όλα τα γυμνά μέλη.

Και στο σημείο τούτο ο Θωμόπουλος επικαλείται πάλι τον Σωκράτη Σχολαστικό, και λέει: «Οι κακούργοι έκοψαν το σώμα της κομμάτια, τα οποία πήγαν στον Κυναρίωνα, και εκεί τα έκαψαν».

Η Υπατία ήταν περίπου εξήντα ετών, «πολυδιαβασμένη και βαθυστόχαστη, τόσο που υπερτερούσε όλων των άλλων φιλοσόφων εκείνου του καιρού». «Όλοι οι αρχαίοι ιστορικοί ρίχνουν την ευθύνη στον επίσκοπο Κύριλλο και στην Εκκλησία της Αλεξανδρείας».

«Ο Κύριλλος», συνεχίζει ο Θωμόπουλος, «επιδίωξε να προωθήσει τις θέσεις του και στην πολιτική εξουσία. Βγάζοντας λοιπόν από τη μέση την Υπατία, υπολόγιζε πως θα κέρδιζε διπλά». Ήταν αυταρχικός και θρασύς, ο οποίος «ήθελε να επιβάλει τη θέση του και στις πολιτικές αρχές... έχοντας στη διάθεσή του εκατοντάδες μοναχούς από τη Νιτρία της Αιγύπτου» (Κ. Αμάντου, “Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους”, σελ. 97).

Βλέπεις λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι έχω δίκιο όταν λέω ότι οι Πατέρες δεν ήταν τέλειοι, καλοί φωτοδότες και ούτε άξιοι πολλές φορές να τους εμπιστευτεί κανείς στα λόγια τους και στις πράξεις τους. Ο Λόγος του Θεού δεν μας

προτείνει να ακολουθούμε τον “Α” ή τον “Β” Πατέρα ή απολογητή που έδρασε υπέρ Αυτού, αλλά μας συνιστά να ακολουθήσουμε τα ίχνη Εκείνου, που για μας σταυρώθηκε, και ο Οποίος μάς άφησε το λαμπρότερο παράδειγμα της ζωής. *«εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ – Γιατί σ’ αυτό κληθήκατε, επειδή και ο Χριστὸς ἔπαθε για χάρη σας, αφήνοντας πίσω Του υπόδειγμα σ’ εσάς, για να ακολουθήσετε πάνω στα ίχνη Αυτού»* (Α’ Περ.2:21). Ο Κύριος δεν θέλει μόνο να πράττουμε υπέρ Αυτού, αλλά πρωτίστως θέλει να ευθυγραμμίσουμε τη ζωή μας με το Άγιο θέλημά Του. Και τότε θα αντιληφθούμε, με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, πώς πρέπει να δράσουμε υπέρ του Κυρίου, σύμφωνα με το μέτρο των χαρισμάτων Του και της Χάρης του Θεού. Για το λόγο αυτό ακριβώς η Βίβλος μάς λέει τα εξής: *«ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ – Καθένας, καθὼς ἔλαβε χάρισμα, να το διακονεῖ αμοιβαία στους ἄλλους σαν καλοὶ οἰκονόμοι της ποικίλης χάρης του Θεοῦ»* (Α’ Πέτρ.4:10). *«ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποῖμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ’ ἐκουσίως, μὴδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ’ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου – Ποιμάνετε το ποῖμνιο του Θεοῦ που εἶναι μεταξύ σας επιβλέποντας ὄχι ἀναγκαστικά ἀλλὰ ἐκούσια, μὴτε αἰσχροκερδῶς ἀλλὰ πρόθυμα, μὴτε κατακυριαρχώντας τους κληρονόμους του Θεοῦ, ἀλλὰ να γίνεστε πρότυπα του ποιμνίου»* (Α’ Περ.5:2-3).

Δεν νομίζω, αγαπητέ μου, ὅτι ἔχεις την τόλμη να ισχυριστεῖς ὅτι ὁ “μεγάλος” Πατέρας της Εκκλησίας Κύριλλος, ἦταν τύπος του ποιμένα, ὅπως τον ὀρίζει ἡ Αγία Γραφή. Πὼς λοιπὸν θα δεχτοῦμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶδαν βαθιά και με σαφήνεια τα Σχέδια του Θεοῦ και τις Βουλές Του, και θα περιοριστοῦμε να βλέπουμε και εμεῖς τόσο, ὅσο ἐβλεπαν και ἐκεῖνοι; Δεν νομίζεις ὅτι αὐτὸ εἶναι μέγα

σφάλμα και φέρει μεγάλη ζημιά, γιατί περιορίζει και την πνευματική προαγωγή των ανθρώπων;

Αγαπητέ μου! Οι Βουλές του Θεού είναι ανεξιχνίαστες. Για τούτο: *«αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ – Αυτὸς ἔδωσε ἄλλους ἀποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους εὐαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους, για τον καταρτισμὸ των ἁγίων, σε ἔργο διακονίας, στην οἰκοδομὴ του σώματος του Χριστοῦ»* (Εφεσ.4:11-12). Ποιος εἶσαι ἐσύ λοιπὸν που θα κρίνεις ἀνθρώπους στους οποίους ο Θεὸς ἔδωσε αὐτὰ τα χαρίσματα καὶ αποφάσισαν να ἐλευθερωθὺν ἀπὸ μία κατάσταση ἡ ὁποία τους περιορίζε την δράση καὶ την ἐλευθερία, ἀποβάλλοντες εἴτε το Ράσο, εἴτε ἄλλα ἐμπόδια προκειμένου να προσφέρουν πλέον ἀνετα τις δυνάμεις τους, που ἡ Θεία Χάρη τοὺς παραχώρησε στο ἔργο της διακονίας, στην οἰκοδομὴ του Σώματος του Χριστοῦ; *«σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; – Εσύ ποιος εἶσαι που κρίνεις ξένο υπηρέτη;»* (Ρωμ.14:4).

Μη λησμονεῖς, για τους Πατέρες, ὅτι ἐκεῖνοι δεν ἦταν ὅπως εἶναι οἱ σημερινοί, με κώδωνες καὶ ράβδους, με Αυτοκρατορικές ἐνδυμασίες καὶ μίτρες. Δεν ἦταν χρυσοστόλιστοι καὶ “χρυσοκουδουνάτοι”. Τη σημερινή διάθρωση καὶ το παραστράτημα της Εκκλησίας ἐκεῖνοι δεν τα γνώριζαν. Οὔτε καὶ ο Ἰωάννης ο Χρυσόστομος γνώριζε τη λειτουργία που σήμερα φέρει το ὄνομά του. Πρόκειται περὶ πλαστογραφίας. Καὶ αν ἦταν δυνατόν να σηκώνονταν ἀπὸ τους τάφους τους, ἀσφαλῶς θα ἀποδοκίμαζαν τους συναδέλφους τους καὶ θα τους χαρακτήριζαν αἰρετικούς καὶ λαθρόβιους [*ζουν χωρίς να γίνονται ἀντιληπτοί ἀπὸ τους ἄλλους*].

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 2^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι από την εποχή που η ανθρώπινη αδυναμία εισχώρησε στους κόλπους της Εκκλησίας, βλέπουμε και την αντίχριστη εξέλιξη να απλώνει τα πλοκάμια της και να δημιουργεί συνθήκες και καταστάσεις ανάλογες με τους ιδιοτελείς σκοπούς εκείνων, οι οποίοι προΐστανταν των Εκκλησιών. Ιδού πώς αποδεικνύεται η διαστροφή των πραγμάτων. Από το βιβλίο “Πράξεις των Αποστόλων”, οι οποίες αποτελούν το μοναδικό βιβλίο το οποίο φανερώνει το αδιάβλητο [απρόσβλητο] και αρχικό πολίτευμα της Εκκλησίας, πληροφορούμαστε τον τρόπο με τον οποίο οι πρώτοι Χριστιανοί λάτρευαν τον Θεό. Ιδού μία βαρυσήμαντη πληροφορία από το βιβλίο αυτό: *«ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς – Καὶ ἐπέμεναν καρτερικὰ συνεχῶς στὴ διδασκίαν τῶν ἀποστόλων καὶ στὴν κοινωνίᾳ καὶ στὸν τεμαχισμό τοῦ ἄρτου καὶ στὶς προσευχάς»* (Πραξ.2:42). Αναφερόμενη και η Χριστιανική Αρχαιολογία στον αρχικό τύπο της Χριστιανικής λατρείας, λέει: «Οι θρησκευτικές συνάξεις των πρώτων Χριστιανών για λατρεία του Θεού... στρέφονταν κυρίως γύρω από την ανάγνωση και ερμηνεία των Αγίων Γραφών, από τη δοξολογία του Θεού με την από κοινού προσευχή και την τέλεση της θείας Ευχαριστίας» (“Χριστιανική Αρχαιολογία”, Νικηφόρου Καλογερά, σελ. 295).

Αυτός ήταν λοιπόν ο τύπος της λατρείας της Εκκλησίας, απλός και απέρिटτος [τίποτε περιττό], ταπεινός αλλά και Θεϊός, χωρίς ανθρώπινες φιλοδοξίες και ζιζάνια. Μήπως, αγαπητέ μου, μπορείς να υποστηρίξεις, ότι έχει αυτή τη μορφή η λατρεία που γίνεται σήμερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία; Ασφαλώς, όχι! Τα πράγματα μαρτυρούν ότι μακριά και αντίθετα βρίσκονται οι δύο αυτοί τύποι. Είναι λοιπόν απόλυτη ανάγκη να αναζητήσουμε αυτόν τον αρ-

χαίο τύπο της λατρείας του Θεού, ο οποίος αναφέρεται στο Ευαγγέλιο, στην περικοπή Πράξεις 2:42, και για τον οποίο μιλά η ιστορία, η αρχαιολογία και η Ιερά Αποστολική Παράδοση.

Εάν θα μελετήσεις, αγαπητέ μου, με ειλικρινές πνεύμα την Αγία Γραφή και την ιστορία, σίγουρα θα σχηματίσεις διαφορετική γνώμη. Γιατί θα διαπιστώσεις, ότι από τον 4^ο περίπου αιώνα, παραμελήθηκε η Αγία Γραφή και η Αποστολική Παράδοση, και στη θέση τους τοποθετήθηκαν οι ανθρωπίνες διδασκαλίες και οι Καλογερικές παραδόσεις. Οι δε προϊστάμενοι των Εκκλησιών, φουσκωμένοι από υπερηφάνεια, εγωισμό και υψηλοφροσύνη, οικειοποιήθηκαν τίτλους και αξιώματα, θέσεις και εξουσίες, τις οποίες ούτε ο Εωσφόρος κατόρθωσε να οικειοποιηθεί και άρχισαν ως Δεσπότες να κατακυριεύουν την “κληρονομιά του Θεού”. Ο δε λαός δεν προχώρησε. Στάθηκε γύρω από τους Δεσπότες με την άγνοιά του, αρκούμενος να βλέπει τόσο, όσο και εκείνοι έβλεπαν. Έτσι, οι Δεσπότες, έβαλαν τέρμα στην πνευματική προαγωγή και στην ατομική χρησιμοποίηση του Θεού από τους ανθρώπους.

Αναγκαία η ειλικρίνεια

Μου θέτεις το ερώτημα, αγαπητέ μου, επειδή έχω λάβει θέση διαμαρτυρόμενου Ορθοδόξου, εάν οι «Διαμαρτυρόμενοι έχουν τέτοιους θερμουργούς [που να ενεργούν με *θέρμη*] πίστεως», (εννοεί τους Πατέρες που ανέφερε προηγουμένως), όπως η Ορθόδοξη Εκκλησία. Σου απαντώ, χωρίς να θέλω να υποστηρίξω τη Διαμαρτυρόμενη Εκκλησία, δεδομένου ότι η αληθινή Εκκλησία του Θεού δεν αποτελείται από Διαμαρτυρόμενους, αλλά από όλα τα αναγεννημένα τέκνα του Θεού, τα καθαρισμένα με το Αίμα του Ιησού Χριστού από τις αμαρτίες, που ανήκουν σε όλες τις Εκκλησιαστικές τάξεις, γιατί αγνοείς τελείως την ιεραποστολική δράση και συγγραφική εργασία των Διαμαρτυρομένων πάνω σε όλο το πρόσωπο της γης. Και επειδή

τα αγνοείς αυτά και για να είμαι ειλικρινής, σου λέω, ότι μόνο μεταξύ των Διαμαρτυρομένων γίνεται ζωντανό κήρυγμα Ευαγγελίου, που αφυπνίζει τις ψυχές και δίνει ανόθευτες τις πληροφορίες του Λόγου του Θεού, περί σωτηρίας, πνευματικής σταδιοδρομίας και αιωνίου αποκατάστασης, χωρίς βεβαίως να υποστηρίζω ότι δεν υπάρχουν και εκεί ανθρώπινα σφάλματα. Είναι όμως αποκαρδιωτικό για τη Ορθόδοξη και Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία το ότι το ποιμνίο τους έχει τέλεια άγνοια του αληθινού τρόπου σωτηρίας και εξασφάλισης της αιώνιας ζωής.

Έχω ρωτήσει πολλούς αγαπητούς Ορθοδόξους: Ποιες είναι οι σχέσεις σου με τον Θεό; Τι φρονείς περί του Χριστού; Έχεις ειρήνη με τον Θεό; Ήταν θλιβερή η απάντηση που έλαβα. «Δεν γνωρίζω τη γλώσσα σου», είπε ένας. «Αυτή είναι δουλειά του παπά», είπε άλλος. «Ξέρω εγώ;», απάντησε τρίτος και, «Χμ...», σηκώνοντας με απορία τους ώμους του, έδωσε βουβή απάντηση ο τέταρτος. Αντιλαμβάνεσαι λοιπόν, ποια είναι η τρομερή ευθύνη του κλήρου απέναντι στη θλιβερή αυτή κατάσταση. Γιατί το ποιμνίο σας το αφήνετε στην άγνοια των πραγμάτων του Θεού και των ένδοξων σχεδίων Του; Βλέπω ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το γνωμικό, “ουκ αν λάβης παρά του μη έχοντος – τίποτε δεν θα λάβεις απ’ αυτόν που δεν έχει”.

Όντως, η Ορθόδοξη και η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία των τελευταίων αιώνων, δεν έχουν να επιδείξουν καρπούς Πνεύματος. Έχουν να επιδείξουν αξιώματα, τίτλους και οφίκια, “χρυσοστόλιστους δεσποτάδες” και “χρυσοκουνδονάτους Αρχιερείς”, ταμεία χρυσού, αλλά όχι Χριστού. Έχουν πολύπτυχη επίδειξη να κάνουν, αλλά δεν έχουν καρπούς Πνεύματος να δώσουν. Γιατί όλη αυτή η αντιβιβλική επίδειξη άλλαξε την κατεύθυνση της κάννης του πνευματικού τους όπλου και δεν επιτυγχάνουν ποτέ το στόχο του Πνεύματος. Και ο λαός παραμένει στο σκότος και δεν γνωρίζει να χρησιμοποιήσει τον Θεό στη ζωή του.

Αγαπητέ μου! Ο Θεός του Ελέους έσκυψε τόσο χαμηλά και έκανε τη μεγαλύτερη θυσία που έχουν να παρουσιά-

σουν οι αιώνες, ακριβώς για να κάνει προσιτή τη σωτηρία και να πει σε όλους: «τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι – Γιατί με τη χάρη εἰστε σωσμένοι μέσω της πίστες· και αυτό δεν προέρχεται από εσάς, του Θεού είναι το δώρο, όχι από έργα, για να μην καυχηθεί κανείς» (Εφεσ.2:8-9).

Η Ορθόδοξη όμως και η Παπική Εκκλησία, δημιούργησαν έναν πολύ ανηφορικό δρόμο σωτηρίας, γιατί η συγχώρεση του αμαρτωλού εξαρτάται από το εάν ο πνευματικός του δώσει ή όχι άφεση αμαρτιών. Εξαρτάται επίσης από τα συγχωροχάρτια, τα μνημόσυνα και από άλλα, αντίθετα προς τη Γραφή, καλογεροκατασκευάσματα. Εξ αφορμής λοιπών αυτών, σε ρωτώ και πάλι, γιατί και εσύ αυτά θα επικροτείς [εγκρίνεις με ζωηρότητα]. Τι είδους δυσκολίες αντιμετώπισε ο ληστής πάνω στο σταυρό και έλαβε τη διαβεβαίωση του Κυρίου ότι, μαζί με Αυτόν θα βρεθεί στον Παράδεισο; Τι είδους “κανόνα” του επέβαλε ο Κύριος; Ως γνωστό, κανένα. Τι δυσκολίες αντιμετώπισαν οι τρεις χιλιάδες που σώθηκαν την ημέρα της Πεντηκοστής, σε ποιον πνευματικό εξομολογήθηκαν και τι είδους κανόνα τούς επέβαλαν οι Απόστολοι του Κυρίου; Ως γνωστό, κανέναν.

Εκείνοι, που θέλουν να γνωρίσουν από την Πηγή την Αλήθεια, και μελετούν το Λόγο του Θεού, πληροφορούνται ότι η Αγία Γραφή, δεν περιέχει τέτοια διδασκαλία. Είναι αναγκαίο λοιπόν, φίλε μου, να γνωρίζουμε τα πράγματα από την πηγή, την Αγία Γραφή, που λέει πάντοτε την αλήθεια και δεν αντιφάσκει στη διδαχή της, όπως δυστυχώς συμβαίνει με τους Πατέρες, τους οποίους προτάσεις και για τους οποίους σχετικά αναφέρθηκα.

Κακίζεις τη διατυπωθείσα άποψη της εξωβιβλικής “ειδικής ιεροσύνης”, γιατί την παρουσιάζω ως περιττή. Η θεωρία όμως αυτή δεν είναι ανθρώπινη, αλλά του Λόγου του Θεού. Η ιεροσύνη πράγματι μετατέθηκε στο Πρόσωπο του Κυρίου που έκανε τη μοναδική θυσία υπέρ των

αμαρτωλών και την ιεροσύνη αυτή, λέει ο Λόγος του Θεού την έχει «ΑΜΕΤΑΘΕΤΗ» (Εβρ.7:24), η δε μετάθεση αυτή έγινε εξ ανάγκης νόμου («μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται – Γιατί όταν μετατίθεται η ιεροσύνη, κατ' ἀνάγκη γίνεται και μετάθεση του νόμου» Εβρ.7:12). Για ποιον όμως νόμο δίνεται και μετατίθεται σήμερα η ιεροσύνη από το ένα πρόσωπο στο άλλο; Τούτο δεν πρέπει να σας οδηγήσει σε σοβαρές σκέψεις; Λίγη λογική, μελέτη του Λόγου του Θεού, και το πρόβλημα λύνεται.

Οι Απόστολοι του Κυρίου εμπιστεύτηκαν το έργο της Εκκλησίας σε αυτούς που προΐσταντο, τους οποίους αυτοί είχαν χειροτονήσει, όχι όμως ως ιερείς, αλλά απλά, ως προεστούς, τους οποίους ονόμασαν πρεσβυτέρους ή επίσκοπους ή ποιμένες και διακόνους.

Μελέτησε τις παρακάτω Βιβλικές περικοπές:

«Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμπας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πὼς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην, δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους, διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλήσι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς, πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν. ἀλλ' οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχὴν μου τιμίαν ἐμὰντῳ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι

οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διήλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. διό μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων· οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος – Ἀπὸ τῆ Μίλητο τότε ἔστειλε στὴν Ἐφεσο καὶ κάλεσε νὰ ἔρθουν οἱ πρεσβύτεροι τῆς Εκκλησίας. Μόλις λοιπὸν παρουσιάστηκαν σ’ αὐτόν, εἶπε σ’ αὐτούς: “Ἐσεῖς γνωρίζετε καλά, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα που πάτησα τὸ πόδι μου στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, πὼς συμπεριφέρθηκα μαζί σας ὅλο το χρόνο τῆς παραμονῆς μου, υπηρετώντας ὡς δούλος τὸν Κύριο με ὅλη τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ με πολλὰ δάκρυα καὶ με πειρασμούς που μου συνέβηκαν ἀπὸ τὶς σκευωρίες τῶν Ἰουδαίων. Γνωρίζετε πὼς τίποτα δὲν υπέκρυψα ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ἐκεῖνα που σας συμφέρουν, ὥστε νὰ μὴ σας τα ἀναγγεῖλω καὶ νὰ μὴ σας τα διδάξω δημόσια καὶ στοὺς οἴκους σας, μαρτυρώντας ἐπίσημα σὲ Ἰουδαίους καὶ σὲ Ἕλληνες τὴ μετάνοια στὸν Θεό καὶ τὴν πίστη στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ τώρα, ἰδοὺ, δεμένος ἐγὼ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα πορεύομαι στὴν Ἱερουσαλὴμ μὴν ξέροντας αὐτὰ που θὰ συναντήσω σ’ αὐτήν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἀπὸ πόλη σὲ πόλη μαρτυρεῖ ἐπίσημα λέγοντας ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψεις με περιμένουν. Ἀλλὰ δὲν λογαριάζω τίποτα ἀπὸ αὐτά, οὔτε θεωρῶ τὴ ζωὴ μου πολὺτιμη γιὰ τὸν εαυτό μου, ὅσο το νὰ τελειώσω τὸ δρόμο μου με χαρὰ καὶ τὴ διακονία που ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ: τὸ νὰ μαρτυρήσω ἐπίσημα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τώρα ἰδοὺ, ἐγὼ ξέρω ὅτι δὲν θὰ δεῖτε πια τὸ πρόσωπό μου ἐσεῖς ὅλοι, μετὰ τῶν ὁποίων πέρασα κηρύττοντας τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ μαρτυρῶ σ’ ἐσὰς τὴ σημερινὴ ἡμέρα ὅτι ἐγὼ εἶμαι καθαρὸς ἀπὸ τὸ αἶμα ὅλων· γιατί δὲν υπέκρυψα κάτι ἀπὸ φόβο, ὥστε νὰ μὴ ἀναγγεῖλω σ’ ἐσὰς ὅλη τὴ βουλὴ τοῦ Θεοῦ. Προσέχετε, λοιπὸν, τοὺς εαυτοὺς σας καὶ ὅλο τὸ

ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους, για να ποιμαίνετε την Εκκλησία του Θεού, την οποία απέκτησε με το δικό Του αίμα”» (Πραξ. 20:17-28).

«Παῦλος καὶ Τιμόθεος, δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – Παῦλος καὶ Τιμόθεος, δούλοι του Ἰησοῦ Χριστοῦ, προς ὅλους τους ἁγίους στον Χριστὸ Ἰησοῦ που εἶναι στους Φιλίππους, μαζί με τους επισκόπους και διακόνους» (Φιλπ.1:1).

«χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν... ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καὶ τινὰς ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ – Καὶ χειροτόνησαν γι' αὐτοὺς πρεσβυτέρους σε κάθε Εκκλησία... ὅρισαν να ἀνέβουν ο Παῦλος καὶ ο Βαρνάβας καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς προς τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους στὴν Ἱερουσαλήμ» (Πραξ.14:23, 15:2-6).

«Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν – Οἱ πρεσβύτεροι που ἔχουν διευθύνει καλὰ ἀς ἀξιῶνONTAI διπλὴ τιμὴ» (Α' Τιμ.5:17).

«Τοῦτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοὶ διεταξάμην – Γι' αὐτὸ σε ἀφησα στὴν Κρήτῃ, γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃς τὶς ἐλλείψεις καὶ νὰ καταστήσῃς ἀπὸ πόλῃ σε πόλῃ πρεσβυτέρους ὅπως ἐγὼ σε διέταξα» (Τιτ.1:5).

«Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος – Τοὺς πρεσβυτέρους μεταξύ σας τοὺς παρακαλῶ ἐγὼ ὁ συμπρεσβύτερος» (Α' Πέτρ.5:1).

«Πιστὸς ὁ λόγος· εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ. Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδασκτικόν, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης

σεμνότητος· (εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;) μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθείς εἰς κρίμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου. δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἑξωθεν, ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμόν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου. Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, μὴ οἶνω πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς, ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει. καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἴτα διακονεῖτωσαν ἀνέγκλητοι ὄντες. γυναῖκας ὡσαύτως σεμνάς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσι. διάκονοι ἔστωσαν μιᾷς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰδίων οἴκων – Αἰξίопιστος εἶναι αὐτός ο ἰόγος: ἀν κάποιος ορέγεται επισκοπή, καλό ἔργο επιθυμεῖ. Πρέπει λοιπόν ο επίσκοπος να εἶναι ἀνεπίληπτος, μίας γυναῖκας ἄνδρας, νηφάλιος, σώφρωνας, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικός, ὄχι φιλόκρασος, να μὴ χειροδικεῖ, να μὴν αἰσχροκερδεῖ· ἀλλὰ να εἶναι ἐπιεικῆς, ἄμαχος, ἀφιλάργυρος, τὸ δικό του οἶκο να τὸν διευθύνει καλὰ, να ἔχει τὰ παιδιὰ του σε ὑποταγὴ με κάθε σεμνότητα (εξάλλου ἀν κάποιος δεν ξέρει τὸ δικό του οἶκο να διευθύνει, πῶς θα ἐπιμεληθεῖ τὴν Ἐκκλησία του Θεοῦ;) Να μὴν εἶναι νεόφυτος, για να μὴ θολώσει ἀπὸ υπερηφάνεια καὶ πέσει σε καταδίκη του Διαβόλου. Πρέπει επίσης αὐτός να ἔχει καὶ καλὴ μαρτυρία ἀπὸ τοὺς ἔξω, για να μὴν πέσει σε ονειδισμό καὶ παγίδα του Διαβόλου. Οἱ διάκονοι ομοίως να εἶναι σεμνοί, ὄχι δίλογοι, να μὴν ἐπιδίδονται σε πολὺ κρασί, να μὴν εἶναι αἰσχροκερδῆς, να κατέχουν τὸ μυστήριον τῆς πίστες με καθαρὴ συνείδηση. Καὶ αὐτοὶ λοιπόν ας δοκιμάζονται πρῶτα, ἔπειτα ας διακονοῦν, ἀν εἶναι ἀκατηγόρητοι. Οἱ γυναῖκες ομοίως να εἶναι σεμνές, να μὴ διαβάλλουν, να εἶναι νηφάλιες, πιστές σε ὅλα. Οἱ διάκονοι να εἶναι μίας γυναῖκας ἄνδρες, να διευθύνουν καλὰ τὰ παιδιὰ τοὺς καὶ τοὺς δικούς τοὺς οἴκους» (Α΄ Τιμ.3:1-12).

Οἱ Βιβλικές αὐτές περικοπές δίνουν σαφεῖς μαρτυρίες. Πουθενά στὴν Καινὴ Διαθήκη δεν ἀναφέρεται ὅτι στὴν

οργάνωση της Εκκλησίας υπήρξε τάξη ιερέων. Και αυτό, γιατί το έργο της επίγειας ιεροσύνης σταμάτησε, αφού έγινε η θυσία του Ίδιου του Κυρίου. Επομένως, σταμάτησε και η αποστολή τους. Ο δε Χριστός έγινε Ιερέας και Αρχιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ. Αυτό αναφέρεται εκτενώς στο 7^ο κεφάλαιο της προς Εβραίους Επιστολής.

Ο ιλασμός της θυσίας του Κυρίου δεν δικαιολογεί στο εξής την ύπαρξη ιερέων, γιατί θυσίες δεν γίνονται πλέον. Ο Λόγος του Θεού λέει χαρακτηριστικά: *«αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν... μὴ γὰρ προσφορὰ τετελειώκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἀγιαζομένους – Αυτὸς ὁμως, αφού πρόσφερε μία θυσία για αμαρτίες... με μία προσφορά ἔχει τελειοποιήσει για πάντα αυτούς που αγιάζονται»* (Εβρ.10:12-14)

Στην παλαιά Οικονομία ήταν απαραίτητοι οι ιερεῖς για να προσφέρουν θυσίες και να μεσιτεύουν προς τον Θεό, για τις αμαρτίες του λαού. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και στη Χριστιανική Οικονομία. Ο Κύριος αφού πρόσφερε τη θυσία πάνω στο Σταυρό, εκείνη που συμβόλιζαν όλες οι θυσίες των ιερέων, και αναστήθηκε από τους νεκρούς, και αναλήφτηκε στους ουρανούς, *«ὃς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν – ο Οποῖος και εἶναι στα δεξιὰ του Θεοῦ, ο Οποῖος και μεσιτεύει για μας»* (Ρωμ. 8:34), *«ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν – Συνεπώς, μπορεί και να σώζει ολοτελώς εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτοῦ στον Θεό, ζώντας πάντοτε για να μεσιτεύει ὑπὲρ αὐτῶν»* (Εβρ. 7:25). *«Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἁμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος... ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλυσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν ἁγίων λειτουργὸς – Γιατί πράγματι τέτοιος Αρχιερέας ἔπρεπε σ' εμάς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τους αμαρτωλοὺς και υψωμένος πάνω ἀπὸ τους ουρανοὺς... ο*

Οποίος κάθισε στα δεξιά του θρόνου της μεγαλοσύνης στους ουρανούς, και έγινε λειτουργός των αγίων» (Εβρ.7:26, 8:1-2).

Τα εδάφια αυτά, αδελφέ μου, της Αγίας Γραφής, μας δίνουν σαφείς πληροφορίες για τον μοναδικό Ιερέα και Αρχιερέα στη Χριστιανική Οικονομία, ο Οποίος είναι μόνο ο Υιός του Θεού, και μέσω Εκείνου έχουν το δικαίωμα και την εξουσία να προσέρχονται όλοι στην παρουσία του Θεού, χωρίς τη μεσολάβηση ιερέων και κληρικών.

Ο Κύριος είναι ο μοναδικός Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων· «εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς – Γιατί ένας Θεός υπάρχει, ένας και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς» (Α' Τιμ.2:5). Εκείνος που πλήρωσε για τις αμαρτίες μας. Εκείνος, δικαιωματικά είναι και ο Μεσίτης και ο Λυτρωτής.

Ο Λόγος του Θεού λέει χαρακτηριστικά! «εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς – Γιατί ένας Θεός υπάρχει, ένας και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς» (Α' Τιμ.2:5). Το υπόργημα αυτό της μεσιτείας μεταξύ Θεού και ανθρώπων το έχει μόνο ο Κύριος. Το υπόργημα τούτο δεν επέτρεψε να το θίξει ούτε η αγαπημένη Του Μητέρα, όταν στο γάμο της Κανά προσπάθησε να Του υπενθυμίσει τα Θεϊκά Του υπουργήματα, για την προμήθεια κρασιού. «καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· Οἶνον οὐκ ἔχουσιν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὐπω ἤκει ἡ ὥρα μου – Καὶ ἐπειδὴ τους τελείωσε το κρασί, λέει ἡ μητέρα του Ἰησοῦ σ' Αὐτόν: “Κρασί δεν ἔχουν”. Λέει σ' αὐτήν ὁ Ἰησοῦς: “Τι σχέση ἔχουμε Εγώ κι εσύ γυναίκα; Ακόμα δεν ἔχει ἔρθει ἡ ὥρα Μου”» (Ιν.2:3-4).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 3^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Με ευγνωμοσύνη πρέπει να υψώνουμε τις καρδιές μας προς τον Κύριο της Δόξας, ο Οποίος σαφώς δήλωσε, ότι θα είναι πάντοτε με τους δικούς Του, «*ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος* – *ιδού, Εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες ως τη συντέλεια του αιώνα*» (Μτ.28:20), υποσχέθηκε την αποστολή του Αγίου Πνεύματος, «*καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένει μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ οὐδὲ γινώσκει αὐτὸ· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται* – *Και Εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα και άλλον Παράκλητο θα δώσει σ' εσάς, για να μένει μαζί σας στον αιώνα: Το Πνεῦμα της αλήθειας, το Οποίο ο κόσμος δεν μπορεί να το λάβει, γιατί δεν το βλέπει ούτε το γνωρίζει. Εσείς όμως το γνωρίζετε, γιατί κοντά σας μένει και μέσα σας θα είναι*» (Ιν.14:16-17), έδωσε τη διαβεβαίωση ότι δεν θα τους αφήσει ορφανούς, «*Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς* – *Δεν θα αφήσω εσάς ορφανούς*» (Ιν.14:18), και την πληροφορία, ότι έχει στη διάθεση τους πιστούς αγγέλους ως «*λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν* – *λειτουργικά πνεύματα αποσταλμένα για διακονία, για χάρη εκείνων που μέλλουν να κληρονομήσουν τη σωτηρία*» (Εβρ.1:14). Με όλα δε αυτά θέλει να μας φανερώσει, ότι Αυτός προσωπικά ενδιαφέρεται για τα ζητήματά μας. Το Πνεῦμα το Άγιο θα μας εμπνέει, η Παρουσία Του θα μας συντροφεύει και του αγγέλους Του θα έχει ως υπηρετικά πνεύματα για την πορεία της ζωής μας. Ποια θέση λοιπόν έχουν οι ιερείς ως μεσάζοντες, μεταξύ εμάς και του Θεού;

Στη Χριστιανική Οικονομία έχουμε το “Βασίλειο Ιεράτευμα”, το οποίο αποτελούν όλοι αυτοί που πιστεύουν

στον Λυτρωτή Ιησού, ο Οποίος «ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – ἔκανε εμᾶς βασιλεία, ἱερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτού» (Αποκ.1:6). Μέχρι τον 3^ο μ.Χ. αιώνα περίπου, ὅλοι οι Χριστιανοὶ θεωροῦνταν ἱερεῖς, ὡς μέλη του μοναδικοῦ Ἱερέα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Την πληροφορία αὐτή δίνουν οι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς Τερτυλλιανός, Ἰουστίνος, Εἰρηναῖος, Ωριγένης, κ.α. Ἀλλά και τα ἀρχαιότερα συγγράμματα ἡ “Διδαχὴ των Δώδεκα Ἀποστόλων”, ἡ “Α’ Ἐπιστολὴ Κλήμη” και ἡ “Ἐπιστολὴ Πολυκάρπου”, ἀναφέρουν μόνο δύο τάξεις ἐκκλησιαστικῶν υπηρεσιῶν (ἐπισκόπων και διακόνων). Μόνο οι ἐπιστολές του Ἰγνατίου Ἀντιοχείας ἀναφέρουν ἱερεῖς και ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ὅπως εἶναι γνωστό (βλέπε “Πατρολογία” Μπαλάνου) οι ἐπιστολές αὐτές νοθεύτηκαν τον 4^ο και 5^ο αῖωνα. Και ἡ νοθεία αὐτή, υποστηρίζεται, ὅτι ἐγίνε ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, γιατί ἤθελε να στηρίξει τὴν ἀστήρικτη και ἀνυπαρκτὴ στους πρώτους αἰῶνες “εἰδικὴ ἱεροσύνη”. Συνεπώς, οι ἐπιστολές του Ἰγνατίου δεν εἶναι ἀξιόπιστη πηγή.

Σύγχρονες γνώμες

Ὅλοι ἐκεῖνοι, οι οποίοι ἐρμήνευσαν τὸ “Βασίλειο Ἱεράτευμα” και ἀσχολήθηκαν με τα λαμπρά προνόμια, τα ὁποῖα δίνει ἡ Χάρις του Πανάγαθου Θεοῦ στους λυτρωμένους, που ἀποτελοῦν τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησίαν του Θεοῦ, ὅλοι οι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οι ἀπολογητές, οι ἀρχιερεῖς, οι ἱερεῖς και θεολόγοι, Ὁρθόδοξοι, Διαμαρτυρόμενοι και Καθολικοί, συμφωνοῦν και σαφῶς τονίζουν, ὅτι ὅλοι οι Χριστιανοὶ εἶναι και θεωροῦνται ἱερεῖς, γιατί μέσω του Χριστοῦ και τῆς εὐλογίας του Ἁγίου Πνεύματος, ἀπέκτησαν τα προνόμια των ἱερέων, σπουδαιότερο των ὁποίων εἶναι ἡ ἀπευθείας ἐπικοινωνία με τὸν Θεὸ και ἡ ἐλεύθερη προσαγωγή τους στο θρόνο τῆς Χάρης, πράγμα τὸ ὁποῖο εἶχαν μόνο οι ἱερεῖς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Θα ἀναφέρω κατὰ σειρά ὀρισμένους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οι οποίοι ἐρμήνευσαν τὸ θέμα τοῦτο, και οι

οποίοι, παρόλο που αντι-Γραφικά και ανιστόρητα αναμιγνύουν τις έννοιες και εντελώς αστήρικτα διαχωρίζουν την ιεροσύνη σε γενική των Χριστιανών και σε “ειδική” των ιερέων, εντούτοις δεν μπορούν και αυτοί να αποφύγουν την αλήθεια, την οποία σαφώς τονίζουν. Την αλήθεια όμως αυτή διακρίνουν και μπορούν να τη διαχωρίσουν μόνο εκείνοι, οι οποίοι γνωρίζουν τα πράγματα από την πηγή, δηλαδή, από την Αγία Γραφή. Επειδή λοιπόν μέσα στα θεία προνόμια αναμιγνύουν και ξένα προς αυτά στοιχεία, εγώ θα χρησιμοποιήσω ως επιχειρήματα μόνο ό,τι είναι σύμφωνο με το Λόγο του Θεού. Αρχίζουμε από τους θεολόγους της “ΖΩΗΣ”.

Στο ομώνυμο περιοδικό, 8/8/1957, σελ. 228, υπό τον τίτλο “ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ”, γράφουν χαρακτηριστικά τα εξής: «Στην Α’ Επιστολή του απ. Πέτρου, υπάρχει μία φράση εξαιρετικής σπουδαιότητας, η οποία πρέπει να μας απασχολήσει ιδιαιτέρως. Σε αυτή, ο κορυφαίος Απόστολος του Χριστού, απευθυνόμενος στους Χριστιανούς, λέει: *«και αυτοί ως λίθοι ζῶντες οἰκοδομείσθε, οἶκος πνευματικός, ιεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικῆς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – και εσεῖς οἱ ἴδιοι σαν λίθοι ζωντανοὶ οἰκοδομεῖσθε σαν οἶκος πνευματικός, ιερατεῖο ἅγιο, για να προσφέρετε πνευματικὲς θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Α’ Περ.2:5). Και λίγο παρακάτω επαναλαμβάνει τη διαβεβαίωση του Θεού, που περιέχεται στην Παλαιά Διαθήκη: *«Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλεῖον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον – Εσεῖς ὁμως εἰστε γένος ἐκλεκτό, βασιλεῖο ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιο»* (Α’ Περ.2:9). Όλοι, δηλαδή, οι Χριστιανοὶ οἰκοδομοῦνται και χτίζονται πάνω στο ζωντανό θεμέλιο τον Χριστό, σαν λίθοι και αυτοὶ ζωντανοί, ὥστε να αποτελοῦν οἶκο Θεοῦ πνευματικό, σύνολο ιερέων βασιλικό και ἅγιο, για να προσφέρουν μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ θυσίες πνευματικές, που ευχαρίστως τις δέχεται ο Θεός.

Τα βαρυσήμαντα αυτά λόγια του απ. Πέτρου, που απευθύνονται σε ὅλο το ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, δεν απο-

τελούν απλή εικόνα ή μεταφορά, αλλά φανερώνουν μία πραγματική και εσωτερική ιδιότητα, η οποία μεταδίδεται σε κάθε πιστό... Η Εκκλησία ολόκληρη έχει λάβει το ιερατικό αξίωμα της Κεφαλής της και του Νυμφίου της... Η Εκκλησία είναι βασιλικό ιερατείο, βασίλειο, που αποτελείται από ιερείς και συνεχίζει πάνω στη γη τη ζωή του Χριστού, τη δράση Του και τη θυσία Του.

Ο αιώνιος και ύψιστος Αρχιερέας μας μετέδωσε την εξουσία Του... σε ολόκληρο το Χριστιανικό λαό. Όλο το πλήρωμα συμμετέχει... στο τριπλό αξίωμα του Σωτήρα: το προφητικό, το βασιλικό και το ιερατικό... Κάθε Χριστιανός, κατά τον ιερό Χρυσόστομο, είναι ιερέας και θυσιαστήριο, μάχαιρα και θύμα. Πλατύτερα το αναπτύσσει αυτό ο Ωριγένης: “Όλοι... έγιναν ιερείς, όπως λέει ο θεός Πέτρος, σε όλη την Εκκλησία: *“Υμείς βασίλειον ιεράτευμα – Εσείς είστε βασίλειο ιεράτευμα”*».

Αυτός, φίλε μου, είναι πράγματι ο μεγάλος και ιερός ρόλος κάθε Χριστιανού στο σώμα της Εκκλησίας, όπως διδάσκει η Αγία Γραφή και οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Στο ανωτέρω άρθρο υποστηρίζεται ότι τα ίδια τονίζει και ο ιερός Οικουμενιος. Στο αμέσως επόμενο περιοδικό “ΖΩΗ”, 15/8/1957, σελ. 235, και με τον τίτλο “ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ”, γράφουν επίσης τα παρακάτω:

«Όλοι οι Χριστιανοί, όσοι πιστεύουν στον Χριστό, αποτελούν ένα γένος βασιλικό και ιερατικό, ένα *«βασίλειο ιεράτευμα»* (Α΄ Περ.2:5-9). Η μεγάλη αυτή αλήθεια, την οποία αναπτύξαμε στο προηγούμενο άρθρο, είναι αρχαιοτατη διδασκαλία της Εκκλησίας μας, μαρτυρούμενη από τους μεγάλους Πατέρες.

Αν ανατρέξουμε στον 2^ο μ.Χ. αιώνα, θα ακούσουμε τον μεγάλο φιλόσοφο και μάρτυρα Ιουστίνο να μας λέει: «Εμείς, οι οποίοι μέσω του στόματος του Ιησού σαν ένας άνθρωπος πιστέψαμε στον Δημιουργό των όλων Θεό και βγάλαμε τα ρυπαρά ενδύματα της αμαρτίας και πυρωθήκαμε δια του λόγου και της κλήσεως Αυτού, είμαστε το αληθινό αρχιερατικό γένος του Θεού» (προς Τρυφώνα, 116).

Εάν μεταφερθούμε νοερά στην αρχαία Εκκλησία της Δύσης, θα ακούσουμε τον ιερό Αυγουστίνο να τονίζει: «Όλοι είναι ιερείς, επειδή είναι μέλη του ενός Ιερέως» (Περί Πολιτείας Θεού, XX 10).

Αλλά ας έρθουμε τώρα στον μεγαλοφωνότατο κήρυκα της Ορθοδοξίας, τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, ο οποίος κατ' επανάληψη ομιλεί για τη μεγάλη αυτή αλήθεια στο ποιμνιό του: «Τι σημαίνει αυτός που χρίζει και ο σφραγισμένος;» ρωτά ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το σχετικό χωρίο του απ. Παύλου. «Σημαίνει ότι ο Θεός έδωσε το Άγιο Πνεύμα, δια του Οποίου έκανε αυτά τα δύο, και κατέστησε εμάς ταυτοχρόνως προφήτες και ιερείς και βασιλείς. Με αυτά τα τρία αξιώματα χρίζονταν την παλαιά εποχή. Αλλά εμείς τώρα, όχι ένα, αλλά και τα τρία με υπεροχή έχουμε αξιώματα. Γιατί και βασιλεία μέλλουμε να απολαύσουμε και ιερείς γινόμαστε... Και μαζί με αυτά, και προφήτες γινόμαστε. Γιατί αυτά που οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε, αυτά μας έχουν αποκαλυφθεί» (Ομιλία ΙΗ' προς Κορινθίους).

Ασχολούμενο δε οι θεολόγοι της “ΖΩΗΣ” και με την ιεροσύνη του Χριστού, γράφουν στο ομώνυμο περιοδικό, 1924, σελ. 19: «Εσύ είσαι ιερέας όχι προσωρινός, αλλά αιώνιος... από αυτή δε την άποψη, η βασιλεία Σου και η ιεροσύνη Σου είναι αξιώματα αιώνια χωρίς να μεταβιβάζονται διαδοχικά σε άλλα πρόσωπα». Τα ίδια σχεδόν γράφουν και στα περιοδικά “ΖΩΗ” (σελ.258, 1924, σελ.322, 1924 και σελ.298, 1925). Ερμηνεύοντας ο Χρυσόστομος το ίδιο θέμα, γράφει: «Αυτός λοιπόν είναι και ιερείο και ιερέας» (Πατρολογία Migne, τόμος 63, σελ.108).

Οι ανωτέρω πληροφορίες είναι εξ ολοκλήρου Βιβλικές αλήθειες και τις δημοσιεύει στο περιοδικό “ΖΩΗ” ο κ. Π. Τρεμπέλας, καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Βλέπεις, λοιπόν, αγαπητέ μου, ότι και οι Ορθόδοξοι, όχι οι ετερόδοξοι, προκειμένου να ερμηνεύσουν το θέμα τούτο της ιεροσύνης, τα λαμπρά και ουράνια προνόμια, με τα οποία η Χάρη του ουράνιου Πατέρα μας προικίζει τους

λυτρωμένους Του, αναγκάζονται να διακηρύττουν σαφώς την αλήθεια του Ευαγγελίου, την οποία και εμείς με την ευλογία του Θεού πρεσβεύουμε; Αλλά για να μην κλονίσουν την ανθρώπινα συσταθείσα ιερατική τάξη θαλασσοποιούν την ιερή επιστήμη της θεολογίας, και υποστηρίζουν ότι, κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο έχουν την ιεροσύνη οι κληρικοί. Κατά ποιον όμως τρόπο; Πού στην Αγία Γραφή αναφέρεται αυτός ο “ιδιαιτερος τρόπος” ότι υπήρχε στους πρώτους αιώνες, και πού τον αναφέρει η ιστορία και πού τον παραθέτει η Χριστιανική αρχαιολογία; Καμία μαρτυρία δεν έχουμε.

Ο Κύριός μας σαφώς απαγορεύει σε όλους όχι μόνο τέτοιου είδους αξιώματα, αλλά και τους διδασκαλικούς και πατερικούς τίτλους, για να μας προφυλάξει από την αλαζονεία και την κουφότητα, από το κοσμικό φρόνημα και το πνεύμα της εναντιολογίας. *«ὕμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γάρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε. καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γάρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός – Εσεῖς ὁμως μὴ ονομαστείτε “Ραββί”, γιατί ἓνας εἶναι ὁ δικός σας διδάσκαλος, ὁ Χριστός, καὶ εσεῖς ὅλοι εἰστε ἀδελφοί. Καὶ “πατέρα” σας μὴ καλέσετε κάποιον πάνω στη γῆ, γιατί ἓνας εἶναι ὁ Πατέρας σας, Αὐτός που εἶναι στους οὐρανούς. Μήτε ονομαστείτε “ηγῆτορες”, γιατί ἓνας εἶναι ὁ ηγῆτοράς σας, ὁ Χριστός»* (Μτ.23:8-10). Με τους αντι-Γραφικούς όμως τίτλους της ιεραρχίας: του Σεβασμιοτάτου, Μακαριοτάτου. Παναγιωτάτου, Πάπα και Πατριάρχου και Κριτή της Οικουμένης, πώς διατηρήθηκε ανόθευτη και στην πρώτη γραμμή η εντολή αυτή του Κυρίου μας και η καθόλου Χριστιανική διδασκαλία; Μήπως όλα αυτά δεν αντιστρατεύονται προς το δημοκρατικό πολίτευμα της Εκκλησίας, της οποίας Μεσίτης είναι ο Χριστός; *«Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὅπως θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλη-*

μένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας – Και γι’ αυτό είναι μεσίτης καινούργιας διαθήκης, αφού ἐγινε ο θάνατός Του για απολύτρωση των παραβάσεων κατά τον καιρό της πρώτης διαθήκης, ὥστε να λάβουν την υπόσχεση οι καλεσμένοι της αἰωνίας κληρονομίας» (Εβρ.9:15). Ὅχι μόνο τοῦτο, ἀλλά ὅλα αὐτά περιορίζουν και την υπηρεσία του Ἁγίου Πνεύματος πάνω στη γη. «καὶ ἔλθων ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως... ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἄφ’ ἑαυτοῦ, ἀλλ’ ὅσα ἂν ἀκούσει λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμὰ ἐστὶ· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν – Και ὅταν ἐρθεῖ Εκείνος, θα ἐλέγξει τον κόσμο περὶ ἁμαρτίας και περὶ δικαιοσύνης και περὶ κρίσεως... Ὅταν ὁμως ἐρθεῖ Εκείνος, το Πνεῦμα της ἀλήθειας, θα σας οδηγήσει σε ὅλη την ἀλήθεια. Γιατί δεν θα μιλήσει ἀπὸ τον ἑαυτό Του, ἀλλὰ ὅσα ἀκούσει θα μιλήσει και τα ἐρχόμενα θα ἀναγγέλλει σ’ εσάς. Εκείνος Ἐμένα θα δοξάσει, γιατί ἀπὸ το δικό Μου θα λάβει και θα ἀναγγέλλει σ’ εσάς. Ὅλα ὅσα ἔχει ο Πατέρας δικὰ Μου εἶναι· γι’ αὐτό εἶπα, ὅτι ἀπὸ το δικό Μου θα λάβει και θα ἀναγγέλλει σ’ εσάς» (Ιν.16:8, 13-15). Ο Κύριος υποδεικνύει ἀκριβῶς τη στάση που πρέπει να ἔχει ο ἕνας ἀπέναντι στον ἄλλο, λέγοντας: «ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος. ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται – Ἀλλὰ ο μεγαλύτερός σας να εἶναι υπηρέτης σας. Ὅποιος, λοιπόν, ὑψώσει τον ἑαυτό του θα ταπεινωθεῖ· και ὅποιος ταπεινώσει τον ἑαυτό του θα ὑψωθεῖ» (Μτ.23:11-12). «εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῇτε αὐτά – Ἀν ξέρετε αὐτά, μακάριοι εἰστε αν τα κάνετε» (Ιν.13:17).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 4^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Τα λόγια του Θεού δεν δόθηκαν για να μένουν μόνο γραμμένα και να φυλάσσονται στο προσκέφαλο ή στο στήθος σαν μαγικό φυλακτό, καθώς πράττουν αρκετοί ιερείς. Δόθηκαν για να εννοηθούν από τους ανθρώπους και να τεθούν σε εφαρμογή. Ο σταυρικός θάνατος του Ιησού, δεν έγινε για να γιορτάζεται μία φορά το έτος ως Πάσχα, αλλά βάσει αυτού πρέπει να νοήσουμε τη δικαίωσή μας, δηλαδή, τη μετάβασή μας από την αμαρτία στη Χάρη. Συνεπώς, φίλε μου, είναι αναγκαίο να πληροφορηθούμε τη σημασία του σταυρικού θανάτου, τον ιλασμό τον οποίο πέτυχε, τη θέση την οποία από την Ανάληψή Του ο Κύριος μας κατέχει στο θρόνο της Χάρης του Θεού, και αν επιτρέπεται οι βεβαρυνμένοι από τις αμαρτίες άνθρωποι, έστω και αν έχουν δικαιωθεί με το Αίμα του Χριστού, να λαμβάνουν τη θέση Του και να οικειοποιούνται στα υπουργήματά Του.

Δεν υπάρχει πάνω στη γη έργο “ειδικών ιερέων”

Εξετάζοντας τα ανωτέρω θέματα, βλέπουμε, ότι η θέση την οποία κατέχει ο Κύριος στο θρόνο της Χάρης του Θεού, δεν επιτρέπει σε άλλους να την οικειοποιούνται, να τη χρησιμοποιούν και να αγγίζουν τα θεϊκά Του υπουργήματα. Αυτός, ο Υιός του Θεού, ως ο μόνος Μεσίτης, Σωτήρας, Λειτουργός και Μέγας Αρχιερέας «*ἐπὶ τὸν [πάνω στον] οἶκον τοῦ Θεοῦ*» (Εβρ.10:21), εκεί, στην παρουσία του Αιωνίου στο θρόνο της Χάρης, λειτουργεί, μεσιτεύει και ιερατεύει για κάθε αμαρτωλή ψυχή, που μετανοεί και εγκολπώνεται τη Σωτηρία, την οποία εξασφάλισε ο θάνατός Του πάνω στο Σταυρό. Κατά συνέπεια, κάθε ανθρώπινη χειρονομία στο έργο τούτο του Υιού του Θεού, είναι εναντίωση και αποστασία και στασιασμός, κατά της Ιεροσύνης, του Ιλασμού και της Λειτουργίας του Σωτήρα μας

Ιησού Χριστού. Είναι λοιπόν όλα αυτά ασφαλώς απαραίτητα για τον Θεό.

Το έργο, το οποίο επιτελεί ο Κύριος στην παρουσία του Ουράνιου Πατέρα, το εξεικονίζει ο Θεός με τη Σκηνή του Μαρτυρίου, μέσω των ιερέων της Παλαιάς Οικονομίας. Τότε υπήρχε τόπος πάνω στη γη για να ιερατεύουν και να λειτουργούν οι άνθρωποι ιερείς. Επειδή όμως όλα αυτά εξεικόνιζαν το ουράνιο, μετά την Ανάληψη, έργο του Υιού του Θεού, σήμερα δεν υπάρχει τόπος πάνω στη γη, στον οποίο να μπορούν άνθρωποι ιερείς να λειτουργούν, να ιερατεύουν, να μεσιτεύουν και να θυσιάζουν, αιματηρά ή αναίμακτα, υπέρ της σωτηρίας της γης ή της ευλογίας των ανθρώπων από τον ουρανό. Η θυσία που ήταν αναγκαία για να ικανοποιηθεί η θεία Δικαιοσύνη, προσφέρθηκε από τον Απεσταλμένο του Θεού και η κατόπιν λειτουργία, δηλαδή, η μεσολάβηση που απαιτεί η απονομή της Χάρης προς αυτούς που μετανοούν, γίνεται επίσης από τον Ίδιο, όταν ο αμαρτωλός βασισμένος στο Αίμα του Χριστού εμφανιστεί νοερά στην παρουσία του Θεού και ζητήσει άφεση και ευλογία.

Εφόσον λοιπόν ο Θεός, γεμάτος αγάπη μάς χάρισε έναν τέτοιο Αρχιερέα, όχι μόνο δεν βλέπουμε να έχουν θέση άλλοι ιερείς και Αρχιερείς για την άφεση των αμαρτιών και την ευλογία, αλλά χαιρόμαστε και αγαλλιαζόμαστε να ακολουθούμε εκείνο που λέει ο Λόγος Του: *«ήγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ... Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοί, παρρησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἁγίων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ, ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτ' ἔστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως ἔρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς, καὶ λελουσμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῇ· πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλόμενος – εἴμαστε ἁγιασμένοι μέσω της προσφο-*

ράς του σώματος του Ιησού Χριστού που έγινε μια φορά για πάντα... Επειδή έχουμε λοιπόν, αδελφοί, παρρησία για την είσοδο στα Άγια των Αγίων με το αίμα του Ιησού, την οποία εγκαινίασε σ' εμάς με μία οδό πρόσφατη και ζωντανή διαμέσου του καταπετάσματος, δηλαδή της σάρκας Του, και επειδή έχουμε Ιερέα μέγα στον οίκο του Θεού, ας προσερχόμαστε με αληθινή καρδιά, με πλήρη βεβαιότητα πίστεως, έχοντας ραντισμένες τις καρδιές από συνείδηση πονηρή και λουσμένοι στο σώμα με νερό καθαρό. Ας κατέχουμε σταθερά την ομολογία της ελπίδας άκαμπτη· γιατί πιστός είναι Εκείνος που υποσχέθηκε» (Εβρ.10:10,19-23).

Αληθινές ερμηνείες

Τα ανωτέρω εδάφια, αγαπητέ μου, δίνουν χωρίς κανένα σχόλιο και καμία ιδιαίτερη ερμηνεία, σαφείς εξηγήσεις για τη θέση του πιστού, ότι αυτός δεν έχει ανάγκη ιερέων ή κληρικών, προκειμένου να εμφανιστεί ενώπιον του Θεού, να λάβει άφεση αμαρτιών, Χάρη, γενική αμνηστία και ευλογία.

Αλλά, για να μην υπάρξουν τυχόν αμφιβολίες, σου παραθέτω την ερμηνεία των ανωτέρω εδαφίων από δύο Ορθόδοξα συγγράμματα, του Απόστολου Μακράκη και του Θ. Ζωγράφου. Ερμηνεύοντας τα εδάφια αυτά ο Μακράκης, γράφει: «Σε τούτο το τελικό θέλημα του Θεού, το οποίο έστησε ο Χριστός θυσιάζοντας μία φορά για πάντα το δικό Του σώμα και εμείς είμαστε αγιασμένοι, γιατί ο καθαρισμός και ο αγιασμός με την προσφορά του Χριστού δόθηκε σ' εμάς... Τα Άγια των Αγίων του Ναού του Θεού πάνω στη γη ήταν για πάντα άβατα για όλο το λαό και τους ιερείς τους. Και μόνο ο Αρχιερέας είχε δικαίωμα εισόδου σε αυτά μία φορά το έτος, όταν προσέφερε τη θυσία του εξιλασμού. Αλλά τα Άγια των Αγίων του Ναού του Θεού στον ουρανό γίνονταν βατά από όλους τους πιστούς, τους αγιασμένους με το Αίμα του Χριστού, μέσω του Οποίου έχουμε το δικαίωμα της εισόδου και της εμφάνισης

ενώπιον του Θεού, διερχόμενοι την οδό εκείνη, την οποία πρώτος διήλθε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός.

Έχοντας λοιπόν αυτό το δικαίωμα δυνάμει του Αίματος του Χριστού, έχοντας οδό πρόσφατη και ζωντανή, την οποία εγκαινίασε ο Μέγας Αρχιερέας μας μέσω του καταπετάσματος, δηλαδή, της σάρκας Αυτού και Ιερέα Μέγα στον Οίκο του Θεού, ας προσερχόμαστε και εμείς στον Θεό με αληθινή καρδιά με πληροφορία πίστης, ραντισμένοι στις καρδιές από συνείδηση πονηρή. Γιατί έχουμε την παρρησία ενώπιον του Θεού, όταν αποβάλλουμε την πονηρή συνείδηση με τον ραντισμό του αίματος του Χριστού. Τον δε ραντισμό και αγιασμό λαβαίνουμε δυνάμει της πίστεως στον Χριστό, με την οποία η καρδιά γίνεται αληθινή και πιστή...

Ανεβαίνουμε λοιπόν και εμείς από τη γη στον ουρανό και έχουμε παρρησία ενώπιον του Θεού όμοια με τον Χριστό, έχοντας την πίστη που δικαιώνει και τον αγιασμό και την αγαθή συνείδηση...

Παρατηρούμε δε ότι, καταπέτασμα καλεί (ο Παύλος) τη σάρκα του Χριστού... Και αυτή έγινε σ' εμάς θύρα εισόδου στο ναό του Θεού στον ουρανό» (Ερμηνεία της Καινής Διαθήκης, Απόστολος Μακράκης, σελ. 2274, 2278, 2279).

Τα ίδια κατά βάση γράφει και ο θεολόγος Θ. Κ. Ζωγράφος, από τα οποία παραθέτω: «Μέσω της μεγάλης αυτή και αιώνιας θυσίας (του Χριστού) αγνιστήκαμε αλλά και αγιαστήκαμε, έχουμε όχι μόνο άφεση αμαρτιών αλλά και αγιασμό... Καθαριστήκαμε από τις αμαρτίες. Ας προσερχόμαστε λοιπόν στον Χριστό με πληροφορία πίστης... επειδή έχουμε παρρησία για να εισέλθουμε στα Άγια μέσω του Αίματος του Χριστού... γιατί μέσω του Αίματος Αυτού αξιωθήκαμε να λάβουμε την άφεση των αμαρτιών, από την οποία είναι και η παρρησία μας... Και ιερέα μέγα έχουμε στον Οίκο του Θεού... εκεί ο Θεάνθρωπος κάθεται στα δεξιά του Πατέρα και μεσιτεύει στον Θεό Πατέρα υπέρ ημών.

“Προσερχόμαστε με αληθινή καρδιά”. Ας προσερχόμαστε με αληθινή καρδιά στον ουρανό ή μάλλον στον Μέγα Αρχιερέα μας που είναι στους ουρανούς, υψώνοντας τη λογική και προσηλώνοντας την καρδιά, ας πλησιάζουμε προς Αυτόν με αληθινή καρδιά» (Ερμηνεία Επιστολών Καινής Διαθήκης, Θ. Κ. Ζωγράφου, σελ.185, 191-193).

Οι δύο αυτοί θεολόγοι δεν ορθοτομούν βέβαια καθ’ ολοκληρία στα συγγράμματά τους το Λόγο του Θεού, αλλά ερμηνεύοντας τα διαφωτιστικά αυτά εδάφια, δεν μπορούν να αποφύγουν και να μην τονίσουν την αλήθεια. Εξετάζοντας λοιπόν προσεκτικά το περιεχόμενο των συγγραμμάτων τους, καθαρίζουμε από τα ζιζάνια την αλήθεια, την οποία και εμείς πρεσβεύουμε και την οποία εδώ παραθέτουμε.

Αν προσέξεις τα ανωτέρω, μπορείς, φίλε μου, να καταλάβεις την αλήθεια την οποία ακολουθούμε την οποία και οι ανωτέρω ορθόδοξοι ερμηνευτές τονίζουν.

Βασιζόμενος ο άνθρωπος στο Αίμα του Χριστού, δηλαδή, πιστεύοντας ότι ο Χριστός τον αντικατέστησε στο θάνατο, μπορεί ως ελεύθερος από την αμαρτία να εμφανίζεται μόνος του στην παρουσία του Θεού, ο μεν αμαρτωλός για τη συνγνώμη, ο δε δικαιωμένος για ευχαριστίες και πνευματικές ευλογίες. Αυτό ακριβώς τονίζουν και οι ανωτέρω ερμηνευτές Απόστολος Μακράκης και Θ. Ζωγράφος.

Είναι άξια προσοχής τα λόγια του Μακράκη: «Τα Άγια των Αγίων του Ναού του Θεού στον ουρανό έγιναν βατά σε όλους τους πιστούς, τους αγιασμένους με το Αίμα του Χριστού, μέσω του Οποίου έχουμε το δικαίωμα της εισόδου και της εμφάνισης ενώπιον του Θεού, κλπ». Στη συνέχεια δε, με αυτά που γράφει και ο Θ. Ζωγράφος, βλέπουμε ότι το ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, μας θέτει όλους τους “ειδικούς ιερείς” στο περιθώριο.

Σ’ εμένα, αγαπητέ μου, είναι υπέρ αρκετός ένας τέτοιος Αρχιερέας, ο Χριστός. Και πιστεύοντας στην πανταχού Παρουσία Του, δεν θα θελήσω ποτέ, άλλος ιερέας να λάβει μέρος σε ό,τι αφορά τη θέση μου με τον Θεό.

Προσευχή

«Λάμψε στις καρδιές μας, φιλόνθρωπε Δέσποτα, της δικής Σου θεογνωσίας το αγνό φως, και διάνοιξε τους οφθαλμούς της διάνοιάς μας, στην κατανόηση των ευαγγελικών Σου κηρυγμάτων. Βάλε σ' εμάς και το φόβο των μακαρίων εντολών Σου, για να καταπατήσουμε τις σαρκικές επιθυμίες, να μετέλθουμε στην πνευματική πολιτεία, όλα τα προς τη δική Σου ευχαρίστηση να φρονούμε και να πράττουμε. Γιατί Εσύ είσαι ο φωτισμός των ψυχών και των σωμάτων μας, Χριστέ ο Θεός, και σε Σένα τη Δόξα αναπέμπουμε, μαζί με τον άναρχο Πατέρα Σου, και το Πανάγιο και αγαθό και ζωοποιό Σου Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων».

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 5^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Έλαβα τις από 2/11/62 και 13/11/62 επιστολές σου. Θα σου απαντήσω εν καιρώ, όταν το περιεχόμενο του επιστολικού Δελτίου μου, το επιτρέπει.

Στο τέλος του προηγούμενου Δελτίου μου, σου έγραφα, ότι σε μένα είναι υπεραρκετός ο Αρχιερέας Χριστός και πιστεύοντας στην Πανταχού Παρουσία Του και στις υποσχέσεις Του, δεν θα θελήσω ποτέ άλλος ιερέας να λάβει μέρος σε ό,τι αφορά την επικοινωνία μου με τον Θεό. Ίσως απορρίψεις τη γνώμη μου αυτή ως πεπλανημένη. Αλλά αν το κάνεις αυτό, είμαι και εγώ υποχρεωμένος να σου πω, ότι κακώς σε πληροφόρησαν οι διδάσκαλοί σου, γιατί τόσο ο Λόγος του Θεού, όσο και η Ιστορία και η Αρχαιολογία μαρτυρούν υπέρ των απόψεών μου. Συνεπώς, θα αδικήσεις τον Θεό, αν απορρίψεις όσα γράφω.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, αδελφέ μου, ότι ο Κύριος παρέχει το δικαίωμα σε όλους ανεξαιρέτως τους πιστούς να κάνουν χρήση του ονόματός Του, μέσω του οποίου μπορούν να ανοίγουν τις πύλες του ουρανού και να επικοινωνούν ελεύθερα με τον Θεό και Πατέρα. Και εφόσον μας παρέχει αυτό το δικαίωμα, μας παρέχει και την εξουσία και τη δύναμη να εμφανιζόμαστε στο θρόνο της Χάρης ως αδελφοί Του και συγκληρονόμοι Του. Συνεπώς, τα προνόμια αυτά φανερώνουν, ότι υπάρχει απόλυτη σχέση και συνεργασία μεταξύ των πιστών και Εκείνου. Χαρακτηριστικά γράφει ο απ. Παύλος: *«Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί – Γιατί του Θεού είμαστε συνεργάτες»* (Α' Κορ. 3:9). Είμαστε λοιπόν συνέταιροι και έχουμε κοινά συμφέροντα. Πόσο χαρμόσυνο είναι τούτο και πόσο χαροποιεί την καρδιά εκείνων, που το έχουν αντιληφθεί...

Τους πιστούς-αναγεννημένους, οι οποίοι έχουν τα προνόμια αυτά, ο Λόγος του Θεού τούς πλουτίζει με τα πλέον περικαλλή [*πολύ ωραία*] και ουρανόπλαστα διακοσμητικά

επίθετα, ονομάζοντας αυτούς, «Βασίλειο ιεράτευμα, Βασιλείς και ιερείς στον Θεό και Πατέρα».

Το φως λάμπει στα σκότη

Ας είμαστε ευγνώμονες στον Θεό, αγαπητέ μου, γιατί Εκείνος δεν μεροληπτεί. Δεν παραχωρεί τα προνόμια αυτά σε ορισμένη μόνο τάξη ανθρώπων, κληρικών-ιερέων, αλλά τα δίνει ως έπαθλο σε όλους εκείνους, που θα δεχτούν τον Απεσταλμένο Του, Ιησού Χριστό, ως ατομικό τους Σωτήρα.

Ναι, αδελφέ μου! Βασιλείς και ιερείς είναι όλοι οι Χριστιανοί. Η ιδιότητα αυτή του ιερέα αποδίδεται σε όλα τα μέλη του εκκλησιαστικού πληρώματος. Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει το δικαίωμα και το λειτούργημα αυτό από το πλήρωμα της Εκκλησίας, γιατί είναι καθιδρυμένο [θεμελιωμένο] με θείο δίκαιο και αποτελεί κοινό κλήρο και κοινό γνώρισμα όλων των αναγεννημένων πιστών.

Για να γνωρίσεις λοιπόν ότι δεν πλανώμαι σε όσα γράφω, σου υποσχέθηκα, ότι θα σου παραθέσω γνώμες σειράς θεολόγων. Αρχισα, όπως θα θυμάσαι, από τους Ορθοδόξους για να μη νομίσεις ότι επικαλούμαι τη θεολογία των ετεροδόξων και στη συνέχεια σου αναφέρω τον καθηγητή της Θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Π. Τρεμπέλα, ο οποίος λέει εν προκειμένω τα εξής: «Έκανε εμάς Βασιλείς και ιερείς, Βασίλειον ιεράτευμα, δηλαδή, σώμα ιερέων, το οποίο έχει βασιλική καταγωγή και αποτελείται για τούτο από βασιλείς συγχρόνως και ιερείς και γένος εκλεκτό και γένος άγιο και λαός απόκτησης, δηλαδή, κατ' εξαίρεση σε περιουσία και κτήμα λογιζόμενος και υιοθετημένος από τον Θεό. Σύμφωνα με τον Σέβηρο Αντιοχείας χαρακτηρίζονται από τον θείο Πέτρο όλοι που πιστεύουν στον Χριστό και είναι ενσωματωμένοι στην Εκκλησία Αυτού. Και για να δώσουμε το λόγο στον παλαιό σχολιαστή, του οποίου το σχόλιο περιέλαβε ο Οικουμενιος στην ερμηνευτική του σειρά: “Κατά την παλαιά διάταξη

του Νόμου άλλο ήταν το βασιλικό γένος και άλλο ήταν το ιερατικό γένος. Με εκείνη τη διάταξη δέχτηκε το Ευαγγέλιο έναν και τον Ίδιο ιερέα και Βασιλιά διδάσκαλο. Γιατί ο Χριστός είναι και τα δύο... Και είναι αναγκαίο σε αυτούς που ανήκουν σε Αυτόν, που είναι μαζί Βασιλιάς και ιερέας, να είναι γένος εκλεκτό μαζί και βασιλείο και ιεράτευμα. Γιατί Αυτός που γέννησε τις δύο αρχές, είναι ανάγκη και αυτοί να είναι από Βασιλιά γένος βασιλικό και από Ιερέα ιεράτευμα”».

Και επεξηγώντας ο κ. Τρεμπέλας τον ανωτέρω παλαιό σχολιαστή, γράφει: «Ο παλαιός σχολιαστής δηλαδή, βασίζεται πάνω στην πνευματική αναγέννηση των Χριστιανών, που παρέχεται μέσω του Ιησού Χριστού και ανυψώνει σε τέκνα Θεού όλους που μέσω της πίστης λαμβάνουν Αυτόν. Όλοι αυτοί είναι γένος εκλεκτό, γιατί όπως και ο απολογητής Αριστείδης, ο οποίος ήκμασε κατά τον 2^ο αιώνα, τονίζει στην απολογία του: “Οι Χριστιανοί γενεαλογούνται από τον Κύριο Ιησού Χριστό” (Κεφ. ΙΙ και ΧΥ). Ως εξ Αυτού λοιπόν καταγόμενοι, φέρουν και τις δύο αρχές και ιδιότητες Αυτού που πνευματικά γέννησε αυτούς. Και όπως Εκείνος είναι βασιλεύς μαζί και ιερέας, έτσι και οι απόγονοι Αυτού, το εκλεκτό γένος των Χριστιανών, είναι βασιλείς και ιερείς, όπως συμμαρτυρεί και ο θεός Ιωάννης στην Αποκάλυψή του, λέγοντας: *“και έποίησεν ήμᾱς βασιλείαν, ιερείς – Και έκανε εμᾱς βασιλεία και ιερείς”* (Αποκ.1:6). Ο θεός Αυγουστίνος βασίζεται σε άλλη άποψη για να εξηγήσει τις σύμφωνα με τον θείο Πέτρο τις ιδιότητες αυτές των Χριστιανών... “Όλοι είναι ιερείς, επειδή είναι μέλη του ενός Ιερέα”. Στηρίζεται δηλαδή επί της ενσωμάτωσης των Χριστιανών στον Χριστό. Εφόσον οι Χριστιανοί είναι μέλη του Ιησού Χριστού, ο δε Ιησούς είναι ο ένας και Αιώνιος ιερέας, άρα και οι Χριστιανοί που αποτελούν το πνευματικό Σώμα Αυτού, είναι ιερείς».

Και συνεχίζοντας ο κ. Τρεμπέλας γράφει για τον Ιουστινιανό τον φιλόσοφο, που ήκμασε τον 2^ο αιώνα (ερμηνευτικά σχόλια του οποίου παραθέσαμε στην τρίτη επι-

στολή), ότι και αυτός από άλλη άποψη τα ίδια υποστηρίζει, καθώς επίσης και ο Χρυσόστομος και ο Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης (“Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”, σελ.33-37).

Ο κ. Τρεμπέλας είναι πολυγραφότατος και θεωρείται από την Ορθόδοξη Εκκλησία ως αυθεντία. Συνεπώς, αν απορρίψεις τις δικές μου απόψεις, είναι λογικό να απορρίψεις και του κ. Τρεμπέλα, στου οποίου τα χέρια το Κράτος και η Εκκλησία έχουν εμπιστευτεί έναν κλάδο της Θεολογικής επιστήμης. Ο κ. Τρεμπέλας, άλλωστε, επικαλείται τους πατέρες και όσα εν προκειμένω υποστηρίζει, επιβεβαιώνονται από αυτούς.

Η ερμηνεία του θέματος, αγαπητέ μου συνάδελφε, με όσα ανωτέρω αναφέρω, είναι σαφέστατη και ακριβής.

Ο Θεός λοιπόν δεν μεροληπτεί. Αναγνωρίζει και παρέχει σε όλους τους πιστούς τα ένδοξα προνόμια του βασιλιά και του ιερέα, μέσω των οποίων προσδιορίζει τη θέση τους ως λατρευτές, χωρίς καμία απολύτως διάκριση, μεταξὺ κλήρου και λαού. Αλλά όταν νόθευσαν την ποιότητα των Χριστιανών και τα στοιχεία της λατρείας, τότε η Εκκλησία δέχτηκε κοσμικές διακρίσεις και χωρίστηκε σε δύο τάξεις, στον κλήρο (ιερείς) και το λαό. Και έτσι έχουμε σήμερα το ιερατείο, που αποτελεί δογματικά την “ποιμένουσα εκκλησία”, το “αφεντικό”, το οποίο στέκεται υπέρανω του άλλου σώματος ως δεσπότης και ιεροκράτης [*ιεροκρατία: η πολιτική και κοινωνική κυριαρχία των κληρικών*], με την κακή βέβαια έννοια της λέξης. Ο Λόγος του Θεού όμως απορρίπτει εκ θεμελίων αυτή την κάκιστη άποψη και θέση του πράγματος, γιατί λέει τα εξής για όλους τους πιστούς: *«Ὑμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ – Ἐσεῖς ὁμως εἰστε σῶμα Χριστοῦ»* (Α' Κορ.12:27). Επίσης, λέει: *«ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος – ὁ Χριστός ἐστὶ κεφαλὴ τῆς Εκκλησίας, καὶ αὐτός ἐστὶ σωτήρας τοῦ σώματος»* (Εφεσ.5:23).

Οι ἐπίσκοποι ἢ πρεσβύτεροι ἢ ποιμένες καὶ διάκονοι, εἶναι ἐντεταγμένοι στὸ ἓνα σῶμα τῆς Εκκλησίας ὡς ὑπηρέτες, χωρὶς κανένα ἰδιαίτερο ἀξίωμα, γιὰ τὴν πνευματικὴ

και εύρυθμη [*με ωραίο ρυθμό*] Χριστιανική πορεία, για τη διατήρηση της εκκλησιαστικής ευταξίας και όχι σαν δεσπότες και κατακτητές. Και τους πρεσβυτέρους αυτούς ή ποιμένες ή επισκόπους εκλέγει ο Κύριος, προικίζοντας αυτούς με τα απαραίτητα εφόδια, προσόντα και χαρίσματα, τα οποία απαιτούνται για την υπηρεσία της Εκκλησίας, για να είναι αληθινοί διάκονοι της Καινής Διαθήκης, όχι του γράμματος, αλλά του πνεύματος. Με τα από τον Κύριο χαρίσματά τους, διακρίνονται ως ικανοί για την υπηρεσία της Εκκλησίας και τα μέλη τούς δέχονται ως από τον Θεό ορισθέντες.

Για να είμαστε όμως ειλικρινείς, αγαπητέ μου συνάδελφε, αυτό δεν συμβαίνει στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Αλλά όπως από τον άμβωνα είπε και ο Αρχιεπίσκοπος Αιγυπτίνος Καντιώτης: «Παίρνει ο βουλευτής κάποιον από το αυτί, τον πηγαίνει στον Δεσπότη, και του λέει: “Κάνε μου τον παπά”. Ο Δεσπότης τον τυλίγει με ένα μαύρο κάμποτο [*ύφασμα απλής ύφανσης*] και νά’τος παπάς έτοιμος. Είναι παπάς αυτός;» Και προσθέτει ο επίσης Ορθόδοξος θεολόγος Π. Κολεσιδής τα εξής χαρακτηριστικά: «Όσο υψώθηκε ο ανώτερος κλήρος, τόσο ταπεινώθηκε ο κατώτερος. Λυπούμε όμως να διασαλίσω τη φανερή αλήθεια, γιατί και ο μεν και ο δε αποτελούνται δυστυχώς από παιδομαζώματα και απόκληρους της τύχης. Και εκτός της αργυρολογίας και του φανατισμού, τίποτε άλλο δεν έχουν να επιδείξουν... Και χάρη της αρχιερατικής Σιμωνίας² και σήμερα ακόμη χειροτονούνται αγράμματοι ζευγαλάδες ως παπάδες, και απλά με το ράσο και την αγιαστούρα γίνο-

² Ο όρος “Σιμωνία” εκφράζει την περίπτωση που κληρικός δωροδοκεί για να αποκτήσει ανώτερη θέση στην ιεραρχία της Εκκλησίας, δηλαδή, αγοράζει αξίωμα στην ιεραρχία της Εκκλησίας με χρήματα. Αναφέρεται στον Σίμωνα το Μάγο, στη Σαμάρεια, που πρότεινε χρήματα στον Απόστολο Πέτρο, ώστε να μπορεί κι αυτός να κάνει θαυματουργικά σημεία (δες Πράξεις 8:9-24).

νται σεβαστοί και μακάριοι... Αρκεί να φέρει κάποιος πολλά χιλιάρικά και αμέσως μεταμορφώνεται σε ερίτιμο [πολύτιμο] παπά που ευλογεί, αγιάζει και χρήματα στοιβάζει» (“Υπόμνημα”, σελ.7).

Όχι λοιπόν αυτά, αγαπητέ μου! Αυτά δεν διδάσκονται από το Λόγου του Θεού. Φοβήσου τον Θεό! Στώμεν καλώς! Τα προνόμια, που δίνει ο Θεός στο λαό Του, εμείς οι ιερωμένοι δεν έχουμε κανένα απολύτως δικαίωμα να του τα στερήσουμε και να τα οικειοποιηθούμε σαν ιεροκράτες [ιεροκρατία: η πολιτική και κοινωνική κυριαρχία των κληρικών]. Πρόσεξε τι γράφει ο κ. Τρεμπέλας; Όλοι οι ενσωματωμένοι στην Εκκλησία πιστοί, ΕΙΝΑΙ ΣΩΜΑ ΙΕΡΕΩΝ, για να λειτουργεί καθένας, γράφει αλλού, ο ίδιος στο σώμα του και στην ψυχή του.

Συμφωνείς; Αν όχι, τα παράπονά σου στους κ. κ. Τρεμπέλα και Κολεσίδη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 6^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Στην προηγούμενη επιστολή μου σε αποκάλεσα συνάδελφο και αυτό θα σου γέννησε απορίες και θα σε οδήγησε σε σκέψεις. Είμαι λοιπόν συνάδελφός σου. Αλλά τα κακώς κείμενα στην Εκκλησία και οι δεσποτισμοί των Δεσποτάδων, με ώθησαν να αλλάξω πορεία, να διαχωρίσω τη θέση μου και τις ευθύνες μου και με πόνο να γράφω και να υψώνω τη φωνή μου προς εσάς τους συναδέλφους μου, καλώντας τούς πάντες σε μετάνοια και επιστροφή στην κατά το Σύμβολο της Πίστεως “Αποστολική Εκκλησία” και έρευνα και μελέτη του θείου Λόγου, ο οποίος δύναται να λύσει κάθε απορία, να βεβαιώσει το ορθό και δίκαιο και να τοποθετήσει την αλήθεια στη θέση της. Κινοούμενος λοιπόν από τα αισθήματα αυτά, είναι φανερό ότι δεν είμαι εχθρός της Εκκλησίας, αλλά καλός φίλος. *«ὕμεῖς φίλοι μου ἔστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν. οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρός μου ἐγνώρισα ὑμῖν – Ἐσεῖς εἰστε φίλοι Μου, ἀν κάνατε ὅσα Ἐγὼ δίνω ἐντολή σ’ εσάς. Δὲν σας λέω πια δούλους, γιατί ὁ δοῦλος δὲν ξέρει τί κάνει ὁ κύριός του. Ἐσάς ὁμως σας ἔχω πει φίλους, γιατί ὅλα ὅσα ἄκουσα ἀπὸ τὸν Πατέρα Μου τα ἔκανα γνωστά σ’ εσάς»* (Ιν. 15:14-15).

Με ὅσα γράφω και κηρύττω δὲν στρέφομαι με κανένα τρόπο ἐναντίον τῆς Εκκλησίας, ἀλλὰ ἐναντίον ἐκείνων, τα οποία δὲν θέσπισαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου και αυτοὶ που διαδέχτηκαν αὐτοὺς Ἀποστολικοὶ Ἐργάτες τοῦ Ευαγγελίου, ἀλλὰ εἶναι μεταγενέστερες ἀνθρώπινες προσθήκες.

Ἀν με παρακολουθεῖς με ἐνδιαφέρον, και χωρὶς ἐρευνητικὸ πνεῦμα προκαταλήψεων, θα διακρίνει, ὅτι, ὅσον ἀφορὰ τὸ σοβαρὸ ὑπὸ ἐξέταση θέμα, “ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕ-

PATEYMA”, αποφεύγω όσο το δυνατόν να εκφέρω δικές μου απόψεις. Αφήνω να μιλούν οι Πατέρες της Εκκλησίας και άλλα έγκυρα στόματα της Ορθοδοξίας, τα οποία, όσο και αν προσπάθησαν να δικαιολογήσουν την αδικαιολόγητη σε κληρικούς “ειδική ιεροσύνη”, δεν μπόρεσαν να παρακάμψουν την αλήθεια, την οποία παραλλήλως καταχωρούν και κάθε ειλικρινής ερευνητής, μπορεί να παρατηρήσει διάχυτη στα συγγράμματά τους.

Η λάμψη του φωτός

Ως συμπέρασμα των όσων ο Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Καντιώτης είπε, και ο κ. Π. Κολεσίδης στο “Υπόμνημά” του έγραψε – αποσπάσματα των οποίων παρέθεσα στην προηγούμενη επιστολή μου, αλλά και από όσα εκ πείρας γνωρίζουμε, μπορούμε να πούμε, ότι ο κλήρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας προέρχεται από λαό, στερούμενο της Χάρης και των ευλογιών του Θεού. Όχι, μόνο, αλλά προερχόμενος ο κλήρος από έναν λαό, ο οποίος εν πολλοίς είναι αδιάφορος, άθεος και αγνοεί τελείως την Σωτήρια γραμμή την οποία χαράζει ο Λόγος του Θεού, είναι τελείως άτοπο να νομίζουμε ότι από το λαό αυτό μπορεί να σχηματιστεί και να υφίσταται ο ιερατικός κλήρος, που κατά τη Δογματική άποψη της Εκκλησίας, είναι “Ταμειούχος της θείας Χάρης”. Αλλά, ας αφήσουμε να συνεχίσει ο κ. Παναγιώτης Τρεμπέλας το υπό εξέταση θέμα, “ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ”, το οποίο, όπως και οι πρώτοι Χριστιανοί συγγραφείς και Πατέρες δέχονται, υποστηρίζει εν προκειμένω και με απόλυτη βεβαιότητα τονίζει, ότι το θείο δίκαιο είναι καθιδρυμένο σε όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας. Ιδού λοιπόν στη συνέχεια, τι υποστηρίζει ο κ. Τρεμπέλας:

«Είμαστε λοιπόν “βασίλειο ιεράτευμα”. Και η ιδιότητα αυτή καταχωρείται σε όλα τα μέλη του εκκλησιαστικού πληρώματος» (“Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”, σελ.37). Και για να δώσει σαφέστερα την έννοια της ιεροσύνης, ο κ. Τρε-

μπέλας, η οποία με το θείο δίκαιο ανήκει σε όλους τους αναγεννημένους πιστούς, γράφει στις σελίδες 68-71 του βιβλίου του: «Οι τίτλοι “βασιλείο ιεράτευμα”, “λαός περσιούσιος”, “έθνος άγιο”, δόθηκαν μεν και τους Ιουδαίους, αλλά εκεί αυτά ήταν απλοί τύποι, ενώ στους Χριστιανούς οι ονομασίες αυτές εκπροσωπούν την αλήθεια και την πραγματικότητα». Και μέσω αυτών ο κ. Τρεμπέλας ερμηνεύει μία χαρακτηριστική εν προκειμένω φράση του Ιωάννου Χρυσοστόμου, που λέει: «Εκείνα μεν ως τύπο, αυτά δε ως αλήθεια, φυλάσσουν κάποια ομωνυμία, αλλά όχι συνωνυμία» (Ομιλία ιδ' Ιωάννου). Στη συνέχεια δε επικαλείται και παράδειγμα το οποίο χρησιμοποίησε ο Χρυσόστομος, και το οποίο παραθέτω ως έχει: «Για το έργο, παράδειγμα, καλλιτέχνη ζωγραφικής και το σχεδιάγραμμα, το οποίο ο καλλιτέχνης ζωγράφος σχεδιάζει σύροντας τις γραμμές με χρώμα μαύρο, λέγεται άνθρωπος. Και όταν έπειτα πάνω στο σχεδιαγράφημα τούτο επιθέσει τα χρώματα και αποτελειώσει με αυτά τη ζωγραφική εικόνα, το ίδιο όνομα αποδίδει στον χαμένο πίνακα. Το πρώτο όμως ήταν τύπος και σχέδιο, το τελευταίο δε μόνο ενσωματώνει την αλήθεια και το πλήρες καλλιτεχνικό έργο. Τούτο το ίδιο συμβαίνει και με τους ανδριάντες. Και το πρόπλασμα, που από πηλό φιλοτεχνείται από τον καλλιτέχνη, και το ίδιο αποτέλεσμα είτε από χρυσό ή μάρμαρο έργο, ανδριάντες λέγονται. Αλλά το πήλινο πρόπλασμα ήταν απλός τύπος, ενώ το μόνιμο και πράγματι καλλιτεχνικό έργο, το οποίο θα τοποθετηθεί στην αρμόζουσα θέση για να θαυμάζεται και από τους μεταγενέστερους, είναι το χρυσό ή το μαρμάρινο».

«Βασισμένος σε αυτά ο θείος Πατέρας συνάγει το συμπέρασμά του, που είναι σαφές και κατηγορηματικό... ακούμε τον τίτλο βασιλείο ιεράτευμα (βασιλικό ιερατείο) να αποδίδεται και στους Ιουδαίους της Παλαιάς Διαθήκης. Από την ταυτότητα αυτή των ονομάτων, δεν πρέπει να παρασυρθούμε και να νομίσουμε ότι με την ίδια έννοια αποδίδεται η ονομασία αυτή και στους δύο τους λαούς.

Βέβαια οι ονομασίες αυτές έχουν σχέση και συγγένεια μεταξύ τους. Και δεν είναι εντελώς ξένοι οι Ιουδαίοι των ιδιοτήτων, τις οποίες έχουν οι Χριστιανοί ως βασιλείο ιεράτευμα. Αλλά οι Ιουδαίοι είχαν τον τύπο μόνο και τη σκιά, ενώ στους Χριστιανούς κληροδοτήθηκε η αλήθεια και η πραγματικότητα. Και όπως η σκιά δεν είναι εντελώς ξένη προς το σώμα, από το οποίο αυτή προβάλλεται, έτσι και η ονομασία βασιλείο ιεράτευμα δεν είναι εντελώς ξένη από την πραγματικότητα, την οποία εκπροσωπεί η ίδια ονομασία από τους Χριστιανούς. Τι είναι όμως η σκιά σε σχέση με το σώμα που την εκπέμπει; Είναι εικόνα ασύλληπτη και χωρίς πραγματικό περιεχόμενο, σε αντίθεση με το σώμα το οποίο είναι μεστό πραγματικότητας, περιεχομένου και ζωής».

Επιθυμώντας να διατυπώσει ο κ. Τρεμπέλας σαφέστερη και με καλή εν προκειμένω πρόθεση να θέσει ακριβέστερα την αλήθεια ότι τα ανωτέρω χαρίσματα είχαν δοθεί μόνο ως τίτλοι τιμής στους Ιουδαίους, ενώ στους Χριστιανούς έγιναν πραγματικότητα, επικαλείται δύο σχετικά ιστορικά της Παλαιάς Διαθήκης. Το πρώτο αναφέρεται στην υπερήφανη ανταρσία των Κορέ, Δαθάν και Αβειρών κλπ, οι οποίοι δυνάμει του τίτλου *«πάντες ἅγιοι, καὶ ἐν αὐτοῖς Κύριος – ὅλοι εἶναι ἅγιοι, καὶ σε αὐτοὺς εἶναι ὁ Κύριος»*, αξίωσαν να προσφέρουν θυσία ενώπιον της Σκηνής του Μαρτυρίου και το αποτέλεσμα ήταν σκληρό *«ἤνοιχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιεν αὐτοὺς – ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε αὐτούς»* (Αριθ.16:32-35). Το δεύτερο αναφέρεται στην ευσεβή προσπάθεια του Οζά, να συγκρατήσει την Κιβωτό του Κυρίου, η οποία επρόκειτο ν πέσει από την άμαξα. Επειδή όμως δεν ήταν ιερέας, λέει η Γραφή: *«καὶ ἐθυμώθη ὁργῇ Κύριος τῷ Ὁζά, καὶ ἔπαισεν αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Θεός, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ παρὰ τὴν κιβωτὸν τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ – Καὶ θύμωσε ἡ ὁργὴ τοῦ Κυρίου με τὸν Οζά, καὶ χτύπησε αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Θεός, καὶ πέθανε ἐκεῖ δίπλα στὴν Κιβωτὸ τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»* (Β' Βασιλειών 6:7).

Βλέπεις λοιπόν, αγαπητέ συνάδελφέ μου, πόσο σαφής είναι ο Χρυσόστομος και ο επικαλούμενος αυτόν κ. Π. Τρεμπέλας, στο θέμα των ουράνιων χαρισμάτων; Βλέπεις ότι με παραδείγματα αποδεικνύει ο Χρυσόστομος, ότι το χάρισμα της ιεροσύνης ως τύπος μόνο είχε δοθεί στους Ιουδαίους, ενώ στους Χριστιανούς το χάρισμα αυτό έγινε πραγματικότητα; Και τούτο είναι φυσικό, ως από τη φυσική σχέση του Χριστού με τους οπαδούς Του. Ο Χριστιανός είναι μέρος του σώματος, του οποίου κεφαλή είναι ο Χριστός. Γι' αυτό, άλλωστε, γράφει και ο απ. Παύλος: *«μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος αὐτοῦ – μέλη εἴμαστε του σώματος Αυτοῦ»* (Εφεσ.5:30). Ο Χριστιανός έχει στενή σχέση με τον Χριστό, όπως η κληματαριά με τα κλήματα. Και για να δείξει ο Κύριός μας τη φυσική αυτή ενότητά Του με τους πιστούς, είπε: *«ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα – Εγὼ εἰμαι ἡ ἄμπελος, εσείς τα κλήματα»* (Ιν.15:5).

Η φυσική λοιπόν αυτή ενότητα του Χριστού με τους οπαδούς Του αποδεικνύει πλήρως, ότι δεν είναι μόνο οπαδοί Του, ή ακόλουθοί Του, ή Μαθητές Του, αλλά είναι κάτι περισσότερο από αυτά, είναι μέλη Του. Και τα μέλη αυτά δεν έχουν απλά μία σχέση με Αυτόν, αλλά συνταυτίζονται όπως τα μέλη με το σώμα και τα κλήματα με την κληματαριά. Αυτά λοιπόν τα μέλη του Αρχιερέα Ιησού Χριστού, κατά φυσικό πλέον κανόνα τον οποίο κανείς εχέφρων δεν μπορεί να αμφισβητήσει, είναι όλοι Χριστιανοί- αναγεννημένοι, ιερείς και βασιλείς, όπως σαφώς τονίζει ο Ωριγένης, ο Τερτυλλιανός, ο Χρυσόστομος, ο Αυγουστίνος, κ.α.

Όπως εσύ, αδελφέ μου, προερχόμενος από την οικογένεια Σωτηρόπουλου, είσαι μέλος του φυσικού σου πατέρα και λέγεσαι Σωτηρόπουλος, με τον ίδιο τρόπο και οι Χριστιανοί, ως μέλη του Σώματος και των οστών του Αρχιερέα Χριστού, είναι βασιλείς-βασίλειο ιεράτευμα, δηλαδή, βασιλικό ιερατείο. Πολύ χαρακτηριστική είναι και η γνώμη του ιερού Αυγουστίνου επί του θέματος αυτού. Δεν υπάρχει κανείς μεταξύ αυτών που πιστεύουν, ο οποίος να

αμφιβάλλει για το ότι η ιουδαϊκή ιεροσύνη ήταν πρωτό-
πωση του μέλλοντος βασιλικού ιερατεύματος, που είναι
στην Εκκλησία και στο οποίο καθιερώνονται όλοι εκείνοι,
οι οποίοι ανήκουν στο Σώμα του Χριστού, του Υψίστου
και αληθινού Κυρίαρχου των ιερών.

Μπροστά στα μυστήρια αυτά, αδελφέ μου, σιγεί κάθε
γλώσσα και μόνο όσοι αισθάνονται ευγνωμοσύνη στον
Δοτήρα των χαρισμάτων αυτών υψώνουν φωνή ευχαρι-
στίας και ευγνωμοσύνης προς Αυτόν. Κανένας συγγραφέ-
ας των πρώτων αιώνων δεν μιλά περί “ειδικής ιεροσύνης”
κληρικών ιεροπαλάδων του “προκρουστικού ζουρλομαν-
δύα... του θυμιατού με τα σκέρτσα του τζιγκήρ τζιγκήρ και
της ρασοκαλυμμαυχοκοτσιδοφορίας”. Ούτε γίνεται λόγος
για τα “παπαδικά τερτίπια, των μεγάλων και μικρών πα-
ρακλήσεων, των μεγάλων και μικρών αγιασμών, ούτε περί
αγιαστούρας, χάρη αργυρολογίας”. Ούτε λέγεται τίποτα
για τους “χρυσοφόρους και μιτροπατεριτισοφόρους Αρχι-
ερείς”.

Ευχαριστώ τον Θεό μου, που με βοήθησε μέσω του Λό-
γου Του και της ιστορίας να ανακαλύψω την ορθότητα
των αληθειών, τις οποίες υποστηρίζω και τις οποίες βλέ-
πω, ότι πριν από εμένα άλλοι περισσότερο τις υποστήρι-
ξαν γραπτά και προφορικά, ότι όλοι οι αναγεννημένοι
Χριστιανοί έχουν το χάρισμα της ιεροσύνης με το δικαίω-
μα της ελεύθερης προσαγωγής προς το Θρόνο της Χάρης
του Θεού και σύμφωνα με τη Γραφική επίσης μαρτυρία,
κάθε Χριστιανός είναι και ναός του Θεού... και ως ναός
του Θεού, είναι και ιερέας του ναού τούτου, για να ιε-
ρουργεί καθένας στο σώμα του και στην ψυχή του. Αυτά
είναι τα μεγάλα θέληγτρα της αγάπης του Θεού προς τον
αμαρτωλό που δέχεται τον Χριστό και το θάνατό Του, ως
το μοναδικό μέσω της εξιλέωσής του προς τη θεία Δικαιο-
σύνη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 7^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Θεώρησα υποχρέωσή μου να σου αποκαλύψω τον εαυτό μου, στην προηγούμενη επιστολή μου, για να μη βρίσκεσαι σε καμία απορία και ανησυχία. Ως εκ τούτου, αντιλαμβάνεσαι ότι έχω ίδια αντίληψη για να βαριά και δυσπρόσιτα επίθετα των κληρικών, για τα οποία έγραψα προηγουμένως. Οι τίτλοι και τα επίθετα αυτά, “τα παπαδικά τερτίπια και σκέρτσα”, δεν είναι δικής μου έμπνευσης, αλλά είναι άλλων κληρικών και θεολόγων. Στα συγγράμματα αυτών υπάρχουν ορθές παρατηρήσεις και σκέψεις, τις οποίες εν καιρώ θα επικαλεστώ.

Με λύπη όμως, ήρθα στην ανάγκη να αντιγράψω και να επικαλεστώ τους βαρείς αυτούς τίτλους και τα αντιβιβλικά επίθετα με τα οποία έγκυρα στόματα της Ορθοδοξίας στόλισαν τους κληρικούς τους, γιατί από αυτά φαίνονται ότι τα μέσα που θεωρούνται ως απαραίτητα για τη λατρεία του Θεού, δεν είναι αρεστά και σε αυτούς ακόμα τους Ορθοδόξους, λαϊκούς και κληρικούς, που έχουν εμβαθύνει στην αλήθεια του Ευαγγελίου.

Οι παπαδικοί στολισμοί είναι μώμος στη διακονία του Ευαγγελίου

Τα “παπαδικά” αυτά “τερτίπια” έκαναν να λησμονήσουν οι άνθρωποι τη θέση που πρέπει να έχουν οι ποιμένες τους στο Σώμα της Εκκλησίας, θέση αποστολικού χαρακτήρα. Το αποτέλεσμα των “παπαδικών” αυτών “τερτιπιών” είναι να στερηθούν οι ποιμένες ή μάλλον να αφήσουν μόνοι τους τους ιερογραφικούς τίτλους και αξιώματα του Αποστόλου, Προφήτη, Διδασκάλου, Ευαγγελιστή, κλπ. (*«καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον*

διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ – Και Αυτός ἔδωσε ἄλλους αποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους ευαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες και διδασκάλους, για τον καταρτισμὸ των αγίων, σε ἔργο διακονίας, στην οἰκοδομὴ του σώματος του Χριστοῦ» Εφεσ.4:11-12), και να οικειοποιηθὺν δικούς τους τίτλους και αξιώματα, για τα οποία, τίποτε απολύτως, και με κανένα τρόπο δεν αναφέρει ο Λόγος του Θεοῦ, η Αγία Γραφή. Εξ αφορμῆς τούτων, βλέπουμε σήμερα τους ποιμένες με τους τίτλους του Παναγιωτάτου, Μακαριωτάτου, Σεμασμιωτάτου, Θεοφιλεστάτου, με τους τίτλους του Πρωθιερέα, Συγγέλου, Πρωτοσυγγέλου, Αρχιμανδρίτη, με κάθε οφίκιο και οφικιοῦχο τίτλο, χωρίς να ενθυμούνται ποτέ τον ΘΕΙΟ ΠΑΥΛΟ, ο οποίος προς Δόξα Θεοῦ χρησιμοποιοῦσε μόνο τον τίτλο του υπηρέτη και του δούλου. Γι' αυτό και γράφει: «Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ – Ἐτσι ας θεωρεῖ εμᾶς κάθε ἄνθρωπος, ὡς υπηρέτες Χριστοῦ» (Α' Κορ.4:1). «Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ – Παῦλος, δούλος του Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ.1:1).

Οι τίτλοι και τα εκτός της Αγίας Γραφῆς αποδιδόμενα αξιώματα και οφίκια στους κληρικούς-ιερεῖς, ἄλλαξαν και παραμόρφωσαν τη Χριστιανική σκέψη. Και σήμερα αν θελήσει κάποιος να θίξει τους χωρίς θεμέλιο πάνω στο Λόγο του Θεοῦ τίτλους των κληρικών, θεωρεῖται αιρετικός. Αλλά ευτυχώς που και καθηγητές των Πανεπιστημίων ὅπως ο κ. Τρεμπέλας κάνουν ορθές παρατηρήσεις στο θέμα αυτό. Ἐτσι, ο κ. Τρεμπέλας γράφει στο βιβλίο του “Οι Λαϊκοὶ στην Εκκλησία”: «Οι αντιγραφικοί τίτλοι ἀνᾶγκασαν και τον διδάσκαλο του Γένους Αδαμάντιο Κοραή με ἀγανάκτηση να γράψει στις ἐπιστολές του Α' 197: “Απαίδευτοι και ἄθλιοι Γραικίσκοι, χάσανε τα γένια και καταγίνονται με αυτά που δεν χρησιμεύουν πια, τα χτένια. Τίποτε ἄλλο δεν εἶναι, παρά χτένια, τα οποία ἐκδηλώνονται με ἐπιθέτα Παναγιώτατοι, Σεβασμιώτατοι...”»

Ὅλα τα αξιώματα και οι τίτλοι που ἔλαβαν μόνοι τους οι κληρικοί κάλυψαν το Πρόσωπο του Θεοῦ, και ἔτσι ο

Θεός δεν αποκαλύπτεται σε αυτούς, γιατί όλα αυτά, πλαισιώνονται με μάταιες απαιτήσεις, εγωισμούς, υπερηφάνειες, με δαιμονικές καυχήσεις και αντι-Βιβλικές δικαιολογίες. Έτσι, ο κληρικός σήμερα δεν μπορεί να προχωρήσει στο μέσο ενός κόσμου, που σε όλες τις πτυχές της ζωής αναδεικνύει τα ίχνη της αμαρτίας. Όλη αυτή η κατάσταση φανερώνει ότι οι κληρικοί-ιερείς δεν διδάχτηκαν και δεν ασκήθηκαν από το Πνεύμα του Θεού, και επομένως, δεν αναπαύονται και δεν χαίρουν στα ταπεινά αλλά ουρανόπλαστα αξιώματα και χαρίσματα που δίνει ο Λόγος του Κυρίου. Και όταν η καρδιά εγκαταλείψει την πραγματικότητα του Λόγου του Θεού και ακολουθήσει τον κατήφορο, δεν υπάρχουν πλέον γι' αυτή όρια στο κατρακύλισμα. Και το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι πάρα πολύ λυπηρό. Το όνομα του Θεού χρησιμεύει μόνο για να στηρίζονται “οι ξεπεσμένες αυτές καρδιές”, όχι για αναζωπύρωση, αλλά για μεγαλύτερη εξύψωση των αντι-Γραφικών και έξω από τη Σφραγίδα του Θεού τίτλων και αξιωμάτων τους.

Είναι μεγάλη ανάγκη, φίλε μου, να βρουν οι ιεροκράτες [*ιεροκρατία: η πολιτική και κοινωνική κυριαρχία των κληρικών*] την ανάπαυσή τους στον Λυτρωτή. Να παύσουν να τη ζητούν σε έναν κόσμο, ο οποίος είναι κάτω από την κρίση του Θεού. Να αρκεστούν στο αξίωμα του “υπηρέτη” και στον τίτλο του “δούλου”, όπως και ο θείος Παύλος. Και να ερευνήσουν για να εννοήσουν ότι ο Λυτρωτής και Ιδρυτής της Εκκλησίας, δεν έδωσε σε κανέναν απολύτως δικαίωμα να αγγίζει του θεία Υπουργήματά Του και να λάβει τη θέση Του ή να παρεμποδίζει τη λειτουργία του Ιλασμού του Εσταυρωμένου πάνω στη γη, την οποία “ο Πατέρας, μέσω του Υιού, με Πνεύμα Άγιο τελούν”.

Το φως λάμπει

Το ιερατικό βασίλειο – βασίλειο ιεράτευμα, το χάρισμα τούτο το οποίο μονοπωλιακά κράτησαν “οι ιεροκράτες”, ανήκει σε όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας (περί του “δε-

σμεῖν” και “λύειν” των ιερών, θα μιλήσω αργότερα). Περί αυτού, ιδού και πάλι τι γράφει ο κ. Τρεμπέλας: «Βασιλείο ιεράτευμα και λαός για απόκτηση και κληρονομιά του Κυρίου κλήθηκε όχι από ανθρώπους, αλλά από το Ίδιο το Πνεύμα του Θεού ο λαός αυτών που πιστεύουν... Όταν δε τέτοιες ονομασίες και τέτοιοι χαρακτηρισμοί παρέχονται από τον Ίδιο τον Θεό στο λαό... ο λαός αυτός έχει δικαιώματα όχι από ανθρώπινο, αλλά από θείο δίκαιο, όχι από φυσικό, αλλά από υπερφυσικό δίκαιο» (“Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”, σελ. 32-33).

Ο Μέγας και Αιώνιος και Μοναδικός Αρχιερέας Ιησούς Χριστός μετέδωσε τα θεία Του χαρίσματα, όχι σε ορισμένη τάξη κληρικών-ιερέων, αλλά σε όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας. Συνεπώς, οι Χριστιανοί, ως μέλη Εκείνου συμμετέχουν και στα τρία αξιώματα του Αυτρωτή τους: Το διδασκαλικό, το ιερατικό και το βασιλικό. *«ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν – Καὶ Αὐτός που μας στερεώνει μαζί σας στον Χριστό και μας ἔχρισε, εἶναι ὁ Θεός· ὁ Οποῖος και σφράγισε εμάς και μας ἔδωσε τον ἀρραβῶνα του Πνεύματος μέσα στις καρδιές μας»* (Β’ Κορ. 1:21-22).

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας το ανωτέρω χωρίο, το οποίο φανερώνει ότι όλοι οι αναγεννημένοι Χριστιανοί είναι χρισμένοι και σφραγισμένοι με το Άγιο Πνεύμα με τα ιερατικά χαρίσματα, λέει: «Και τι είναι χρισμένος και σφραγισμένος; Το Πνεύμα δίνει, με το Οποίο και τα δύο αυτά έκανε, μαζί προφήτες (διδασκάλους) και ιερείς και βασιλείς να εργάζονται. Γιατί με αυτά στον παλαιό καιρό χριζόνταν τα γένη. Αλλά εμείς δεν έχουμε ένα, αλλά τα τρία αξιώματα με υπεροχή έχουμε» (βλέπε Επιστολή 3^η).

Για να συνεχίζεται πάνω στη γη η ζωή του Ιδρυτή της Εκκλησίας από τα μέλη Του, ήταν αναγκαίο τα ανωτέρω προνόμια να τα έχουν όλα τα μέλη της Εκκλησίας, ώστε η

ζωή τους να είναι μία συνεχής λατρεία και ορθοδοξία και ύμνος προς τον Θεό. Αυτά υποστηρίζει και ο Ωριγένης. Η ανάγκη λοιπόν του πράγματος απαιτούσε τη μετάδοση των τριών αυτών αξιωμάτων, του διδασκάλου, του ιερέα (όχι του ιερέα του καλυμμαυχίου) και του βασιλιά, στα μέλη της Εκκλησίας.

Αγαπητέ μου φίλε,

Ας πλημμυρίσει η καρδιά μας από ευγνωμοσύνη προς τον Μέγα Δωρητή, ο Οποίος, στην άπειρη ευσπλαχνία Του, όχι μόνο πλήρωσε με το θάνατό Του το χρέος των αμαρτιών μας στη θεία Δικαιοσύνη και για εμάς καταδέχτηκε το σταυρό της ντροπής και μέσω του Αίματός Του σήμερα έχουμε ελεύθερη την είσοδο στα Άγια των Αγίων του Θεού, χωρίς τη μεσολάβηση τρίτων προσώπων ιερέων-κληρικών, αγίων και μεσιτών, αλλά μας χορηγεί και τα ιερατικά εφόδια ως μέσον για να είναι η ζωή μία συνεχής λατρεία και δοξολογία προς την ανέκφραστη καλοσύνη και αγάπη Του.

Ας γονατίσει κάθε ψυχή, αγαπητέ μου, ενώπιον του Μεγάλου Αυτού Δωρητή, ο Οποίος προσέφερε ό,τι ήταν δυνατόν να προσφέρει μία άπειρη αγάπη, για να κάνει σίγουρη την απολύτρωση του αμαρτωλού. Και τώρα, αν και αναλήφτηκε στους ουρανούς, διατηρεί την ίδια ευσπλαχνική φύση και την ίδια τρυφερή και συμπαθούσα καρδιά, με απλωμένα τα διάτρητα χέρια Του, έτοιμα να δεχτούν κάθε αμαρτωλό και να τον ευλογήσουν. *«προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος – Ας προσερχόμαστε λοιπόν με παρρησία στο θρόνο της χάριτος»* (Εβρ.4:16).

Η περιοχή του Θρόνου της Χάρης είναι μια πνευματική κατάσταση στην οποία εισέρχονται τα πνεύματα των πιστών, με ελεύθερη την είσοδο να λατρεύουν τον Μέγα Δωρητή, ερχόμενα σε επικοινωνία με Αυτόν. Η περιοχή αυτή, είναι η αληθινή Σκηνή, *«ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος – την ολοία ἔστησε ὁ Κύριος, καὶ ὄχι ἄνθρω-*

πος» (Εβρ.8:2). Είναι ο τύπος στον οποίο ο θείος Λυτρωτής συνεχίζει την υπηρεσία Του.

Προκειμένου λοιπόν να εισέλθουν στην περιοχή αυτή τα πνεύματα των πιστών και να λατρεύσουν τον Λυτρωτή τους, ή οι αμαρτωλοί να ζητήσουν Χάρη και άφεση, είναι απαραίτητο να μεσολαβήσουν ιερείς με τα Μυστήρια; Ο Λόγος του Θεού λέει: ΟΧΙ. Γιατί ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, μας βάζει όλους τους ιερωμένους στο περιθώριο.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 8^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Θρησκευτικές συζητήσεις γύρω από θέματα που θα έλεγε κάποιος ότι δεν έχουν πρακτική σπουδαιότητα, τάραξαν με μεγάλο τρόπο την Εκκλησία του Χριστού.

Συζητούνταν θέματα, επί των οποίων ο Λόγος του Θεού ή σιωπά ή η αποκάλυψη και ερμηνεία τους έμελλε να γίνει στους δούλους του Θεού κατά τον μέλλοντα χρόνο. Εξαιτίας αυτών, βλέπουμε, ότι στους συζητητές αυτούς δεν υπήρχε σοφία Θεού και οι μικροφιλονικίες πήραν μεγάλες διαστάσεις. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η σύγκληση των Οικουμενικών Συνόδων, οι οποίες κατά τη μαρτυρία της ιστορίας, δεν συνήλθαν με αγαθά ελατήρια, προς αναπύρωση των πιστών, ενθάρρυνση, παρηγοριά και οικοδομή. Δεν συνήλθαν για την προαγωγή της αγάπης και τη Δόξα του Θεού. Συνήλθαν με εμπαθή ελατήρια προς κατάκριση άλλων Χριστιανών και συναδέλφων τους. Έτσι λοιπόν αναγκάστηκε ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος να γράψει: «Αν πρέπει να γράψω την αλήθεια, αναγκάζομαι να πω ότι πρέπει να αποφεύγει κανείς κάθε σύλλογο επισκόπων, γιατί καμίας Συνόδου το τέλος δεν ήταν καλής ποιότητας (δεδομένου ότι οι επίσκοποι δεν πολιτεύτηκαν ενάρετα), ούτε είχε καμία Σύνοδο να παραθέσει κάτι ωφέλιμο προς λύση των ανωμαλιών» (Επιστολή 130).

Και στη συνέχεια έρχεται ο Καθηγητής κ. Τρεμπέλας να προσθέσει: «Κατ' άτυχη συγκυρία όλες οι Οικουμενικές Σύνοδοι συνήλθαν για κατάκριση, είτε πρεσβυτέρων, είτε επισκόπων και μάλιστα πατριαρχών» (“Οι Λαϊκοί στη Εκκλησία”, σελ.65-66).

Τα θέματα όμως τα οποία εμείς συζητούμε και οι θέσεις, τις οποίες εγώ υποστηρίζω, μαρτυρούνται σαφώς από την Αγία Γραφή και επομένως είναι αποκαλυμμένες αλήθειες, δεν είναι ασήμαντες λεπτομέρειες. Έχουν όχι μόνο δογματική, αλλά πρωτίστως πρακτική σπουδαιότη-

τα. Συνεπώς, επιβάλλεται η λεπτομερής συζήτηση και εξέταση αυτών. Παρόλα αυτά όμως και παρόλο το σοβαρό ενδιαφέρον που έχει δημιουργήσει η προσπάθειά μου με τα υπό συζήτηση θέματα, εντούτοις σε ορισμένους φανατικούς, δεν προάγει την αγάπη και το ειλικρινές ενδιαφέρον, να διδαχθούν. Δυστυχώς, έρχομαι στην ανάγκη να γράψω γι' αυτούς ότι σπέρνω σε άγονο αγρό.

Η έλλειψη ενδιαφέροντος και ο φανατισμός, ώθησε κάποιον αναγνώστη να μου στείλει ανώνυμη επιστολή. Αγνόησα όμως ότι πρόκειται για έναν πολύ αγαπητό φίλο. Δεν έχει να προσθέσει κάτι στα υπό συζήτηση θέματα, ανοίγει όμως το δρόμο για τη συζήτηση νέων θεμάτων. Επίσης, κάποιος Δεσπότης μου έστειλε ένα βιβλίο και διάφορα φυλλάδια δικής του συγγραφής, σχετικά με τις διαφορές που χωρίζουν την Ορθόδοξη από τις ετερόδοξες Εκκλησίες. Είναι γεμάτα ύβρεων, πράγμα το οποίο δεν τιμά τον συγγραφέα. Σε όσα μελλοντικά θα γράψω, θα αποδείξω στον αγαπητό Γέροντα, ότι όχι μόνο δεν βρίσκεται στην αλήθεια, αλλά σε ορισμένα σημεία, ούτε και Ορθόδοξος δεν είναι. Θα τον παρακαλέσω λοιπόν, αν θέλει, να μας γνωρίσει τι θρήσκευμα πρεσβεύει.

Ύστερα από όλα αυτά, δεν πρέπει κανείς να με κατηγορήσει ότι ασχολούμαι με θέματα που ταραάζουν την Εκκλησία του Χριστού. Την Εκκλησία ταραάζουν εκείνοι, που την εμπορεύονται και οι οποίοι οικειοποιήθηκαν αντι-Γραφικά τα Υπουργήματα του Αυτρωτή για τις δόξες τους και τους εγωισμούς τους. Εγώ δίνω μόνο απαντήσεις και μάλιστα από έγκυρα στόματα, σε εκείνους, οι οποίοι στο πρόσωπό μου προκαλούν την Αλήθεια.

Είναι δε αναγκαίο να δίνονται σαφείς εξηγήσεις στα θέματα αυτά, για να γνωρίσει ο κόσμος, ότι ο Θεός ετοίμασε σωτηρία και καλεί κάθε αμαρτωλό να του δώσει γενική αμνηστία δια της πίστεως δωρεάν και κατά χάρη, “χωρίς αργύριο και τιμή”, χωρίς μεσολάβηση “ειδικού” ιερέα και χωρίς πληρωμή διοδίων, πράγμα το οποίο συμβαίνει με τους παλαιούς συναδέλφους μου, γιατί εξαιτίας

αυτῶν των διοδίων πολλοί φτωχοί που δεν ἔχουν να τα καταβάλλουν, καταντουν να γίνονται ασεβεῖς και ἄθεοι.

Ο Λόγος του Θεοῦ, λέει: *«πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος; πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; – Καὶ πῶς θα ἀκούσουν χωρὶς κάποιος να κηρύττει; Καὶ πῶς θα κηρύξουν, ἀν δὲν ἀποσταλὸν;»* (Ρωμ.10:14-15).

Η “ειδική ιεροσύνη” ἔγινε “χαράτσι διοδίων”

Συνεχίζοντας την εξέταση του θέματος “Βασιλείο Ιερὰ-τευμα” και δίνοντας την αρμόζουσα θέση και σπουδαιότητα, εἶμαι υποχρεωμένος τώρα, αγαπητέ συνάδελφε, να σε ρωτήσω: Εξέτασες ποτέ, τι σημαίνει λατρεία; Νομίζω ὅτι ο ορισμός του Πασκάλ δίνει πλήρη απάντηση ἐπὶ του ερωτήματος. «Λατρεία εἶναι ἡ ἐξωτερικευση των εσωτερικῶν συναισθημάτων του ἀνθρώπου προς το Πανυπερτέλειο Ον. Εἶναι ἡ παραχώρηση του νου και της καρδιάς στην ἀγάπη και στους σκοποὺς του Θεοῦ».

Ποια δύναμη και ποιο μέσον μπορεῖ να μεσολαβήσει, προκειμένου ο ἀνθρώπος να ἐξωτερικεύσει τα εσωτερικά του συναισθήματα και να παραχωρήσει το νου και την καρδιά του στον Θεό; Καμία δύναμη και κανένα μέσον. Ο ἀνθρώπος ἐλεύθερα και ἀβίαστα μπορεῖ μόνος του να πράξει αυτό, προσερχόμενος νοερά και με παρρησία στο Θρόνο της Χάρης· (*«προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος – Ἀς προσερχώμαστε λοιπὸν με παρρησία στο Θρόνο της Χάρης»* Εβρ.4:16). Η Ορθόδοξη Εκκλησία ὁμως, δογματικά δὲν το δέχεται με αυτό τον τρόπο. Προκειμένου ο ἀνθρώπος να λατρεύσει τον Θεό, μπορεῖ να κάνει αυτό, λέει, μέσω των ιερῶν. Ἐτσι θα πληρώσει και “διοδία” για να διανύσει το δρόμο μεταξύ ιερέα και Θεοῦ. Ἐχω ἄδικο, ἀδελφέ μου; Ἐχω πειραματιστεῖ σε αυτά ως κληρικός, ἐπὶ δώδεκα ολόκληρα ἔτη, και ἔχω προσωπική ἀντίληψη των πραγμάτων.

Βέβαια, δὲν εἶναι δογματική ἡ καταβολή των “διοδίων”. Εἶναι ὁμως ἀποτέλεσμα του μονοπωλιακοῦ αξιώματος της ιεροσύνης και των ἀπροσέγγιστων τίτλων των ιερομένων.

Γιατί, πώς μπορούσαν οι ιερωμένοι με τους βαρείς τίτλους του Παναγιωτάτου, Σεβασμιωτάτου, Πανοσιολογιωτάτου και μοναδικού μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπων (;), με το στερούμενο πρακτικότητας ένδυμα του ράσου και του καλυμμαυχίου, να εργαστούν εργασία τίμια, για τα προς το ζην αναγκαία και να κάνουν αδάπανο το Ευαγγέλιο του Χριστού, όπως ο γράφων; Γι' αυτό έρχονται στην ανάγκη να επιβάλλουν στους ανθρώπους την καταβολή “διοδίων” στις ποικιλώνυμες ιερατικές τελετές, μέσω των οποίων και μόνο, τους λένε, ότι μπορούν να λατρεύσουν τον Θεό και να έχουν μια αδύναμη δυστυχώς ελπίδα σωτηρίας.

Πόσο ευλογημένη θα ήταν η Εκκλησία, εάν παρέμενε στην απλότητα των πρώτων αιώνων, *«ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς – Καὶ ἐπέμεναν καρτερικὰ συνεχῶς στη διδαχὴ των ἀποστόλων καὶ στην κοινωνία καὶ στον τεμαχισμό του ἄρτου με τα χέρια καὶ στις προσευχές»* (Πραξ.2:42), και δεν μονοπωλούσε το χάρισμα της ιεροσύνης, το οποίο ανήκει σε όλους τους πιστούς. Η μονοπώληση αυτή της ιεροσύνης είχε το θλιβερό αποτέλεσμα να κάνει το λαό παθητικό στοιχείο, δοχείο άδειο χαρισμάτων, με την υποχρέωση να περιμένει να δώσει ως τροφή στην ψυχή του, ό,τι του μαγειρέψει ο παπάς και ό,τι του ετοιμάσει ο Δεσπότης. Ποτέ από τον Ιδρυτή της Εκκλησίας, ποτέ από τους Αποστόλους Του, ποτέ από τους συγγραφείς των πρώτων αιώνων, δεν διδάχτηκε μια τέτοια διδασκαλία.

Οι συγγραφείς των πρώτων αιώνων και στην εποχή που δεν υπήρχαν τα σημερινά Μυστήρια, απέδωσαν πολύ μεγάλη σπουδαιότητα στο θέμα της λατρείας, της ελεύθερης και χωρίς μεσολάβηση “ειδικού” ιερέα στην προσαγωγή στο Θρόνο της Χάρης και στα χαρίσματα της ιεροσύνης, τα οποία, μέσω της εξιλαστήριας θυσίας του Χριστού μεταβιβάζονται σε όλους τους Χριστιανούς.

Ο μεγάλος απολογητής του 3^{ου} (τέλος 2^{ου} και αρχές 3^{ου}) αιώνα, Τερτυλλιανός, δίνει ακριβείς πληροφορίες περί του

πώς η τότε Εκκλησία, στηριζόμενη μόνο στη διδαχή των Αποστόλων, δεχόταν τη γενική ιεροσύνη των Χριστιανών: «Δεν είμαστε όλοι ιερείς; Είναι γραμμένο: “καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – και μας ἔκανε βασιλεία, ἱερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτού”» (Αποκ.1:6).

Αναφερόμενος δε στον αναμνηστικό Δείπνο του Κυρίου, τη Θεία Ευχαριστία και το Βάπτισμα, ότι μπορεί κάθε Χριστιανός να τα τελήσει, λέει: «...και προσφέρεις (τον αναμνηστικό Δείπνο) και βαπτίζεις και ιερέας είσαι... Εάν έχεις το δικαίωμα του ιερέα για τον εαυτό σου εκεί, αναγκαίο είναι να έχεις και τις υποχρεώσεις του ιερέα» (Migne, 2:971).

Καμία λοιπόν αμφιβολία δεν υπάρχει, ότι στον Χριστιανό η ιεροσύνη υπάρχει εν σπέρματι και εν δυνάμει. Την ίδια ακριβώς γνώμη δίνουν και οι παρακάτω μεγάλοι κατά σειρά απολογητές και συγγραφείς των πρώτων αιώνων:

1. Ο Ειρηναίος (2^{ος} αιώνας). 2. Ο Ιουστίνος ο φιλόσοφος (2^{ος} αιώνας). 3. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρείας (3^{ος} αιώνας). 4. Ο Ωριγένης (3^{ος} αιώνας). 5. Ο Χρυσόστομος (4^{ος} αιώνας). 6. Ο Αυγουστίνος (5^{ος} αιώνας). 7. Ο Ισίδωρος Πηλουσιώτης (5^{ος} αιώνας). 8. Ο Οικουμενιος (10^{ος} αιώνας), και άλλοι.

Οι ανωτέρω πληροφορίες των μεγάλων συγγραφέων και απολογητών, δίνουν σαφείς εξηγήσεις περί ιεροσύνης και κλείνουν το στόμα κάθε αντιφρονούντα “ιεροκράτη” [ιεροκρατία: η πολιτική και κοινωνική κυριαρχία των κληρικών] και ο Λόγος του Θεού αποκαθίσταται στην πρέπουσα θέση του. Και όταν στη συνέχεια των Αποστόλων του Κυρίου έχουμε κατά σειρά τις ακριβείς αυτές μαρτυρίες, δεν νομίζω ότι μπορούν να έχουν θέση δικανικά ή δικολαβικά [με αγόρευση ή με παράσταση] επιχειρήματα. Ενώπιον της διακήρυξης λοιπόν του Λόγου του Θεού, και των ως άνω μαρτυριών, πρέπει ο καθένας να διαχωρίσει τη θέση του και να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του και με τον Θεό, όπως ακριβώς έπραξε και ο γράφων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 9^η

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Οι Μεγάλοι Απολογητές και συγγραφείς των πρώτων αιώνων, τους οποίους κατά χρονολογική σειρά παρέθεσα στην προηγούμενη επιστολή μου με τα λόγια τους μαρτυρούν και φανερώνουν ότι η ιεροσύνη υπάρχει και υφίσταται εν σπέρματι και εν δυνάμει, σε κάθε Χριστιανό. Δεν πιστεύω να έχεις τη γνώμη ότι αυτοί ήταν Ευαγγελικοί και γι' αυτό ερμήνευσαν το θέμα περί ιεροσύνης κατά το Ευαγγελικό δόγμα. Τότε, δεν υπήρχαν Ευαγγελικοί, αλλά ούτε και Ορθόδοξοι, όπως σήμερα. Υπήρχαν μόνο Χριστιανοί.

Δυστυχώς, οι οξείες διαφωνίες μεταξύ Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας για λόγους δοξομανίας και πρωτοκαθεδρίας, δημιούργησαν το διαχωρισμό. Συνέπεια αυτών και των ανθρώπινων προσθηκών, που βαθμιδών εισχώρησαν στην Εκκλησία, αναγκάστηκαν άλλοι αργότερα να διαχωρίσουν τις ευθύνες τους και να δημιουργήσουν άλλη εστία, “έξω του στρατοπέδου” των ατασθαλιών των Εκκλησιών Ανατολής και Δύσης. Έτσι διαμορφώθηκε η Διαμαρτυρόμενη Εκκλησία, η οποία αποτίναξε τα ανθρώπινα στοιχεία και άφησε μόνο την Αγία Γραφή, ως κανόνα της ζωής και της ύπαρξής της, κατά το πρότυπο της Εκκλησίας των Αποστόλων, σφάλλουσα μόνο στο ότι απέρριψε και την Ιερά Παράδοση.

Δεν αρμόζει να κοπιάζουμε ασχολούμενοι με την κατ' επάγγελμα ιεροσύνη και να προτρέπουμε άλλους και να καθοδηγούμε άλλους στο πώς να λατρεύουν τον Θεό, και εμείς να έχουμε άγνοια των στοιχειωδών κανόνων περί ιεροσύνης και λατρείας. Γιατί, αν έτσι πολιτευόμαστε, μοιάζουμε με τον δήθεν υπερηφανευόμενο ως καλλιτέχνη μουσικό, ο οποίος έχει άγνοια της μουσικής κλίμακας.

Είθε να είχα ποταμούς δακρύων

Λυπούμαι ιδιαιτέρως, και η καρδιά μου θρηνεί, “με στεναγμούς ανείπωτους”, γιατί τα πράγματα και οι επιστολές των διαφόρων, ανωνύμων και μη, με αναγκάζουν να γράφω, όπως γράφω. Λέω όμως προς όλους, ότι δεν είμαι εχθρός. Είμαι φίλος. Σας πονώ. Πώς να μην γράφω όμως και πώς να μην υψώνω τη φωνή μου, όταν βλέπω και αντιμετωπίζω μια τέτοια κατάσταση; Πολύ δίκαια, γράφει κάποιος Ορθόδοξος: «Το Ευαγγέλιο στα χέρια των παπάδων, είναι σαν το χρυσό στυλό στα χέρια ενός αγγράμματος».

Μου γράφει ένας ανωνυμογράφος: «...δεν φέρνεις κατέναντα αποτέλεσμα με την κυνική αυτή διαφώτιση που κάνεις». Επ’ αυτού πληροφορώ τον αγαπητό ανωνυμογράφο (γνωρίζω ποιος είναι), ότι στην προσπάθειά μου αυτή έλαβα υπόψη μου την εντολή του Κυρίου: «*Μαθητεύσατε*» (Μτ.28:19). Εγώ θα ρίξω το σπόρο της Αλήθειας. Ρίπτοντας δε αυτόν, γνωρίζω ότι άλλος θα πέσει στην πατημένη οδό, άλλος στο πετρώδες έδαφος, άλλος στο ακανθώδες μέρος, αλλά και άλλος θα πέσει σε γη καλή και θα φέρει καρπούς πολλούς (δες Λκ.8:5-15). Αν δημοσιεύσω τις επιστολές – καρπούς του καλού αυτού εδάφους, θα διαπιστώσει ο αγαπητός μου ανωνυμογράφος, ότι έχει φέρει ήδη η διαφώτιση μου θαυμάσια αποτελέσματα.

Αγαπητέ μου. «*Μὴ μισήσης ἐπίπονον ἐργασίαν*» (Σοφία Σειράχ 7:15).

Ονομάζεις τη διαφώτισή μου αυτή “κυνική”. Αλλά όταν εγώ γράφοντας στηρίζομαι στο Λόγο του Θεού, στους Απολογητές των πρώτων αιώνων, στους Πατέρες και σύγχρονους καθηγητές, και ο χαρακτηρισμός του “κυνικού” αποδίδεται απ’ ευθείας σε εκείνους.

Είθε να είχα ποταμούς δακρύων, οδυρμού και ολοφυρμού [*γοερής κραυγής*] να κλάψω για μια τέτοια θλιβερή κατάσταση που δημιούργησαν οι παπαδικοί νόμοι. «Είθε να ήταν η κεφαλή μου ύδατα και οι οφθαλμοί μου πηγή δα-

κρύων, για να κλαίω ημέρα και νύχτα τους φονευμένους» από την παπαδική άγνοια.

Το φως δεν σβήνει

Τα “παπαδικά τερτίπια”, έκαναν τους ανθρώπους πα-
ράσιτα αδρανείας και απραξίας, που ικανοποιούνται να
ζουν με τους παπαδικούς μόνο χυμούς. Δεν γνωρίζουν ότι
υπάρχουν καλλίτεροι στο Τραπέζι του Θεού, να λαβαίνουν
οι ίδιοι την τροφή τους και να τρέφονται κανονικά.

Εγώ είμαι άραγε που ερμηνεύω το θέμα της ιεροσύνης
ή ο Λόγος του Θεού και οι Μεγάλοι Απολογητές των πρώ-
των αιώνων; Ιδού τι γράφει ο μεγάλος υπέρμαχος της Ορ-
θοδοξίας, φιλόσοφος Χριστιανός, Απόστολος Μακράκης:
«Ποιοι είναι ιερείς; Οι λουσμένοι και καθαρισμένοι από
τις αμαρτίες τους στο αίμα του Χριστού, αυτοί είναι βασι-
λείς και ιερείς στον Θεό και Πατέρα, δηλαδή, αρεστοί
στον Θεό... Περιλαμβάνει στην τάξη των βασιλέων και
ιερέων όλους τους Χριστιανούς των Εκκλησιών, προς τους
οποίους έγραψε (ο αποκαλύπτων Ιωάννης), για να δηλώ-
σει ότι τα αξιώματα της βασιλείας και της ιεροσύνης τα
λαμβάνουν ανεξαιρέτως όλοι οι λουσμένοι από τις αμαρ-
τίες στο αίμα του Χριστού» (“Ερμηνεία Αποκάλυψης”, Από-
στολου Μακράκη, σελ.52-53). Τα ίδια υποστηρίζει και στην
περικοπή Α’ Πέτρου 2:9 (*«Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν,
βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν,
ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς
καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φωτός – Εσείς όμως εί-
στε «γένος εκλεκτό, βασιλικό ιερατείο, ἔθνος ἅγιο, λαός
για ιδιοκτησία του Θεού, για να εξαγγείλετε τις αρετές»
Εκείνου που σας κάλεσε από το σκότος στο θαυμαστό Του
φως»*), όπου αναφέρονται και εκεί οι ουράνιοι αυτοί χα-
ρακτηρισμοί των λυτρωμένων (“Ερμηνεία Καινής Διαθήκης”,
Απόστολου Μακράκη, σελ.2370). Την ίδια ερμηνεία δίνει και
ο Αρχιμανδρίτης κ. Ιωήλ Γιαννακόπουλος στο βιβλίο του
("Ερμηνεία Αποκαλύψεως", σελ.19 και 44).

Έχεις, αγαπητέ μου, να προσθέσεις κάτι για να απορρίψεις τις άνω ερμηνείες; Μην τολμήσεις, γιατί έτοιμος να σου απαντήσει τώρα άλλος Καθηγητής της Θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο κ. Π. Μπρατσιώτης. Ο καθηγητής αυτός, ερμηνεύοντας το ίδιο εδάφιο της Αποκάλυψης (*«καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – καὶ ἔκανε ἐμὰς βασιλεία, ἱερεῖς γιὰ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα Αὐτοῦ» 1:6*) δέχεται, ὅτι τα λόγια του εδαφίου αυτού, αποβλέπουν στο να αποδείξουν τη θεμελιώδη έννοια του βιβλίου της Αποκάλυψης περί της βασιλείας του Θεού, αποτελούμενη από ένα “*βασιλαιο ιερών*”, βασιλεις και ιερείς. Και προσθέτει: «Το ὅλο χωρίο, το οποίο ἔχει ιδιαίτερη θεολογική σπουδαιότητα για την σε αὐτό ανάδειξη της ιδέας του “*βασιλείου ιερατεύματος*” (*βασιλαιο ιερών*), στηρίζεται στην περικοπή της Εξόδου 19:6 *«ὕμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοι βασιλαιο ἱεράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιον – καὶ ἐσεῖς θὰ εἰστέ σε Μέναν βασιλαιο ἱεράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιο»*. Δες ἐπίσης Δανιὴλ 7:18 *«καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ὑψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων – καὶ θὰ παραλάβουν τὴ βασιλεία οἱ ἅγιοι τοῦ Ὑψίστου καὶ θὰ κατέχουν αὐτὴ μέχρι τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων»*, Α’ Πέτρου 2:9 *«Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλαιο ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς – Εσεῖς ὁμως εἰστέ γένος ἐκλεκτό, βασιλικό ἱερατείο, ἔθνος ἅγιο, λαός για ιδιοκτησία τοῦ Θεοῦ, για να εξαγγεῖλετε τις ἀρετὲς Εκείνου που σας κάλεσε ἀπὸ τὸ σκότος στο θαυμαστό Του φῶς»* καὶ Αποκάλυψη 5:10, 20:4, 22:5 *«καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεις καὶ ἱερεῖς – καὶ ἔκανες αὐτοὺς για τὸν Θεὸ μας βασιλεις καὶ ἱερεῖς... Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ’ αὐτοὺς – Καὶ εἶδα θρόνους καὶ κάθισαν πάνω σε αὐτοὺς... καὶ βασιλεύουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων – καὶ θὰ βασιλεύουν στους αἰῶνες τῶν αἰώνων»*.

Ο ουράνιος αυτός και Θεόπνευστος χαρακτηρισμός των λυτρωμένων, ότι είναι και αποτελούν ένα βασίλειο ιερών, έμεινε δυστυχώς ένα νεκρό γράμμα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, καθώς υποστηρίζει και ο κ. Τρεμπέλας στο προαναφερμένο βιβλίο του (σελ.10).

Περί της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών, γράφει και ο Ρώσος θεολόγος Στέργιος Βουλγάκωφ, τα εξής: «Το γεγονός ότι όλοι οι Χριστιανοί κατέχουν τη Χάρη, με την έννοια αυτή, υφίσταται γενική σε όλους η ιεροσύνη» (L' Orthodoxie, σελ.60). Και για να δώσει κύρος στα λόγια του αυτά, επικαλείται τον Μεγάλο Απολογητή Τερτυλλιανό (3^{ος} αιώνας μ.Χ.), που λέει: «Δεν είμαστε όλοι ιερείς;»

Στο ανωτέρω βιβλίο του ο Βουλγάκωφ δικαιολογεί ανιστόρητα βέβαια και εξωβιβλικά και το σκότος της “ειδικής ιεροσύνης”, αλλά το σοβαρό σημείο είναι ότι δεν παρακάμπτει το φως της ιεροσύνης.

Αυτή είναι, αγαπητέ μου, η θέση όλων των λυτρωμένων ενώπιον του Θεού. Θέση μελών με ιερατικές ιδιότητες, για να προσφέρουν μόνοι τους, χωρίς “ειδικό ιερέα”, τις απαραίτητες πνευματικές θυσίες για τη λατρεία και τη δόξα του Θεού. *«καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – και εσεῖς οἱ ἴδιοι σαν λίθοι ζωντανοὶ οἰκοδομεῖσθε σαν οἶκος πνευματικὸς, ἱερατεῖο ἅγιο, για να προσφέρετε πνευματικὰς θυσίας, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Α' Πέτρ.2:5).

Η υπέρ ημών Θέση του Θείου Λυτρωτή

Βλέπεις, φίλε μου, ότι ο Λόγος του Θεού, δεν λέει να προσφέρονται οι πνευματικές θυσίες για τη λατρεία μέσω “ειδικών ιερών”, αλλά *«διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ; – μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ;»* Γιατί; Επειδή Αυτός είναι ο Μέγας και Αληθινός Ιερέας στην Παρουσία του Θεού, ως Αντιπρόσωπός μας και Μάρτυρας του Έργου της Σωτηρίας, το

οποίο Αυτός τελείωσε πάνω στο Σταυρό, υπέρ εκείνων που θα Τον πιστέψουν. Εμείς δε είμαστε τα μέλη Εκείνου του Ιερέα, που αποτελούμε τη Βασιλεία Του, Βασιλεία ιερών.

Η θέση του Ένδοξου και θείου Αυτρωτή μας στην Παρουσία του Θεού, έχει τριπλή σημασία:

1. Του Μάρτυρα, γιατί η αμαρτία καθарίστηκε μία φορά και για πάντα μέσω του Αίματός Του.

2. Του Ιερέα, να επιτυγχάνει Χάρη και βοήθεια για τις εκάστοτε περιστάσεις, για την τελειοποίηση των αγιασμένων, και,

3. Του Μεσίτη, να επαναφέρει στην κοινωνία με τον Θεό, τον πιστό που θα λοξοδρομήσει· *«Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν ἵνα μὴ ἀμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἀμάρτη, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον· καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐστι περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν – Παιδῶν μου, αὐτὰ γράφω σ' εσάς για να μην αμαρτήσετε. Και αν κάποιος αμαρτήσσει, έχουμε Παράκλητο κοντά προς τον Πατέρα, τον Ἰησοῦ Χριστό τον δίκαιο. Και Αυτός είναι ἱλασμός για τις αμαρτίες μας»* (Α' Ιν.2:1-2).

Η φύση της θέσης και των δικαιωμάτων αυτών του θείου Αυτρωτή, τα οποία απέκτησε, *«δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς – αφοῦ, μέσω του Εαυτού Του ἔκανε καθαρισμό των αμαρτιῶν μας, κάθισε στα δεξιά της Μεγαλοσύνης στα ὑψη»* (Εβρ.1:3), σε κανέναν απολύτως δεν επιτρέπει να τα οικειοποιηθεί και να τους κάνει χρήση με το δικαίωμα δέθεν του “δεσμεῖν και λύειν”. Αυτός ἔκανε καθαρισμό των αμαρτιῶν. Συνεπώς, δεν χρειάζονται ἄλλοι “καθαριστές” ιερεῖς. Χρειάζονται μόνο οι διαγγελεῖς που θα εξαγγεῖλουν το χαρμόσυνο αυτό γεγονός, του καθαρισμού των αμαρτιῶν. Μόνο από αυτούς τους διαγγελεῖς βλέπουμε στην Καινὴ Διαθήκη να υπάρχουν στον οργανισμό της Εκκλησίας. Και ανάλογα του πεδίου δράσης, οι διαγγελεῖς αυτοί, ονομάζονταν: Προφῆτες, Ευαγγελιστές, Ποιμένες, Διάκονοι, Πρεσβύτεροι ἢ Επισκοποὶ. Πο-

τέ δεν ονομάστηκαν ούτε και χρησιμοποιήθηκαν ως ιερείς. Σε κανένα απολύτως σημείο της Καινής Διαθήκης, οι διαγγελοί αυτοί δεν ονομάστηκαν ή χρησιμοποιήθηκαν ως ιερείς, με την εξουσία ή το υπουργήμα του “δεσμείν και λύειν”.

Όλα αυτά, αγαπητέ μου, μας φανερώνουν, ότι κανένας σύνδεσμος και καμία επαφή δεν υπάρχει μεταξύ της ιεροσύνης του Χριστού και της ιεροσύνης των ιεροπαπάδων, του καλυμμαυχίου και του επιτραχηλίου.

Η συγχώρεση άλλωστε, την οποία δίνουν οι ιεροπαπάδες στον εξομολογούμενο, δεν έχει ποτέ την απόλυτη βεβαιότητα της συγχώρεσης και από τον Θεό, γιατί είναι “ικετευτική”. Επομένως, οι ιεροπαπάδες, τοποθετούν τον αμαρτωλό σε μία αόριστη και απροσδιόριστη θεία ευσπλαχνία. Δηλαδή, κάνουν μία τοποθέτηση μεταξύ του πλάσματος προς τον Πλάστη, υπό τη διακονία των ιεροπαπάδων. Ενώ η συγχώρεση την οποία δίνει «*ὁ μάρτυς ὁ πιστός*» (Αποκ.1:5) Ιησούς Χριστός, είναι απόλυτη και βέβαιη. Συνεπώς, Εκείνος τοποθετεί αυτόν που εξομολογείται σε Αυτόν σε βάσεις οι οποίες μένουν σταθερές και अपαρασάλευτες. Οι βάσεις που λέγονται “Χάρη”. Δηλαδή, η τοποθέτηση αυτή είναι μεταξύ γιών και Πατέρα, υπό τη διακονία του Χριστού, ως Αυτρωτή και Σωτήρα.

Αυτό είναι το μυστήριο της Χάρης, το οποίο «*ἐξεζητήσαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφηῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες, ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας – ἀναζητήσαν καὶ ἐξερεύνησαν προφῆτες που προφήτευσαν γὰρ τὴν χάριν που θα δινόταν σ’ εσάς, ἐρευνώντας σε ποῖον ἢ σε τι εἶδους καιρὸν δήλωνε αὐτὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ που ἦταν μέσα τους, ὅταν μαρτυροῦσε ἀπὸ πρὶν τὰ παθήματα που θα συνέβαιναν στὸν Χριστὸ καὶ τις δόξες μετὰ αὐτὰ*» (Α’ Πέτρ.1:10-11).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 10^η

Η φωτιά που καίει

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Δανείζομαι μία φράση σχετική με το θέμα μου: «Όσο και αν θέλει η ταραγμένη συνείδηση του ανθρώπου να ρίξει στάχτη στη φωτιά της αλήθειας, αυτή είναι πάντα φωτιά, και δεν περιμένει, παρά τον δυνατό αέρα, που θα φυσήξει να διώξει τη στάχτη, για να προβάλουν πάλι οι πύρινες φλόγες».

Τα λόγια αυτά ταιριάζουν απόλυτα και στο υπό εξέταση θέμα της ιεροσύνης των Χριστιανών, που όπως έγγραφα προηγουμένως παραμένει νεκρό γράμμα στην Ορθόδοξη και Δυτική Εκκλησία. Πού όμως θα αναζητήσουμε την αιτία; Όχι μακριά. Στους ίδιους τους κόλπους της Εκκλησίας. Παρήλθαν βέβαια οι χρόνοι, κατά τους οποίους η Χριστιανική φιλολογία δεν βρισκόταν στο σημερινό επίπεδο, επίσης και οι χρόνοι της τουρκικής δουλείας. Η Αγία Γραφή όμως υπήρχε πάντοτε στα χέρια του κλήρου. Και γιατί την παραμέλησαν και δεν ακολούθησαν μόνο τα δικά της διδάγματα, αλλά δημιούργησαν αυτό το σύστημα της πολυποικιλοϊεροτελεστίας και τους αντιφατικούς, σε πολλά αντι-Γραφικούς και αλληλοσυγκρουόμενους Κανόνες και Τροπάρια, που το ένα αναιρεί το άλλο; Την απάντηση θα μας τη δώσει ο Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Αθηνών κ. Αμ. Αλιβιζάτος: «Ενώ η παλαιά λατρεία βασιζόταν πάνω στην Αγία Γραφή αποκλειστικά, ήρθε η ελληνική φιλοσοφία και ποίηση και σχεδόν εξετόπισε την Αγία Γραφή και έτσι με την ελευθερία, που διακρίνει την Ορθοδοξία, επεκράτησε η Ορθόδοξη υμνογραφία... καθαρά φιλοσοφικού χαρακτήρα...» (Εφημερίδα “Βήμα”).

Και το είπε αυτό ο κ. Καθηγητής, γιατί ήθελε να υμνήσει τα ξένα στοιχεία, που κατέλαβαν τη θέση της Αγίας Γραφής. Είναι όμως ορθή η σκέψη αυτή; Είναι άξια εγκω-

μίων τα ξένα και παράξενα, τα νόθα και παραποιημένα, τα πλαστά, τα τεχνητά και μεταμφιεσμένα αυτά στοιχεία, που αντικατέστησαν το ΛΟΓΟ του Θεού; Πώς φανέρωσε ο Θεός τα ένδοξα σχέδιά Του, μέσω της ελληνικής φιλοσοφίας ή μέσω της Αγίας Γραφής; Ασφαλώς μέσω της Αγίας Γραφής.

Είμαι περίεργος αν ο κ. Καθηγητής διάβασε ποτέ το Λόγο του Θεού, και ιδιαίτερα τις εξής περικοπές: «γέγραπται γάρ· ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν· ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ. Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὥπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις, ἵνα, καθὼς γέγραπται, ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθῃ – Γιατί εἶναι γραμμένο: “Θα καταστρέψω τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεση τῶν συνετῶν θα απορρίψω”. Ποῦ εἶναι ὁ σοφός; Ποῦ ὁ γραμματέας; Ποῦ ὁ συζητητὴς τοῦ αἰῶνα τούτου; Δεν μώρανε ὁ Θεός τὴν σο-

φία του κόσμου τούτου; Επειδή, λοιπόν, σύμφωνα με τη σοφία του Θεού, δεν γνώρισε ο κόσμος τον Θεό διαμέσου της σοφίας του, ευδόκησε ο Θεός διαμέσου της μωρίας του κηρύγματος να σώσει εκείνους που πιστεύουν. Επειδή και οι Ιουδαίοι σημείο απαιτούν και οι Έλληνες σοφία ζητούν, εμείς όμως κηρύττουμε Χριστό σταυρωμένο, αφενός στους Ιουδαίους είναι σκάνδαλο, αφετέρου στους Έλληνες μωρία. Σ' αυτούς όμως τους καλεσμένους, Ιουδαίους και Έλληνες, ο Χριστός είναι Θεού δύναμη και Θεού σοφία. Γιατί το μωρό του Θεού είναι σοφότερο των ανθρώπων και το αδύνατο του Θεού είναι ισχυρότερο των ανθρώπων. Γιατί βλέπετε το κάλεσμά σας, αδελφοί, ότι δεν είστε πολλοί σοφοί κατά σάρκα, δεν είστε πολλοί δυνατοί, δεν είστε πολλοί ευγενείς. Αλλά τα μωρά του κόσμου εξέλεξε ο Θεός, για να καταντροπιάσει τους σοφούς, και τα αδύνατα του κόσμου εξέλεξε ο Θεός, για να καταντροπιάσει τα ισχυρά, και τα αγενή του κόσμου στην καταγωγή και τα εξουθενωμένα εξέλεξε ο Θεός, και αυτά που δεν είναι τίποτα, για να καταργήσει αυτά που είναι κάτι· για να μην καυχηθεί καμιά σάρκα ενώπιον του Θεού. Από Αυτόν λοιπόν εσείς είστε μέσα στον Χριστό Ιησού, ο Οποίος έγινε για εμάς σοφία από τον Θεό και δικαιοσύνη και αγιασμός και απολύτρωση· ώστε, καθώς είναι γραμμένο: “Αυτός που καυχιέται, στον Κύριο ας καυχιέται”» (Α' Κορ. 1:19-31).

Και «Κάγώ έλθων πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἤλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ. οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾗ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ. Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων· ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν

μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν, ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν· ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ. τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν. ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες. ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν – Κι ἐγώ, ὅταν ἦρθα σ' εσάς, ἀδελφοί, ἦρθα ὅχι με υπεροχὴ λόγου ἢ σοφίας, γιὰ νὰ ἀναγγέλλω σ' εσάς τὴ μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἀποφάσισα νὰ μὴν ξέρω τίποτα μετὰξὺ σας παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ Αὐτὸν σταυρωμένο. Κι ἐγώ με ἀδυναμία καὶ με φόβο καὶ με τρόμο πολὺ ἦρθα σ' εσάς. Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου ἐγέναν ὅχι με πειστικὸς λόγους ἀνθρώπινης σοφίας, ἀλλὰ με ἀπόδειξιν Πνεύματος καὶ δυνάμεως· γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἡ πίστις σας βασισμένη στὴ σοφία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ στὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Σοφία ὅμως μιλοῦμε μετὰξὺ τῶν τελείων, σοφία ὅμως ὅχι τοῦ κόσμου τούτου οὔτε τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου ποὺ καταργοῦνται. Ἀλλὰ μιλοῦμε σοφία Θεοῦ μέσα σὲ μυστήριον, ποὺ εἶναι ἀποκρυμμένη, τὴν ὁποία προόρισε ὁ Θεὸς πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες πρὸς δόξαν δική μας, τὴν ὁποία κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀρχόντες

του κόσμου τούτου δεν έχει γνωρίσει. Γιατί αν τη γνώριζαν δεν θα σταύρωναν τον Κύριο της δόξας. Αλλά καθώς είναι γραμμένο: “Αυτά που οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε” και σε καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν, αυτά ετοίμασε ο Θεός για όσους αγαπούν Αυτόν. Σ’ εμάς όμως ο Θεός τα αποκάλυψε με το Πνεύμα Του· γιατί το Πνεύμα τα πάντα ερευνά, ακόμα και τα βάθη του Θεού. Γιατί ποιός από τους ανθρώπους ξέρει τα ιδιαίτερα του ανθρώπου παρά μόνο το πνεύμα του ανθρώπου που είναι μέσα του; Έτσι και τα ιδιαίτερα του Θεού κανείς δεν τα έχει γνωρίσει παρά μόνο το Πνεύμα του Θεού. Κι εμείς δεν λάβαμε το πνεύμα του κόσμου, αλλά το Πνεύμα που είναι από τον Θεό, για να ξέρουμε αυτά που χαρίστηκαν σ’ εμάς από τον Θεό. Αυτά και μιλούμε, όχι με διδακτικούς λόγους ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με διδακτικούς λόγους Πνεύματος Αγίου, ερμηνεύοντας τα πνευματικά στους πνευματικούς. Ο ψυχικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται τα πράγματα του Πνεύματος του Θεού· γιατί είναι μωρία γι’ αυτόν και δεν μπορεί να τα γνωρίσει, γιατί πνευματικώς ανακρίνονται. Αλλά ο πνευματικός ανακρίνει τα πάντα, αυτός όμως από κανέναν δεν ανακρίνεται. Γιατί “ποιος γνώρισε το νου του Κυρίου, ο οποίος θα διδάξει Αυτόν;” Εμείς όμως έχουμε νου Χριστού» (Α’ Κορ.2:1-16).

Ή εάν διάβασε το Λόγο του Θεού, αν τον πιστεύει. Τα ξένα αυτά στοιχεία παραμόρφωσαν τον τύπο της αρχαίας λατρείας, έντυσαν τον “υπηρέτη” της Εκκλησίας με ράσο και καλυμμαύχιο, τον έκαναν ιεροπαπά, και του είπαν: «Την ιεροσύνη θα την έχεις μονοπώλιο. Όσοι πιστεύουν στον Θεό, από σένα πρέπει να περιμένουν να τους ετοιμάσεις με ψυχοσυγχωροχάρτια για την αιωνιότητα, ή να τους απορρίπτεις με τους αφορισμούς και τα αναθέματα, για τη γέεννα του πυρός, την κοιλάδα του κλαυθμούνα, για το βασίλειο του Ταρτάρου και Ερέβους, για τους ποταμούς Αχέροντα, Φλεγέθοντα και Πυριφλεγέθοντα, για την Αχερούσια λίμνη και το Αχερόντιο πλοίο».

Εξ αιτίας αυτών ο λαός, όπως τόνισα και άλλοτε, έμεινε ένα παθητικό στοιχείο για την Εκκλησία και άδειο δοχείο, που περιμένει να γεμίσει από μία στείρα πηγή. Ενώ η θέση του Χριστιανού χάρη στις θεοσύστατες ιδιότητες της ιεροσύνης, είναι τόσο ένδοξη, ώστε και οι άγγελοι επιθυμούν να παρακύψουν και να την απολαύσουν. *«εἰς ᾗ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι – στα οποία άγγελοι επιθυμούν να σκύψουν από πάνω»* (Α΄ Πέτρ.1:12). Όση στάχτη όμως κι αν έριξαν τα ξένα αυτά στοιχεία στη φωτιά της ΑΛΗΘΕΙΑΣ, φυσά πότε-πότε ο άνεμος της αλήθειας, ο οποίος σκορπίζει τη στάχτη και αποκαλύπτει τη φλόγα που δεν έχει σβήσει. Όπως έγραψα άλλοτε, όσο κι αν “θαλασσοποιήθηκε” η θεολογία, εντούτοις, όταν πρόκειται να ερμηνευτούν τα σημεία της αλήθειας, είναι αναγκασμένοι αυτοί που ασχολούνται με τα τοιαύτα, να διατυπώσουν την αλήθεια, την οποία όμως κατόπιν, δυστυχώς, θα καλύψουν και πάλι ο στάχτες των ξένων στοιχείων, που θα ρίξουν.

Πρόσεξε όμως, φίλε μου, τη φλόγα της αλήθειας τώρα που ο άνεμος διέλυσε τη στάχτη.

Ο Χριστιανός μόνος του συνδιαλέγεται με το Θείο και επανορθώνεται

Ο Χριστιανός ως ιερέας και λειτουργός στην Παρουσία του Θεού, προσφέρει μόνος του, χωρίς “ειδικό ιερέα”, τις πνευματικές θυσίες, γιατί ο ίδιος είναι ιερέας του σώματος και της ψυχής του, καθώς υποστηρίζει και ο Ωριγένης. Την αλήθεια αυτή θα δανειστούμε πάλι από ορθόδοξα στόματα, από το περιοδικό “Ζωή” 15/8/58: «Κάθε Χριστιανός καλείται να προσφέρει θυσία αινέσεως για πάντα στον Θεό (*«οὐν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ Θεῷ – ας προσφέρουμε θυσία αινέσεως διαπαντός στον Θεό»* Εβρ.13:15), να προσφέρει στον Θεό... θυσία επανόρθωσης και συνδιαλλαγής».

Βλέπεις, φίλε μου, μία φλόγα που φωτίζει την αλήθεια εδώ; Όταν, όπως ορθά τονίζεται, μπορεί “κάθε Χριστιανός” να “προσφέρει θυσία αινέσεως στον Θεό”, όταν μόνος του μπορεί να προσφέρει “θυσία επανόρθωσης και συνδιαλλαγής” (μέσω του Αίματος του Χριστού), δεν νομίζεις, ότι οι ίδιοι ομολογούν, ότι εμείς οι κληρικοϊεροπαπάδες δεν έχουμε καμία απολύτως θέση ενώπιον αυτών των προνομίων και δικαιωμάτων, που δίνει ο Θεός στους αφιερωμένους Του και δεν μπορούμε να τους τα αφαιρέσουμε; Και αυτά τα γράφουν εκείνοι, που σε άλλες περιπτώσεις υποστηρίζουν την ανάγκη ύπαρξης των ιερέων. Δηλαδή, φάσκουν και αντιφάσκουν. Αυτός είναι ο λόγος που γράφω, ότι η θεολογία έχει “θαλασσοποιηθεί”. Έχω άδικο;

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι η Ορθόδοξη και Δυτική θεολογία υπέστησαν μεγάλη εξωτερική επίδραση, όπως σαφώς διατυπώνει και ο Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Αθηνών κ. Ι. Ν. Καρμίρης στο βιβλίο του “Περί Εξωτερικών Επιδράσεων επί της Ορθοδόξου Θεολογίας”.

Βλέπεις, φίλε μου, όπως γράφει και το φύλλο της “Ζωής”, μόνος του ο άνθρωπος μπορεί:

1. Να επανορθώσει τη θέση από την οποία εξέπεσε, στη Δικαιοσύνη του Θεού, και

2. Μόνος του, επίσης, μπορεί να συνδιαλλαγεί, να συμφιλιωθεί με τον Θεό (μέσω του Αίματος του Χριστού). Αυτά δεν τα λέω εγώ. Τα ομολογούν επίσημα στόματα της Ορθοδοξίας.

Ιδού τώρα τι λέει επί του θέματος τούτου και κάποιος άλλος μεγάλος Απολογητής, ο Ιουστίνος ο Φιλόσοφος (2^{ος} αιώνας μ.Χ.): «Εμείς, οι οποίοι δια του ονόματος του Ιησού ως ένας άνθρωπος είμαστε στον Ποιητή όλων Θεό, δια του ονόματος του Πρωτοτόκου Αυτού Υιού, απαλλαγμένοι από τα ρυπαρά ιμάτια, δηλαδή, τις αμαρτίες, πυρωμένοι μέσω του λόγου της κλήσεως Αυτού είμαστε αρχιερατικό και το αληθινό γένος του Θεού, καθώς και Αυτός είπε, ότι σε κάθε τόπο στα έθνη προσφέρουμε θυσίες ευά-

ρεστες σε Αυτόν και καθάρεις. Δεν δέχεται από κανέναν θυσίες ο Θεός, παρά από τους ιερείς Αυτού» (Διαλ. Προς Τρυφ).

Ο Ιουστίνος έζησε σε μία εποχή, που δεν υπήρχαν ούτε “ειδικοί ιερείς”, ούτε Ορθόδοξοι, ούτε Καθολικοί, ούτε Ευαγγελικοί. Υπήρχαν μόνο Χριστιανοί. Συνεπώς, αυτός δεν υποστηρίζει ούτε τους μεν, ούτε τους δε. Υποστηρίζει και διατυπώνει μία αλήθεια μέσα από τον αιώνιο Λόγο του Θεού. Την αλήθεια όμως αυτή, την διαφοροποίησαν τα ξένα στοιχεία, σε “λειτουργία”, την οποία μόνο ο “ειδικός ιερέας” μπορεί να τελέσει, για να κρατά το λαό, όπως και οι πριν από τον Χριστό “ειδικοί ιερείς” μακριά από τον Θεό, εφόσον ο Χριστιανός δεν μπορεί:

1^{ον}. Να τελέσει τη λειτουργία, και

2^{ον}. Δυνάμει του Κανόνα της Πανθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, δεν έχει το δικαίωμα να εισέλθει στα Άγια των Αγίων (Ιερό Βήμα).

Σύμφωνος με τα ανωτέρω είναι και ο κ. Π. Τρεμπέλας, ο οποίος γράφει τα εξής: «Και βεβαίως δεν αρνούμαστε μεν, ότι όλοι οι Χριστιανοί είμαστε το αληθινό αρχιερατικό γένος του Θεού, καθώς και Αυτός μαρτυρεί λέγοντας ότι σε κάθε τόπο στα έθνη προσφέρουμε θυσίες ευάρεστες και καθάρεις· δεν δέχεται από κανέναν θυσίες ο Θεός, παρά από τους ιερείς Αυτού. Και όλοι οι Χριστιανοί “ως ιερείς του Θεού και θεραπευτές” προσεύχονται υπέρ των βασιλέων και στρατευομένων» (“Δογματική” Π. Τρεμπέλα, τόμος Γ’ σελ.288).

Ο δε Ωριγένης λέει, επίσης: «Έχεις την ιεροσύνη επειδή είσαι γένος ιερατικό, και οφείλεις για τούτο να προσφέρεις στον Θεού θυσία αίνου, θυσία προσευχών, θυσία ελέους, θυσία σωφροσύνης, θυσία δικαιοσύνης, θυσία αγιότητας». Την αλήθεια αυτή υποστηρίζουν και πολλοί άλλοι Πατέρες, μεταξύ των οποίων και ο Χρυσόστομος, ο οποίος λέει τα εξής: «Όλο το βίο έτσι πρέπει να διάγεις ως λατρεύοντας και ιερωμένους και ιερείς του οικείου σώματος».

Φίλε μου, αυτή είναι η θέση του Χριστιανού, ως ιερέας του σώματος και της ψυχής του, αλλά και ως κοινωνού ανθρώπου. Όχι θέση ανοίκεια και στάση απολίπιση, την οποία τηρεί ένας Δεσπότης απέναντί μου, ο οποίος μου έστειλε μία μακροσκελέστατη επιστολή, γεμάτη ύβρεων, ανοησιών, αφορισμών, καταρών και από ό,τι θα περίμενε κανείς από άνθρωπο χαμηλού επιπέδου. Εγώ όμως του απάντησα με το εδάφιο – «*διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις, ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι* – Γι’ αυτό *εὐδοκῶ σε αδυναμίες, σε βρισιές, σε ανάγκες, σε διωγμούς και σε στενοχώριες ὑπὲρ του Χριστοῦ· γιατί όταν εἶμαι ἀδύνατος, τότε εἶμαι δυνατός*» (Β’ Κορ.12:10).

Όση στάχτη λοιπόν και να πέσει πάνω στην αλήθεια, εκείνη είναι αλήθεια και δεν κρύβεται. Σε τι συμπέρασμα λοιπόν οδηγούμαστε; Ότι τα ξένα αυτά στοιχεία τοποθέτησαν στη λατρεία πολλά παραπετάσματα, τα οποία εμποδίζουν την είσοδο προς την Παρουσία του Θεού, την οποία άνοιξε και άφησε ελεύθερη προς όλους ο Λυτρωτής. Το παραπέτασμα του Ναού, που συμβόλιζε την αμαρτία και αποτελούσε εμπόδιο, το έσχισε ο Θεός, όταν η θεία Δικαιοσύνη ικανοποιήθηκε από το σταυρικό θάνατο του Σωτήρα. Συνεπώς, η είσοδος για την περιοχή του Θρόνου της Χάρης, δεν έχει παραπετάσματα, που να χωρίζουν ή να εμποδίζουν την επικοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό. Τα παραπετάσματα τα υφαίνει η αμαρτία και η άγνοια των Σχεδίων του Θεού. Κάθε άνθρωπος μπορεί να σταθεί με παρρησία ενώπιον του Θεού, εκεί που Τον λατρεύουν με κεκαλυμμένα τα πρόσωπα “άγγελοι, αρχάγγελοι, θρόνοι, κυριότητες, τα πολυόμματα Χερουβείμ και τα εξαπτέρυγα Σεραφείμ”. Το δικαίωμα αυτό του το έχει δώσει Αυτός, που τον αντικατάστησε στο θάνατο, ο Υιός του Θεού. Γιατί λοιπόν, αγαπητέ μου, να μείνω εγώ ικανοποιημένος με τα συστήματα των ανθρώπων, να μονοπωλώ την ιεροσύνη και τα χαρίσματα, με τα οποία ο Θεός πλουτίζει τους λυτρωμένους Του, και να κομπορρημονώ, ότι ανήκω στην

ορισμένη τάξη, που δήθεν έχει το “ειδικό” χάρισμα της ιεροσύνης και “είναι ταμειούχος της θείας Χάρης”, και με αυτό να θέτω παραπετάσματα στην ελεύθερη είσοδο προς την Παρουσία του Θεού, τα ΑΓΙΑ των ΑΓΙΩΝ; Υπάρχει βάθος, μήκος, πλάτος και ύψος, που μπορούμε να γνωρίσουμε, χωρίς να στήνουμε “πάλι το παραπέτασμα, που σχίσθηκε μια για πάντα”.

ΤΡΟΠΑΡΙΟ

(Ήχος α΄ προς, “Τον Τάφον Σου, Σωτήρ”)

Τον Λόγον Σου Χριστέ, παρημέλησαν πάντες
ανθρώπων διδαχάς έχουν ως οδηγόν των,
με πλήρη την άγνοιαν των ενδόξων Σχεδίων Σου,
και του έργου Σου, της Σωτηρίας πάντων
ην ητοίμασας και δωρεάν την παρέχεις,
άνευ άλλου μεσάζοντος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 11^η

Η φωτιά που καίει

Αγαπητέ εν Κυρίω.

Επειδή δεν είσαι ο μόνος, που μου έστειλες επιστολές διαμαρτυρίας για το περιεχόμενο των δικών μου επιστολών, στο εξής θα απευθύνω τα λόγια μου και προς έναν Δεσπότη-Επίσκοπο, ο οποίος με τις επιστολές του, μου εξεδήλωσε όλη την οργή του για τις ιδέες μου. Είναι δε ο ίδιος εκείνος Δεσπότης, περί του οποίου έγγραφα σε προηγούμενη επιστολή μου.

Αντί σαφών απαντήσεων ύβρεις

Από εδώ λοιπόν, αγαπητέ μου Γέροντα, θα απευθύνω και σε σένα το λόγο. Κατ' αρχάς σε πληροφορώ, ότι οι ύβρεις των επιστολών σου, οι αφορισμοί, οι κατάρες, τα σατανικά επίθετα που παραθέτεις και τα ύπουλα βέλη που εκτοξεύεις, δεν λέγονται δύναμη και μεγαλείο της Εκκλησίας. Όχι μόνο, αλλά η ιδιαίτερα βάνανυση συμπεριφορά σου δεν παρουσιάζει δυναμισμό και αυτοπεποίθηση, αλλά εμφανίζει βλαμμένες τις βάσεις της γνώσης σου, οι οποίες δεν μπορούν να στηριχτούν μόνες τους και έχουν ανάγκη της χειραγωγίας ξένης δύναμης και της φρούρησης των ύβρεων, των αφορισμών και των σατανικών σου επιθέτων. Να είσαι βέβαιος, φίλε μου, ότι εγώ δεν θα σου απαντήσω με το ίδιο πνεύμα, γιατί πουθενά στη Γραφή δεν δικαιολογείται αυτή η συμπεριφορά. Έχω ιερή υποχρέωση όμως να σου πω ότι η συμπεριφορά σου αυτή, είναι εκδήλωση του παλαιού ανθρώπου που φωλιάσει στην καρδιά σου, γιατί, για την αναγέννηση δεν υπάρχει έδαφος στην ψυχή σου, αγνοείς μάλιστα και τη σχετική προτροπή του Ευαγγελίου: *«ό λόγος ύμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἡρτυμένος – Ο λόγος σας να είναι πάντοτε με χάρη, με αλάτι αρτυμένος»* (Κολ.4:6). Εξαιτίας της απολί-

τιστης αυτής συμπεριφοράς σου, επικαλούμαι τα λόγια του Χρυσοστόμου: «Ουδέν δέδοικα ως επισκόπους – Τίποτε δεν φοβήθηκα, όσο τους επισκόπους».

Παρόλο ότι δεν μου απαντάς ειλικρινά και ευθέως και παρόλο ότι σε ορισμένα σημεία ούτε Ορθόδοξος είσαι, επειδή όμως μου δίνεις αφορμή, συνεχίζω το θέμα περί ιεροσύνης.

Είσαι ενήμερος όλων των προηγούμενων επιστολών μου. Έχεις γνωρίσει μέσω αυτών από μαρτυρίες της Αγίας Γραφής και από Ορθόδοξες πέννες, περί των ξένων στοιχείων που υπάρχουν στην Εκκλησία και περί της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών. Και αυτόματα αποδεικνύεται ότι η “ειδική ιεροσύνη” των ιεροπαπάδων δεν έχει Γραφική και Θεολογική βάση. Καμία επομένως αμφιβολία δεν υπάρχει ότι τα ξένα στοιχεία που εισχώρησαν, τοποθέτησαν πολλά παραπετάσματα και έθεσαν πολλά εμπόδια στη λατρεία προς τον Θεό και επικοινωνία που πρέπει να έχει ο άνθρωπος προς το Ανώτατο ΟΝ, όπως το παιδί προς τον πατέρα. Τα ξένα και παράξενα αυτά στοιχεία, δημιούργησαν μια θρησκεία ξερών τύπων και παραπετασμάτων, μέσω των οποίων έμαθαν οι άνθρωποι να φυλάττουν ευκολότερα τους τύπους, από το να εξασκούνται και να πειραματίζονται με τα ιερατικά χαρίσματα, που μπορούν να έχουν, στην απευθείας λατρεία προς το Θεό και Πατέρα.

Τα στοιχεία αυτά, από την υλική τους πάντοτε μορφή και περιεχόμενο, κατέλαβαν την καρδιά και έτσι απομάκρυναν την «έν πνεύματι λατρείαν» από την ψυχή του ανθρώπου. Έμαθαν λοιπόν οι άνθρωποι να υποκλίνονται στα σκέρτσα του θυμιατού, στον “προκρουστικό ζουρλομανδύα” και στη “ρασοκαλυμμαυχοκοτσιδοφορία” και καθόλου δεν έμαθαν να αποκαλύπτονται ταπεινά σε Εκείνον, μέσω του Οποίου μπορούν να λάβουν τα ιερατικά χαρίσματα του ανθρώπου με τον Θεό και ο Οποίος δεν μεταχειρίστηκε όταν υπέδειξε τα χαρίσματα αυτά, ούτε υλικό αντικείμενο ή μέσον, αλλά μόνο «έπηρε τους

ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν – ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς Του στον οὐρανό» (Ιν. 17:1). Κανείς λοιπὸν δεν πρέπει να με αδικήσει ὅταν λέω, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι τα παραπετάσματα που εμποδίζουν ὄχι μόνο την επικοινωνία του ἀνθρώπου με τον Θεό, ἀλλὰ επιβάλλουν και την καταβολή “διοδίων”, γι’ αὐτὴ την επικοινωνία, γιατί εἶναι φυσικὴ πλὴν η δημιουργία της Σιμωνίας³ και του επαγγελματισμοῦ.

Αναγνώριση ξένων στοιχείων

Ένας ἀνωνυμογράφος, που με τον τρόπο του και αὐτὸς μου ἐπιτίθεται, ἀναγνώνει μεν τα ξένα στοιχεία που υπάρχουν, ἀλλὰ ζει με την ἐλπίδα “ὅτι μία ἡμέρα θα ξεκαθαριστοῦν”. Γι’ αὐτὸ και μου γράφει τα εξής: «Οἱ προλήψεις, οἱ δεισιδαιμονίες, τα συμφέροντα και οἱ ἐγωισμοὶ και με ὅ,τι ἄλλο γέμισε ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος την ωραία διδασκαλία του Κυρίου, θα περάσουν, και ἐκεῖνη θα καθαριστεῖ και θα μείνει μόνη ἡ ἀλήθεια». Ἐχουμε λοιπὸν ἐδῶ μία τέλεια ἀναγνώριση των νόθων στοιχείων, δεισιδαιμονιών, συμφερόντων και ἐγωισμῶν, που υπάρχουν στην Ορθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀς μην περιοριστοῦμε, ὅμως, μόνο σε αὐτὴ τη μαρτυρία. Ἀς ἀκούσουμε και ἄλλα ἐπίσημα στόματα της Ορθοδοξίας.

Το περιοδικό “Ἀκτίνες” Ἰουνίου-Ἰουλίου 1946, γράφει μεταξύ πολλῶν ἄλλων και τα εξής χαρακτηριστικά: «Εμεῖς πρῶτοι θέλουμε το πιο καθαρὸ και τίμιο ξεκαθάρισμα της πίστες μας... αὐτὸ εἶναι ἡ γραμμὴ μας. Να ξεκαθαρίσουμε πρῶτα την πίστη μας ἀπὸ ὅ,τι στοιχεία ξένα σε αὐτὴ».

³ Ο ὅρος “Σιμωνία” ἐκφράζει την περίπτωση που κληρικὸς δωροδοκεῖ για να ἀποκτήσει ἀνώτερη θέση στην ιεραρχία της Ἐκκλησίας, δηλαδή, ἀγοράζει ἀξίωμα στην ιεραρχία της Ἐκκλησίας με χρήματα. Αναφέρεται στον Σίμωνα το Μάγο, στη Σαμάρεια, που πρότεινε χρήματα στον Ἀπόστολο Πέτρο, ὥστε να μπορεῖ κι αὐτὸς να κάνει θαυματουργικά σημεῖα (δὲς Πράξεις 8:9-24).

Σαφέστατη και εδώ η δεύτερη ομολογία. Και το περιοδικό αυτό δεν είναι τυχαίο. Το γράφουν επιστήμονες, Χριστιανοί Ορθόδοξοι.

Ας ακούσουμε όμως και τρίτη μαρτυρία. Ο Λόγος του Θεού, λέει: *«ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθίζεται πᾶν ῥῆμα – Πάνω στη μαρτυρία του στόματος δύο μαρτύρων και τριῶν θα σταθεί κάθε λόγος»* (Β' Κορ.13:1). Είναι εύλογη λοιπόν και η τρίτη μαρτυρία, και η τέταρτη ακόμα. Την τρίτη αυτή μαρτυρία θα τη δανειστούμε από τη γραφίδα τού προς ολίγου αποθανόντος Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα. Ο άνθρωπος αυτός, αναφερόμενος στη δήλωση του Κυρίου περί πνευματικής λατρείας γράφει τα εξής: «Ο Χριστός βάζει το θεμέλιο λίθο της θρησκείας Του με λόγια μεγάλα... *“πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν – Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεός· και εκείνοι που προσκυνοῦν Αὐτὸν με πνεῦμα και με ἀλήθεια πρέπει να προσκυνοῦν”* (Ιν.4:24. Τα λόγια αυτά σαν τρομερός σεισμός γκρέμισαν τα αραχνιασμένα σπίτια κάθε πρόληψης και κάθε δεισδαιμονίας και φανέρωσαν ολόλαμπρα και καθαρά ποια είναι η αληθινή λατρεία του Θεού... Εἶπε τη λέξη, πάνω στην οποία επρόκειτο να στηρίξει το οικοδόμημα της αιώνιας θρησκείας... Ας το μάθουν ὅλοι, που θέλουν να ονομάζονται Χριστιανοί... Δεν λατρεύουν τον Θεό αληθινά ὅσοι θέλουν να περιορίσουν η λατρεία Του σε ξερούς τύπους, που μοιάζουν με το ὅρος Γαραζίν, και δημιουργοῦν ανθρώπους βουτηγμένους μέσα στον ἄγριο φανατισμό, ἢ γεμάτους ἀπὸ προλήψεις αραχνιασμένες και δηλητηριασμένες δεισδαιμονίες. Ὅλα αυτά... τους κάνουν να λησμονοῦν την ἀγάπη... ησυχάζοντας τη συνείδησή τους με την εκπλήρωση του ξερού τύπου, ἐναντίον του ὁποῖου ὁ Χριστός ἐκσφενδόνισε τα τρομερά *“οὐαὶ”*» (Γύρω στις Αἰώνιες Αλήθειες”, σελ.140-141).

Ο δε διδάσκαλος του Οικουμενικού Θρόνου (Πατριαρχείου) Δ. Καλλιμάχος, στο βιβλίο του “Το Ευαγγέλιο ὑπὸ Σύγχρονο Πνεῦμα”, και στις σελίδες 59-66 και 230-237,

αναφέρει πάρα πολλά σχετικά με τα ξένα στοιχεία και την άγωνα ξέρη τυπολατρία, εκφράζοντας τη λύπη του για τη νοθεία της Ορθοδοξίας. Είναι δε ο Καλλιμάχος περισσότερο ειλικρινής από τους άλλους. Δεν διστάζει να γράφει ότι τα ξένα στοιχεία υποβίβασαν σε χαμηλό επίπεδο την πνευματική υπόσταση του Χριστιανισμού (σελ.61), και το ζωοποιόν πνεύμα του Ευαγγελίου εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από μια ταπεινή μοιρολατρία, από ξερούς και άγονους τύπους. Και διατυπώνοντας τον αποτροπισσμό του για όλα αυτά, γράφει: «Η Χριστιανική θρησκεία υποβιβάστηκε στο ταπεινό επίπεδο μιας ειδωλολατρίας, και την τάση αυτή ενίσχυναν οι πολυάριθμες στρατιές των μοναχών, οι οποίοι περιήγαγαν θαυματουργικές εικόνες και λείψανα αγίων για ιεροκαπηλεία (εμπόριο), εμπνέοντας το φανατισμό, ως απόστολοι του πνευματικού σκότους» (σελ.231).

Έχω πλήθος μαρτυριών να παραθέσω, αλλά προς το παρόν, περιορίζομαι σε αυτές. Το συμπέρασμα στο οποίο μας οδηγούν όλες αυτές οι μαρτυρίες είναι, ότι πάρα πολλή νοθεία και μόλυνση κατέλαβαν την Εκκλησία. Και εφόσον υπάρχει νοθεία, δεν υπάρχει γνησιότητα, πραγματικότητα. Εξετάζοντας τη σημερινή Ορθοδοξία με τα μέτρα της Αγίας Γραφής, ανακαλύπτουμε και βλέπουμε ξένα στοιχεία νοθείας.

Αυτή είναι η γλώσσα της αλήθειας, αγαπητέ Μου γέροντα. Αν δεν σου αρέσει, τα παράπονά σου σε εκείνους οι οποίοι έγραψαν όλα αυτά.

Έτσι έχοντας τα πράγματα, γεννάται πλέον φυσικό το ερώτημα! Βάσει ποιας λογικής και δύναμει ποιου νόμου διδασκαλίας, έχετε την απαίτηση να σας ακολουθήσουμε, τη στιγμή κατά την οποία, μόνοι σας και μάλιστα αβίαστα ομολογείται τη νοθεία και τη μόλυνση, της Ορθοδοξίας; Βάσει ποιου στοιχείου μπορείτε να αποδείξετε ότι διατηρείται η θρησκεία εκείνη, την οποία ίδρυσε ο Κύριος και οι Μαθητές Του; Και πώς μπορείτε να δικαιολογήσετε αυτή τη μόλυνση και τη νοθεία, με την εντολή του Πνεύμα-

τος του Αγίου, ότι πρέπει να «φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ; – να φυλάγουν τα δόγματα τα εγκεκριμένα από τους αποστόλους και τους πρεσβυτέρους που ήταν στην Ἱερουσαλήμ;» (Πραξ.16:4). Μήπως στα δόγματα των Αποστόλων υπάρχει μόλυνση και νοθεία;

Χρειάζονται περισσότερα σχόλια; Δεν νομίζω. Είναι αναγκαίο όμως να σας μεταδώσω τα λόγια του Κυρίου: «*ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν – Γιατρέ, θεράπευσε τον ε-αυτό σου*» (Λουκ.4:23). «*ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου – Υποκριτή, βγάλε πρώτα το δοκάρι από τον οφθαλμό το δικό σου, και τότε θα δεις καθαρά, για να βγάλεις την αγκίδα από τον οφθαλμό του αδελφού σου*» (Μτ.7:5).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 12^η

Αγαπητέ Γέροντα.

Η προηγούμενη επιστολή μου πιθανόν να σου ήταν λίγο πικρή. Εφόσον όμως με προκάλεσες με το απρεπές ύφος των επιστολών σου, ήταν επόμενο ότι θα παραλάμβανες μία απάντηση, όχι βέβαια κατά τρόπο ανάλογο, αλλά οπωσδήποτε σχετικό. Γιατί ο τρόπος σου, η συμπεριφορά σου και το ύφος των επιστολών σου, προδίδουν πολύ κακές προθέσεις εναντίον μου.

Οι έμπειροι κατασκευαστές δερμάτων

Αγαπητέ Γέροντα, Δεσπότη.

Θα πρέπει να γνωρίζεις, ότι και εγώ προστατεύομαι από το Νόμο, όπως ακριβώς και εσύ. Ή μήπως έχεις την ιδέα, ότι ως ΔΕΣΠΟΤΗΣ που είσαι, έχεις και το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω σε κάθε άνθρωπο μη ομοφρονούντα προς τη διαφοροποιημένη Ορθόδοξη Εκκλησία; Οφείλεις, αγαπητέ μου Γέροντα, να φερθείς με τρόπο ευπρεπή και πολιτισμένο και να σεβαστείς τις πεποιθήσεις μου, άσχετα αν διαφωνείς ή όχι.

Ήμουν κάποτε, ως κληρικός Ορθόδοξος, κάτω από τη σιδηρά εξουσία ενός Δεσπότη, και αρκετά δοκίμασα τους ανοίκειους δεσποτισμούς του. Ευχαριστώ όμως τον Θεό, που με ελευθέρωσε. Δεν νομίζω λοιπόν, ότι οι ΔΕΣΠΟΤΕΣ μπορούν ακόμα να μου φέρονται με δεσποτικό και απολίτιστο ύφος και τρόπο, ώστε να θέλουν να ρυθμίσω τη συνείδησή μου σύμφωνα με τις προσταγές τους. Πέρασε ο καιρός εκείνος. Τώρα είμαι Έλληνας πολίτης. Είμαι μάλιστα και πραγματικός κληρικός, γιατί έχω στα χέρια μου τον κλήρο, που κερδίζει τη Βασιλεία του Θεού.

Δυστυχώς, το γράφω με λύπη μου, η αφαίρεση της λεοντής και η αθυροστομία, είναι γνώρισμα πολλών κληρικών. Αφαιρούν και τον επιθηλιακό ιστό και κάθε υποδερ-

μάτιο πέταλο λογικής, και ως έμπειροι κατεργαστές δερμάτων, θέλουν να αποδερματώσουν ομόδοξους και ετερόδοξους, όταν και εφόσον η συνείδηση και η καθόλου πορεία της ζωής τους, δεν ρυθμίζεται σύμφωνα με τις προσταγές τους. Ιδού, εν προκειμένω, ένα παράδειγμα:

Η αποδοκιμασία του Θεού σάς ανήκει εξ ολοκλήρου

Μία σεβαστή κυρία, καθηγήτρια, Α. Γ., αρκετά έμπειρη με τα πνευματικά και με Χριστιανική συνείδηση, αγανακτισμένη, με παρακάλεσε να γράψω για την έλλειψη πνευματικότητας ενός μαχητικού περιοδικού. Δεν επιθυμώ να έρθω σε λογομαχίες με τον εκδότη κληρικό. Με αγάπη όμως θα πούμε λίγα.

Η εν λόγω κυρία, είναι τακτική αναγνώστρια του αναφερμένου περιοδικού, το οποίο μάλιστα ενισχύει υλικά. Δεν μπορούσε όμως να ανεχθεί περισσότερο την έλλειψη της πνευματικότητας που το διακρίνει και τις ανάρμοστες φράσεις και λέξεις εναντίον των συλλειτουργών και προϊσταμένων του εκδότη Αρχιμανδρίτη, στο φύλλο υπ' αριθμό 260 – Μάιος 1963. Ο τόνος της φωνής και το ύφος της εν λόγω κυρίας φανέρωναν τον πόνο της, για όλα που μου εξέθετε. Μεταξύ μάλιστα πολλών άλλων, που είπε και τα εξής: «Δεν είναι καθόλου πνευματικό περιοδικό. Είμαι περίεργη, πώς σκέφτεται ο Αρχιμανδρίτης αυτός, ώστε να αποκαλεί τους συλλειτουργούς του “προδότες”. Τι γλώσσα είναι αυτή που χρησιμοποιεί; Μόνο οι πολιτικοί χρησιμοποιούν αυτή τη βάρβαρη γλώσσα. Να μην έχει, τέλος πάντων, κάποια δόση πνευματικότητας;»

Με αυτό το πνεύμα σάς κρίνει ο λαός, αγαπητέ Γέροντα. Είναι ντροπή. Πρέπει να μάθετε να είστε πνευματικοί άνθρωποι. Να φέρεστε και να συμπεριφέρεστε ως ουράνιοι πολίτες, όπως αρμόζει σε οπαδούς του Ιησού Χριστού. *«ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἡρτυμένος – Ὁ λόγος σας να είναι πάντοτε με χάρη, με αλάτι αρτυμένος»* (Κολ.4:6). *«πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν*

μη ἐκπορευέσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς
χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσι... πᾶσα πικρία καὶ
θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ'
ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ – Κανένας λόγος σάπιος ας μη βγαί-
νει ἀπὸ το στόμα σας, ἀλλὰ μόνο ἀν ἔχετε κάποιον ἀγαθὸ
για οἰκοδομὴν στὴν ἀνάγκη, ὥστε νὰ δώσει χάρη σ' αὐτοὺς
ποὺ ἀκούν... Κάθε πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ
καὶ βλαστήμια ας ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ ἐσᾶς μαζί με κάθε κακί-
α» (Εφεσ.4:29-31). «ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν,
θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόμα-
τος ὑμῶν – ἀποθέστε κι ἐσεῖς τὰ πάντα, ὀργή, θυμὸ, κακί-
α, βλαστήμια, αἰσχρολογία ἀπὸ το στόμα σας» (Κολ.3:8).

Δυστυχῶς ὁμως, ἐσεῖς, δὲν τα ἀπορρίπτετε. Επομένως,
ἀπορρίπτετε τὸν Θεὸ που δίνει αὐτὴ τὴν προτροπὴ, καὶ
ἀσεβεῖτε ἐνώπιόν Του. Καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δε-
χθεῖτε καὶ ἐσεῖς τὴν ἀποδοκιμασίαν Του:

«τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἵνατί σὺ διηγῇ τὰ
δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ
στόματός σου; σὺ δὲ ἐμίσησας παιδείαν καὶ ἐξέβαλες τοὺς
λόγους μου εἰς τὰ ὀπίσω. εἰ ἐθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες
αὐτῷ, καὶ μετὰ μοιχοῦ τὴν μερίδα σου ἐτίθεις. τὸ στόμα σου
ἐπλεόνασε κακίαν, καὶ ἡ γλῶσσά σου περιέπλεκε δολιό-
τητα· καθημένος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις καὶ
κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρὸς σου ἐτίθεις σκάνδαλον – Στον δε
ἁμαρτωλὸ ὁ Θεὸς εἶπε: Γιατί ἐσύ διηγείσαι τὰ δικαιώματά
Μου καὶ παίρνεις τὴ διαθήκη Μου στο στόμα σου; Εσύ
ὁμως μίσησες τὴν παιδείαν καὶ πέταξες τὰ λόγια Μου πίσω
σου. Ἀν δεῖς κλέφτην, τρέχεις μαζί του, καὶ ἐθεσες τὴ μερί-
δα σου μαζί με τοὺς μοιχοὺς. Τὸ στόμα σου πλεόνασε ἀπὸ
κακία, καὶ ἡ γλῶσσα σου περιέπλεξε δολιότητα· Καθιστὸς
καταλαλεῖς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ κατὰ τοῦ γιου τῆς
μητέρας σου ἐβάλες σκάνδαλο» (Ψαλμὸς 49:16-20).

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ καὶ
σας ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου. Εφόσον λοιπὸν ἀπορρίπτετε τὰ
λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀπορρίπτει καὶ ἐσᾶς Εκεῖνος.

Αγαπητοί μου, «Στώμεν καλώς». Είναι αναγκαίο να ασχοληθούμε πλέον σοβαρά με το Λόγο του Θεού. *«Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται – ο Θεός δεν εμπαίζεται»* (Γαλ.6:7). Ούτε έχει ανάγκη από δικηγόρους, όπως θέλετε να εμφανίζεστε. Θα ήταν γελοίος ο Θεός αν είχε ανάγκη των δικανικών και δικολαβικών σας υποστηρίξεων. *«Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ – Ταπεινωθεῖτε λοιπὸν κάτω ἀπὸ το κραταῖο χέρι του Θεοῦ, για να σας υψώσει τον κατάλληλο καιρό»* (Α' Περ.5:6).

Ο εκδότης του εν λόγω περιοδικού αποκαλεί “προδότες” τους προϊσταμένους του, επειδή δεν χρησιμοποιούν αυστηρά μέτρα εναντίον κάθε ετερόδοξου. Θα ενθυμείτε ασφαλώς, ότι ο Δεσπότης Ζακύνθου Αλέξιος, χρησιμοποίησε πράγματι ένα αυστηρό “βάρβαρο” μέτρο, όταν τον Μάιο 1961, απαγόρευσε σε έναν Ευαγγελικό να θάψει το παιδί του στο κοινό νεκροταφείο. Θα ήθελα να ρωτήσω τον εν λόγω εκδότη: Το μέτρο αυτό του Δεσπότη, είναι μέτρο πολιτισμού ή Χριστιανισμού; Οι εφημερίδες των Αθηνών έγραψαν σκοτεινές σελίδες εναντίον αυτής της “βαρβαρότητας”, όπως την αποκάλεσαν.

Αγαπητοί μου. Αν σας διέκρινε πνευματικότητα και αν είχατε σοβαρευτεί με το Λόγο του Θεού, θα βλέπατε ότι δεν κινδυνεύετε από τους ετερόδοξους, από ανθρώπους που κηρύττουν τον ιλασμό του Κυρίου και προτρέπουν τους αμαρτωλούς να μετανοήσουν. Κινδυνεύετε από τους εαυτούς σας και τους ομοδόξους σας. Ερευνήστε τα Αρχεία του Κράτους, ποιος από τους ετερόδοξους έγινε εχθρός της πατρίδας και εμπαίκτης της θρησκείας; Κανείς! Εχθροί και εμπαίκτες θρησκείας και πατρίδας είναι πάντοτε Ορθόδοξοι, “βαπτισμένοι, μυρωμένοι, από παπά παραδομένοι”. Θέλετε παράδειγμα; Ιδού: Η εφημερίδα “Χριστιανική Δημοκρατία”, αρ. φύλλου 63, Απρίλιος 1957, δημοσίευσε μία φωτογραφία ενός αριστοκράτη Αθηναίου (Τ.Π) “βαπτισμένου, μυρωμένου”, ο οποίος φέρει “ιερατικά άμφια” και όπως φαίνεται είναι αρχιερατικά και χο-

ρεύει με μία γυμνή γυναίκα. Ιδού λοιπόν ο κίνδυνός σας ο Μεγάλος. Οι ετερόδοξοι όμως μας αγαπούν, γιατί διαθέτουν αγάπη. Και προσεύχονται για εμάς γιατί φοβούνται τον Θεό και ασχολούνται σοβαρά με το Λόγο Του.

Αγαπητοί μου, «Στώμεν καλώς». Η φωτογραφία που προβλήθηκε από τη “Χριστιανική Δημοκρατία” και τα ξένα στοιχεία που βαθμηδόν εισχώρησαν στην Ορθοδοξία, περί των οποίων γράφω και σε προηγούμενο Δελτίο μου, φανερώνουν, 1^ο) Την ηθική σήψη των μελών της θρησκείας, 2^ο) Την εξαφάνιση ου ζωοποιού πνεύματος του Ευαγγελίου, 3^ο) Τη μοιρολατρία, 4^ο) Την ειδωλολατρία, 5^ο) Την ιεροκαπηλεία και 6^ο) Την πλεονεξία. Ως παράδειγμα σου παρουσιάζω τον υπεραστρονομικό μισθό του Αρχιεπισκόπου Αθηνών 125.000 δραχμές το μήνα, “κέρδη καθαρά, αφορολόγητα”. Συνεπώς, φίλοι μου, έχουμε απέραντο έδαφος να καλλιεργήσουμε στα οικόπεδά μας, και να αφήσουμε ήσυχους τους ξένους κήπους.

Εκτός από το απέραντο ακαλλιέργητο έδαφος των οικοπέδων μας, αγαπητοί μου, με το οποίο και μόνο πρέπει να ασχοληθούμε για να καθαρίσουμε την πίστη μας, όπως γράφει το περιοδικό “Ακτίνες” (Ιουνίου-Ιουλίου 1946), η Αγία Γραφή έχει ατελείωτα θέματα υψίστης σπουδαιότητας, για να μελετήσουμε. Και αν το κάνατε αυτό, θα είχατε την πείρα του Λόγου του Θεού, και ασφαλώς και την ευλογία Του. Η έλλειψη όμως της πείρας αυτής και ο χωρίς επίγνωση ζήλος σας, σας έκανε να νομίζετε ότι ο Θεός έχει ανάγκη να προστατευτεί από το εξωτερικό σχήμα σας και την πατερίτσα σας. Θεολόγος, καθηγητής (Ι.Μ.), Διευθυντής Εκκλησιαστικής Σχολής, είπε κάποτε στους σπουδαστές του: «Εμείς τον παπά τον θέλουμε με την κουμπούρα». Είστε πράγματι για να σας καμαρώνουμε... Δυστυχώς και εγώ μαθήτευσα παρά τους πόδας αυτού του καθηγητή. Ο άνθρωπος αυτός αγνοεί παντελώς το Λόγο του Θεού. Όμως, υπήρξε και Διευθυντής Εκκλησιαστικής Σχολής, δηλαδή, από την οποία αποφοιτούν παπάδες. Τι άνθρωποι όμως θα βγουν από αυτούς τους διδασκάλους;

«Πιστεύεις ότι μπορεί κανείς να βγει σοφός από ένα σχολείο, όπου ο διδάσκαλος δεν περιμένει τίποτε άλλο, παρά τα χειροκροτήματα του αμαθή μαθητή του; Ποιος λοιπόν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στη σοφία, που την αναγνωρίζει η αμάθεια;» (“Η Σιδηρά Διαθήκη”, σελ.39).

Αλλά, δύο Μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας, θα δώσουν τις εύστοχες απαντήσεις «Όπως στο χέρσο χωράφι, που δεν καλλιεργείτε, φυτρώνουν αγκάθια και άγρια χόρτα, έτσι και στην καρδιά εκείνου που δεν μελετά το Ευαγγέλιο, φυτρώνει κάθε ηθικό κακό». Χρυσόστομος. «Τούτο είναι, όλων των κακών η αιτία, που δεν γνωρίζετε τις Άγιες Γραφές». Μέγας Βασίλειος.

Αγαπητοί μου. Να μελετήσετε το Λόγο του Θεού ανεπηρέαστα και έτσι θα βρεθείτε στην “ορθόδοξη” Ορθοδοξία. Και τότε θα συμφωνήσετε και με τους Πατέρες της Εκκλησίας, υπέρ των οποίων κόπτεσθε και με τους οποίους διαφωνείτε. Και αυτό είναι σχήμα οξύμωρο. Γιατί, περί του θέματος της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών, το οποίο πραγματεύομαι, δίνω ερμηνείες από τους Πατέρες, τις οποίες όμως δεν δέχεστε.

ΤΡΟΠΑΡΙΟ

Προς, Όλην αναθέμενοι...

Δοξάζομεν, Κύριε, την θαυμαστήν Σου Αγάπην,
Την Χάριν, το Έλεος, την Ειρήνην, Άγιε, την ουράνιον,
Του Σταυρού τον θάνατον, μέσω του οποίου,
Συ παρέχεις τοις πιστεύουσι, τα Σα χαρίσματα
Της Ιερωσύνης Σου τα Πανάγια,
Δια να δύνανται μ’ ελευθέραν είσοδον να προσέρχονται
Εις Θεϊάν Παρουσίαν, εις Άγια Αγίων του Θεού,
Με παρρησίαν, ήν έχομεν, δια της θυσίας Σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 13^η

Έλλειψη αισθημάτων Χριστού

Αγαπητέ Γέροντα Δεσπότη.

Στην προηγούμενη επιστολή μου αναγκάστηκα να απομακρυνθώ λίγο από το θέμα μου, γιατί ήταν αναγκαίο να σου δώσω να καταλάβεις τόσο εσύ, όσο και οι άλλοι συνάδελφοί μας της ιερατικής τάξης, την ανάγκη τού να είναι ο άνθρωπος πνευματικός. Γιατί, σε ενάντια περίπτωση, ο κόσμος σάς κρίνει ως ανάξιους της θέσης σας και ταυτόχρονα έχετε και την αποδοκιμασία του Θεού. Και γνωρίζεις πού οφείλεται η έλλειψη της πνευματικότητας σας; Στην έλλειψη των αισθημάτων που εμπνέονται από τον Χριστό.

Δεν έχετε λοιπόν τα αισθήματα του Λυτρωτή. Τούτο είναι φοβερό, φίλοι μου, και πρέπει να προσέξετε! Σας διακρίνουν τα αισθήματα του κόσμου, τα οποία εμποτίζονται μόνο από τις σαρκικές δονήσεις, και όχι από τις δονήσεις του Πνεύματος του Θεού. Σας χαρακτηρίζει εν μέρει η σοφία του κόσμου, όχι η Σοφία του Θεού. Αν είχατε τη σοφία του Θεού, θα γνωρίζατε, ότι *«δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους – Ο δούλος όμως του Κυρίου δεν πρέπει να μάχεται, αλλά να είναι ήπιος προς όλους, διδακτικός, ανεξίκακος, εκπαιδεύοντας με πραότητα τους αντίθετους»* (Β' Τιμ. 2:24-25). Θα γνωρίζατε επίσης, ότι *«ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος – Ενώ η άνωθεν σοφία, αφενός πρώτα είναι αγνή, έπειτα ειρηνική, επιεικής, ευπειθής, γεμάτη από έλεος και καρπούς αγαθούς, αμερόληπτη και ανυπόκριτη»* (Ιακ. 3:17).

Αυτά όμως εσείς τα γράφετε στα παλιά σας υποδήματα, όπως δηλώνει η συμπεριφορά σας. Σε αυτή την περίπτωση, φίλοι μου, έπρεπε να γίνετε χωροφύλακες (γιατί με αστυνόμευση των πνευμάτων μοιάζει η υπηρεσία σας) και όχι ιερείς, που θέλουν να επαγγέλλονται την αντιπροσώπευση του Θεού και να εξασκούν τα υπουργήματα του Κυρίου. Λυπούμε βαθύτατα που εκφράζομαι με αυτό τον τρόπο. Αλλά βλέπετε, πως παρά το γεγονός έχετε θέσεις και αξιώματα, τα οποία σας παρουσιάζουν ανώτερους από τον Αόρατο *«φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον – που κατοικεί σε φως ἀπρόσιτο»* (Α΄ Τιμ.6:16), ο μεν λαός σας κρίνει ως ανάξιους, ο δε Θεός σας αποδοκιμάζει. Τι νομίζετε ότι μαρτυρούν όλα αυτά; Ότι χειμώνας συμφοράς και νέκρωσης και απραξία υπάρχει ανάμεσα σε εκείνους, οι οποίοι καυχώνται για την Αποστολικότητά τους και την ιεροσύνη τους. Συνέλθετε λοιπόν!

Φίλοι μου! Όπως τα υλικά φαγητά δεν μπορούν ποτέ να στηρίξουν την πνευματική υπόσταση του ανθρώπου, κατά τον ίδιο τρόπο και τα υλικά επίσης στοιχεία, τα οποία βαθμηδόν εισχώρησαν στην Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή Εκκλησία (θέσεις, αξιώματα, ιερατικά άμφια και σκεύη Ναού, κεριά λιβάνια και θυμιατά, αναίμακτες θυσίες. Προσφορές, κλπ.), μέσω των οποίων και μόνο γίνεται η λατρεία προς τον Θεό, επίσης δεν μπορούν να σας βοηθήσουν να αναγεννηθείτε και να αποκτήσετε τα αισθήματα του Χριστού και τη Σοφία του Παντοδύναμου. Όχι μόνο, αλλά ούτε και τον άνθρωπο γενικά δεν μπορούν να βοηθήσουν να ανυψωθεί προς τον Θεό και με το αδύνατο χέρι του να φτάσει το χέρι του Παντοδύναμου, για να στηριχτεί. Σταματήστε λοιπόν να μυωπάζετε για τα ακαλλιέργητα οικοπέδά σας.

Απολύθηκαν οι γδάρτες

Φίλοι μου! Η δήλωση του Κυρίου είναι σαφής: *«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν – Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεός· καὶ ἐκεῖνοι*

που προσκυνούν Αυτόν με πνεύμα και με αλήθεια πρέπει να προσκυνούν» (Ιν.4:24). Πριν διακηρυχθεί η δήλωση αυτή και πριν γίνει η μοναδική λειτουργία πάνω στο Σταυρό με τη θυσία του Χριστού, υπήρχαν τα υλικά στοιχεία, που σχεδόν διατηρούνται και σήμερα. Υπήρχαν ιερείς, αρχιερείς και Λευίτες (διάκονοι), όπως και εσείς είστε σήμερα· υπήρχαν τα άμφια των ιερέων, οι προσφορές, οι άρτοι της προθέσεως· υπήρχε το θυσιαστήριο στα Άγια των Αγίων, όπως και σήμερα η Αγία Τράπεζα στο ιερό του Ναού· υπήρχε η απαγόρευση της εισόδου στα Άγια των Αγίων, όπως υπάρχει και σήμερα για το ιερό Βήμα· υπήρχαν τα λιβάνια και τα καντήλια, τα παραπετάσματα των τύπων, οι τελετές και οι θυσίες. Τα ίδια έχει και σήμερα η Ορθόδοξη και η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Όσα όμως είχαν οι Εβραίοι για τη λατρεία τους, ήταν κανονικά και συμβόλιζαν πνευματικές καταστάσεις της Χριστιανικής Οικονομίας. Οι ιερείς της Παλαιάς Οικονομίας συμβόλιζαν τον μέλλοντα να έρθει Μέγα Ιερέα και Αρχιερέα Ιησού. Και οι θυσίες τους, τις οποίες έκαναν, συμβόλιζαν επίσης τη θυσία Του πάνω στο Σταυρό. Εκείνοι, οι ιερείς, έσφαζαν τα ζώα, που προορίζονταν για τη θυσία, τα έγδερναν και τα θυσίαζαν. Ήταν γδάρτες. Γι' αυτό και η λέξη “ιερέας”, γίνεται από το ρήμα “ιημι”, που σημαίνει με έναν έμμεσο τρόπο “αυτόν που ρίχνει στη φωτιά τα σφάγια”· «και έκδείραντες τὸ ὀλοκαύτωμα μελιοῦσιν αὐτὸ κατὰ μέλη – και θα γδάρουν το ὀλοκαύτωμα και θα το διαμελίσουν στα μέλη του» (Λευιτ.1:6).

Οι ιερείς εκείνοι έγδερναν αφαιρώντας το εξωτερικό μέρος του σώματος, για να αποκαλυφτεί γυμνό το εσωτερικό, με όλα τα νεύρα του, τους μυς και τις αρθρώσεις. Και το πράγμα τούτο συμβόλιζε κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο την τέλεια αφοσίωση του Χριστού στον Πατέρα, και με όλα τα στοιχεία της φύσης Του, τα νεύρα, τις αρθρώσεις και των μυών, να υπηρετήσει το θέλημα του Πατέρα, για να γίνει «ὥπῃκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ – υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρικού»

(Φιλip.2:8). Και με τη θυσία Του, τη μοναδική στους αιώνες λειτουργία, να πραγματοποιήσει τη θυσία, που συμβόλιζαν οι θυσίες των ιερέων· να σταματήσει τους γδάρτες και το έργο τους· να παύσει την επίγεια ιερατική μεσιτεία· να ικανοποιήσει τη θεία Δικαιοσύνη και να μεταβιβάσει σε όλους, που θα Τον πιστέψουν, τα χαρίσματα και τα προνόμια αυτά της ιεροσύνης, βάσει των οποίων (*«οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – οἰκοδομεῖσθε σαν οἶκος πνευματικὸς, ἱερατεῖο ἅγιο, για να προσφέρετε πνευματικὲς θυσίες, εὐπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* Α' Περ. 2:5,6, *«καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – και ἔκανε εμάς βασιλεία, ιερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτοῦ»* Αποκ.1:6)... θα γίνουν μία Βασιλεία ιερέων, οι σωσμένοι, για να προσφέρουν χωρίς τη μεσολάβηση άλλων ιερέων *«πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – πνευματικὲς θυσίες, εὐπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Α' Περ.2:5).

Την αφοσίωσή Του αυτή πραγματοποίησε προς τον Πατέρα, *«ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου – ὅταν ἦρθε το πλήρωμα του χρόνου»* (Γαλ.4:4), *«ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων – ο Οποῖος, ενώ υπήρχε με μορφή Θεού»*, κατέδεχτηκε να εγκαταλείψει τα πάντα, να προσλάβει μορφή δούλου, να βρεθεί κατά το σχῆμα ως ἄνθρωπος, να ταπεινώσει τον Εαυτό Του και ως ο απλούστερος των ανθρώπων, να καρφωθεί πάνω στο Σταυρό, για να πληρώσει ἐτσι το χρέος των ελίκρινά μετανοημένων και να αφήσει ελεύθερη της εἰσοδο της επικοινωνίας με τον Θεό και Πατέρα· *«ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ*

Θεός αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς – ο Ὁποῖος, ἐνὺπῃρξε με μορφὴ Θεοῦ, δὲν θεώρῃσε ἀρπαγμὸ τὸ νὰ εἶναι ἴσα με τὸν Θεό, ἀλλὰ τὸν Ἐαυτὸ Του κένωσε καὶ ἔλαβε μορφὴ δούλου, ὅταν ἐγίνε ὁμοῖος με τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀφοῦ βρέθηκε στο σῆμα ὡς ἀνθρώπος, ταπείνωσε τὸν Ἐαυτὸ Του καὶ ἐγίνε ὑπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρικοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ὑπερύψωσε Αὐτὸν καὶ χάρισε σ' Αὐτὸν ὄνομα που εἶναι πάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα· ὥστε στο ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ κάθε γόνυ νὰ καμφθεῖ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθόνιων ὄντων, καὶ κάθε γλῶσσα νὰ ὁμολογήσει ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς δόξα τοῦ Θεοῦ Πατέρα» (Φιλιπ.2:6:11).

Ἡ λειτουργία Του αὐτῇ, λειτουργία υψίστης θυσίας, κατέστησε γνωστὸ τὸν Θεό, ὡς Πατέρα καὶ ὡς Ἰεχωβά, καὶ δίνει τὸ δικαίωμα σε κάθε ἀμαρτωλό νὰ Τὸν πλησιάσει μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι μέσω ἱερέων ἢ ἄλλων μεσιτῶν («οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ – κανεὶς δὲν ἔρχεται στὸν Πατέρα παρὰ μόνο διαμέσου Ἐμένα» Ἰν.14:6), νὰ λάβει Χάρη καὶ γενικὴ ἀμνηστία, καὶ, τὴ βεβαιότητα ἐπίσης, ὅτι εἶναι παιδί τοῦ Θεοῦ («ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν – ὅσοι ὁμως ἔλαβαν Αὐτόν, σε αὐτοὺς ἔδωσε ἐξουσία τέκνα Θεοῦ νὰ γίνουν, σε ὅσους πιστεύουν στο ὄνομά Του· αὐτοὶ που ὄχι ἀπὸ αἷματα οὔτε ἀπὸ θέλημα σάρκας οὔτε ἀπὸ θέλημα ἀνδρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεό γεννήθηκαν» Ἰν.1:12-13).

Κατόπιν λοιπὸν αὐτῶν τῶν διακηρύξεων τῶν αἰωνίων ἀληθειῶν, ἔχεις τὴν ἐντύπωση, Δέσποτα, ὅτι εσεῖς, τὸ ἱερατεῖο, ἔχετε κάποια θέση; Εγώ, στηριζόμενος στο Λόγο

του Θεού, δεν το πιστεύω. Αν νομίζεις, ότι μπορείς να με μεταπείσεις, ορίστε. “Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα”. Παρουσίασέ μου τις Γραφικές αποδείξεις σου, εάν υπάρχουν.

Αγαπητοί μου! Το νόημα της διακήρυξης του Κυρίου, ότι «πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν – Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεός· καὶ ἐκεῖνοι που προσκυνοῦν Αὐτὸν με πνεῦμα καὶ με ἀλήθεια πρέπει νὰ προσκυνοῦν» (In.4:24), το κατανόησαν πλήρως οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Γι’ αὐτό καὶ ὅταν αργότερα οργάνωσαν τὶς κατὰ τόπους Εκκλησίες, δὲν ἔλαβαν καθόλου υπόψη τοὺς το Ναὸ τῶν Ἰουδαίων με τὸ ιερατεῖο (Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς), ἀλλὰ μόνο τὶς συναγωγές-συναθροίσεις τῶν κηρυγμάτων. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος που δὲν συναντάμε, κατὰ τοὺς πρῶτους αἰῶνες, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς.

Στοὺς πρῶτους λοιπὸν αἰῶνες, δὲν βλέπουμε οὔτε ιερατεῖο, οὔτε θυσίες, οὔτε ψυχοσυγχωροχάρτια, οὔτε κόλλυβα, οὔτε “παπαδικὰ τερτίπια”, οὔτε θυμιατὰ. Βλέπουμε μόνο τὴ συνάθροιση τῶν πιστῶν, οἱ οἱποῖοι, κατὰ τὰ Αποστολικά δεδομένα, «ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς – ἐπέμεναν δὲ καρτερικὰ συνεχῶς στὴ διδαχὴ τῶν ἀποστόλων καὶ στὴν κοινωνία καὶ στὸν τεμαχισμό τοῦ ἄρτου καὶ στὶς προσευχές» (Πραξ.2:24). Καὶ γιὰ τὴ διατήρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ευταξίας, ἐξέλεξαν τοὺς προεστοὺς, οἱ οἱποῖοι, ἀνάλογα με τὸ πεδίο δράσεως τοὺς, ονομάζονταν: Μαθητὲς, Ἀπόστολοι, Ευαγγελιστὲς, Διδάσκαλοι, Προφῆτες, Ποιμένες, Διάκονοι, Πρεσβύτεροι ἢ ἐπίσκοποι· («Τιμόθεον τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ – τὸν Τιμόθεο, τὸν ἀδελφὸ μας καὶ διάκονο τοῦ Θεοῦ» Α’ Θεσ.3:2, «καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφῆτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – Καὶ Αὐτὸς ἔδωκε ἄλλους ἀποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους εὐαγγελιστὲς, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους» Εφεσ.4:11). Κανεῖς ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν

ήταν ιερέας, ή αρχιερέας, Δεσπότης ή Παναγιότατος, Έξαρχος ή Υπέρτιμος, κλπ. Στις συναθροίσεις τους οι πρώτοι Χριστιανοί έκαναν δεήσεις, προσευχές, μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης και ανάγνωση τυχόν επιστολής από μέρους των Αποστόλων. Ακολουθούσε η διδασκαλία για οικοδομή των πιστών και γνώση των θείων αληθειών. Το Βάπτισμα και το αναμνηστικό Δείπνο του Κυρίου, την Ευχαριστία. Κατά τον 3^ο αιώνα περίπου, όταν η Εκκλησία άρχισε να λαβαίνει κοσμική μορφή, ο κλήρος βαθμιαία χωρίστηκε από το λαό, και από προεστώτες των Εκκλησιών που ήταν, μετατράπηκαν σε ιερατείο, κατά το υπόδειγμα του Μωσαϊκού Νόμου των ιερέων των Εβραίων. Και την ιδιότητα αυτής της θέσης τους την ονόμασαν “ιεροσύνη” και για να την προστατέψουν, αργότερα την ανακήρυξαν σε Μυστήριο. Με τον τρόπο αυτό άλλαξε εκ θεμελίων η Αποστολική οργάνωση της Εκκλησίας. Παράλληλα δε, φύλαρχοι πρεσβύτεροι με υφαρπαγή σφετερίστηκαν την ανώτατη αρχή, διαχώρισαν την ιεροσύνη σε τρεις βαθμούς: Του διακόνου, ιερέα και αρχιερέα, και έφεραν στην ύπαρξη το ιερατικό σύστημα με τα “παπαδικά τερτίπια”, που έχουμε σήμερα.

Ο Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, Αρχιμανδρίτης Βασ. Στεφανίδης, στο βιβλίο του “Εκκλησιαστική Ιστορία”, και στη σελίδα 33, πραγματευόμενος την Αποστολική οργάνωση της Εκκλησίας, αναφέρει τα Γραφικά μόνο αξιώματα εκείνων στους οποίους ανατέθηκε το έργο της Εκκλησίας, ως: Αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, διδασκάλους, προϊσταμένους, κυβερνήσεις και ποιμένες, χωρίς να αναφέρει απολύτως τίποτε περί ιερέων. Για κάθε αξίωμα, παραθέτει και τη Γραφική παραπομπή. Και πώς να αναφέρει περί ιερατείου, αφού δεν υπήρχε στην Αποστολική εποχή;

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

**Προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Κον Αθηναγόρα
Νέας Ρώμης – Κωνσταντινούπολη (22/5/63)**

Παναγιότατε.

Ο Λόγος του Θεού, η κατάσταση των πραγμάτων και η ιδιάζουσα αποστολή εκ την θέσεώς Σας, με ωθούν και μου δίνουν το θάρρος να απευθυνθώ προς Εσάς, και να ζητήσω την τιμή να ακουστώ μέσω της επιστολής μου αυτής.

Κατ' αρχή, κάνω γνωστό σε Εσάς, ότι με τη Θεία Χάρη, είμαι και εγώ “δούλος του Ιησού Χριστού”, και ως τοιούτος, αισθάνομαι πόνο για όσα κατωτέρω έχω να παραθέσω προς Εσάς αναμένοντας συγχρόνως και την απάντηση.

Η θέση και η από τον Θεό κλήση και των δύο μας, δίνουν σε εμάς τη βεβαιότητα της Γραφικής ρήσης: *«Θεοὶ γὰρ ἔσμεν συνεργοί – Γιατί του Θεοῦ εἴμαστε συνεργάτες»* (Α' Κορ.3:9). Ως συνεργάτες λοιπόν του Θεού, οφείλουμε να έχουμε ανάλογη και τη μεταξύ μας συμπεριφορά. Συνεπώς, η προς Εσάς συμπεριφορά μου, δεν θα είναι κατώτερου προς ανώτερο, ή Ιεροδιακόνου προς τον Δεσπότη του. Θα είναι συμπεριφορά αδελφού προς αδελφό. Η αδελφική δε αυτή εξίσωση είναι και το μέγα προνόμιο των Χριστιανών, κατά τη ρητή διακήρυξη του Κυρίου: *«πάντες ὑμεῖς ἀδελφοί ἔστε – ὅλοι εσεῖς ἀδελφοί εἰστε»* (Ματθ. 23:8). Αν Εσεῖς και εγώ, εἴμαστε κατά τον Α ή Β τρόπο ὄργανα της Θείας Βουλῆς, δεν παύουμε να εἴμαστε υπήκοοι του Μεγάλου Αρχιεπισκόπου, εις τον Οποῖο ανήκουμε ως πρόβατα και ἀπό τον Οποῖο πρέπει να ἀντλοῦμε δυνάμεις και κατευθύνσεις για το Ἔργο Του, εις το οποίο εἴμαστε “υπηρέτες”.

Δεν θα σας διαφεύγει της προσοχῆς, Παναγιότατε, ὅτι ο αἰώνας στον οποίο ζοῦμε, ἐπιβάλλει σε κάθε δούλο του Θεοῦ, πνευματικά ἐχέφρονα *[μυαλωμένο]*, να ἀντιμετωπίζει με την κατάλληλη σοβαρότητα τις ἀντιπνευματικές και

σκοτεινές εκδηλώσεις της ζωής, πίσω από τις οποίες οι πνευματικοί μας οφθαλμοί διακρίνουν τον εχθρό της ψυχής μας, πότε μεν ωςλέοντα ωρυόμενο, πότε δε ως μετασχηματισμένο “άγγελο φωτός”. Οι εκδηλώσεις αυτές, που είναι απότοκοι [πηγάζουν] της αμαρτίας, της άγνοιας και του εκτροχιασμού, επιβάλλουν σε εκείνους, οι οποίοι ανέλαβαν να ποιμάνουν “*τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος – τὴν ἐκκλησία του Θεοῦ, τὴν ὁποία ἀπέκτησε με το δικό Του αἷμα*” (Πραξ.20:28), τέτοιος εἴστε και Εσείς, για τη λήψη θέσεως ανάλογης των περιστάσεων.

Η πολυτάραχη ιστορία της Εκκλησίας, Παναγιότατε, μας παρουσιάζει όχι μόνο τους σκληρούς αγώνες της, αλλά και τα ξένα στοιχεία προς τη θρησκεία του Ιησού Χριστού, τα οποία βαθμηδόν εισχώρησαν σε αυτή, όταν οι ποιμένες δεν στάθηκαν ικανοί, “ως άγρυπνοι δούλοι”, να διαφυλάξουν όλα ό,τι από τον Ιδρυτή και τους Αποστόλους Του παρέλαβαν. Έμειναν ακόμα και απαθείς στη νοθεία της Εκκλησίας, αποβλέποντες μόνο σε θέσεις, αξιώματα, δοξομανίες και κουφότητες [απερισκεψίες, επιπολαιότητες], τα οποία δημιουργούν ανθρώπους που έχουν την αρετή σαν προσωπίο και με τον πυρσό του Ηροστράτη⁴ ανά χείρας ανάβουν το δαυλό της διχόνοιας και το εναντιόλογο πνεύμα. Και η ιστορία επαναλαμβάνεται.

Δεν σας διαφεύγει, πιστεύω, της προσοχής, η μεταφορά “της θαυματουργού εικόνας Άξιον εστι” και του “Τιμίου Ξύλου”, από την άκαρπη σε πνευματική ζωή και δράση, περιοχή του Αγίου Όρους. Οι εφημερίδες έγραψαν όσα μυθεύματα μετέδωσαν τα άγωνα στόματα των καλογέρων. Ο λαός, τον οποίο η απάθεια των ποιμένων άφησε στην άγνοια των ενδόξων Σχεδίων του Θεού και του εξιλαστήριου έργου πάνω στο Σταυρό, τρέχει συνεχώς να προσκυνήσει τη “θαυματουργή εικόνα” και το “Τίμιο Ξύ-

⁴ *Ηρόστρατος*: Εφέσιος, γνωστός για την πυρπόληση του ονομαστού ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο, το 356 π.Χ.

λο”, γιατί στην ύλη έμαθαν από τους ποιμένες τους να διαβλέπουν αόρατες δυνάμεις, οι οποίες εμπερικλείονται κατ’ ουσία εντός του ξύλου και των χρωμάτων της εικόνας.

Κατά δε την προσκύνηση του “Τιμίου Ξύλου”, στο Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς, οι καλόγηροι δίνουν τεμάχιο βάμβακος στους προσκυνητές.

Ρώτησα: «Γιατί το δίνετε;» Και έλαβα την απάντηση: «Για φυλακτό. Είναι σταυρωμένο όλο».

Τι ειδωλολατρία, Παναγιότατε! Τι πλάνη! Αλλά... Μεγάλοι οι Καλόγηροι και θαυμαστά τα έργα τους.

Μήπως και Εσείς, Παναγιότατε, επικροτείτε τη θαυματουργή ενέργεια των εικόνων; Εάν ναι, πόσες φορές προσκυνήσατε, καθώς έχετε καθήκον, τη μοναδική σε αρχαιότητα θαυματουργό αυτή εικόνα του Αγίου Όρους; Αν όχι, τι πράξατε για να περιορίσετε την αντι-Γραφική και αντιδογματική αυτή ενέργεια της λατρείας, η οποία αποδίδεται από τους αμαθείς στις δήθεν θαυματουργούς εικόνες, και η οποία επισκιάζει τη Δόξα του Θεού; Εξαιτίας τούτου, γράφει ο ιστορικός Παπαρρηγόπουλος: «Οι Ιουδαίοι και οι Μωαμεθανοί κατάντησαν να ονομάζουν τους Χριστιανούς ειδωλολάτρες». Και με όλο το δίκιο. Ο δε Δ. Καλλίμαχος, διδάσκαλος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, επιδοκιμάζοντας την προσπάθεια της εικονομαχίας, μεταξυ πολλών, γράφει και τα εξής: «Η Χριστιανική θρησκεία υποβιβάστηκε στο ταπεινό επίπεδο μιας ειδωλολατρίας, την τάση δε αυτή ενίσχυαν οι πολυάριθμες στρατιές των μοναχών, οι οποίοι περιήγαγαν θαυματουργικές εικόνες και λείψανα αγίων για ιεροκαπηλεία, εμπνέοντας το φανατισμό, ως απόστολοι του πνευματικού σκότους» (“Το Ευαγγέλιο υπό Σύγχρονο Πνεύμα”, σελ.231).

Δεν θέλω να μνημονεύσω προς το παρόν πόσο σθεναρά αντιτάχθηκαν, όχι στη θαυματοποιία μόνο των εικόνων, αλλά και στην προσκύνηση αυτών, οι Πατέρες της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας, ούτε και τον τρόπο με τον οποίο κατ’ αρχή τέθηκαν στις Εκκλησίες οι εικόνες, “προς

διδασκαλία των αγραμμάτων”, αλλά να αναφέρω μόνο το περί εικόνων Δόγμα της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια. Και τούτο, Παναγιότατε, για να δείτε ότι η ιστορία της απάθειας των ποιμένων επαναλαμβάνεται.

Το γνωστό λοιπόν Δόγμα έχει ως εξής: «...και σε αυτές ασπασμό και τιμητική προσκύνηση απονέμουμε (όχι την κατά την πίστη μας αληθινή λατρεία, η οποία πρέπει να είναι μόνο με τη θεία φύση, αλλά με τον τρόπο και τύπο του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού και τα άγια Ευαγγέλια και τα λοιπά ιερά) και να κάνετε θυμιάματα και φώτα προς τιμή τούτων... Γιατί η εικόνα τιμή στο πρωτότυπο αποδίδει, και αυτός που προσκυνά την εικόνα, προσκυνεί σε αυτή την υπόσταση του παρουσιαζομένου».

Αν και το δόγμα τούτο έχει δύο αντιφατικές μεταξύ τους έννοιες, εντούτοις, πουθενά δεν αναφέρεται ότι οι εικόνες τέθηκαν για θαυματουργική δράση. Η προσκύνηση λοιπόν σε δήθεν θαυματουργές εικόνες, στις οποίες οι αμαθείς νομίζουν στην πλάνη τους, ότι διαβλέπουν αόρατες δυνάμεις, καθόλου δεν είναι τιμητικές στην υπόσταση του παρουσιαζομένου, ή στην εικόνα, ως ιερό αντικείμενο, αλλά είναι προσκύνηση λατρευτική, κατά την οποία οι προσκυνούντες εξωτερικεύουν τα εσωτερικά τους συναισθήματα και παραχωρούν το νου και την καρδιά τους στην εικόνα, από την οποία περιμένουν “να δακρύσει, να ραγίσει, να θαυματουργήσει, ή αίμα να χύσει”. Άρα, υπάρχει πλήρης απάρνηση του Δόγματος.

Σε ποιο συμπέρασμα λοιπόν οδηγούμαστε, Παναγιότατε; Ότι ούτε Εσείς προστατεύσατε τα δόγματα, τα οποία κληθήκατε να διαφυλάξετε. Και έτσι η ιστορία επαναλαμβάνεται και συνεχώς ξένα στοιχεία προς τη Διδασκαλία του Κυρίου εισχωρούν στην Εκκλησία, προς αιώνιο όλεθρο των ψυχών.

Γιατί αυτή η απάθεια, Παναγιότατε;

Από όσα γνωρίζω, είχατε υπόψη να προβείτε σε πολλές μεταρρυθμίσεις. Δεν ανταποκρίθηκε όμως στην επιθυμία

Σας το περιβάλλον Σας, και έτσι αναγκαστήκατε να κλίνετε τον αυχένα και να σιωπήσετε.

Δεν θεωρώ άσκοπο να υπενθυμίσω σε Εσάς τα βαρυσήμαντα λόγια του Κυρίου για τον καλό Ποιμένα: *«ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων – Ὁ ποιμένας ὁ καλὸς τὴ ζωὴ του θυσιάζει για τα πρόβατα»* (Ιν.10:11).

Παναγιότατε, «Στώμεν καλῶς!» Ἐχετε ιερὰ υποχρέωση, ὅπως, με τὴ Βίβλο ἀνὰ χεῖρας, να διακηρύξετε τὴν ΑΛΗΘΕΙΑ και να ἐξηγήσετε Γραφικὰ τις ἀναγκαῖες για τὴν Ἐκκλησία μεταρρυθμίσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι πολλές. Ἀν χρειαστεῖ, και τὴ θέση Σας να θυσιάσετε.

Δεν νομίζω να ἔχετε τὴν ἐντύπωση ὅτι μπορεῖτε να ἐμφανισθεῖτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου “τὴν ἐσχατὴ ἡμέρα”, ὡς Παναγιότατος. Ἀν ὅμως αἰσθάνεστε ὅτι εἰστε “δούλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ”, “ἐργάζεστε στον Κύριο με φόβο”, με τὴ Βίβλο ἀνὰ χεῖρας, ἀφυπνίστε τὸ ποῖμνιο τῆς ιεραρχίας Σας, τὸ ὁποῖο “μεριμνὰ και τυρβάζει” μόνο για θρόνους και πλούτη και ὡς ιδεώδες τῆς ἀποστολῆς του, ἔχει τὴν ἀπόκτηση τούτων.

Ποῦ βαδίζουμε, Παναγιότατε; Ἐὰν δεν εἰστε ἀπαθὴς πρὸς τὴ θλιβερὴ αὐτὴ κατάσταση, ἐργαστεῖτε με τὸ ΛΟΓΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ στο ευρύτατο ἐνώπιόν Σας πεδίο δράσης. Γιατί ἡ κατάσταση, ἡ ὁποία πέφτει ξαφνικὰ εἶναι δίκῃ κεραυνοῦ και φέρνει ζάλη λογισμῶν και συνταράζει κάθε πιστό. *«Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι... ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους και ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός – Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ ξέρετε τὸν καιρὸ που ζοῦμε· γιατί εἶναι ἤδη ὥρα να ἐγερθούμε ἀπὸ τὸν ὕπνο... ἡ νύχτα προχώρησε και ἡ ἡμέρα ἔχει πλησιάσει. Ἀς ἀποθέσουμε, λοιπόν, τὰ ἔργα τοῦ σκότους και ας ντυθούμε τὰ ὅπλα τοῦ φωτός»* (Ρωμ.13:11-12).

Πῶς ὅμως, Εσεῖς, Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, μένετε ἀπαθὴς, ὅταν ὁ Σατανὰς ἔχει τὴν δίοδο ἐλεύθερη στο ποῖμνιό

Σας, ενισχυόμενος μάλλον στην τροφή του, παρά διωκόμενος από τους ποιμένες;

Εσώκλειστα, σας αποστέλλω δύο αποκόμματα της αθηναϊκής εφημερίδας “Μεσημβρινή”, τα οποία εν ολίγοις αναγράφουν τους μύθους τους οποίους η ξερή και άγονη καλογερική φαντασία έπλασε. Δεν πιστεύω να αμφιβάλλετε ότι αυτά βλασφημούν και σε αχανείς αβύσσους θάβουν την Ορθοδοξία. Και αποτέλεσμα τούτου είναι, ο λαός να μένει σε μια ιστορική μόνο πίστη, αδιάφορος όπως και οι ποιμένες του, άπιστος και ασεβής και μόνο κατά συνήθεια και κατ’ αραιά διαστήματα να εκκλησιάζεται, χωρίς να γνωρίζει τον Θεό και τα ένδοξα σχέδιά Του, τα οποία, μέσω του Υιού Του, υπέρ του ανθρώπου έχει επιτελέσει.

Ας ελπίζω, ότι η απάντησή Σας θα είναι όμοια με αυτήν του πάλαι ποτέ Πατριαρχεύσαντος στον Οικουμενικό Θρόνο συναδέλφου Σας, και μαρτυρικά υπέρ της αλήθειας του Ευαγγελίου και τις εθνικής ιδέας έπεσε, Κυρίλλου Λουκάρεως, ο οποίος στο προκείμενο, λέει: «Για την εικονολατρία, μου είναι αδύνατον να πω, πόσο ολέθρια είναι... Μάρτυς μου ο Θεός, πώς λυπάμαι για την τωρινή κατάσταση στην Ανατολή, γιατί δεν βλέπω κανέναν τρόπο, με τον οποίο θα μπορούσε η επονείδιστη [αξιοκατάκριτη] αυτή πληγή να γιατρευτεί» (“Κύριλλος Λούκαρης”, Γ. Χατζηαντωνίου, σελ.45).

Παναγιότατε, «Στώμεν καλώς».

Εν αναμονή απαντήσεώς Σας.

Διατελώ με πολλή εν Χριστώ αγάπη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 14^η

Παναγιότατε.

Η σιωπή Σας, στην από 22/5/1963 επιστολή μου, την οποία δημοσίευσα και στο προηγούμενο φύλλο του Δελτίου μου, φανερώνει δύο τινά: Ή ότι υιοθετείτε όσα γράφω, ή ότι με περιφρονείτε. Και αν μεν υιοθετείτε τις απόψεις μου, είναι μεγάλη ανάγκη να λάβετε υπόψη σας τον πάλαι ποτέ Πατριαρχεύσαντα Κύριλλο Λούκαρη στο θάρρος, την παρρησία και την ειλικρίνεια. Αν όμως με περιφρονείτε, σας λέω, ότι η περιφρόνηση δεν είναι γνώρισμα ανθρώπου της θέσεώς Σας, ο οποίος δέχεται ότι εκπροσωπεί Εκείνον, ο Οποίος σαφώς δήλωσε: *«τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω – αὐτὸν που ἐρχεται σ’ Ἐμένα δεν θα τον βγάλω ἔξω»* (Ιν.6:37).

Ο αποσχηματισμός μου

Μέχρι σήμερα, Παναγιότατε, σας έχω αποστείλει όλα τα τεύχη, στα οποία πραγματεύομαι το σοβαρότατο θέμα της ιεροσύνης και από αυτά θα έχετε γνωρίσει, ότι προέρχομαι από την ιερατική τάξη της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τιμῶς αποβάλλοντας το Ράσο. Σας κάνω λοιπόν γνωστό, ότι η αιτία, η οποία με οδήγησε να αποβάλλω τα Ράσα και να εξέλθω από την τάξη του ιερατικού κλήρου, η ίδια η αιτία με ὠθεῖ να υποστηρίξω τη θέση μου με ὅλες τις από τη Θεία Χάρη παραχωρημένες μου δυνάμεις. Και υποστηρίζοντας την Αλήθεια αυτή, έχω την πεποίθηση, ότι υποστηρίζω τα δικαιώματα του Λυτρωτή και τη Δόξα της Εκκλησίας, την οποία κάλυψε η μονοπωλιακή επίγεια ιεροσύνη. Για να εἶμαι δε σαφής και ακριβής, και για να δείτε την πρωταρχική αιτία η οποία με οδήγησε να εξετάσω ειδικά το θέμα του πολιτεύματος της Εκκλησίας, σας λέω την εξής αληθινή ιστορία:

Το έτος 1949, ένας ιερέας (Δ. Λιονάκης) μού έδωσε μία εφημερίδα (“Δημοκρατικός Τύπος”) και μου είπε: «Διάβασε να δεις τι Πατριάρχη έχουμε. Νέο Λούθηρο. Έχει υπόψη του να κάνει τέτοιες μεταρρυθμίσεις στην Εκκλησία, που θα πλησιάσουμε πάρα πολύ τους Ευαγγελικούς». Πράγματι, πήρα την εφημερίδα και προς μεγάλη μου κατάπληξη, είδα να αναφέρει περί των καινοτομιών Σας, και τη δήλωσή Σας επίσης, ότι, «Δογματικά πλησιέστερα προς την Αλήθεια είναι οι Προτεστάντες (Διαμαρτυρόμενοι)». Η δήλωσή Σας αυτή μού προξένησε βαθιά εντύπωση και θεώρησα αναγκαίο να κόψω το σχετικό άρθρο της εφημερίδας, προκειμένου να μελετήσω τη δήλωσή Σας. (Το απόκομμα το φυλάσσω στο αρχείο μου). Έδωσα μεγάλη σημασία στη δήλωσή Σας, Παναγιότατε, γιατί δεν ήταν δήλωση τυχαίου ανθρώπου, αλλά δήλωση Οικουμενικού Πατριάρχη, της Κεφαλής της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Μέχρι τότε είχα γνωρίσει ότι οι μεγαλύτεροι εχθροί της Ορθοδοξίας ήταν οι Ευαγγελικοί-Προτεστάντες. Η σαφής όμως δήλωση και σημαίνουσα αποκάλυψή Σας, μου ανέτρεψε όσα μέχρι τότε είχα πιστέψει και με έκανε να δεχτώ, ότι Εσείς έχετε το δίκαιο, γιατί είστε και ο ειδήμων, ο πραγματογνώμων.

Εν πάση περιπτώσει, είδα την ανάγκη της μελέτης του θέματος, με έναν ιδιαίτερο τρόπο, όχι όπως λανθασμένα διδάσκεται στις διάφορες Εκκλησιαστικές και Θεολογικές Σχολές. Ώθηση μεγάλη προς τη μελέτη του θέματος μου έδωσε επίσης μία άλλη δήλωσή Σας, κατά τον αποχαιρετιστήριο λόγο Σας στην Αμερική, όταν εξελέγητε Οικουμενικός Πατριάρχης. Στο λόγο Σας εκείνο, εκδηλώνοντας την πρόθεσή Σας να συμβάλετε στην αναδιοργάνωση της Εκκλησίας, είπατε και τα εξής χαρακτηριστικά: «Είναι καιρός πλέον να προσθέσουμε και να αφαιρέσουμε». Και εννοούσατε, ασφαλώς, ότι η Ορθοδοξία δεν στηρίζεται απολύτως στις βάσεις του Λόγου του Θεού και επομένως έχει ανάγκη αναθεώρησης και ανασχηματισμού. Δεν έμενε λοιπόν πλέον σε μένα, ειμή μόνο να μελετήσω συστη-

ματικά και με ενδιαφέρον το νόημα της ανωτέρω δήλωσης Σας. Θεώρησα δε τούτο ως πρώτο μέλημά μου. Και ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου τον Θεό, το έχω δε ως καύχημά μου, ότι **Εσείς μου δώσατε αυτή την αφορμή.**

Μελετώντας δε το λίαν σοβαρό τούτο θέμα, έστω και λίγο αργά, συμφώνησα μαζί σας, ότι όντως, Δογματικά πλησιέστερα προς την Αλήθεια είναι οι Προτεστάντες-Ευαγγελικοί. Και έτσι, Παναγιότατε, για λόγους συνειδήσεως πλέον και ειλικρίνειας, αποσχηματίστηκα ελεύθερα και αβίαστα την 14^η Φεβρουαρίου 1955, για να φέρω στο φως τα “Ανάποδα της Θρησκείας”, τα οποία ως κληρικός, δεν μου ήταν δυνατόν να πράξω. Έκτοτε, υπηρετώ διακονώντας την αλήθεια του Ευαγγελίου και υποστηρίζοντας τα δικαιώματα του Λυτρωτή και τη Δόξα της Εκκλησίας, η οποία, κατά την αδιάψευστη πληροφορία του Λόγου του Θεού, αποτελείται από μία βασιλεία ιερέων. «*Υμεῖς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φωτός· οἳ ποτε οὐ λαός, νῦν δὲ λαός Θεοῦ, οἱ οὐκ ἡλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες – Εσείς ὁμως εἰστε γένος ἐκλεκτό, βασιλικό ἱερατείο, ἔθνος ἅγιο, λαός για ιδιοκτησία του Θεοῦ, για να εξαγγείλετε τις ἀρετὲς Εκείνου που σας κάλεσε ἀπὸ το σκότος στο θαυμαστό Του φῶς. Οι οποίοι κάποτε δεν ἦσαν λαός, ἀλλὰ τώρα εἰστε λαός Θεοῦ· που δεν ἦσαν ἐλεημένοι, ἀλλὰ τώρα ἐλεηθήκατε*» (Α' Πέτρ.2:9-10). «*καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – και μας ἔκανε βασιλεία, ιερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτοῦ*» (Αποκ.1:6).

Περὶ της βασιλείας των ιερέων-Χριστιανών, της γενικής προς όλους ιεροσύνης και της κατάργησης της “ειδικής”, έχω γράψει μέχρι σήμερα στο Δελτίο μου τούτο, σε δεκατρείς συνέχειες. Διέκοψα δε στο προηγούμενο φύλλο μου, λόγω της προς Εσάς επιστολής μου. Συνεχίζω όμως από τώρα με όλη την απλότητα, γιατί οι εκατοντάδες των

αναγνωστών μου, άνθρωποι πάσης τάξεως, αναμένουν με αγωνία.

Τη συζήτηση του θέματος τούτου, παρακαλώ, Παναγιότατε, να λάβετε την καλοσύνη και τον κόπο, να την κά-
νουμε από κοινού.

Αρχίζουμε, λοιπόν:

Η “Ειδική Ιεροσύνη” κλείνει το δρόμο προς την παρουσία του Θεού

Καθώς είναι γνωστό, Παναγιότατε, η βάση της Χριστι-
ανικής θρησκείας, κατά την Ορθόδοξη αντίληψη, είναι η
“ειδική ιεροσύνη των κληρικών”, γιατί χωρίς αυτή δεν
μπορεί να σχηματιστεί Εκκλησία και δεν μπορούν να επι-
τελούνται τα “μυστήρια” και οι υπόλοιπες τελετές, μέσω
των οποίων αγιάζονται οι πιστοί.

Μέχρι σήμερα, απέδειξα σαφώς, ότι η αντίληψη αυτή
είναι εσφαλμένη, γιατί στερείται Γραφικής, ιστορικής και
θεολογικής βάσης.

Εξετάζοντας, αγαπητέ Γέροντα, τη φύση και θέση των
Υπουργημάτων του Κυρίου, τα οποία θέλει η “ειδική ιερο-
σύνη” των ιερέων να επαγγέλλεται, βλέπουμε, ότι ο Θεός
δεν άφησε απολύτως τίποτε στην ανθρώπινη θέση, κρίση,
σοφία, γνώμη και συζήτηση. Εκείνος που ανέλαβε από
άπειρη αγάπη για τον άνθρωπο να ετοιμάσει μέσω του
θανάτου Του τη Σωτηρία, εισήλθε σε όλες τις ανάγκες του
ανθρώπου, με σκοπό να τον ελευθερώσει. Και το πέτυχε!
Ιδού, και τα λόγια Του: *«ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ
ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε – Εἰάν λοιπόν ὁ Υἱὸς ἐλευθερώσῃ
εσάς, πραγματικά ἐλεύθεροι θα εἴσθε»* (Ιν.8:36).

Σε ανθρώπους λοιπόν, που ο Ίδιος ο Θεός ελευθέρωσε,
εμείς οι ιερείς, δεν έχουμε καμία θέση. Είναι ἐλεύθεροι
και οφείλουν να υποτάσσονται μόνο στον Ελευθερωτή
τους. Ο Θεός συνδέεται με αυτούς με αιώνιες υποσχέσεις
αμνηστίας και Χάριτος. Ιδού, μία από τις πολλές υποσχέ-
σεις Του: *«τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι – τις*

αμαρτίες τους δεν θα τις θυμηθώ πια» (Εβρ.8:12). Έπειτα λοιπόν από αυτές τις σοβαρές και αμετάκλητες υποσχέσεις του Θεού, εμείς οι ιερείς γιατί ακόμα διατηρούμε και τις τυποποιημένες τελετές, ευχές και ανακόλουθες ακολουθίες, που παρουσιάζουν πάντοτε τον άνθρωπο αιχμάλωτο στην αμαρτία και τον αφήνουν στην άγνοια της ελευθερίας του Θεού; Αλλά, με τον τρόπο αυτό, εξακολουθούν να υπάρχουν και τα “παπαδικά τερτίπια” των μικρών και των μεγάλων αγιασμών, των συγχωροχαρτιών, των παρακλήσεων, των τρισαγίων, γονατιστών και όχι, ανάλογα με το καταβαλλόμενο χρήμα. Δηλαδή: “Ράβε, κυρά, και ξήλωνε, δουλειά να μη σου λείπει”.

Παναγιότατε, «Στώμεν καλώς!» Ο Χριστός τακτοποίησε τα πάντα. Τη σωτηρία τη δίνει ο Θεός δωρεάν στον άνθρωπο. Και δεν δέχεται κανέναν μεσίτη ή άλλον ιερέα, παρά μόνο τον Χριστό. Αυτός, δυνάμει του εξιλαστήριου Έργου Του, αντιπροσωπεύει και παρουσιάζει τους δικούς Του αποτελεσματικά και πραγματικά ενώπιον του Θεού. Ο σκοπός λοιπόν, για τον οποίο ο Χριστός πέθανε υπέρ του ανθρώπου, ήταν να τον ελευθερώσει τόσο από την αμαρτία, όσο και από την επίγεια ιεροσύνη, η οποία παρουσιάζει κλειστό το δρόμο προς την Παρουσία του Θεού. Δυνάμει λοιπόν του θανάτου Του και της Χάρης Του, παρουσιάζει ήδη τους δικούς Του, ενώπιον του Θεού, χάρη στη δική Του θυσία πάνω στο Σταυρό· παρουσιάζει, ως αντιπρόσωπος, ενώπιον του Θεού, εκείνους που μετανοούν και δυνάμει της θυσίας Του απαιτεί Χάρη· και παρουσιάζει τους λυτρωμένους ελεύθερους ως συγκληρονόμους Του, και παρακαλεί τον Πατέρα να τους φυλάξει στο Όνομά Του από τον Πονηρό. *«καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς. ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. νῦν δὲ πρὸς σὲ*

έρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς. ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου. οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτούς ἐκ τοῦ πονηροῦ – Καὶ δεν εἶμαι πια στον κόσμο, ἐνῶ αυτοὶ εἶναι στον κόσμο, κι ἐγὼ ἐρχομαι σ' Εσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξε αὐτοὺς στο ὄνομά Σου, αὐτοὺς που Μου ἔχεις δώσει, γιὰ νὰ εἶναι ἓνα, καθὼς Εμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί με αὐτοὺς στον κόσμο, ἐγὼ φύλαγα αὐτοὺς στο ὄνομά Σου· αὐτοὺς που Μου ἔχεις δώσει τους φύλαξα, καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δεν χάθηκε, παρὰ μόνο ὁ γιος τῆς ἀπώλειας, γιὰ νὰ εκπληρωθεῖ ἡ Γραφή. Τώρα ὁμως σ' Εσένα ἐρχομαι, καὶ αὐτὰ τα μιλῶ μέσα στον κόσμο, γιὰ νὰ ἔχουν τὴ χαρὰ τῆ δικῆ Μου ολοκληρωμένη μέσα τους. ἐγὼ ἔχω δώσει σ' αὐτοὺς τὸ λόγο Σου, καὶ ὁ κόσμος μίσησε αὐτούς, γιὰτὶ δεν εἶναι ἀπὸ τον κόσμο, καθὼς ἐγὼ δεν εἶμαι ἀπὸ τον κόσμο. Δεν παρακαλῶ νὰ πάρεις αὐτοὺς ἀπὸ τον κόσμο, ἀλλὰ νὰ φυλάξεις αὐτοὺς ἀπὸ τον Πονηρό» (Ιν.17:11-15).

Αὐτὸς εἶναι, λοιπὸν, ὁ Μοναδικὸς Ἱερέας καὶ Ἀρχιερέας με «ἀπαράβατον τὴν ἱερωσύνην – ἀμετάβατη τὴν ἱεροσύνην» (Εβρ.7:24), ὁ Οποῖος καὶ παραμέρισε ὅλους, Αὐτὸς ἔλαβε θέση ἀποτελεσματικὴ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ στο ὑποῦργημα τοῦτο ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς κανένα δικαίωμα δεν ἔχουμε. «Ἐχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν – Ἐχοντας λοιπὸν μέγα Ἀρχιερέα που ἔχει διαπεράσει τους οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἀς κρατοῦμε σταθερὰ τὴν ὁμολογία μας. Γιὰτὶ δεν ἔχουμε Ἀρχιερέα που νὰ μὴ μπορεῖ νὰ συμπαρασταθεῖ στὶς ἀδυναμίες μας, ἀλλὰ ἓνα που ἔχει

πειραχτεί σε όλα όμοια μ' εμάς χωρίς αμαρτία. Ας προσερχόμαστε λοιπόν με παρρησία στο θρόνο της χάρης, για να λάβουμε έλεος και να βρούμε χάρη για βοήθεια στον κατάλληλο καιρό» (Εβρ.4:14-16).

Αδελφέ μου. Από τη στιγμή που συμφώνησα με τη δήλωσή σας, διαπίστωσα απόλυτα ότι ο θεσμός της “ειδικής στους κληρικούς ιεροσύνης”, δεν έχει πλέον θέση ενώπιον του Αληθινού Ιερέα Ιησού, του Οποίου η γενναιοδωρία παρέχει σε όλους τα χαρίσματα της ιεροσύνης. Είδα, ότι είμαι και εγώ ένα απλό μέλος του “Βασιλείου Ιερατεύματος”, χωρίς καμία ειδική θέση ή ειδική αξία. Για το σκοπό αυτό, απέβαλα τα σύμβολα της ανθρώπινης ιεροσύνης και επανέλαβα τα λόγια του Αποστόλου Παύλου: *«ή νύξ προέκοψεν, ή δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτός καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός – Ἡ νύχτα προχώρησε και η ημέρα έχει πλησιάσει. Ας αποθέσουμε, λοιπόν, τα έργα του σκοτός και ας ντυθούμε τα ὄπλα του φωτός»* (Ρωμ.13:12). *«ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου – Ὅταν ἤμουν νήπιο, ὡς νήπιο μιλούσα, ὡς νήπιο φρονούσα, ὡς νήπιο συλλογιζόμουν· ὅταν ὁμως ἐγίνα ἀνδρας, κατάργησα τους νηπιακούς τρόπους»* (Α' Κορ.13:12).

Μέχρι σήμερα, που δεν έπαυσα να ερευνώ το θέμα αυτό της ιεροσύνης, δεν συνάντησα κανένα σημείο ικανό να με πείσει ότι πλανήθηκα στο διάβημά μου. Με τη μελέτη μου, ενισχύεται περισσότερο η αλήθεια, την οποία σήμερα πρεσβεύω και την οποία αποδεικνύω, βάσει των μαρτυριών της Αγίας Γραφής, και ερμηνειών των διαφόρων απολογητών, συγγραφέων, Πατέρων, ερμηνευτών, καθηγητών, κλπ.

Στο σχίσμο, άλλωστε, του Καταπετάσματος του Ναού (*«Καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο – Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχίστηκε στα δύο»* Ματθ.27:51) στον οποίο ιεράτευαν ιερείς και αρχιερείς της “ειδικής ιεροσύνης”, είναι ο αδιάψευστος μάρτυρας, ότι

αυτή καταργήθηκε. Και ως εκ τούτου, κανένα δικαίωμα δεν υπάρχει στην Εκκλησία να επανασυστήσει αυτή υπό άλλη, νέα μορφή.

Στο εξής, λοιπόν, όποιος θέλει να επικαλεστεί το όνομα του Αιωνίου και Ελεήμονος Θεού, για την άφεση των αμαρτιών του, τη Χάρη και το Έλεος, μπορεί χωρίς ιερείς να έρθει σε επικοινωνία με Εκείνον, μέσω του Αντρωτή Ιησού, ο Οποίος με τη θυσία Του άνοιξε την είσοδο προς τα Άγια των Αγίων, πράγμα το οποίο σαφώς φανέρωσε το σχίσμα του Καταπετάσματος του Ναού.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 15^η

Παναγιότατε.

Στην προηγούμενη επιστολή μου, Σας παρακάλεσα να συζητήσουμε επί του σοβαρότατου θέματος της ιεροσύνης, το οποίο πραγματεύομαι, δεδομένου άλλωστε, ότι Σεις μου δώσατε αφορμή να αποβάλω το ιερατικό σχήμα και να υπηρετώ το Έργο του Θεού από τη θέση του Διαμαρτυρομένου, αλλά πραγματικά Ορθοδόξου. Μέχρι σήμερα δεν μου απαντήσατε. Εγώ όμως θα συνεχίσω. Σημειώστε, ότι η σιωπή χαρακτηρίζεται και ως αδυναμία. Εν πάση περιπτώσει, δεν θα ήθελα να λάβετε και τη στάση τού κατά τον 16^ο αιώνα Πατριαρχεύσαντος Ιερεμίου του Β'. Ως γνωστό, ο μέγας ελληνιστής και ευρείας μορφώσεως Γερμανός Μαρτίνος Κρούσιος, ο οποίος διακρινόταν για την εξαιρετική του αγάπη προς την Ελλάδα, είχε αλληλογραφία με τον ανωτέρω Πατριάρχη, υποστηρίζοντας τη συμφωνία της πίστεως σε έναν Χριστό και επιδίωκε την ένωση των Εκκλησιών. Ο Πατριάρχης όμως διέκοψε την αλληλογραφία και ειδοποίησε «να μην παρέχουν πλέον σε αυτόν ενοχλήσεις» (“Εκκλησιαστική Ιστορία”, Β. Στεφανίδη, σελ.648-649). Έτσι, το στείρο καλογερίκο πνεύμα κυριάρχησε. Δεν θα ήθελα λοιπόν να του μοιάσετε. Θα ήθελα μόνο, ως Καλόγεροι που είμαστε (εγώ ήμουν, τώρα όχι), να συζητήσουμε με καλογερίκο θάρρος, αλλά όχι καλογερίκο θράσος και με καλογερίκη στειρότητα. Προς το παρόν, πάντως, δεν κρίνω λογικό να κατηγορήσω τη σιωπή Σας, γιατί ακόμα δεν γνωρίζω, πώς σκέφτεστε. Εν πάση περιπτώσει, εγώ συνεχίζω το θέμα μου.

Ο Χριστιανός έχει και τα τρία αξιώματα του Χριστού

Ως γνωστό, αγαπητέ Γέροντα, η Ορθοδοξία δογματικά δέχεται την ανάγκη της επίγειας ιεροσύνης, η οποία θα ασκεί “το τριπλό αξίωμα του Κυρίου, το προφητικό, το

αρχιερατικό και το βασιλικό, δηλαδή, το κήρυγμα του Θείου Λόγου, την ιερουργία των μυστηρίων και τη διοίκηση των πιστών”.

Όσον αφορά όμως το κήρυγμα, συνήθως γίνεται από λαϊκούς. Άρα δεν είναι απαραίτητη η ιεροσύνη στον κήρυκα. Όσον αφορά επίσης τη διοίκηση των πιστών, υπάρχει και εκεί το λαϊκό στοιχείο, ο Βασιλικός Επίτροπος [*αυτή η εξουσία δεν ισχύει πια*], αλλά κυρίως λαβαίνει μέρος το Υπουργείο Θρησκευμάτων, χωρίς την έγκριση του οποίου η Εκκλησία δεν μπορεί να κάνει βήμα, γιατί υπάρχει αυτό “το παράχορδο [*δυσαρμονικό*] συνοικέσιο μεταξύ Πολιτείας και Εκκλησίας”. Ούτε εδώ λοιπόν είναι απαραίτητη η ιεροσύνη. Τι μένει ακόμα; Τα Μυστήρια. Μόνο εκείνα δεν μπορεί να αγγίξει το λαϊκό στοιχείο. Τα Μυστήρια όμως ήταν τελείως άγνωστα στους πρώτους Χριστιανικούς αιώνες, πλην των τελετών του Βαπτίσματος και του Θείου Δείπνου, τις οποίες, κατά την Αγία Γραφή και τους πρώτους απολογητές, όλοι οι αναγεννημένοι Χριστιανοί έχουν το δικαίωμα να τελέσουν. Για λόγους εκκλησιαστικής ευταξίας όμως, τελούνταν από τον προεστώτα, τον οποίο καθόλου δεν ονόμαζαν ιερέα. Αν και έχουν αυτό το δικαίωμα όλοι οι αναγεννημένοι, ως μέλη του Ιησού Χριστού, εντούτοις, όπως είπαμε, για λόγους εκκλησιαστικής ευταξίας, πρέπει να τελούνται πάντοτε μόνο από τον προεστώτα. Απουσιάζοντας όμως του προεστώτος, ή όταν η Εκκλησία βρίσκεται εν τη γενέσει της και δεν διαθέτει τέτοιοι, μπορεί κάθε Χριστιανός “πλήρης Πνεύματος Αγίου”, να τελήσει τις εν λόγω τελετές.

Εκείνο επίσης που παρατηρούμε, είναι ότι και στα συγγράμματα των πρώτων Χριστιανικών αιώνων, βλέπουμε ότι δεν συμφωνούν οι ερμηνευτές και απολόγητες με τη δογματική άποψη της σημερινής διαφοροποιημένης Ορθοδοξίας. Και συγκεκριμένα ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, πραγματευόμενος το θέμα του τριπλού αξιώματος του Κυρίου, ότι λαβαίνει χώρα στη ζωή των αναγεννημένων, λέει τα εξής χαρακτηριστικά: «Ο Θεός έδωσε το Άγιο

Πνεῦμα, δια του Οποίου... κατέστησε εμάς συγχρόνως προφήτες (διδασκάλους) και ιερείς και βασιλείς» (βλ. 3^η επιστολή).

Ο Θεός, Παναγιότατε, παρέχει σε όλους τους πιστούς – αναγεννημένους, τα ένδοξα αυτά προνόμια του τριπλού αξιώματος του Κυρίου, γιατί μέσω αυτών προσδιορίζει: 1^ο τη θέση των λατρευτών χωρίς καμία διάκριση μεταξύ κλήρου και λαού, και 2^ο με αυτά δίνει τα μέσα να συνεχίζεται από όλα τα μέλη της Εκκλησίας η ζωή του Ιησού Χριστού πάνω στη γη, ώστε η ζωή όλων των μελών να είναι μία συνεχής λατρεία και δοξολογία και ύμνος προς τον Θεό. Για να γίνουν λοιπόν αυτά, απαιτούνται τα τρία αξιώματα του Κυρίου, το προφητικό (διδασκαλικό), το ιερατικό και το βασιλικό, να τα έχουν όλοι οι αναγεννημένοι Χριστιανοί. Χαρακτηριστικά, ιδού εν προκειμένω τι υποστηρίζει και ο καθηγητής κ. Τρεμπέλας: «Όταν τέτοιες ονομασίες και τέτοιοι χαρακτηρισμοί παρέχονται από τον Ίδιο τον Θεό στο λαό... ο λαός, έχει δικαιώματα όχι από ανθρώπινο, αλλά από θείο δίκαιο· όχι από φυσικό, αλλά από υπερφυσικό δίκαιο» (“Οι Λαϊκοί στη Εκκλησία”, σελ.32-33).

Αλλά, και ένα άλλο σημείο μάς παρουσιάζει την ανάγκη τού να έχουν όλοι οι αναγεννημένοι και τα τρία αξιώματα του Κυρίου. Η Αγία Γραφή, λέει: *«μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ – μέλη εἴμαστε του σώματός Του, από τη σάρκα Του και από τα οστά Του»* (Εφεσ.5:30). Η σοβαρότατη αυτή πληροφορία, μας φανερώνει ότι ο Αρχηγός μαζί με τα μέλη της Εκκλησίας δεν είναι ενωμένοι με διαφορετικό τρόπο, όπως συμβαίνει στην Ορθόδοξη Εκκλησία μεταξύ κλήρου και λαού. Η Εκκλησία είναι το Σώμα του Χριστού. Συνεπώς, τα τρία αυτά αξιώματα του Κυρίου, είναι καθιδρυμένα με θείο δίκαιο σε όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας. Γιατί αυτά αποτελούν τα μέσα, για να συνεχίζεται από όλους η ζωή του Λυτρωτή πάνω στη γη, για να κατορθώσει η Εκκλησία να φτάσει *«εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χρι-*

στοῦ – στο μέτρο του αναστήματος της πληρότητας του Χριστού» (Εφεσ.4:13).

Η πολύπλευρη ιεροσύνη του Χριστού

Αλλά και αν ακόμη δεχτούμε την ιεροσύνη των “ειδικών ιερών”, βλέπουμε ότι είναι εντελώς μονόπλευρη. Γιατί, από όσα στην αρχή του παρόντος ανέφερα, συνάγεται ότι η ιεροσύνη των ανθρώπων ιερών αφορά μόνο την τέλεση των Μυστηρίων. Η ιεροσύνη όμως του Χριστού, η μοναδική και «*ἀπαράβατος – αμετάβατη*» (Εβρ.7:24), είναι πολύπλευρη.

Μέχρι εδώ, έχω παρουσιάσει την πολύπλευρη θέση της ιεροσύνης του Κυρίου. Προσέξτε όμως αδελφέ μου, και μία άλλη σοβαρότατη πλευρά της ιεροσύνης του Χριστού, την οποία μας παρουσιάζει η Αγία Γραφή, λέγοντας: «*Ἐχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν... Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν – Ἐχοντας λοιπὸν Ἀρχιερέα μέγα... τὸν Ἰησοῦ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ας κρατοῦμε σταθερά τὴν ὁμολογία μας. Γιατί δεν ἔχουμε Ἀρχιερέα πού να μὴ μπορεῖ να συμπαρασταθεῖ στις αδυναμίες μας, ἀλλὰ ἓναν πού ἔχει πειραχτεῖ σε ὅλα ὅμοια μ' ἐμὰς χωρὶς ἁμαρτία. Ἀς προσερχόμαστε λοιπὸν με παρρησία στο θρόνο τῆς χάριτος, γιὰ να λάβουμε ἔλεος καὶ να βρούμε χάρη γιὰ βοήθεια στὸν κατάλληλο καιρὸ*» (Εβρ.4:14-16). Η ουράνια αυτή πληροφορία μάς εμφανίζει εδώ την ιεροσύνη του Χριστού, ως μία άλλη πηγή βοήθειας στις δυσκολίες και αντιξοότητες της ζωής. Μέσω της πληροφορίας αυτής, γνωρίζουμε ότι ο Χριστός εισήλθε σε όλες τις ανάγκες του ανθρώπου, για να μπορεί να μας συμπαρασταθεί. Στην αδύνατη λοιπὸν ἀνθρώπινη φύση, ἔχουμε τη συμπαράσταση Εκείνου του Ιερέα, ο Οποῖος υ-

πέρ ημών ιερουργεί ενώπιον του Θεού και δίνει χάρη και έλεος σε εκείνους που «μετὰ παρρησίας» Τον τιμούν και πλησιάζουν χωρίς άλλο μεσίτη το θρόνο Του

Μήπως μπορείτε και Εσείς, Γέροντα, ως Αρχιερέας-Πατριάρχης που είστε, να κάνετε αυτό; Ασφαλώς δεν μπορείτε.

Στο σημείο αυτό θεωρώ σκόπιμο να γράψω και λίγα λόγια για τον Δεσπότη με τον οποίο είχα τη συζήτηση σε επιστολές μου, πριν από τις απευθυνθείσες προς Εσάς, ο οποίος μου απαντά μεν, αλλά καθώς λέει και ο Απόστολος Παύλος: *«τάφος ανεωγμένος ό λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδόλιοῦσαν, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν· ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ πικρίας γέμει – Τάφος ανοιγμένος ο λάρυγγάς τους, με τις γλώσσες τους ήταν δόλιοι, φαρμάκι φιδιών ασπίδας κάτω από τα χείλη τους. Των οποιῶν το στόμα είναι γεμάτο κατάρρα και πικρία»* (Ρωμ.3:13-14).

Ὡς αδυναμία και πνευματική ασθένεια χαρακτηρίζει τα ὅσα γράφω και το διάβημά μου – του αποσχηματισμού μου. Και επειδή έχει λάβει σατανική στάση απέναντί μου, τον ερωτώ: «Πού είναι, φίλε μου, η δική σου συμπαράσταση; Εσύ, με περιλούζεις με ὅσα αναθέματα, κατάρρες, ὕβρεις και αφορισμούς υπάρχουν στα σατανικά βιβλία και με βαπτίζεις με ὅσα σατανικά επίθετα μπορεί ένα ακάθαρτο στόμα να εκστομίσει. Σε αυτά λοιπόν χρησιμοποιείται η ιεροσύνη σου; Τι να πράξω λοιπόν; Να ενεργήσω μέσω του Εισαγγελέα και να πάρεις την πορεία στους χώρους των αντικοινωνικών στοιχείων; Αλλά τούτο θα σημαίνει εκδίκηση. Και η εκδίκηση ανήκει στον Θεό. Σε Αυτόν λοιπόν σε εγκαταλείπω και προσεύχομαι για τη θεραπεία της πνευματικής σου αναπηρίας».

Εἰς πείσμα ὅλων των δυσκολιών, των αφορισμῶν σου και των βέλων που μου εκτοξεύεις, θα κρατήσω με τη βοήθεια του Παντοδύναμου την ομολογία της πίστεως, ὅτι σε ὅλα ἔχω τη συμπαράσταση Εκείνου του Ιερέα, με το

σκοπό, πως Αυτός και η Αλήθεια Του είναι πάντοτε οι μοναδικές επιδιώξεις της ζωής μου.

Αυτός, ο Αρχιερέας Κύριος, κάθεται σε ένα Θρόνο, που λέγεται Θρόνος Χάριτος. Εκεί έχει το δικαίωμα κάθε άνθρωπος ελεύθερα να καταφεύγει και να λαμβάνει έλεος και Χάρη. Και εσύ, φίλε μου, κάθεται σε θρόνο. Αλλά ο θρόνος ο δικός σου, δεν είναι θρόνος χάριτος και ελέους. Είναι θρόνος ξύλινος ανθρώπινης επιπόνησης, δόξας και κοσμικού μεγαλείου, που άλλαξε την απλότητα της Αποστολικής Εκκλησίας. *«τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ – το ὑψηλό μεταξύ των ανθρώπων είναι βδέλυγμα ἐνώπιον του Θεοῦ»* (Λουκ.16:15). Ο θρόνος σου εν προκειμένω, είναι θρόνος που εκπέμπει κατάρες και βλασφημίες εναντίον μου. Ενώ ο Θρόνος του Χριστού, εκπέμπει αμνησία και Χάρη. Ποιος θρόνος λοιπόν έχει αξία και ποια ιεροσύνη είναι πραγματική και αποτελεσματική; Των ιερέων ή του Χριστού; Ασφαλώς ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΙΕΡΟΣΥΝΗ ΕΚΕΙΝΟΥ.

Στους δικούς σας θρόνους χτυπά πάντοτε δυνατά η σφύρα της ματαιοδοξίας. Στο Θρόνο όμως του Κυρίου, υπάρχει Χάρη και έλεος και προσωπική εγγύηση ενώπιον του Θεού. Η θαυμάσια αυτή προσωπική εγγύηση βεβαιώνει απολύτως, ότι όλοι οι Χριστιανοί, έχουν στον απόλυτο βαθμό την ιεροσύνη, εν σπέρματι και δυνάμει, με κάθε πνευματική ευλογία. Η εγγύηση αυτή βεβαιώνει επίσης, ότι τα πάντα είναι τακτοποιημένα στη Δικαιοσύνη του Θεού και δεν μένει τίποτε άλλο, παρά μόνο η θέληση του αμαρτωλού, να δεχτεί τη Χάρη, την οποία ο Θεός προσφέρει δωρεάν σε όλους, μόνο μέσω του Ιησού Χριστού και χωρίς “δίοδια” στους “ειδικούς ιερείς”.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 16^η

Παναγιότατε.

Στην προηγούμενη επιστολή μου αναγκάστηκα να αναφέρω την άθλια συμπεριφορά άλλου Δεσπότη, γιατί ομολογουμένως γράφει και συμπεριφέρεται κατά ανοίκειο και απολίτιστο τρόπο. Για να έχετε αντίληψη της απρεπούς συμπεριφοράς του, σας παραθέτω αυτολεξεί τα επίθετα, με τα οποία με βαπτίζει και με τα οποία προλογίζει την από 30/10/1963 επιστολή του προς με. Γράφει λοιπόν ο αγαπητός μας Δεσπότης: «Δαιμονολάτρη και δαιμονοκήρυκα, αδιάκριτε νεκρέ και πνευματικά τυφλέ, αποστάτη από τις Θεϊκές παραδόσεις και αιρετικέ Χαραλαμπάκη». Τα επίθετα αυτά και πολλά άλλα, πολύ φοβερά σε έκφραση, επαναλαμβάνονται σε ένα τετρασέλιδο φύλλο χαρτιού, τα οποία χάρη ευπρέπειας και της τιμής της γραφίδας μου, αποφεύγω να καταχωρήσω. Θα πρέπει να γνωρίζει όμως ο αγαπητός μας, ότι με την ανωτέρω επιστολή του και με άλλες δύο προηγούμενες, τον έριξε ο Θεός στα χέρια μου, όπως ακριβώς τον Σαούλ στα χέρια του Δαβίδ (διάβασε Α' Βασιλειών κεφ.24). Με τις εν λόγω επιστολές του έχω στα χέρια μου *«τὸ πτερύγιον τῆς διπλοῖδος αὐτοῦ – τὸ κράσπεδο ἀπὸ το ἐπανωφόρι αὐτοῦ»*, με το οποίο και μέσω του Εισαγγελέα, μπορώ να τον ρίξω, όπως και στην προηγούμενη επιστολή μου του έγραφα, στους χώρους, στους οποίους ρίπτονται όλα τα αντικοινωνικά στοιχεία. Ας έχει χάρη όμως από τον Θεό, ο Οποῖος κατέχει την καρδιά μου με τη θεία Του αγάπη, η οποία δεν με αφήνει να πράξω αυτό, το αντιστρατευόμενο τη θεία σύστασή της. Πάντως, και για παν ενδεχόμενο, φυλάσσω τις επιστολές του.

Νομίζω, ότι η δημοσίευση μόνο των ανωτέρω ὕβρεων, είναι μία πλήρης απάντηση. Επειδή όμως δεν θέλω να του απαντήσω με αυτό το μέτρο, θα του παραθέσω ένα μόνο εδάφιο του Λόγου του Θεού, το οποίο θα του δώσει την

πρέπουσα απάντηση. Άνοιξε λοιπόν, αγαπητέ μου Δέσποτα, τα αυτιά σου και άκουγε, αν και γνωρίζω ότι θα μιλήσω σε αυτιά που δεν ακούν. «Ὡ πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας; και νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ – Ω, πλήρη από κάθε δόλο και από κάθε ραδιουργία, γιε Διαβόλου, ἐχθρὲ κάθε δικαιοσύνης, δεν θα πάψεις να διαστρέφεις τις οδοὺς του Κυρίου τις ευθείες; Και τώρα ἰδοὺ, το χέρι του Κυρίου εἶναι πάνω σου» (Πραξ.13:10-11). Ομολογουμένως, εἶναι λίγο αυστηρὸ το ἐδάφιο τοῦτο, ἀλλὰ φίλε μου, ἡ μερίδα σου εἶναι σύμφωνη με τὴ συμπεριφορὰ σου και ἀνάλογη με τα “αργῦρια” τα ὁποῖα δίνεις.

Σου απάντησα, αγαπητέ μου, με τον τρόπο αὐτό, για να σου δώσω με φιλικὸ χέρι ἓναν φανὸ για να σε προφυλάξει, αν τον δεχθεῖς, ἀπὸ τους επικίνδυνους υφάλους και σκοπέλους και ἀπὸ τα βραχῶδη και αμμῶδη ἐμπόδια που βρίσκονται κατὰ μήκος της πορείας σου και σε ἀπειλοῦν.

Αγαπητέ μου Δέσποτα. Ενεργεῖς, ἀλλὰ δεν υπηρετεῖς τον Χριστό. Γράφεις αρκετά, ἀλλὰ δεν μαρτυρεῖς τον Κύριο. Επιδεικνύεις ἀφοσίωση, ἀλλὰ δεν Του προσφέρεις καμία πνευματικὴ λατρεία. Ἐχεις ζήλο Θεοῦ, ἀλλὰ ὄχι με ἐπίγνωση. Δικαίως λοιπόν πρέπει να επικαλεστώ το γνωμικὸ του Χρυσοστόμου, το ὁποῖο εἶναι πολὺ σχετικὸ: «Τίποτε ἄλλο δεν φοβήθηκα ὅσο του ἐπισκόπου, ἀπὸ τους ὁποῖους για να ἀπαλλαγεῖ κάποιος, εἶναι προτιμότερο να υποστεί μαρτυρικὸ θάνατο, παρά να τραυματίζεται συνεχῶς με συκοφαντίες, ἀναίσχυντη γλώσσα, ονειδισμοὺς, λοιδορίες και πειρακτικὰ λόγια». Αλλὰ αν ο Χρυσόστομος σὰς φοβήθηκε, ἐγὼ δεν σας φοβάμαι, γιατί το Πνεῦμα του Θεοῦ κυβερνᾷ τὴ γλώσσα μου και ἡ δύναμή Του κατευθύνει τὴ γραφίδα μου. Οὔτε εσὰς υβρίζω, οὔτε τὴν κρατοῦσα θρησκεία. Απλὰ σὰς δίνω ἐξηγήσεις ἐπὶ των ζητημάτων και ἐρωτημάτων που μου θέσατε, χωρίς ποτὲ να εἰσέλθω στη βουλή σας και στη συνέλευσή σας. Γιατί, ο Λόγος του Θεοῦ προστάζει: «εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθοι ἡ ψυχὴ μου,

καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἐρείσαι τὰ ἥπατά μου – Στη βουλή τους μην ἔρθει ἡ ψυχὴ μου, καὶ στη σύσταση τους μην ικανοποιηθoύν τα ἥπατά μου» (Γεν.49:6).

Παναγιότατε, πού βαδίζουμε;

Μία τέτοια συμπεριφορά, ὅπως του ανωτέρω Δεσπότη, δεν λέγεται δύναμη καὶ μεγαλείο της Εκκλησίας. Αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι τοὺς οὐσίους ὁ Κύριος, ὁπωσδήποτε, δεν θα ἐπαίρνε μαθητὲς Του. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη λοιπὸν, ἀδελφὲ μου, νὰ συστήσετε καὶ “Ἰδρυμα Καλῆς Συμπεριφορᾶς”, στο ὁποῖο νὰ διδάσκουν ἄνθρωποι φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τρόπους ἀρμόζοντες στοὺς κληρικoὺς σας. «καὶ οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος τοῦ νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου, καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἵνα εἰδῇς ποιεῖν πάντα τὰ γεγραμμένα· τότε εὐδοθήσῃ, καὶ εὐδοῶσεις τὰς ὁδοὺς σου καὶ τότε συνήσεις – Καὶ δεν θα απομακρυνθῇ τὸ βιβλίον τοῦ νόμου τούτου ἀπὸ τὸ στόμα σου, καὶ θα μελετᾷς σε αὐτὸ ἡμέρα καὶ νύχτα, γιὰ νὰ γνωρίσεις νὰ κάνεις ὅλα τὰ γραμμένα· τότε θα εὐδοθήεις, καὶ θα εὐδοῶσεις τὶς ὁδοὺς σου καὶ τότε θα φέρεσαι με σύνεση» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ 1:8).

Στις ἐπιστολὲς τοῦ ὁ ἐν λόγῳ Δεσπότης καταχωρεῖ ἀνόητα, ἀτεχνα καὶ ἀθεολόγητα, σωρεῖα ἐδαφίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, με τὰ ὁποῖα, ὁ δυστυχὴς, ἐμφανίζει ὅτι τὸ Ὁρθόδοξο ἱερατεῖο βρίσκεται ἀκόμα στὴν Αἰρωνικὴ ἐπίγεια ἱεροσύνη. Ἀσφαλῶς, δεν ἀξίζει νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς με παρόμοιες ἀνοησίες. Ἀξίζει μόνο νὰ τις ἀγνοήσω. Ἐντούτοις τὶς φυλάσσω, καὶ στὸν κατάλληλο καιρὸ θα ἀσχοληθῶ με αὐτὲς, γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἀναγνώστες μου, 1^ο) ὅτι ὁ λαὸς ἔχει ἀθεολόγητους ποιμένας, με διακεκριμένη τὴ στειρότητα τοῦ Πνεύματος τῆς Γραφῆς, καὶ 2^ο) ὅτι ἡ θέση τοῦ ἀνθρώπου στὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ, δεν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀνθρώπους ἱερεῖς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν “Μέγα Ἀρχιερεᾶ” Ἰησοῦ Χριστοῦ. Περί τοῦ θέματος ἄλλωστε τούτου ἀσχολοῦμαι μέχρι σήμερα, καὶ ὅπως θα θυμάστε, βρισκόμαστε στὸ τριπλὸ ἀξίωμα τοῦ Κυρίου.

Η Εκκλησία φέρει με θείο δικαίωμα τα αξιώματα της Κεφαλής της και του Νυμφίου της

Στην προηγούμενη επιστολή μου, επικαλούμενος τον Χρυσόστομο και τον Καθηγητή κ. Τρεμπέλα, υποστήριξα ότι τα ένδοξα προνόμια του τριπλού αξιώματος του Κυρίου, παρέχει ο Θεός σε όλους τους πιστούς – αφιερωμένους, γιατί με αυτά προσδιορίζει, 1^ο) τη θέση των λατρευτών, και 2^ο) μέσω των προνομίων αυτών δίνει τα μέσα προκειμένου να συνεχίζεται από όλα τα μέλη της Εκκλησίας, η ζωή του Κυρίου πάνω στη γη, για να είναι και η ζωή της Εκκλησίας, του Σώματος του Χριστού, μία συνεχής λατρεία και δοξολογία και ύμνος προς τον Θεό.

Γραφικά και θεολογικά είναι γνωστό, αγαπητέ Γέροντα, ότι τα δεινά τα οποία εκπήγασαν από την πτώση του Αδάμ, είναι:

α) Η ενοχή και οι ποινές της αμαρτίας,

β) Ο σκοτισμός του νου, και

γ) Η εξασθένιση της βούλησης, η οποία έχει την τάση προς τα υλικά και τα γήινα, που έκαναν το πλάσμα να χάσει το αξίωμα του ανθρώπου, την αθωότητα, την αγνότητα, την κυριαρχία, την ειρήνη και την ευτυχία του. Ο άνθρωπος λοιπόν απογυμνώθηκε από την αληθινή γνώση και από καθετί που δικαιολογεί τη λογική ιδιότητα και τη θέση του ως άνθρωπου. Συνέπεια της απογύμνωσης αυτής ήταν να κυριαρχήσει *«ή επιθυμία της σαρκός και ή επιθυμία των όφθαλμών και ή αλαζονεία του βίου – η επιθυμία της σάρκας και η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου»* (Α' Ιν. 2:16). Αυτά αποτελούν τις τρεις μεγάλες δυνάμεις μέσω των οποίων ενεργεί ο Σατανάς. Η πτώση αυτή του ανθρώπου γέννησε και τέσσερα μεγάλα και άλυτα προβλήματα:

1^ο) Την άρση της αμαρτίας.

2^ο) Τη συντριβή του Όφη

3^ο) Την ικανοποίηση της θείας δικαιοσύνης, και

4^ο) Την κατάργηση του θανάτου

Είναι φανερό λοιπόν ότι ο άνθρωπος ήταν χαμένος. Ήταν αδύνατον να λύσει τα τέσσερα αυτά μεγάλα προβλήματα. Και για να τον διασώσει ο Θεός από τη χαμένη αυτή κατάσταση, χρειαζόταν Χάρη, δύναμι της οποίας θα τον διέγειρε, θα τον φώτιζε και θα τον ενίσχυε στις φυσικές και πνευματικές του δυνάμεις. Η κατάσταση λοιπόν αυτής της Χάριτος, έλαβε χώρα μέσω του τριπλού αξιώματος του Κυρίου, του Προφητικού (διδασκαλικού), του Αρχιερατικού και του Βασιλικού. Μέσω του Προφητικού (διδασκαλικού) αξιώματος, ο Κύριος διαφώτισε το σκοτισμένο νου του ανθρώπου. Μέσω του Αρχιερατικού (της θυσίας Του) ικανοποίησε τη Θεία Δικαιοσύνη και εξιλέωσε και συμφιλίωσε τον άνθρωπο με τον Θεό. Και μέσω του Βασιλικού κυβερνά την Εκκλησία, εξυψώνει την αδύναμη ανθρώπινη βούληση, η οποία φέρεται προς το αγαθό, και ο άνθρωπος πλέον αναγεννιέται, δικαιώνεται, αγιαάζεται και προοδεύει στην κατά Χριστό ζωή, εξαρτώμενος από τη Χάρη Του.

Ο άνθρωπος όμως αυτός, που δεν είναι ενωμένος με το Σώμα του Χριστού κατά διαφορετικό τρόπο, αλλά αποτελεί ενιαίο μέρος του Σώματος, έχει να ζήσει μία νέα ζωή, ως *«θείας κοινωνός φύσεως – κοινωνός θείας φύσεως»* (Β' Περ.1:4), ζωή, η οποία θα δοξάζει, θα λατρεύει, θα υμνεί τον Θεό και θα δικαιολογεί την πορεία της ως *«κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού»*. Επίσης, ο άνθρωπος αυτός, που δυνάμει του Λόγου του Θεού, ανήκει στο εκλεκτό γένος, στο Βασίλειο Ιεράτευμα και στο άγιο έθνος, έχει αποστολή διαγγελέα εξαγγέλλοντας τις αρετές του Θεού. *«Υμείς δὲ γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς· οἱ ποτε οὐ λαὸς, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ, οἱ οὐκ ἡλεημένοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες – Ἐσεῖς ὁμως εἰστε γένος ἐκλεκτό, βασιλικό ἱερατείο, ἔθνος ἅγιο, λαὸς για ιδιοκτησία του Θεοῦ, για να εξαγγείλετε τις αρετές Εκείνου που σας κάλεσε από το σκότος στο θαυμαστό Του φως. Οι οποίοι κάποτε δεν ἦσασταν λαός,*

αλλά τώρα είστε λαός Θεού· που δεν ήσασταν ελεημένοι, αλλά τώρα ελεηθήκατε» (Α' Περ.2:9-10). Είναι ένα κανάλι, μέσω του οποίου ρέουν οι Χάριτες του Χριστού· «Εάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος. τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν – “Ἀν κάποιος διψᾷ, ας ἐρχεται σ' Εμένα και ας πίνει. Ὅποιος πιστεύει σ' Εμένα, καθὼς εἶπε ἡ Γραφή, ποταμοὶ ζωντανοῦ νεροῦ θα ρεύσουν ἀπὸ τὴν κοιλιά του”. Καὶ αὐτὸ το εἶπε γιὰ το Πνεῦμα που πρόκειται να λαβαίνουν εκείνοι που πιστεύουν σ' Αὐτόν» (Ιν.7:37-38). Είναι «ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (Α' Κορ.6:19).

Για να επιτελέσει λοιπὸν τὴν αποστολὴ του εξαγγέλλοντας τις ἀρετὲς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ εἶναι πραγματικὸ κανάλι, ρέοντας τις Χάριτες τοῦ Χριστοῦ και γιὰ νὰ εἶναι “Ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος”, ἐκδηλώνοντας τὴ ζωὴ τῆς “θείας φύσεως” και τὸν Καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος («ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθὸσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια – Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, ἀγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια» Γαλ.5:22-23), εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ εἶναι μέτοχος και τῶν τριῶν ἀξιωμάτων τοῦ Κυρίου. Τοῦ Προφητικοῦ (διδασκαλικοῦ) γιὰ νὰ εξαγγέλλει τις ἀρετὲς τοῦ Θεοῦ. Το Ἀρχιερατικοῦ (ὄχι βέβαια γιὰ νὰ σώζει, ἀλλὰ ὡς ελεημένος νὰ οδηγεῖ ἄλλους στὸν Σωτήρα), ὡς ιερέας νὰ ἔχει ἐλευθέρη τὴν εἰσοδὸ στὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ Τὸν λατρεῖ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» (Ιν.4:23). Καὶ τοῦ Βασιλικοῦ, γιὰ νὰ βασιλεύει πάνω στα πάθη τῆς ζωῆς, «τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀλαζονείας τοῦ βίου – τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σάρκας και τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν και τῆς ἀλαζονείας τοῦ βίου» (Α' Ιν.2:16).

Εἶναι φυσικὴ συνέπεια ἄλλωστε τοῦ Σώματος τῆς Εκκλησίας, νὰ ἔχει ἐξολοκλήρου τὰ ἀξιώματα αὐτὰ τῆς Κε-

φαλής της και του Νυμφίου της, για να συνεχίζει, επαναλαμβάνουμε, τη ζωή της Κεφαλής της, τη δράση και τη θυσία του Νυμφίου της.

Το Προφητικό αξίωμα μέσω του πιστά αφιερωμένου εξασκείται με το φωτισμό και την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος (*«ὁ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁ πέμψει ὁ πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα...*

Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν – ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, τὸ Ὅποιο θὰ στείλῃ ὁ Πατέρας στο ὄνομά Μου, Ἐκεῖνος θὰ τα διδάξῃ σ' εσάς ὅλα... Ἐχω πολλὰ ἀκόμη να σας πῶ» Ιν.14:26, 16:13, *«εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον δόξης αὐτοῦ, τοὺς προφηλικότας ἐν Χριστῷ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς ἀκούσαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ – για να εἴμαστε πρὸς ἔπαινο τῆς δόξας Αὐτοῦ, εμεῖς που ἔχουμε ἐλπίσει ἀπὸ πρὶν στον Χριστό· μέσω του Ὁποίου κι εσεῖς, ὅταν ἀκούσατε τὸ λόγο τῆς ἀλήτειας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας σας, στο ὁποῖο ἀφοῦ καὶ πιστέψατε σφραγιστήκατε με τὸ Πνεῦμα τῆς ὑπόσχεσης τὸ Ἅγιο»* Εφεσ.1:13-14), με το ὁποῖο *«μαθαίνεις τα μέλλοντα καὶ γίνεσαι ἐνθουσιασμένος... γιατί, αὐτὰ που ὀφθαλμός δεν εἶδε καὶ αὐτὶ δεν ἀκούσε, αὐτὰ μᾶς ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ»*, λέει ὁ Χρυσόστομος.

Τὸ Ἱερατικὸ ἀξίωμα ἀσκεῖται:

1^ο) Με τὴν ἐλευθέρη, χωρὶς μεσολάβηση ἱερέων ἢ ἄλλων μεσιτῶν, προσαγωγή πρὸς τὸν Θεὸ για τὴ χορήγηση Χάρης καὶ ἐλέους· (*«προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν – ἀς προσερχώμαστε λοιπὸν με παρρησία στο θρόνον τῆς χάριτος, για να λάβουμε ἐλεος»* Εβρ.4:16).

2^ο) Με τὴν προσφορὰ πνευματικῶν θυσιῶν (*«ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – για να προσφέρετε πνευματικὲς θυσίες, εὐπρόσδεκτες στον Θεὸ μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* Α' Πέτρ.2:5, *«δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ*

παντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ – Μέσω Αυτοῦ, λοιπόν, ας προσφέρουμε θυσία αινέσεως διαπαντός στον Θεό, δηλαδή τον καρπὸ των χειλιῶν μας που ὁμολογούν το ὄνομά Του» Εβρ.13:15), και

3^ο) Με τη θυσία του εαυτοῦ μας στο θέλημα του Θεοῦ, η οποία αποτελεί «τὴν λογικὴν λατρείαν» (Ρωμ.12:1).

Το Βασιλικὸ αξίωμα ασκείται:

1^ο) Με τη συμμετοχή μας στην υπόσχεση της βασιλικῆς κληρονομιάς, την οποία σφράγισε το Ἅγιο Πνεῦμα («...ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσιν τὴν γῆν – ...γιατί αυτοὶ θα κληρονομήσουν τὴ γῆ» Μτ.5:5, «εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς – σε μια κληρονομιά ἀφθαρτη καὶ ἀμόλυντη καὶ ἀμάραντη, που εἶναι διατηρημένη στους οὐρανούς για εσάς» Α' Περ.1:4, «πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν... κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν καθὼς διέθετό μοι ὁ πατὴρ μου βασιλείαν – Ὅμως, ζητάτε τὴ βασιλεία του Θεοῦ καὶ αὐτὰ ὅλα θα προστεθοῦν σ' εσάς. Μὴ φοβάσαι, μικρὸ ποίμνιο, γιατί εὐδόκησε ὁ Πατέρας σας να δώσει σ' εσάς τὴ βασιλεία... Κι Εγὼ διαθέτω σ' εσάς βασιλεία, καθὼς Μου διέθεσε ὁ Πατέρας Μου» Λκ.12:31-32, 22:29, «τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ – τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας σας, στο ὁποῖο ἀφού καὶ πιστέψατε σφραγιστήκατε με τὸ Πνεῦμα τῆς υπόσχεσης το Ἅγιο» Εφεσ.1:13), και

2^ο) Με τὴν κυριαρχία μας πάνω στην αμαρτία καὶ στις αισθήσεις μας.

Τα ἀνωτέρω υποστήριξαν: Ὁ Ιουστίνος, ὁ Φιλόσοφος («Διάλογος πρὸς Τρύφωνα»), ὁ Αὐγουστίνος («Περὶ Πολιτείας του Θεοῦ», XX10), ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος («Ὁμιλία ΙΗ', Β' Κορινθίους»), ὁ Ὠριγένης («Ὁμιλία εἰς Λευιτικόν», ΙΧ9) καὶ ἄλλοι με ἐπίγνωση Θεοῦ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Όλα αυτά με έπεισαν απολύτως, αγαπητέ αδελφέ, ότι εμείς οι κληρικοί ιερωμένοι, δεν έχουμε καμία πληρεξουσιότητα να κατέχουμε τα εν λόγω Αξιώματα μονοπωλικά, εφόσον Κύριος ο Θεός τα χορηγεί σε όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας, για να συνεχίζεται από όλους η ζωή και η δράση Του πάνω στη γη. Σε ενάντια περίπτωση, και όπως δυστυχώς συμβαίνει στην Ορθόδοξη και Καθολική Εκκλησία, τα μέλη είναι ενωμένα με τον Αρχηγό με εντελώς διαφορετικό τρόπο, και όχι κατά τον ενιαίο, όπως σαφώς ορίζει ο Λόγος του Θεού. Περί τούτου, θα ασχοληθώ ίσως πλατύτερα στο κεφάλαιο περί Μυστηρίων.

Παναγιότατε.

Μόνο με τον τρόπο αυτό επιτελείται το Έργο του Θεού στην Εκκλησία, και ο άνθρωπος γίνεται Χριστιανός και “άνθρωπος”, για να μπορεί να αποδίδει την αξία του ανθρώπου στον άνθρωπο. Μόνο με το μέσο αυτό ο άνθρωπος γίνεται ικανός να αντανakλά το Φως του Χριστού, να ανακοινώνει τη γνώση του Κυρίου, να εκδηλώνει την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του, να περιστοιχίζεται από ό,τι αποτελεί το θεμέλιο των σχέσεων του Θεού με τον άνθρωπο και να φθάνει *«είς μέτρον ηλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ – στο μέτρο του αναστήματος της πληρότητας του Χριστού»* (Εφεσ.4:13).

Ποιος λοιπόν αγαπητέ μου, μπορεί να αφαιρέσει τα αξιώματα αυτά από τα μέλη της Εκκλησίας, αξιώματα τα οποία τους χορηγεί η Χάρη του Κυρίου, μέσω της οποίας τα αναζήτησαν από τη χαμένη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν, για να είναι λειτουργοί του σώματος και της ψυχής τους; Όμως, εμείς το ιερατείο, τα αφαιρούμε και τα έχουμε σαν μονοπώλιο. Το εξετάσατε ποτέ προσεκτικά το θέμα τούτο; Αυτό, Γέροντα, είναι η αιτία, που δεν ντρέπεται ο Κύριος να μας αποκαλεί αδελφούς Του· *«δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν – Γι' αυτόν το λόγο δεν ντρέπεται να καλεί αυτούς αδελφούς»* (Εβρ.2:11). Και όλα αυτά μας πείθουν απολύτως για εκείνα, όσα πολλές φορές έχω επαναλάβει, ότι η χορήγηση της

αμνηστίας και της κατά Χάρη σωτηρίας (*«τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσται – Γιατί με τη χάρι εἴστε σωσμένοι μέσω της πίστες· και αυτό δεν προέρχεται από εσάς, του Θεού είναι το δῶρο, όχι από ἔργα, για να μην καυχηθεί κανείς»* Εφεσ.2:8-9), δεν απαιτεί θέση ή παρέμβαση μεσίτη ιερέα με λειτουργίες και ψυχοσυγχωροχάρτια, τελείως άγνωστα στο Ευαγγέλιο και στους πρώτους αιώνες, εφόσον η δήλωση του Θεού είναι σαφής: *«Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ – Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό και θα σωθείς»* (Πραξ.16:31).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 17^η

Παναγιότατε.

Ίσως θα με κατηγορήσατε που απέδωσα το εδάφιο εκείνο – «Ὁ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας; καὶ νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ – Ω, πλήρη ἀπὸ κάθε δόλο καὶ ἀπὸ κάθε ραδιουργία, γιε Διαβόλου, ἐχθρὲ κάθε δικαιοσύνης, δεν θα πάρεις νὰ διαστρέφεις τὶς οδοὺς τοῦ Κυρίου τὶς ευθείες; Καὶ τώρα ἰδοὺ, τὸ χέρι τοῦ Κυρίου εἶναι πάνω σου» (Πραξ.13:10-11)– στον Δεσπότη εκείνον ὁ ὁποῖος μου ἔστειλε τὶς υβριστικὲς ἐπιστολές. Προσπάθησα νὰ το ἀποφύγω, ἀλλὰ δεν μπόρεσα νὰ κυβερνήσω τὴ γραφίδα μου, ἡ ὁποία με δίκη ἀστραπῆς, καταχώρησε τὸ εδάφιο αὐτό. Δεν τὸ καταχώρησα πάντως γιὰ θίξω τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τὴν πολιτεία του. Σημειώστε, ἀγαπητὲ μου Γέροντα, ὅτι σε παρόμοιες καταστάσεις ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέπει τὴ χρῆση τέτοιων ἐκφράσεων, γιὰτὶ μία τέτοια περίπτωση, ὅπως τοῦ ἀνωτέρω Δεσπότη, δεν πηγάζει ἀπὸ ἅγια χεῖλη καὶ ἀπὸ στόματα που εὐλογοῦν τὸν Θεό. «ἦν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακόν, μεστή ἰοῦ θανατηφόρου. ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας – ἀλλὰ τὴ γλῶσσα κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δεν μπορεῖ νὰ τὴ δαμάσει. Εἶναι ἀκατάσχετο κακὸ, γεμάτη ἀπὸ δηλητήριον θανατηφόρο. Με αὐτὴν εὐλογούμε τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα, καὶ με αὐτὴν καταριώμαστε τοὺς ἀνθρώπους που ἔχουν γίνει καθ' ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ» (Ιακ.3:8-9). Θα γνωρίζετε ἀσφαλῶς, ὅτι εἶναι ὑπὸ τὴ δικαιοδοσία τῶν ὁργάνων τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐλέγχουν τὶς πνευματικὲς ἀτασθαλίες («κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ – κήρυξε τὸ λόγο, ἐπίμεινε σε κατάλληλο καὶ ἀκατάλληλο και-

ρό, έλεγξε, επιτίμησε, πρότρεψε με κάθε μακροθυμία και διδαχή» Β' Τιμ.4:2), και να ανάβουν το Φως στα σκοτάδια και να υψώνουν τη σημαία της αλήθειας, εκεί που υπάρχει διαφοροποίηση της πραγματικότητας. Και, εν προκειμένω, υπάρχει μεγάλη διαφοροποίηση και πολύ σκότος.

Οι “Αντίλαλοι” αντιλαλούν

Είναι ανάγκη να γράφουμε και να διαφωτίσουμε αυτούς που κάθονται στο σκοτάδι και στη σκιά του θανάτου. Το φως αυτό το οποίο δίνουμε και τη διαφοροποίηση της θρησκείας, την οποία εκθέτουμε, αντιλήφθηκαν πλήρως οι αναγνώστες μας, μεταξύ των οποίων και ένας, που με την επιστολή του τονίζει τα εξής:

«Αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ,

Μελέτησα τη σειρά του θέματος “Βασίλειο Ιεράτευμα” στο Δελτίο σας “Πνευματικοί Αντίλαλοι” και χάρηκα γιατί είδα να ορθοτομείτε πραγματικά το Λόγο της Αλήθειας, και όχι να τον ψάλλετε αδιάφορα, όπως συνήθισαν να ακούν τα αυτιά μας. Είθε να διάβαζαν όλοι οι ειλικρινείς παπάδες μας και να έβλεπαν την αλήθεια την οποία μαρτυρούν οι αληθινά μορφωμένοι Πατέρες και διδάσκαλοι του παρελθόντος καιρού. Τα πρόσωπα τα οποία παρατάσσετε και τα συγγράμματά τους, αποστομώνουν κάθε ειλικρινή που αμφιβάλλει, και προκαλούν το φλογερό ερώτημα: Και τώρα τι θα γίνει; Τι λέτε σύγχρονοι υπεύθυνοι, αν είστε ειλικρινείς, και είναι αληθείς οι παρατηρήσεις αυτές των δικών σας; Έχετε υποχρέωση επαναφοράς της αλήθειας στην πρώτη γνησιότητά της, ή θα δικαιολογήσετε το “μην κινείς τα κακώς έχοντα;” Αν κάνετε το πρώτο, θα δοξάσετε τον Θεό τον Αληθινό και θα ευλογηθεί η μνήμη σας από τον Χριστιανικό κόσμο που πεινά και διψά για τη σωτήρια Αλήθεια. Καθώς και θα υβρισθείτε και θα διωχθείτε όπως ο Χρυσόστομος από τους εμπορευόμενους και κάπηλους της Αλήθειας. Αν όμως κάνετε

το δεύτερο, αποφεύγοντας τον ονειδισμό και τη συκοφαντία, αφού βεβαιωθήκατε ότι παραλάβατε νοθευμένα όσα πρεσβεύετε, τότε τάσσεσθε με το μέρος των θεομάχων Φαρισαίων και *“ἀποκαλύπτεται ὀργή Θεοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν... ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων – ἀποκαλύπτεται ὀργή Θεοῦ πάνω σε κάθε ἀσέβεια... των ἀνθρώπων, που καταπνίγουν τὴν ἀλήθεια με ἀδικία”* (Ρωμ.1:18). Η θέση σας είναι υπόλογη, υπεύθυνη και τρομακτική. Ἡ με τον Θεό της Αλήθειας ἢ με τον Θεό του Ψεύδους και εχθρό της αλήθειας. Και τέλος *“φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος – Φοβερό είναι να πέσει κανείς στα χέρια του ζωντανού Θεού”* (Εβρ.10:31).

Η πείρα, τὴν ὁποία ἔχουμε και ἡ πορεία στους γκρεμούς της Χριστιανικῆς λεγόμενης κοινωνίας και οἰκογένειας, μας ἀποδεικνύουν τρανότατα, ὅτι οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ και ἡ πνευματικὴ τροφή της Χριστιανικῆς μας κοινωνίας, εἶναι υλιστικὴ ἢ δε τροφὴ νοθευμένη με δηλητήρια και χωρὶς βιταμίνες. Και τὸ *“οὐαὶ”* το Κυρίου το πολυλαπλό στους Φαρισαίους και γραμματεῖς του καιροῦ ἐκείνου, εἶναι δριμύτερο στους σημερινούς Φαρισαίους και Γραμματεῖς.

Αυτοὶ που ἔχουν αὐτιά για να ἀκοῦν, ἀς ἀκοῦν και ἀς ρίξουν κανένα βλέμμα και στην τύχη των θρησκευτικῶν υπευθύνων της ομόδοξου μεγάλης χώρας.

Μετά τιμής...»

Παναγιότατε,

Τι ἔχετε να παρατηρήσετε στο περιεχόμενο της ὡς ἄνω ἐπιστολῆς; Βλέπετε ὅτι ὁ λαὸς λαβαίνει θέση στο φῶς και τὴν Αλήθεια. Εντελῶς ἀντιθέτως ὁμως ὁ κλῆρος παραμένει ψυχρὸς και ἀδιάφορος. Γνωρίζει μόνο να με βρίζει και να με περιλουζει με κατάρες. Και ἰδοῦ: Ἡ αὐλὴ του Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, μὴ μπορώντας να διατυπώσει ὡς *“ἄνθρωπος”* τις σκέψεις της, ξέσχισε τὸ Δελτίο μου στα δύο, στο ὁποῖο ἀποτύπωσε μία ἀνοιχτὴ παλάμη, σαν τα ἀποτυπώματα που ἀφήνουν τα τετράποδα με τα πόδια

τους, όταν αυτά λερωθούν από λάσπη και βόρβορο. Αποτόλμησε μάλιστα να αναφέρει και όνομα με εκείνο το θράσος, που μοιάζει με τη συμπεριφορά του γνωστού συμπαθητικού τετράποδου, και καλείται κυνισμός. Σχεδίασε πάνω στο Δελτίο μου δύο “μούντζες” και μου τις έστειλε μέσα σε φάκελο. Αργότερα θα ασχοληθώ εκτενώς και με τη συμπεριφορά αυτή. Αυτά πάντως για μένα αποτελούν στεφάνους και μακαρισμούς (*«μακάριοι έστε όταν όνειδί-σωσιν ύμās και διώξωσιν και είπωσιν πāν πονηρόν καθ' ύμōν ψευδόμενοι ένεκεν έμοϋ· χαιρέτε και άγαλλιāσθε, ότι ό μισθός ύμōν πολὺς έν τοίς ούρανοίς – Μακάριοι είστε, όταν σας ονειδίσουν και σας καταδιώξουν και πούνε κάθε πονηρό λόγο εναντίον σας, ψευδόμενοι εξαιτίας Μου. Χαιρέτε και αγαλλιāζετε, γιατί ο μισθός σας είναι πολὺς στους ουρανόυς»* Μτ.5:11-12). Γι' αυτό, στα βέλη τους θα τους επιδεικνύω το στήθος μου, στο μίσος τους την αγάπη μου, στο θυμό τους τη μακροθυμία μου και στην απιστία τους την πίστη μου. *«τοίς άγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεί είς άγαθόν – σε αυτούς που αγαπούν τον Θεό τα πάντα συνεργοὺν στο αγαθό»* (Ρωμ.8:28).

Πάνω στη γη δεν υπάρχει ιερατική εξουσία

Είναι μεγάλο το ευτύχημα, ότι πολλοί έχουν αφυπνιστεί. Οι αναγνώστες μου, καθώς μαρτυρούν με τις επιστολές τους, κατανόησαν ότι η σωτηρία τους και η θέση τους στην αιωνιότητα, δεν εξαρτάται από την ανθρώπινη ιεροσύνη των παπάδων, αλλά από το τέλειο έργο του Χριστού και από την ιεροσύνη Εκείνου, η οποία χορηγείται και στους ίδιους, εφόσον θα έχουν σχέσεις με τον Θεό. Η ιεροσύνη λοιπόν είναι για όλους εκείνους, οι οποίοι σχετίζονται με τον Λυτρωτή. Όλοι αυτοί είναι ενώπιόν Του ως καρποί του Έργου Του.

Θα ήταν ημιτελές το Έργο του Σταυρού, αν η τακτοποίηση του ανθρώπου και η αιώνια αποκατάστασή του εξαρτιόνταν από την ανθρώπινη, και συνεπώς εσφαλμένη,

κρίση της ιεροσύνης των ιεροπαπάδων. Αν εγώ δεχόμουν αυτά που διδάσκει η καλογερική θεολογία, δεν θα ήθελα ποτέ να εξομολογηθώ σε κληρικούς, σαν εκείνους που με τόσο μίσος στράφηκαν εναντίον μου. Ούτε θα ήθελα ποτέ να λάβω από το χέρι τους την Αγία Κοινωνία.

«Μα», θα μου πει κάποιος, «πήγαινε να βρεις έναν καλό ιερέα ή αρχιερέα». Δυστυχώς *«πάντες ἐξέκλιναν – ὅλοι παρέκκλιναν»* (Ρωμ.3:12). Το κακό και η αμαρτία βρίσκονται παντού. Έτσι λοιπόν μόνο θα σκανδαλιζόμουν και θα με κυρίευε η ασέβεια και η απιστία. Έπρεπε, επομένως, να υπήρχε ένας τέτοιος αρχιερέας, στο πρόσωπο και στην παρουσία του οποίου δεν θα υπήρχε, ούτε θα μπορούσε ποτέ να εισχωρήσει *«σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων – κηλίδα ἢ ρυτίδα ἢ κάτι τέτοιο»* (Εφεσ.5:27). Και στον Αρχιερέα Αυτόν να έχει ο άνθρωπος ελεύθερη την είσοδο, χωρίς ανάγκη “διοδίων” ή παζαρέματος ή τιμολογίου, όπως κάνει ο μπακάλης με τα εμπορεύματά του, πράγμα το οποίο κάνουν οι ιεροπαπάδες. Ας δώσουμε ευχαριστία και δοξολογία στον Θεό, ο Οποῖος ὄντως μάς προμήθευσε έναν τέτοιο Αρχιερέα, τον Υἱό Του τον Μονογενή, τον Οποῖο κάθησε στα Δεξιά του Θρόνου Του για να διεκδικεί τα δικαιώματά μας. Ιδού πώς το λέει ο Λόγος του Θεού: *«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν – Τέτοιος Αρχιερέας ἔπρεπε σ’ εμάς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς»* (Εβρ.7:26).

Η λειτουργία Του στην παρουσία του Θεού, είναι πάντοτε αποτελεσματική. Ιδού η θετική πληροφορία:

«ὅθεν καὶ σφῆζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι’ αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν – Συνεπώς, μπορεί και να σώζει ολοτελώς εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτοῦ στον Θεό, ζώντας πάντοτε για να μεσιτεύει ὑπὲρ αὐτῶν» (Εβρ. 7:25). Η θέση Του, ως αντιπροσώπου μας και Αρχιερέα στην παρουσία του Θεού, και η ελευθερία την οποία μας δίνει να πορευτούμε ελεύθερα εκεί, είναι σαφής μαρτυρί-

α, ότι είναι ο Μοναδικός Αρχιερέας, και την ιεροσύνη την έχει αμετάθετη (*«ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην – αμετάβατη ἔχει τὴν ἱεροσύνην»* Εβρ.7:24). Συνεπώς, δεν επιτρέπεται να μετατίθεται ή να μεταβιβάζεται σε άλλα πρόσωπα. Η θέση Του αυτή είναι σαφής μαρτυρία ότι σώζει και ελευθερώνει *«τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ – εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτοῦ στον Θεό»* (Εβρ.7:25). Είναι σαφής μαρτυρία, ότι το ιερατικό έργο των θυσιών, αιμακτών ή αναιμάκτων, τελείωσε, ολοκληρώθηκε και τελειοποιήθηκε για πάντα και Αυτός είναι ο Μάρτυρας του Έργου τούτου.

Ιδού μία σοβαρότατη απόδειξη ότι δεν υπάρχει ιερατική εξουσία και έργο στους ανθρώπους ιερείς.

Ο Χριστός, που αναλήφθηκε στους ουρανούς, ως Αντιπρόσωπος και Αρχιερέας του ανθρωπίνου γένους, εξακολουθεί το ιερατικό Του έργο ως εξής:

1^ο) Μέσω της Χάριτος, την οποία η προσφορά της θυσίας Του απέσπασε από τη δικαιοσύνη του Θεού, δίνει τέλεια σωτηρία (*«μὴ γὰρ προσφορὰ τέλειώκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἀγιαζομένους – με μία προσφορά ἔχει τελειοποιήσει για πάντα αὐτοὺς που ἀγιάζονται»* Εβρ.10:14, *«σῶζειν εἰς τὸ παντελὲς τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ – σώζει ολοτελῶς εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτοῦ στον Θεό»* Εβρ.7:25).

2^ο) Η παρουσία Του στον Θεό μαρτυρεί ότι η αμαρτία καθαρίστηκε μια για πάντα μέσω του Αίματός Του. (*«τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας – το αἷμα του Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει εμᾶς ἀπὸ κάθε αμαρτία»* Α' Ιν.1:7).

3^ο) Με τη μεσιτεία Του εκεί, επιτυγχάνει Χάρη και έλεος για τις εκάστοτε περιστάσεις προς τελειοποίηση των πιστών. (*«προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρηρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν – Ἀς προσερχώμαστε λοιπὸν με παρηρησία στο θρόνο της χάριτος, για να λάβουμε έλεος και να*

βρούμε χάρη για βοήθεια στον κατάλληλο καιρό» Εβρ.4:16), και

4^ο) Παρουσιάζεται στον Πατέρα για τον παραστρατημένο και μεσιτεύει για την επαναφορά του στην κοινωνία με τον Θεό. (*«ἐάν τις ἁμάρτη, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον – αν κάποιος αμαρτήσῃ, ἔχουμε Παράκλητο κοντά προς τον Πατέρα, τον Ἰησοῦ Χριστό τον δίκαιο»* Α' Ιν.2:1).

Η παρουσία Του λοιπόν εκεί, αποτελεί προσωπική εγγύηση των ανωτέρω.

Έτσι, αγαπητέ μου Δέσποτα, καλούνται γενικά οι άνθρωποι μέσω του Ιησού Χριστού να παρουσιάζονται ενώπιον του Θεού, με τέτοια παρρησία, όπως τα παιδιά στον Πατέρα. Καλούνται να είναι συσχετισμένοι με Αυτόν στην ουράνια Δόξα και ως ιερείς να προσφέρουν “πνευματικές θυσίες” (δοξολογία, αίνο και ευχαριστία) ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού. *«ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπρόσδεκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού»* (Α' Πέτρ.2:5).

Τι έχουμε να προσθέσουμε, Δέσποτά μου, σε αυτές τις “Αιώνιες Αλήθειες;” Απολύτως τίποτε! Να κλίνουμε μόνο τον αυχένα και το γόνατο και να ευχαριστήσουμε τον Θεό για το μεγάλο αυτό έργο το οποίο ο Υιός Του κάνει στην Παρουσία Του, υπέρ ημών. Οι ανωτέρω αλήθειες μαρτυρούν, ότι πράγματι δεν υπάρχει στους ανθρώπους ιερείς ιερατική Εξουσία και ιερατικό έργο· και δεν υπάρχουν ιερείς στη Χριστιανική Οικονομία. Δυσκολεύεστε να το πιστέψετε; Μελετήστε επισταμένως το Λόγο του Θεού και Αυτός θα σας πείσει. Προσευχηθείτε να σας αποκαλύψει ο Θεός τα πράγματα στην πραγματική τους μορφή και περιεχόμενο.

Μόνο με τον τρόπο αυτό θα μάθετε και πλήρως θα διαπιστώσετε, ότι δεν υπάρχει σήμερα επίγεια ιεροσύνη. Υπήρχε όταν η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό δεν ήταν σχέση Πατέρα προς τέκνο, αλλά σχέση αμαρτωλού με τον

Δικαιοκρίτη Θεό. Συνεπώς, η επίγεια ιεροσύνη φανέρωνε ότι η οδός προς τον Θεό, είναι κλειστή. Ενώ σήμερα, μέσω της θυσίας του Κυρίου, η οδός είναι ανοιχτή. Με την ιεροσύνη όμως των ιεροπαπάδων, φαίνεται και πάλι ότι η οδός προς τον Θεό είναι κλειστή, γιατί, κατά τη δογματική άποψη της θεολογίας, χωρίς ιερείς δεν μπορεί να εδραιωθεί Εκκλησία. Και κατά συνέπεια, κανείς δεν μπορεί να σωθεί χωρίς ιερέα. Το Αίμα λοιπόν του Χριστού πάνω στο Σταυρό δεν έχει καμία αξία; Αλλά σύμφωνα με την πληροφορία της Αγίας Γραφής, στο ΑΙΜΑ του Χριστού στηρίζεται η Εκκλησία και η Χριστιανική Οικονομία. Γιατί:

1^ο) Η Διαθήκη του Θεού προς τους ανθρώπους με ουράνιο Μεσίτη τον Χριστό, βασίζεται πάνω στο Αίμα του Σταυρού.

2^ο) Η μόλυνση της αμαρτίας καθαρίζεται με το Αίμα του Σταυρού, και

3^ο) Η ενοχή αφαιρείται με το Αίμα, επίσης, του Σταυρού, γιατί το χυμένο αυτό Αίμα απόκτησε το δικαίωμα της άφεσης και της αμνηστίας. Κατά συνέπεια, η επίγεια ιεροσύνη και το Αίμα του Σταυρού είναι δύο πράγματα εκ διαμέτρου αντίθετα. Ή εμείς θα υπάρχουμε ως ιερείς ή το Αίμα του Χριστού. Εγώ εξέλεξα το Αίμα του Χριστού.

Θα ενθυμείστε, βεβαίως, ότι οι ιερείς των Ιουδαίων βρίσκονταν διαρκώς ενώπιον του θυσιαστηρίου και επαναλάμβαναν τις ίδιες πάντοτε θυσίες. Μήπως το ίδιο δεν κάνουμε και εμείς, το ιερατείο; Πάντοτε ο ιερέας πρέπει να βρίσκεται ενώπιον του θυσιαστηρίου της Αγίας Τράπεζας και να προσφέρει πάντοτε τις ίδιες θυσίες-λειτουργίες; Με μόνη τη διαφορά, ότι εκείνοι προσέφεραν αιματηρή θυσία και εμείς προσφέρουμε αναίμακτη. Γίνεται όμως κατόπιν αιματηρή, γιατί σύμφωνα με τη δογματικά άποψη της Ορθοδόξου θεολογίας, ο άρτος μεταβάλλεται σε πραγματικό Σώμα Κυρίου, και ο οίνος σε πραγματικό Αίμα. Τούτο πάντως, την μετουσίωση δηλαδή, ο φωτισμένος από το Λόγο του Θεού Οικουμενικός Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, το ονόμασε “Χίμαιρα”.

Ο αψευδής Λόγος του Θεού δεν λέει σε κανένα απολύτως σημείο ότι πρέπει να επαναλαμβάνονται θυσίες. Λέει κάτι άλλο, το οποίο πρώτο μεν αποκλείει να γίνουνται άλλες θυσίες, και δεύτερο φανερώνει την μία και για πάντα γενόμενη θυσία από Αυτόν: *«αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ. μὴ γὰρ προσφορὰ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους – Αυτὸς ὅμως, ἀφοῦ πρόσφερε μία θυσία για ἁμαρτίες συνεχῶς κάθισε στα δεξιὰ του Θεοῦ και στο ἐξῆς περιμένει, ὥσπου τεθοῦν οἱ ἐχθροὶ Αυτοῦ ὑποπόδιο των ποδιῶν Του. Γιατί με μία προσφορά ἔχει τελειοποιήσει για πάντα αὐτοὺς που ἁγιαζονται»* (Εβρ.10:12-14). Βλέπετε, ὅτι ο Λόγος του Θεοῦ εἶναι σαφής· ἔχει φως, ἀλλὰ χρειάζονται μάτια για να το δουν. Και αὐτό, για να επαληθεῦσει και πάλι ἓνα ἄλλο μέρος του Λόγου του Κυρίου: *«γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθής, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης – ας εἶναι ὁ Θεὸς ἀληθινός και κάθε ἄνθρωπος ψεύτης»* (Ρωμ.3:4).

Περὶ θυσίας κατὰ τὴ “Θεῖα Ευχαριστία” και επανάληψης αὐτῆς μέσω του ιερέα, θα γράψω λεπτομερῶς στο σχετικὸ Μυστήριο.

Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ἡ “Ορθοδοξία” να ξαναβρεῖ τὴν ορθὴ δοξασία.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 18^η

Παναγιότατε.

Η αποστασία με τις αντι-Βιβλικές ιδέες εισχώρησε στην Εκκλησία, από την εποχή που εισήχθη το “ειδικό” ιερατείο στην απλοϊκή κοινότητα των Χριστιανών.

Και... απουσιάζοντας του Χριστού, νόμισε το ιερατείο, ότι έχει το δικαίωμα να ρυθμίσει την οργάνωση της Εκκλησίας κατά τη δική του αντίληψη, χωρίς ποτέ να ζητήσει την έγκριση Εκείνου, του “Αφεντικού”. Αυταρχικά πολιτευόμενο το ιερατείο υιοθέτησε την εισαγωγή Ιουδαϊκών και ειδωλολατρικών στοιχείων στους κόλπους της Εκκλησίας.

Τα ξένα στοιχεία είναι ειδωλολατρικής και Ιουδαϊκής προέλευσης

Για να μη νομίζετε ότι άρχισα με την πρόθεση να κατηγορήσω την Εκκλησία των Πατρίων Δογμάτων, δανείζομαι και πάλι μία σχετική πληροφορία, για να μιλήσει άλλος αντί εμού, για την εισαγωγή της ειδωλολατρίας και αυτού του θεσμού του ιερατείου: «Η διήγηση του Ιουστίνου (μάρτυρα), αποδεικνύει δύο πράγματα, δηλαδή: Πρώτο, ότι μέχρι το 157 μ.Χ. δεν υπήρχαν στην Εκκλησία ιερείς ή αρχιερείς, και δεύτερο ότι, τους ιερείς και αρχιερείς τους εισήγαγαν στην Εκκλησία οι ειδωλολάτρες, οπαδοί του Μίθρα, του θεού των Περσών, όταν μετά τον Ιουστινιανό εισήλθαν αυτοί στην Εκκλησία κατά μάζες».

Στο βιβλίο μάλιστα του Έσσελιγκ “Βυζαντινός Πολιτισμός”, και στη σελίδα 36, βλέπουμε τα εξής χαρακτηριστικά: «Οι εθνικοί κατά μάζες προσερχόμενοι στο Χριστιανισμό, έφεραν μαζί τους όλες σχεδόν τις εθνικές τους κακίες και πολλές κακές συνήθειες, οι οποίες ήταν ξένες στην αρχή και αποτροπιαστικές θεωρούμενες, λίγο-λίγο εισχωρούσαν στη Χριστιανική κοινωνία, της οποίας η όψη μέσω αυτών εντελώς αλλοιωμένη παρουσιάζεται».

Το ίδιο υποστηρίζει και ο μεγάλος υπέρμαχος της Ορθοδοξίας Μιχ. Γαλανός στο βιβλίο του “Περί της Διαγωγής μας προς τον Κλήρο και την Εκκλησία”. Στο βιβλίο του αυτό, και στις σελίδες 34-37 και με τον υπότιτλο: “Αιτία των ζιζανίων στην αρχαία Εκκλησία”, γράφει χαρακτηριστικά: «Οι πρώτες Εκκλησίες, οι ιδρυθείσες σε διάφορες πόλεις, αποτελέστηκαν από Χριστιανούς, οι οποίοι ήταν πρώην Ιουδαίοι ή πρώην ειδωλολάτρες. Οι πρώτοι, αυτοί από τους Ιουδαίους, θέλησαν να φέρουν εντός της Χριστιανικής Εκκλησίας, μέρος από τα Ιουδαϊκά ήθη και τις Ιουδαϊκές διατάξεις... Οι δεύτεροι, οι από τους ειδωλολάτρες Χριστιανοί, έφεραν παρομοίως τα δικά τους ήθη στην Εκκλησία... Οι πολυάριθμες προσχωρήσεις, οι σχεδόν κάθε ημέρα, ήταν επόμενο να δυσκολέψουν τις εκκλησιαστικές αρχές στην επιμελή κατήχηση και τον ακριβή έλεγχο της ποιότητας των νέων μελών της. Εισήλθαν με τον τρόπο αυτό σε αυτή και ειδωλολάτρες, όχι ακόμα έτοιμοι για τη Χριστιανική αφομοίωση ή και επιδεκτικοί αυτής της αφομοίωσης. Και από τις τάξεις αυτές προσήλθαν εις βάρος της Εκκλησίας όχι λίγα, ούτε μικρά σκάνδαλα και ζιζάνια... Θα ήταν επομένως εσχάτη αδικία και έσχατος παραλογισμός, το να είχε κάποιος την αξίωση να πραγματοποιούσε η Εκκλησία στο Βυζάντιο ανώτερη Χριστιανική κατάσταση, χωρίς μώμους και ζιζάνια, σε καιρούς κατά τους οποίους, χωρίς καμιά σχεδόν διακοπή, τους περίζωναν αφάνταστα δυσμενείς συνθήκες από πράγματα και από πρόσωπα».

Αδελφέ μου! “Ως φρόνιμος δούλος”, στα σοβαρά αυτά ζητήματα, δεν χρησιμοποιώ δικές μου λέξεις και εκφράσεις. Χρησιμοποιώ πάντοτε τα Ορθόδοξα στόματα. Και συμφωνώ μαζί τους. Συμφωνώ απόλυτα στο ό,τι επιβεβαιώνει ο Έσσελιγκ και ο Μέγας της Ορθοδοξίας υπέρμαχος Μιχ. Ι. Γαλανός, ότι δηλαδή, εκ μέρους των Ιουδαίων και των ειδωλολατρών, προήλθαν μεγάλα σκάνδαλα και ζιζάνια εις βάρος της Εκκλησίας. Ήταν επόμενο, ότι θα προσχωρούσαν μώμοι και ζιζάνια στην Εκκλησία, για δύο

λόγους: 1) Η κατά μάζες και δια της βίας επί Μεγάλου Κωνσταντίνου και Μεγάλου Θεοδοσίου προσχώρηση Ιουδαίων και ειδωλολατρών, δεν ήταν δυνατόν να άφηνε ανέπαφη την απλότητα της Χριστιανικής κοινότητας, και 2) Το αυταρχικό πολίτευμα του ιερατείου, το οποίο ρύθμιζε την οργάνωση της Εκκλησίας, χωρίς να συμβουλευεται το Λόγο του Θεού. Έτσι λοιπόν το ιερατείο, αβασάνιστα δέχτηκε τους μώμους και τα ζιζάνια των Ιουδαίων και ειδωλολατρών, με σκοπό να τα χρησιμοποιήσει ως μέσα, για τον αγιασμό των πιστών. Αντί όμως να τους αγιάζει με αυτά τα μέσα, δυστυχώς, επιτυγχάνει το εκ διαμέτρου αντίθετο.

Ακριβώς το ίδιο έκαναν και οι Ιουδαίοι, όταν ο Μωυσής απουσίαζε στο όρος Σινά. Έλαβαν αυθαίρετα την εξουσία και δημιούργησαν θεούς όπως τους ήθελαν, και είπαν στο λαό: «Αυτοί είναι οι θεοί σου, Ισραήλ».

Παναγιότατε!

Αυτό υφίστανται οι άνθρωποι που δεν εντρυφούν και καθημερινά δεν εξασκούν την πίστη τους προς τον Αρχιερέα Ιησού, αλλά θέλουν να προβληθούν με θέσεις και αξιώματα, ενδύματα και τηβέννους, τα οποία ούτε ο Εωσφόρος, όταν ήταν άγγελος στην Παρουσία του Θεού δεν κατόρθωσε να αποκτήσει.

Εξετάζοντας τη σύσταση του ιερατείου, βλέπουμε, ότι δεν είναι μόνο σύμφωνα με τα ανωτέρω ειδωλολατρικής προελεύσεως, αλλά και αυτής της Ιουδαϊκής. Τούτο μαρτυρούν 1. Ο διάκοσμος του Ναού, και 2. Τα άμφια των ιερέων και ο τρόπος της τελετής Μυστηρίων και τελετών.

Δεν πιστεύω να υποστηρίξετε, ότι τα άμφια έχουν Αποστολική την προέλευση, γιατί θα αποδειχθείτε ανιστόρητος. Τα άμφια έχουν ειδωλολατρική, Ιουδαϊκή και Βυζαντινή την προέλευση. Όπως γνωρίζετε, μίτρα, ωμοφόριο, σάκο, μανδύα, ράβδο, κλπ, αρχιερατικά άμφια, έφεραν οι Αρχιερείς και βασιλείς των Ιουδαίων και οι Αυτοκράτορες του Βυζαντίου. Γι' αυτό και ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, έφερε στολή Βασιλέα

του Ιούδα. Όπως επίσης γνωρίζετε, οι Μεγάλοι της Εκκλησίας Πατέρες, για τους οποίους ο Ορθοδοξία καυχάται, δεν γνώριζαν αυτά τα πράγματα. Συνεπώς, η Ορθοδοξία σήμερα δεν ακολουθεί τους Πατέρες. Πίσω λοιπόν! Πίσω στην πρώτη Εκκλησία!

Οικοδόμησαν όσα ο Θεός κατεδάφισε

Εδώ πρέπει να σημειωθεί, πόσο παράλογο είναι, ιερείς Χριστιανικών Εκκλησιών να βασιζουν τις αξιώσεις τους σε παράδειγμα της Παλαιάς Διαθήκης. Με αυτό ομολογούν τη μειονεκτική θέση τους απέναντι στη μοναδική ιεροσύνη που αναγνωρίζεται στη νέα εποχή που άνοιξε ο Χριστός. Αν προβάλουν το εδάφιο Αποκ.1:6 (*«καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς... ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – καὶ ἔκανε ἐμᾶς... ἱερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτού»*), τότε όλοι οι Χριστιανοί έχουν το δικαίωμα να εκτελούν τα καθήκοντά τους. Αν προβάλουν το Λευιτικό, τότε η ιεροσύνη εκείνη έχει αντικατασταθεί από την ιεροσύνη του Χριστού. Κάθε παρέμβαση στα ιερά αξιώματα που κατέχει ο Ίδιος ο Χριστός, είναι αδικαιολόγητη.

Βάσει λοιπόν ποιου Νόμου και δυνάμει ποιας θείας εντολής, εμείς, ως ιερατείο επεμβαίνουμε στα ιερατικά αξιώματα και υπουργήματα του Κυρίου Ιησού, τα οποία Εκείνος με τη θυσία Του απέκτησε; Ο διορισμός ο δικός μας είναι περιορισμένος, μεταβλητός και ατελής. Ο διορισμός όμως Εκείνου, είναι με όρκο του Θεού (*«καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὀρκωμοσίας· οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ὀρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες, ὁ δὲ μετὰ ὀρκωμοσίας διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· ὥμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ – Καὶ μάλιστα καθόσον ἡ ιεροσύνη του Ιησού Χριστοῦ δεν ἐγίνε χωρὶς ὀρκωμοσία. Γιατί αυτοὶ χωρὶς ὀρκωμοσία ἐχουν γίνε ἱερεῖς. Εκείνος ὅμως ἐγίνε με ὀρκωμοσία μέσω Εκείνου που ἔλεγε σ' Αὐτόν: “Ὁρκίστηκε ὁ Κύριος καὶ δεν θα μεταμεληθεῖ: Εὐὶ εἶσαι ἱερέας στον αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»* Εβρ.7:20-21). Και επομένως, είναι απε-

ριόριστος και αμετάβλητος. «οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ – Δεν εἶναι ἐδῶ· γιατί ἐγέρθηκε» (Μτ. 28:6). Και αλλοῦ: «ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα» (Εβρ.5:6). Στο δικό μας ὁμως τάφο, θα αναγραφεῖ: «διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν – ἐμποδίζονται ἀπὸ το θάνατο νὰ παραμένουν» (Εβρ.7:23).

Πόση ἀντίθεση λοιπὸν ὑπάρχει μεταξύ του διορισμοῦ Εκείνου και του διορισμοῦ του δικοῦ μας· μεταξύ της ιεροσύνης Εκείνου και τις ιεροσύνης της δικῆς μας· μεταξύ του τάφου Εκείνου, και του τάφου μας.

Αγαπητέ Γέροντα: Ὅλα τα ἀνωτέρω με πείθουν, ὅτι ἐμεῖς, ὡς ιερατεῖο, δεν ἔχουμε διάρκεια ιεροσύνης, οὔτε και ἐξουσία νὰ συγχωροῦμε ἢ ὄχι, ἄλλους. Τα χέρια των ιερῶν που υψώνονται σήμερα γιὰ νὰ δώσουν τὴν δῆθεν ἄφεση, μία μέρα θα βρεθοῦν και αὐτὰ σταυρωμένα πάνω στο στήθος, ὥστε νὰ ζητοῦν συγχώρεση και ἄφεση. Πόσο ὁμως δοξασμένα και αἰῶνια εἶναι τα χέρια Εκείνου που τρυπήθηκαν, ἀκριβῶς γιὰ νὰ δίνουν στους αἰῶνες τὴν ἄφεση, τὴ συγχώρεση και τὴν ἀμνηστία, σε αὐτοὺς που μετανοοῦν και ζητοῦν μέσω του Αἵματος του Σταυροῦ τὴ χάρη και τὸ ἔλεος του θείου Λυτρωτή.

Ὁ Χριστὸς μένει στον αἰῶνα, και ὡς αἰώνιος ιερέας, χρισμένος ἀπὸ τον Θεό, ἀκούραστος και αμετάβλητος, συνεχίζει τὸ Ἔργο Του, ὡς Μεσίτης και ὡς Ιερέας. Στὴ λειτουργία Του αὐτὴ παρουσιάζει ὡς εκπρόσωπος, και μνημονεῦει ὡς ιερέας, ὅλο τὸ πλῆθος των ἀνθρώπων, και ἐκείνους που Τον γνωρίζουν και τους ἄλλους που Τον ἀγνοοῦν. Και με τὴν ἀκάματη Φωνή Του ἐπαναλαμβάνει και ἀπὸ τὴν καρδιά δέεται πρὸς τον Πατέρα: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς – Πατέρα, ἄφησε σε αὐτούς» (Λκ.23:34). Πόσο παρήγορο, ἀδελφέ μου, εἶναι τὸ πράγμα αὐτό! Εἶναι γεγονός! Λαβαίνει χώρα στα Ἅγια των Ἀγίων, στὴν Παρουσία του Θεοῦ! Ἀς κλίνει λοιπὸν κάθε καρδιά ἐνώπιον Αὐτοῦ του Ἀρχιερέα, και ἀς δεχτεῖ τὸ ἔργο Του και τὴ μοναδική στον κόσμον λειτουργία Του. Τὸ γεγονός τούτο με συγκίνησε, και με ἔκανε νὰ τελειώσω με τον εαυτό μου, νὰ εγκαταλείψω τα πάντα, νὰ θεωρήσω σκύβαλα τα πράγμα-

τα του κόσμου, και να δεχτώ μόνο, ό,τι Εκείνος έχει ετοιμάσει – τη σωτηρία Μου και τη Ζωή την αιώνια. Το πράγμα αυτό πρέπει να διεγείρει κάθε ειλικρινή καρδιά και να συγκινήσει κάθε ευαίσθητη ψυχή. «*ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι... ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκούτους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός – γιατί είναι ήδη ώρα να εγερθούμε από τον ύπνο... η νύχτα προχώρησε και η ημέρα έχει πλησιάσει. Ας αποθέσουμε, λοιπόν, τα έργα του σκούτους και ας ντυθούμε τα όπλα του φωτός*» (Ρωμ.13:11-12).

Από το γεγονός αυτό, βλέπουμε ότι οι αναγεννημένοι Χριστιανοί, δεν έχουν ανάγκη άλλου ιερέα, γιατί “είναι πλήρης σε Αυτόν”. Και εφόσον όλοι είμαστε μέλη Εκείνου, είμαστε και όλοι ιερείς υπό την έννοια της πνευματικής θυσίας και της ελευθέρως προσαγωγής προς Αυτόν. Μόνο με το μέσο αυτό μπορεί να εκφραστεί η σχέση μεταξύ Θεού και Εκκλησίας, με ομόκεντρους κύκλους και όχι με εφαπτόμενους, όπως δυστυχώς έχει το πράγμα στην Ανατολική και Δυτική Εκκλησία. Είναι λοιπόν αντι-Γραφική και χωρίς την έγκριση του Θεού η “ειδική” ιεροσύνη των παπάδων. Είναι άτοπη η απαίτηση του ιερατείου να θέλει να εμφανίζεται ως “ταμειούχος της Θείας Χάρης”, με υπερβαίνοντας τη Δόξα και το μεγαλείο του Θεού, τίτλους και αξιώματα. Είναι ασυμβίβαστη με την Καινή Διαθήκη η δογματική απαίτηση της Ορθοδόξου θεολογίας να υποστηρίζει, ότι με τους ιερείς επανεμφανίζεται και εκτελείται η θυσία του Ιησού.

Αγαπητέ Γέροντα! Ας μην προσπαθούμε να οικοδομήσουμε ό,τι το Χέρι του Θεού γκρέμισε. Η επανασύσταση της ιεροσύνης έκανε τους ανθρώπους να αισθάνονται μεν την αμαρτία τους, αλλά τους στέρησε το δικαίωμα να πλησιάζουν τον Θεό, ως εντελώς ακατάλληλοι. Με το πνεύμα αυτό τούς διδάξαμε να έχουν τους ιερείς, να κάνουν στη θέση τους εκείνα, τα οποία οι ίδιοι έπρεπε να εκτελούν· να προσεύχονται οι ιερείς αντί εκείνων, και να ετοιμάζουν οι ιερείς τη συμφιλίωσή τους με τον Θεό, αντί

να συμφιλιωθούν οι ίδιοι με Εκείνον. Και το πράγμα καταντά εντελώς φαιδρό και αστείο. Γιατί, μπορεί να φάει άλλος αντί για σένα; Μπορεί να αναπαυτεί άλλος αντί για μένα; Με τον ίδιο τρόπο δεν μπορεί και να προσεύχεται άλλος (ιερέας) αντί του ένοχου αμαρτωλού, ούτε και να ετοιμάσει άλλος τη συμφιλίωση με τον Θεό, αντί να συμφιλιωθεί ο ίδιος.

Είναι λοιπόν λανθασμένη η ανωτέρω δογματική απαίτηση της Ορθόδοξης και Καθολικής Εκκλησίας, περί επαναλήψεως της θυσίας του Ιησού από τον ιερέα, προκειμένου να αγιάσουν και να κοινωνήσουν τους πιστούς. Είναι τελείως αντι-Βιβλική η απαίτηση αυτή, γιατί το Έργο του Κυρίου είναι τέλειο και οριστικό και δεν χρειάζεται επανάληψη. *«μὴ γὰρ προσφορὰ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους – Γιατί με μία προσφορά έχει τελειοποιήσει για πάντα αυτούς που αγιάζονται»* (Εβρ.10:14).

Μόνο οι Ιουδαίοι επαναλάμβαναν τις θυσίες. Εμείς δεν είμαστε στη θέση εκείνων. Επειδή όμως μέσω των ιερέων, όπως δυστυχώς πιστεύεται, επαναλαμβάνεται η θυσία του Ιησού, είναι και τούτο μία σοβαρότατη αμαρτία και απόδειξη, η οποία φανερώνει και σαφώς αποδεικνύει, ότι στην αρχή του παρόντος υποστήριξα, ότι στη Χριστιανική κοινότητα, μέσω των ιερέων, εισχώρησαν όχι μόνο ειδωλολατρικά, αλλά και Ιουδαϊκά ήθη και έθιμα.

Αυτά λέει αυτός που ακούει τα λόγια του Θεού και λαβαίνει τη γνώση του Υψίστου. Και με αυτά: *«λογισμούς καθαιρουῦντες καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν ἐτοιμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοήν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή – γκρεμίζουμε λογισμούς και κάθε ύψωμα που υψώνεται με αλαζονεία κατά της γνώσης του Θεού, και αιχμαλωτίζουμε κάθε σκέψη στην υπακοή του Χριστού, και είμαστε έτοιμοι να τιμωρήσουμε κάθε παρακοή, όταν γίνει πλήρης η δική σας υπακοή»* (Β' Κορ.10:5-6).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 19^η

Παναγιότατε.

Εξετάζοντας τη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, η οποία δεν μπορεί με κανένα λόγο να εκφραστεί με επαπτόμενους κύκλους, παρά μόνο με ομόκεντρους, και κινούμενοι από την αγαθή επιθυμία του Θεού να δημιουργήσει τον άνθρωπο “κατ’ εικόνα και καθ’ ομοίωση” δική Του, βλέπουμε τα εξής: Ο άνθρωπος έχει θεία ομοιότητα, κατά τη διανοητική και ηθική φύση, κατά τις θείες ιδιότητες του Θεού, της σοφίας, της δικαιοσύνης, της αγάπης και της δύναμης. Τα προσόντα αυτά παρουσιάζουν τον άνθρωπο ως αντιπρόσωπο του Θεού πάνω στη γη, δεδομένου ότι του παρασχέθηκε το δικαίωμα της κυριαρχίας της κατωτέρας δημιουργίας.

Για να είναι λοιπόν ο άνθρωπος ευθύς στην ευθύνη του και να ασκεί τις ίδιες με τον Δημιουργό ιδιότητες, του έδωσε:

1) Σοφία στη διεξαγωγή των υποθέσεων, που του είχαν ανατεθεί.

2) Δικαιοσύνη στη συμπεριφορά του προς τα άλλα πλάσματα του Θεού.

3) Αγάπη στην ανιδιοτελή φροντίδα του, για τη γη και τα πλάσματά της, και

4) Δύναμη στην κατάλληλη άσκηση της εξουσίας του για να διεξάγει την ορθή λατρεία του Θεού, σύμφωνα με την εικόνα του Οποίου πλάστηκε.

Από τα ανωτέρω βλέπουμε, ότι οι ιδιότητες που ανήκουν στον Θεό, ανήκουν και στο πλάσμα, όταν όμως το πλάσμα έχει δεχτεί τον ιλασμό του Χριστού, όταν έχει αναγεννηθεί, και όταν κάνει καλή χρήση των ανωτέρω θεοειδών ιδιοτήτων και προσόντων. Είναι λοιπόν ο άνθρωπος, ένας βασιλιάς, στεφανωμένος με δόξα, τιμή και εξουσία λίγο κατώτερος των αγγέλων. «*τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μμνήσκη αὐτοῦ;... ἡλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ’*

αγγέλους – τι είναι ο άνθρωπος, ώστε να θυμάσαι αυτόν;... ελάττωσες αυτόν λίγο πιο κάτω από τους αγγέλους» (Ψαλ. 8:4-5).

Αλλά ο άνθρωπος έλεσε. Άλλαξε δρόμο. Έχασε την έννοια του Θεού. Δεν ποτιζόταν πλέον από το Πνεύμα του Θεού, αλλά από τις σαρκικές μόνο δονήσεις. Και για τούτο, το μεν καλό δεν μπορεί να κάνει, το δε κακό δεν μπορεί να αποφύγει. Όταν όμως, μέσω της πίστης, μέσω της αναγέννησης και μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος, επανέλθει και ευθυγραμμίσει τη ζωή του σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, όλα τα αρχικά προσόντα και θεοειδείς ιδιότητες που βρίσκονται εν σπέρματι στον άνθρωπο, επίσης επανέρχονται και αποκαθίστανται και κάθε άνθρωπος ζει πάλι σαν βασιλέας και ιερέας του σώματος και της ψυχής του. Μέσω της σοφίας μπορεί να διεξαγάγει τις κάθε φύσης υποθέσεις του, έναντι Θεού και ανθρώπων. Μέσω της δικαιοσύνης μπορεί να συμπεριφέρεται κατάλληλα σε κάθε άνθρωπο. Μέσω της αγάπης να φροντίζει ανιδιοτελώς στις κάθε φύσεως σχέσεις του με τους συνανθρώπους του, και μέσω της δύναμης, να ασκεί σύμφωνα με το Άγιο θέλημα του Θεού, την εξουσία του πάνω στη γη και να διεξάγει ορθά και σύμφωνα με το θείο υπόδειγμα τη λατρεία του Θεού και του Αυτρωτή Χριστού, «*έν πνεύματι και αλήθειά* – με πνεύμα και με αλήθεια» (Ιν. 4:24). Με τη στάση του αυτή ο άνθρωπος μπορεί να φανερώσει μόνος του, την “εικόνα” και την “ομοίωση” του Δημιουργού του. Σε τι χρειαζόμαστε λοιπόν εμείς το ιερατείο; Ευτυχώς, σε τίποτε.

Η “ειδική ιεροσύνη” χαρακτηρίζει τους ανθρώπους ως λεπτούς απέναντι στον Θεό

Ας είμαστε ειλικρινείς! Καμία θέση δεν έχουμε στη Χριστιανική Οικονομία, γιατί, όπως είπαμε:

1) Όπου υπάρχουν ιερείς, η σχέση Εκκλησίας με τον Θεό, εκφράζεται με εφραπτόμενους κύκλους, όχι με ομόκεντρους.

2) Η ένωση της Εκκλησίας με τον Χριστό, ως Κεφαλή, μέσω των ιερέων, είναι ενωμένη με διαφορετικό εντελώς τρόπο, ενώ πρέπει να είναι με ενιαίο. «ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ – Γιατί είμαστε μέλη του σώματος Αυτού» (Εφεσ.5:30), και

2) Οι ιερείς αφαίρεσαν το δικαίωμα από το πλάσμα να ενώνεται με τον Πλάστη του, και να εξωτερικεύει τον ε-αυτό του. Με άλλα λόγια· η ιεροσύνη παρουσιάζει και πάλι τον Θεό ότι χρησιμοποιεί τον άνθρωπο σαν λεπρό, όπως τον χρησιμοποιούσε πριν από τον Χριστό.

Και ιδού μία σοβαρή απόδειξη: Με τον ΞΑ (69) Κανόνα της 6^{ης} Οικουμενικής Συνόδου, απαγορεύεται στους λαϊκούς η είσοδος στο “Ιερό” του Ναού. «Μην επιτρέπεται σε κάποιον από όλους τους λαϊκούς στο ιερό, που είναι το θυσιαστήριο».

Γιατί απαγορεύεται η είσοδος; Γιατί, λένε οι παπάδες, στο “ιερό” κατοικεί ο Θεός, και μόνο οι ιερείς έχουν δικαίωμα να εισέρχονται.

Εκεί λοιπόν που κατοικεί ο Θεός, ο άνθρωπος δεν έχει δικαίωμα να εισέλθει; Όχι, λένε οι καλογεροκακοδοξίες των ιερέων. Αυτό αποτελεί μεγαλύτερη πλάνη και μέγιστη κακοδοξία. Το σύστημα τούτο, βεβαίως είχε δοθεί από τον Θεό στο ιερατείο των Εβραίων, αλλά μέσω αυτού ο Θεός θέλησε να δώσει στον άνθρωπο να εννοήσει ποια ήταν η αμαρτωλή θέση του απέναντι στην Αγιότητα του Θεού· ήταν θέση λεπρού· και τον χρησιμοποιούσε ως λεπρό. Για το λόγο αυτό ήταν αναγκαίο ένα μεσάζον στοιχείο, το οποίο θα έφερνε σε επαφή τον λεπρό αμαρτωλό με τον Άγιο Θεό. Και ως κατάλληλο μεσάζον στοιχείο τοποθέτησε τον ιερέα. Συνέστησε μία ειδική προνομιούχα τάξη ανθρώπων, η οποία ήταν επιφορτισμένη να ενεργεί υπέρ των άλλων, και να φέρει σε επαφή τον άνθρωπο με τον Θεό. Η τάξη αυτή ονομάστηκε ιερατείο· ήταν οι ιερείς.

Για το λόγο αυτό, η εποχή εκείνη της Παλαιάς Διαθήκης ήταν η Οικονομία της αποστάσεως. Σε όλες τις μορφές της λατρείας των Ισραηλιτών, υπήρχε η απόσταση. Γι’

αυτό βλέπουμε ότι στην εσωτερική αυλή του Ναού κανείς δεν είχε το δικαίωμα να εισέλθει παρά μόνο οι ιερείς. Στα δε “Αγία των Αγίων” (το σημερινό “ιερό” του Ορθόδοξου ναού), μόνο ο αρχιερέας εισερχόταν μία φορά το έτος. Με αυτό όμως ο Θεός ήθελε να διδάξει τον άνθρωπο, ότι η αμαρτία του τον κατέστησε “λεπρό” ενώπιον της Αγιότητάς Του και ήταν ανάγκη να καταλάβει το πλάτος του χωρισμού, που τον χώριζε από την Παρουσία του Θεού. Με τον τρόπο αυτό μεταχειρίζονταν τους λεπρούς, τους οποίους είχαν πάντοτε έξω από το στρατόπεδο.

Είναι λοιπόν Ιουδαϊκή νεκράνάσταση το σύστημα της λατρείας, που υπάρχει στην Ορθόδοξη και Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία.

Το γεγονός ότι ο Θεός θυσίασε τον Ιησού Χριστό, ακριβώς για να κάνει ικανό τον άνθρωπο να Τον πλησιάσει και να ενώνεται μαζί Του, απορρίπτει εντελώς και καταρρίπτει τελείως τις εν λόγω καλογεροκακοδοξίες των ιερέων. Είναι όχι μόνο αντι-Γραφικές, αλλά και παράλογες.

Ο Θεός δεν βλέπει τους ανθρώπους ως “λεπρούς”. Από τη στιγμή, που επάνω στο Σταυρό δόθηκε το αντίλυτρο, ο Θεός βλέπει αυτούς που μετανοούν ως αγίους και πλήρως δικαιωμένους, γιατί υπέρ αυτών πλήρωσε ο Ιησούς Χριστός. Εξ αφορμής της δικαίωσης αυτής ο άνθρωπος σήμερα βρίσκεται σε πολύ διαφορετικό επίπεδο. Η απόσταση της Παλαιάς Διαθήκης αντικαταστάθηκε με την εγγύτητα. Και η προνομιούχος τάξη των ιερέων αντικαταστάθηκε με Χριστιανούς, τους οποίους ο Λυτρωτής έκανε *«βασιλείαν, ιερείς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – βασιλεία, ιερείς για τον Θεό και Πατέρα Αυτού»* (Αποκ.1:6).

Εφόσον λοιπόν πραγματοποιήθηκε το έργο της σωτηρίας και του ιλασμού μέσω της εφάπαξ θυσίας του Υιού του Θεού, δεν χρειάζονται πλέον “ειδικοί ιερείς”.

Οι ιερείς απολύονται ως υπεράριθμοι

Άφθονα πνευματικά ύδατα ρέουν για κάθε διψασμένη ψυχή, από την τετελεσμένη απολύτρωση του Κυρίου. Για-

τί ο Αρχιερέας μας Αυτός, μετά την καταβολή του χρέους μας, στο Σταυρό, εμφανίστηκε στην Παρουσία του Θεού ως Νικητής της αμαρτίας και του θανάτου, και άξιος να χορηγήσει Χάρη σε όποιον με πίστη και μετάνοια Του την ζητήσει.

Τι παρουσιάζει λοιπόν το ανωτέρω παπαδικό σύστημα της λατρείας; Ότι η ιεροσύνη επανέφερε τους τύπους και τις σκιές της Παλαιάς Διαθήκης, ενώ ψάλλει σε έναν ύμνο: «Παρήλθε η σκιά του Νόμου, της Χάρητος ελθούσης». Εξαιτίας τούτων βλέπουμε μία διακεκριμένη και απόξερβη [*αδέξια*] ανεπιστημονικότητα και μία θαλασσοποίηση των τρόπων της λατρείας. Είναι ανάγκη λοιπόν οι άνθρωποι να ελευθερωθούν από εκείνους που παρεμποδίζουν την πνευματική τους προαγωγή και να δουλωθούν μόνο στο Λόγο του Θεού.

Η θέση του “ειδικού ιερατείου” αδικεί την Εκκλησία

Παναγιώτατε.

Ο σκοπός του ανθρώπου είναι να φανερώνει με τη ζωή του την “εικόνα” και την “ομοίωση” του Δημιουργού του. Πώς θα το κατορθώσει; Μέσω των ιερέων; Όχι, απολύτως όχι! Θα το κατορθώσει μέσω της αναγέννησης. Όταν ο άνθρωπος αναγεννηθεί, οι θεοειδείς ιδιότητες της σοφίας, της δικαιοσύνης, της αγάπης και της δύναμης, επανέρχονται στη θέση τους (η αμαρτία είναι που τους άλλαξε δρόμο) και έτσι ο άνθρωπος κάνει καλή πλέον χρήση τούτων και επομένως μπορεί να φανερώνει στην πορεία του και στις εκδηλώσεις της ζωής του, την “εικόνα” και την “ομοίωση” του Δημιουργού του. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να γνωρίζει και να εννοεί τον Θεό.

Έτσι έχοντας τα πράγματα, σας ρωτώ, αδελφέ μου: Εμείς το ιερατείο, σε τι θα βοηθήσουμε τον άνθρωπο για την άσκηση των ανωτέρω θεοειδών ιδιοτήτων, προκειμένου να γίνει ικανός και να αποτελέσει τη Δόξα του Δημιουργού του; Ας μην κρυβόμαστε. Ας παύσουμε να προβάλου-

με τα παπαδικά τρικ, λούσα και τερτίπια, για να δικαιολογούμε τη θέση μας.

Γιατί, εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, η θέση μας ως ιερατείου, αδικεί την Εκκλησία. Τα παπαδικά λούσα και κατασκευάσματα ταπεινώνουν το ΒΑΣΙΛΙΚΟ και ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΑΞΙΩΜΑ του πιστού, και τον φέρνουν σε τόσο χαμηλό επίπεδο, ώστε τον κάνουν να προσκυνά εκείνα που έπρεπε να εξουσιάζει. Αυτός είναι ο λόγος, που το ιερατείο κατέκλυσε την Ορθοδοξία από τελετές και ιεροτελεστίες, και από κάθε είδους καλογεροκακοδοξίες, γιατί με άλλο τρόπο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη θέση του. Αλλά, ας είναι ευλογημένο το Άγιο Όνομα του Θεού, γιατί όσα ματαιώς ζητούν οι άνθρωποι να απολαύσουν μέσω των ανθρωπίνων ιερατειών, πραγματοποιούνται μόνο μέσω του Ιησού Χριστού. *«και οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς – Και δεν υπάρχει σε κανέναν άλλο η σωτηρία· γιατί ούτε υπάρχει άλλο όνομα κάτω από τον ουρανό, που να έχει δοθεί μεταξύ των ανθρώπων, με το οποίο να πρέπει εμείς να σωθούμε»* (Πραξ. 4:12). Ούτε υπάρχει άλλος τρόπος να απογαλακτιστούν οι άνθρωποι από τα απατηλά ανθρώπινα ιερατεία, παρά μόνο αν τους παρουσιάσουμε την πανένδοξη και αμόλυντη ιεροσύνη του Χριστού. Αυτή μόνο αν γνωρίσει πραγματικά ο άνθρωπος, θα εγκαταλείψει το νόθο, χάρη του γνησίου, τα τεχνητά διαμάντια, χάρη των αληθινών, το ανθρώπινο, χάρη του Θείου.

Και όταν αυτά τα εννοήσουν οι άνθρωποι, και όταν ο Λόγος του Θεού εξασκήσει την επιρροή του στην καρδιά τους, δεν θα είναι πλέον παθητικά στοιχεία και αδειανές στάμνες, που περιμένουν να γεμίσουν από τις στείρες πηγές των παπάδων. Ο ΑΓΙΟΣ αυτός ΛΟΓΟΣ θα διεκδικήσει τα δικαιώματά του, θα αγωνιστεί να κυριαρχήσει και θα αναγκάσει τον άνθρωπο να εγκαταλείψει τα παπαδικά λούσα και τις απαιτήσεις τους, γιατί θα μάθει να χρησιμοποιεί τον Θεό στη ζωή του, μόνος του, πράγμα το οποίο

του στερεί η παπαδική ιεροσύνη. Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ θα διδάξει τον άνθρωπο ότι δεν έχει να κάνει απολύτως τίποτε, όσον αφορά την εξιλέωση της αμαρτίας. Ό,τι απαιτούσε η Θεία Δικαιοσύνη, εξ αφορμής των αμαρτιών, όλων των αιώνων, και όλων των φυλών της γης, το ξεπλήρωσε ο Απεσταλμένος του Θεού, Ιησούς Χριστός. Και ό,τι κάνουν οι ιερείς σήμερα, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία παραβελονιά σε ένα τέλειο ένδυμα, και ένα κουρελομπάλωμα σε έναν βασιλικό μανδύα.

Ας είναι ευλογητός ο Θεός, ο Οποίος μέσω του Χριστού του Κυρίου μας, μας έκανε ιερείς και στον Εαυτό Του, για να προσφέρουμε “πνευματικές θυσίες”, προσευχής και δοξολογίας και αφιερωμένης ζωής, οι οποίες αποτελούν το ιερατικό έργο μας. Αυτό είναι το ιερατικό έργο που πρέπει να μάθουν οι άνθρωποι να εξασκούν στη ζωή τους, για να φέρουν αξίως την “εικόνα” και την “ομοίωση” του Δημιουργού τους. Με αυτό το ιερατικό έργο, και με τη βεβαιότητα ότι ο Κύριος περνώντας από το θαλασσόχρωμο καταπέτασμα του Σύμπαντος, το οποίο κρύβει τον αόρατο από τον ορατό κόσμο, και παίρνοντας μαζί Του την ελπίδα μας, την οποία φυλάσσει εκεί, είναι βέβαιος πλέον ο άνθρωπος ότι η διείσδυση στο ιερό έδαφος του Κυρίου και η εξάσκηση της “ειδικής” ιερατικής Εξουσίας, με αφέσεις και θυσίες, αποτελεί καταστρατήγηση των υπουργημάτων και του εξιλαστήριου Έργου του Ιησού Χριστού.

Και όχι μόνο, αλλά εφόσον γνωρίζει ότι η ελπίδα του φυλάσσεται στην Παρουσία του Θεού από Εκείνον, ο Οποίος υπέρ αυτής θυσιάστηκε, τούτο θα τον φέρει σε τέτοια θέση, ώστε να λησμονεί ότι είναι δημιούργημα του χρόνου, και θα υψώνεται εκεί που είναι και φυλάσσεται η ελπίδα του, για να λατρεύει, να προσκυνά και να δοξολογεί Εκείνον που τη φυλάσσει και υπέρ της οποίας τη ζωή Του θυσίασε. Αυτό είναι το ιερατικό έργο το οποίο Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, σαφώς διακηρύττει. Πώς είναι δυνατόν λοιπόν ένας τέτοιος άνθρωπος να μένει ικανοποιημένος με τις τυπικές τελετές και τις παπαδίστικες καλογεροκα-

κοδοξίες; Πώς είναι δυνατόν να δεχθεί άλλο ιερατικό έργο, όταν θα απολαμβάνει «*τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων – του μυστηρίου που ήταν κρυμμένο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν αἰώνων*» (Εφεσ.3:9), όταν θα ἔχει ἐνώπιόν του το ὕψος, το βάθος, το μήκος και το πλάτος των δώρων του Θεοῦ σε αὐτόν;

Πώς είναι δυνατόν να δεχθεί ἄλλη ἄφεση, εφόσον θα γνωρίζει ὅτι ἡ σταυρική παράκληση «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς – Πατέρα, ἄφησε σε αὐτούς*» (Λκ.23:34), ἰσχύει και γι' αὐτόν; Πώς είναι δυνατόν να δεχθεί θνητοὺς ιερεῖς, όταν γνωρίζει, ὅτι ὁ ἀπὸ τον Θεοῦ χρισμένος Ιερέας Ἰησοῦς, εἶναι αἰώνιος, και ἀκούραστος συνεχίζει το ἔργο Του; Ὅποιος ὁμως, δέχεται τα λούσα των παπᾶδων, αὐτό σημαίνει ὅτι ἀκόμα δεν γεύτηκε αὐτό το μεγαλεῖο. Συνεπώς, εἶναι μεγάλη ἀνάγκη να δώσουμε σε ὅλους να ἀντιληφθοῦν αὐτά τα μεγαλεῖα και τα ἐνδοξα Σχέδια του Θεοῦ, στα ὁποῖα, μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ καλεῖ τον ἄνθρωπο να τον τοποθετήσει. Αὐτό κάνω ἐγώ. Ποιος ἔχει το πνευματικὸ ἀνάστημα να προβάλει κατηγόρια;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 20^η

Παναγιότατε.

Δεν αμφιβάλλετε, ασφαλώς, ότι ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου, ικανοποίησε όλες τις απαιτήσεις της θείας δικαιοσύνης και συνεπώς, οι ποταμοί της Χάρης του Θεού, ελεύθερα μπορούν να ρέουν, για κάθε διψασμένη ψυχή. Το γεγονός αυτό και δυνάμει της αγαθής πρόθεσης του Θεού, να συναντήσει τον άνθρωπο με ειρήνη, μας πείθει ότι είναι απολύτως δυνατή η συνάντηση αυτή, γιατί ο θάνατος του Χριστού, έφερε σε επαφή και συμφιλίωση τη δικαίωση με τη Χάρη. *«ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν – Ἐλεος και αλήθεια συναντήθηκαν, δικαιοσύνη και ειρήνη φιλήθηκαν»* (Ψαλμ. 84:10). Ο αμαρτωλός, που έχει επίγνωση του Λόγου του Θεού, βλέπει, ότι τόσο η δικαίωσή του, όσο και η δικαιοσύνη του Θεού, στηρίζονται πάνω στο ίδιο θεμέλιο, το οποίο δεν είναι άλλο, από το τελειωμένο Έργο του Ιησού Χριστού. Επομένως, καμία αμφιβολία δεν μπορεί να έχει, ότι και γι' αυτόν ρέουν οι ποταμοί της Χάριτος του Θεού. Ιδού, πώς το διατυπώνει η Αγία Γραφή: *«οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσει διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν – ἔτσι να βασιλεύσει και η χάρη μέσω της δικαίωσης για ζωή αιώνια, μέσω του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας»* (Ρωμ.5:21).

Οι “ειδικοί ιερείς” βρίσκονται στην “αντιλογία” του Κορέ

Στον Θεό οφειλόταν μία απόλυτη ικανοποίηση της δικαιοσύνης Του. Και, εφόσον δόθηκε μέσω του Ιησού υπέρ ημών, τώρα οφείλεται στον άνθρωπο μία τέλεια Χάρη. Όταν λοιπόν ο άνθρωπος λάβει τη θέση του αμαρτωλού απέναντι στον Θεό και εξομολογηθεί σε Εκείνον, ο Θεός της Χάριτος λαβαίνει αμέσως τη θέση του Λυτρωτή, και

του χορηγεί τη Χάρη. Και όταν ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος και έχει τη Χάρη, τι του χρειαζόμαστε εμείς το ιερατείο, με τις παπαδικές και αντι-Γραφικές αφέσεις; Η θέση του δεν είναι πλέον σε χειροποίητα άγια, σε ανθρώπινα κατασκευάσματα. Η θέση του είναι εκεί, που βρίσκεται ο Λυτρωτής του, στην Παρουσία του Θεού, εκεί που κρατά το όνομά του, και φυλάσσει την ελπίδα του. Στο Πρόσωπο του Σωτήρα του βλέπει την ανομία του, την αμαρτία του και την αδικία του, τελείως καθαρισμένες. Και ως ιερέας πλησιάζει τον Θεό, και Τον λατρεύει και Τον προσκυνά. Έτσι, ο άνθρωπος είναι ιερέας του σώματος και της ψυχής του.

Να τα γνωστοποιήσουμε λοιπόν αυτά στους ανθρώπους. Να τους πούμε: «Είστε όλοι ιερείς και σας ανήκει τόσο ο “λόβος των πνευμόνων”, όσο και ο “δεξιός βραχίονας”, δηλαδή, το συναίσθημα του Χριστού και η δύναμή Του (δες Λευιτ.7:20-21).

Αγαπητέ μου. Είμαστε υποχρεωμένοι, όπως από τη θέση μας, να τα ανακοινώσουμε στους ανθρώπους, χωρίς να λάβουμε υπόψη μας την υλική και αξιωματική ζημιά που θα υποστούμε. Είναι ανάγκη να πληροφορηθούν οι άνθρωποι ότι πρέπει να φυλαχθούν από εκείνους οι οποίοι τους στερούν τα ένδοξα αυτά προνόμια.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι το ιερατείο αφήνει τους ανθρώπους να στηρίζονται πάντοτε σε σπασμένα καλάμια και να καταφεύγουν σε ραγισμένες δεξαμενές... Ας προσέξουμε! Ο Κύριος θα φέρει κρίση. Και είναι γεγονός ότι καταλογίζεται σε όλους η κρίση του Θεού. *«έστάθη ἐν ζυγῷ καὶ εὐρέθη ὑστεροῦσα – ζυγίστηκες στην πλάστιγγα και βρέθηκες ελλιπής»* (Δαν.5:27). Και αυτό είναι πραγματικότητα. Οι άνθρωποι αντάλλαξαν το Φως του Θεού, με το σκότος των ανθρώπων. Δεν γνώρισαν τη Χάρη. Βρίσκονται κάτω από το Νόμο. Και οι αίτιοι; Εμείς το ιερατείο. Είναι λυπηρό να υπάρχει μία πανένδοξη ιεροσύνη, του Υιού του Θεού, η οποία δίνει τα ίδια προνόμια και την ίδια θέση στους ανθρώπους, και όμως, να νομίζουν οι

δυστυχείς, γιατί αυτό τους διδάξαμε, ότι υπάρχει μία ορισμένη τάξη ανθρώπων ιερέων, επιφορτισμένη να τακτοποιεί τη θέση τους απέναντι στον Θεό.

Ο άνθρωπος πρέπει να γνωρίσει ότι αν πιστεύει στον ιλασμό του Χριστού, είναι ένας λυτρωμένος και ένας ιερέας. Και ως τέτοιος ζει και εργάζεται για τη δόξα του Θεού. *«Ὑμεῖς γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα... ἀνενέγκαι πνευματικᾶς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – Ἐσεῖς εἰστε γένος ἐκλεκτό, βασιλικό ἱεράτευμα... για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Α' Περ.2:9,5). Σύμφωνα με την έννοια της έκφρασης αυτής, κάθε αναγεννημένος πιστός, είναι ένας ιερέας, όπως ήταν και ο Πέτρος που το έγραψε, και ο Παῦλος που την διαβεβαίωσε: *«προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος – Ἀς προσερχόμαστε λοιπόν με παρρησία στο θρόνο της χάριτος»* (Εβρ.4:16), και ο Ιωάννης που την επικύρωσε: *«καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ – καὶ ἔκανε ἐμὰς βασιλεία, ἱερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αυτοῦ»* (Αποκ.1:6). Και αυτό δεν είναι ζήτημα ικανότητας. Είναι ζήτημα θέσης, την οποία με τη Χάρη του Θεού, κατέχουμε στον Χριστό. Ως τέτοιους τους νόμιζε και ο θεόπνευστος συγγραφέας της προς Εβραίους Επιστολής, και γι' αυτό τους καλεί να προσφέρουν *«θυσίαν αἰνέσεως»* προς τον Θεό. *«δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός – Μέσω Αυτοῦ, λοιπόν, ας προσφέρουμε θυσία αἰνέσεως διαπαντός στον Θεό, δηλαδή τον καρπὸ των χειλιῶν μας που ὁμολογοῦν το ὄνομά Του. Και μην ξεχνάτε την αγαθοεργία και την κοινωνική σας βοήθεια· γιατί σε τέτοιες θυσίες εὐαρεστεῖται ὁ Θεός»* (Εβρ. 13:15-16). Αυτή είναι η δοξασμένη θέση την οποία η Χάρη του Θεού παρέχει στον λυτρωμένο τοῦ Υἱοῦ Του. Συνε-

πώς, καθένας ο οποίος θέλει να διαχωρίσει τον εαυτό του ως “ειδικός ιερέας”, για να ενεργεί υπέρ των ομοίων του και να εξασκεί τα υπουργήματα του Ιησού, με αφέσεις και θυσίες, σφετερίζεται την Ιερατική Υπηρεσία του Χριστού, και επομένως είναι ακριβώς στη θέση της απολογία του Κορέ.

Και προχωρούμε.

Σε τι συνίστατο η αμαρτωλή αντιλογία του Κορέ; Στο ότι ήθελε να αναλάβει ένα έργο ιερατείας, το οποίο δεν του είχε χορηγήσει ο Θεός. Τον ίδιο ακριβώς χαρακτήρα φέρουμε και εμείς ως ιερατείο, αναλαμβάνοντας τα Υπουργήματα που δεν μας ανήκουν, και παίρνοντας τη θέση των λυτρωμένων, να ενεργούμε αντί εκείνων. Τα Υπουργήματα ανήκουν μόνο στον Χριστό. Και η θέση των λυτρωμένων, είναι ζήτημα ατομικό. Δεν είναι ζήτημα αντιπροσώπου ιερέα.

Την ιερατική και δοξασμένη θέση των Χριστιανών εικονίζει ο Ααρών με την οικογένειά του. Ο Ααρών, ο από τον Θεό διορισμένος Αρχιερέας, μπορούσε να λέει: «Ο Θεός μου έδωσε την ιεροσύνη». Και αν θα του ζητούνταν απόδειξη, θα μπορούσε κάλλιστα να δείξει τη ράβδο του με τους καρπούς της, μέσω της οποίας ο Θεός φανέρωσε την ιεροσύνη του· *«και έλάλησε Μωυσής τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ, και ἔδωκαν αὐτῷ πάντες οἱ ἄρχοντες αὐτῶν ράβδον, τῷ ἄρχοντι τῷ ἐνὶ ράβδον κατ' ἄρχοντα, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, δώδεκα ράβδους, και ἡ ράβδος Ἀαρὼν ἀνὰ μέσον τῶν ράβδων αὐτῶν. και ἀπέθηκε Μωυσής τὰς ράβδους ἔναντι Κυρίου ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου. και ἐγένετο τῇ ἐπαύριον και εἰσήλθε Μωυσής και Ἀαρὼν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου, και ἰδοὺ ἐβλάστησεν ἡ ράβδος Ἀαρὼν εἰς οἶκον Λευὶ και ἐξήνεγκε βλαστὸν και ἐξήνησεν ἄνθη και ἐβλάστησε κάρνα – Και μίλησε ο Μωυσής στους γιους Ἰσραήλ, και ἔδωσαν σε αὐτόν ὅλοι οἱ ἄρχοντες αὐτῶν ἀπὸ μία ράβδο, κάθε ἄρχοντας σύμφωνα με τους οἴκους των πατριῶν τους, δώδεκα ράβδους, και η ράβδος του Ααρών*

ήταν ανάμεσα στις ράβδους αυτών. Και απέθεσε ο Μωυσής τις ράβδους απέναντι στον Κύριο, στη Σκηνή του Μαρτυρίου. Και συνέβηκε πως την επαύριον, εισήλθε ο Μωυσής και ο Ααρών στη Σκηνή του Μαρτυρίου, και ιδού, βλάστησε η ράβδος του Ααρών στον οίκο Λευί και έβγαλε βλαστό και έβγαλε άνθη και βλάστησε αμύγδαλα» (Αριθ.17:21-23).

Ο Χριστιανός επίσης μπορεί να λέει: «Ο Χριστός μου έδωσε την ιερατεία. Ο Λόγος Του με πληροφορεί ότι είμαι βασιλιάς και ιερέας». Και το πιστεύω. Αν του ζητηθεί αποδείξη, κάλλιστα θα δείξει την πνευματική θυσία της υποταγής του στο θέλημα του Θεού, και τον καρπό των χειλών του, που ομολογούν το όνομα Αυτού. «δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. τῆς δὲ εὐποίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός – Μέσω Αυτού, λοιπόν, ας προσφέρουμε θυσία αινέσεως διαπαντός στον Θεό, δηλαδή τον καρπό των χειλών μας που ομολογούν το όνομά Του. Και μην ξεχνάτε την αγαθοεργία και την κοινωνική σας βοήθεια· γιατί σε τέτοιες θυσίες ευαρεστεῖται ο Θεός» (Εβρ.13:15-16).

Με αυτό το χάρισμα της ιεροσύνης βλέπει τους Χριστιανούς και ο συγγραφέας της προς Εβραίους Επιστολής, και γι' αυτό τους προτρέπει: «προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν – Ας προσερχόμαστε λοιπόν με παρρησία στο θρόνο της χάρις, για να λάβουμε έλεος και να βρούμε χάρη για βοήθεια στον κατάλληλο καιρό» (Εβρ. 4:16).

**Το φως υπάρχει,
αλλά χρειάζονται μάτια για να το δουν**

Αγαπητέ μου Γέροντα.

Η ιεροσύνη είναι το μοναδικό χάρισμα το οποίο κατέχουν όλοι οι λυτρωμένοι. Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύ-

ματος (απόστολοι, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες, διδάσκαλοι, διακονίες, θαύματα, γλώσσες, ερμηνεία γλωσσών, λόγος σοφίας, λόγος γνώσεως, πίστη, χαρίσματα ιαμάτων, «καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – Καὶ Αὐτὸς ἔδωκε ἄλλους ἀποστόλους, ἄλλους προφήτες, ἄλλους ευαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους» Εφεσ.4:11, δεσ Α' Κορ.κεφ.12), εἶναι ορισμένα, για κάθε πιστό. Αὐτός που ἔχει το χάρισμα του αποστόλου, δεν ἔχει το χάρισμα του ποιμένα, καὶ αὐτός που ἔχει το χάρισμα του διδασκάλου, δεν ἔχει το χάρισμα του ευαγγελιστή, κλπ. Ἡ ιεροσύνη ὅμως εἶναι χάρισμα που ἀνήκει σε ὅλους. Γιατί μέσω αὐτῆς ὁ Θεός δίνει τα μέσα σε ὅλα τα μέλη της Εκκλησίας, για να συνεχίζεται ἀπὸ ὅλους ἡ ζωὴ του Ἰησοῦ Χριστοῦ πάνω στη γη. Τὴν ικανότητα αὐτῆς των ιερῶν που ἦταν παλιά, τὴν ἔχουν σήμερα οἱ λυτρωμένοι. Εἶναι παράδοξο; Όχι! Το λέει ὁ Λόγος του Θεοῦ. Καὶ γι' αὐτό ἔχει κύρος. Ὅποιος ἔχει μελετήσει τὸ θέμα μόνο ἀπὸ τὸ Λόγο του Θεοῦ, ἔχει συμφωνήσει ἀπόλυτα.

Παναγιότατε! Τα λόγια της Βίβλου ἔχουν Φως. Χρειάζονται ὅμως μάτια να το δουν. Καὶ ὅποιος ἀντιληφθεῖ τὸ Φως αὐτό, βλέπει ὅτι δεν εἶναι παράδοξο, ἀλλὰ θαυμαστό!

Ἡ ιεροσύνη στον Χριστιανό, ἐπαναλαμβάνω, δεν εἶναι πνευματικὴ ικανότητα, ἀλλὰ θέση τὴν ὁποία ἔχει στον Χριστό. Γιατί ὁ Χριστιανός εὐλογεῖται με τὸν Χριστό καὶ στον Χριστό.

Για να δοξάζεται ὁ Θεός ἀπὸ ὅλα τα μέλη της Εκκλησίας Του, ἔπρεπε να δώσει σε ὅλους τὴν δοξασμένη αὐτὴ θέση. Καὶ τὴν ἔδωσε. Ἀς Τον ευχαριστήσουμε, λοιπόν.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸ ὅμως, ὅτι στὴν Ὁρθόδοξη καὶ Ρωμαιοκαθολικὴ Εκκλησία, τα μέλη ἔχουν χωριστεῖ σε δύο, κατὰ διαφορετικὸ καὶ ἐντελῶς ἀντι-Γραφικὸ τρόπο· στὴν ποιμένουςα Εκκλησία, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι ἔχει στὴν παρκαταθήκη τὴ Χάρη του Θεοῦ, καὶ στο ποῖμνιο, τὸ ὁποῖο λαβαίνει μέσω αὐτῆς τὴ Χάρη (αν τὴ λαβαίνει). Το πράγ-

μα είναι αντι-Γραφικό, αλλά και παράλογο. Είναι κάτω από την αποδοκιμασία του Θεού. Σε κανένα μέρος της Καινής Διαθήκης και της Αποστολικής Εκκλησίας δεν υπάρχει μία προνομιούχος τάξη ανθρώπων ιερέων, με την εξουσιοδότηση να έχει στη διάθεσή της τη Χάρη του Θεού, να την δίνει όπου θέλει, και να την αφαιρεί από όποιον επιθυμεί. Η τάξη αυτή, είναι τάξη αντίχριστη (αντί του Χριστού). Η τάξη αυτή θέλει τον άνθρωπο δούλο. Ο Χριστός όμως τον θέλει ελεύθερο και δοξασμένο.

Ως δούλος και ως σκλάβος πρέπει ο άνθρωπος να πλησιάζει τον ιερέα και τον Δεσπότη, και να προσκυνεί και να του ασπάζεται το χέρι, το πολλές φορές αμαρτωλότερο του αμαρτωλού. Αλλά και πάλι καλά. Οι παπάδες μας έχουν το χέρι. Ο αρχηγός της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, που έχει και προσφωνείται με όλους τους ειδωλολατρικούς τίτλους, Πάπας, έχει το πόδι. Σε αυτόν πρέπει να πέσεις και δουλοπρεπώς να προσκυνήσεις. Ποιος είναι αυτός; Ο Πάπας!!! Ο άνθρωπος της εξουσίας εκείνης που χρειάστηκαν τα όργια και τα εγκλήματα της “ιεράς εξετάσεως” και των “σταυροφοριών” για να θεμελιωθεί η εξουσία του.

Είναι ο αρχηγός της Εκκλησίας εκείνης, κάτω από τις ευλογίες της οποίας δόθηκε στο Παρίσι με κωδωνοκρουσίες του Ναού Σαιν Ζερμαίν Λ’ Ωρουά, το σύνθημα της σφαγής την “Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου”, την 24^η Αυγούστου 1572, κατά την οποία οι βάρβαροι οπαδοί του, κατάσφαξαν εκατό χιλιάδες Ευαγγελικούς Χριστιανούς. Η δε σφαγή έλαβε τεράστιες διαστάσεις, επεκτάθηκε στις πόλεις Μω, Τρουά, Ορλεάνη, Λυών, Μπορντώ, Ρουέν, κ.α. Και μόνο την 30^η Σεπτεμβρίου, ο Κάρολος εξέδωσε διαταγή να σταματήσουν οι φόνοι και οι σφαγές.

Μαύρες και σκοτεινές είναι οι σελίδες της ιστορίας για τις εγκληματικές ευλογίες... του Πάπα κατά τη νύχτα εκείνη.

Το πρώτο θύμα των άγριων οπαδών του Πάπα ήταν ο ένδοξος και ευσεβής ναύαρχος Κολινύ. Όπως οι λυσσα-

σμένοι λέοντες της ερήμου, οι σατανοκρατούμενοι οπαδοί του Πάπα, με τις ευλογίες του, επιτέθηκαν εναντίον του Κολινύ, κατά την ώρα του ύπνου του, τον οποίο έσφαξαν άγρια πάνω στο κρεβάτι του, το δε πτώμα του το έριξαν στο δρόμο από το παράθυρο. Την κεφαλή του θύματος την κράτησαν, και την κάρφωσαν σε ένα ψηλό κοντάρι. Και ο μιαρός Πάπας κάλεσε τότε το λαό να εκδηλώσει την ευγνωμοσύνη του προς τον Θεό με λαμπαδηφορίες και λιτανείες. Μπροστά από την λαμπαδηφορία-λιτανεία, ήταν η κεφαλή του ένδοξου και ευσεβή Κολινύ. Στη συνέχεια δε ο μιαρός Πάπας διέταξε να εισέλθουν στο Ναό, με τα χέρια βουτηγμένα στο αίμα και με την κεφαλή του Κολινύ πάνω σε ψηλό κοντάρι, να ψάλλουν δοξολογίες, στη δόξα της κακουργίας τους και του σατανικού τους έργου.

Την ίδια τύχη είχαν εκατοντάδες άλλοι ευσεβείς άνθρωποι από τον ειδωλολατροπιλοφορούμενο Πάπα, πολλά χρόνια πριν, μεταξύ των οποίων ήταν και ο Ιωάννης Ούσιος, Τσέχος θεολόγος, το έτος 1414.

Υπό τις ευλογίες του Πάπα συνελήφθη ο Ιωάννης Ούσιος, και αφού τον βασάνισαν για πολλούς μήνες, στο τέλος τον έκαψαν ζωντανό, μπροστά στις πύλες της Πράγας. Και κινούμενοι από σατανικό φθόνο οι άγριοι οπαδοί του Πάπα, έριξαν τη σκόνη του Ούσιου στον ποταμό Ρήνο, για να μην την μαζέψουν οι Τσέχοι πατριώτες του.

Αυτά, αγαπητέ Γέροντα και Οικουμενικέ Πατριάρχη είναι τα όργια του “αδελφού” σας Πάπα. Όργια και εγκλήματα της “ιεράς εξέτασης” και των “σταυροφοριών”, για τα οποία ντρέπεται κανείς να διαβάξει, ότι όλα αυτά, έγιναν με τις ευλογίες του αρχηγού της Εκκλησίας, Πάπα.

Σκοτεινές και μαύρες είναι οι σελίδες της ιστορίας γι’ αυτά τα σατανικά εγκλήματα και φοβερά όργια του αρχηγού της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

Είναι όμως ιερατική Εξουσία ο Πάπας. Και ο σκοπός, κατ’ αυτόν, αγιάζει τα μέσα. Ποια η διαφορά μεταξύ του ανθρώπου αυτού από τους πολιτικούς τυράννους; Η εξουσία του Ιησού Χριστού θεμελιώθηκε πάνω στην αγά-

πη. Η ιερατική, όμως, εξουσία του Πάπα θεμελιώθηκε πάνω στη νοθεία, στη βία και στο έγκλημα. Υπάρχει ομοιότητα μεταξύ της ιεροσύνης του Ιησού Χριστού και της ιεροσύνης του Πάπα; Ο Θεός δεν επέτρεψε στον βασιλιά Δαβίδ να οικοδομήσει Ναό στο όνομά Του, επειδή επί των ημερών του έγιναν πόλεμοι («καὶ ἔσθη Δαυὶδ ἐν μέσῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶπεν· ἀκούσατέ μου, ἀδελφοί μου καὶ λαός μου. ἐμοὶ ἐγένετο ἐπὶ καρδίαν οἰκοδομῆσαι οἶκον ἀναπαύσεως τῆς κιβωτοῦ διαθήκης Κυρίου καὶ στάσιν ποδῶν Κυρίου ἡμῶν, καὶ ἡτοίμασα τὰ εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἐπιτήδεια· καὶ ὁ Θεὸς εἶπεν· οὐκ οἰκοδομήσεις ἐμοὶ οἶκον τοῦ ἐπονομάσαι τὸ ὄνομά μου ἐπ’ αὐτῷ, ὅτι ἄνθρωπος πολεμιστὴς εἶ σὺ καὶ αἷμα ἐξέχεας – Καὶ στάθηκε ὁ Δαβὶδ στο μέσο της ἐκκλησίας, καὶ εἶπε: Ακούστε με, ἀδελφοί μου, καὶ λαέ μου. Ἦταν στὴν καρδιά μου νὰ οἰκοδομήσω οἶκο ἀνάπαυσης γιὰ τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης τοῦ Κυρίου καὶ ἓνα μέρος γιὰ τὰ πόδια τοῦ Κυρίου μας, καὶ ετοίμασα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν οἰκοδομὴ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶπε: Δὲν θὰ Μου οἰκοδομήσεις οἶκο γιὰ νὰ ἐπονομάσω τὸ ὄνομά Μου πάνω σὲ αὐτόν, γιὰτὶ ἄνδρας πολέμου εἶσαι ἐσύ, καὶ ἔχεις χύσει αἷμα» Α' Παραλειπομένων 28:3). Ἀλλὰ ἡ Παπικὴ-Ιερατικὴ Ἐκκλησία, πραγματοποιώντας τὰ φοβερότερα ἐγκλήματα τῶν αἰώνων, ἔχει τὸν ἀρχηγό της ὡς τὸν μοναδικό ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ γῆ, φέροντας τὸν τίτλο: “Κύριος Θεὸς ὁ Πάπας”.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 21^η

Παναγιότατε.

Την μέσω του Αρχιγραμματέα σας Αρχιμανδρίτη κ. Γαβριήλ επιστολή σας από 16/5/64 έλαβα, σε απάντηση την οποίας, σας απέστειλα ευχαρίστως το από 2/5/63 αντίγραφο της προς εσάς επιστολής μου. Επίσης σας απέστειλα δύο φωτοαντίγραφα, δείγματα της απρεπούς συμπεριφοράς της Αυλής του Πατριαρχείου της Ιεράς Πόλεως των Ιεροσολύμων, καθώς και αντίγραφο της από 18/1/64 απαντητικής προς τον Μακαριότατο Πατριάρχη Ιεροσολύμων Βενέδικτο επιστολής μου, στην οποία δεν ευαρεστήθηκε να μου απαντήσει. Αντιλαμβάνεται ασφαλώς, ότι δεν υπάρχουν δικαιολογίες, που να μπορούν να εφευρεθούν έστω και εκ των υστέρων. Αλλά η υψηλή θέση του Μακαριοτάτου Ιεροσολύμων, δυνάμει της οποίας υπερέβη και αυτή τη θέση του Θεού, δοθέντος ότι ο Θεός λέγεται «*Μακάριος*» (Α' Τιμ.6:15), όχι «*Μακαριότατος*», η υψηλή, λέω, αυτή θέση, δεν του επιτρέπει να ταπεινωθεί και να ζητήσει την επιβαλλόμενη συγγνώμη από τον ταπεινό δούλο του Θεού, Στυλιανό Χαραλαμπίκη. Λίγα περί της ανοίκειας αυτής συμπεριφοράς, έγραψα στην υπ' αριθμό 17 επιστολή μου.

Η χαμένη δραχμή

Η μέσω του Αρχιγραμματέα σας επιστολή με την οποία μου γνωρίζετε την απώλεια της δικής μου, μου ενθυμίζει, αγαπητέ Γέροντα, την παραβολή της χαμένης δραχμής· (*«τίς γυνή δραχμὰς ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει λύχνον καὶ σαροῖ τὴν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὔρῃ; καὶ εὐροῦσα συγκαλεῖ τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας λέγουσα· συγχάρητέ μοι, ὅτι εὔρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα – ποια γυναῖκα που ἔχει δέκα δραχμὲς, ἀν χάσει μία δραχμὴ, δὲν ἀνάβει λύχνο καὶ δὲν σαρώνει τὴν οἰκίαν της καὶ δὲν τη ζητᾷ ἐπιμελῶς ὡσότου τη*

βρει; Και όταν τη βρει, συγκαλεί τις φίλες και τις γειτόνισσες λέγοντας: “Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα τη δραχμή που έχασα”» Λκ.15:8-10). Κατά την αφήγηση του Ευαγγελιστή Λουκά, ήταν μία γυναίκα, η οποία είχε δέκα δραχμές, αλλά έχασε τη μία. Λυπημένη για την απώλεια της μίας δραχμής, ερεύνησε και τη βρήκε. Πώς όμως έχασε τη δραχμή; Ασφαλώς από την ανοικοκυρωσύνη της. Και αφού την έχασε, τότε γνώρισε την αξία της.

Σχολιάζοντας και παραλληλίζοντας τη χαμένη από ανοικοκυρωσύνη δραχμή, με τη χαμένη (;)... επιστολή μου, ερχόμαστε ακριβώς στη θέση της παραβολής. Κατ’ αρχή, θεωρώ αναγκαίο να σας υπενθυμίσω ότι την εν λόγω επιστολή μου, σας απέστειλα συστημένη, με την υπ’ αριθμό 18424 απόδειξη του Κεντρικού Ταχυδρομείου Πειραιώς. Συνεπώς, η επιστολή περιήλθε ασφαλώς στα χέρια σας. Αλλά και εκτός τούτου, την επιστολή δημοσίευσα στο υπ’ αριθμό 31 όργανό μου “Πνευματικοί Αντίλαλοι”, το οποίο ανελλιπώς σας αποστέλλω και έτσι έχετε λάβει γνώση του περιεχομένου. Αλλά, τέλος πάντων, απωλέστηκε η επιστολή, όπως η δραχμή της παραβολής. Πέρασε ακριβώς ένα έτος από τότε. Η συνέχιση του θέματος “ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ”, το οποίο πραγματεύομαι στο Δελτίο μου και οι αλληπάλληλες προκλήσεις μου προς εσάς, ίσως θα σας δημιούργησαν ανησυχίες. Δεν έχω όμως καμία βεβαιότητα ακόμα. Γι’ αυτό και δεν προχωρώ. Θα ήθελα όμως να τονίσω τη σημασία που δώσατε στη χαμένη (;)... επιστολή μου και έπειτα από ένα έτος ερευνήσατε το Αρχείο σας προς ανεύρεση. Ήρθατε, λοιπόν, ακριβώς στη θέση της γυναίκας τής παραβολής για τη χαμένη δραχμή.

Η Ευαγγελική αφήγηση αναφέρει, ότι ήταν δέκα συνολικά οι δραχμές της παραβολής. Με την απώλεια όμως της μίας η σειρά των δέκα δεν ήταν πλήρης, ήταν ελλιπής. Και εφόσον η χαμένη δραχμή, ήταν μία από την σειρά των δέκα, είχε ειδική αξία. Γιατί ίσως η χαμένη δραχμή να ήταν ραμμένη σε γαμήλιο κάλυμμα της κεφαλής, όπως συνήθιζαν την εποχή εκείνη, και να αποτελούσε μέρος της

προίκας. Η δραχμή λοιπόν ήταν αναντικατάστατη. Είχε ειδική αξία.

Η απουσία αυτής της χαμένης δραχμής από το γαμήλιο κάλυμμα, θα έγειρε υπόνοιες για την αρετή της νυμφευόμενης γυναίκας.

Ήταν και η επιστολή μου προς Εσάς, μία από τη σειρά εκείνων, οι οποίες κατά καιρούς διατύπωναν την ανάγκη της ύψωσης της σημαίας της Αλήθειας του Ευαγγελίου. Όχι μόνο αυτό, αλλά η επιστολή αυτή προερχόταν από πρώην κληρικό, ιερωμένο, ο οποίος αποσηματίστηκε με φλογερό ζήλο και αγάπη για την Αλήθεια του Ευαγγελίου, για να κηρύξει και να διεκδικήσει τη Δόξα της Εκκλησίας, την οποία καλύπτουν τα “παπαδικά τερτίπια”. Συνεπώς, η επιστολή μου είχε ειδική σημασία, γιατί ήταν μία από τη σειρά εκείνων, που διατύπωναν και διεκδίκησαν την ορθή τοποθέτηση της Αλήθειας του Λόγου του Θεού. Και εφόσον η επιστολή μου εκείνη ήταν γραμμένη με όλο το πνεύμα της αγάπης, πρέπει να θεωρηθεί ως ραμμένη στο γαμήλιο κάλυμμα της κεφαλής σας, δηλαδή, της ένωσής σας με τον Νυμφίο Χριστό, και συνεπώς αποτελούσε μέρος της πνευματικής σας προίκας. Λόγω δε της σχέσης μου με τους άλλους, και της προέλευσής της, η επιστολή μου ήταν αναντικατάστατη. Είχε ειδική αξία. Η απουσία της όμως από το γαμήλιο κάλυμμα της αγάπης του Χριστού, εγείρει υπόνοιες για την αγάπη σας, αλλά και για όσα αναλάβατε να προστατεύσετε και να διαφυλάξετε.

Ίσως επίσης η εν λόγω σειρά των δέκα δραχμών της παραβολής να ήταν οικογενειακό κειμήλιο και η χαμένη δραχμή θα ήταν ειδικά πολύτιμη και κάθε μία από αυτές θα ήταν ειδικής αξίας.

Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο και η επιστολή μου εκείνη, λόγω της έκθεσής της και της βάσης της στο Λόγο του Θεού, ήταν για εσάς ένα οικογενειακό κειμήλιο και επομένως ήταν ειδικά πολύτιμη και είχε ειδική αξία. Ως γνωστό, το οικογενειακό για όλους μας κειμήλιο, είναι ο Καρπός του Πνεύματος στον οποίο πρωτεύουσα θέση έχει η

αγάπη: «*ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*» (Γαλ.5:22-23).

Η σειρά των αρετών του κειμηλίου τούτου, εννέα τον αριθμό και ένας ο άνθρωπος που την έχει δέκα, είναι ειδικά πολύτιμη. Και λόγω της θέσης της με τις άλλες, κάθε μία είναι αναντικατάστατη.

Πού είναι όμως η εκδήλωση των αρετών αυτών του Καρπού του Πνεύματος, όταν στη φωνή του “βοώντος” την Αλήθεια δεν δίνεται σημασία;

Ίσως, κάποιος να είχε εμπιστευτεί στη γυναίκα αυτή τις δέκα δραχμές. Και ήταν υπεύθυνη για όλες.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία εμπιστεύτηκε και σε εσάς τους κανόνες και τα Δόγματά της, να τα διαφυλάξετε. Και είστε υπεύθυνος για όλα. Τι κάνατε όμως για να προστατέψετε την Εκκλησία από τα ξένα και παράξενα στοιχεία τα οποία εισχώρησαν μέσω των αιώνων και από τη δήθεν θαυματουργική δύναμη των εικόνων, την οποία όπως αναφέρω στην εν λόγω επιστολή μου, από 2/5/63, ιστορικοί και θεολόγοι ονομάζουν “ειδωλολατρία”, ο δε πεφωτισμένος από το Λόγο του Θεού Οικουμενικός Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, ονομάζει την εν γένει προσκύνηση των εικόνων “ολέθρια πλάνη;”

Τέλος πάντων, βρέθηκε η χαμένη (;)... επιστολή μου. Μήπως όμως χαρήκατε, όπως η γυναίκα της παραβολής για τις αλλεπάλληλες προς εσάς επιστολές μου, τις οποίες ανελλιπώς και κάθε μήνα σας αποστέλλω; Δεν πιστεύω!

Η “ειδική ιεροσύνη” αποστέρησε προνόμια στους Χριστιανούς

Αγαπητέ μου αδελφέ, «Στώμεν καλώς». Όπως τη χαμένη δραχμή και τη χαμένη επιστολή μου, κατά τον ίδιο τρόπο μάς βρήκε ο Θεός με τον Απεσταλμένο Του Ιησού Χριστό, μέσω του Οποίου μάς έδωσε την άφεση των αμαρτιών μας και χωρίς καμία απολύτως μεσολάβηση άλλου ιερέα ανθρώπου, μας έδωσε το Πνεύμα Του, μας έκα-

νε Ναό δικό Του («Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; – Δεν ξέρετε ὅτι ναὸς Θεοῦ εἰστε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας;» Α' Κορ.3:16), μας κατέστησε ιερεῖς καὶ βασιλεῖς, γιὰ νὰ ιερατεύουμε στὸ Ναό αὐτό, τὸ σῶμα μας καὶ τὴν ψυχὴ μας, καὶ νὰ συμβασιλεύσουμε με τὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι παράδοξο; Ὁχι! Εἶναι θαυμαστό! Δοξάζουμε καὶ μεγαλύνουμε τὸ Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Πατέρα μας Θεοῦ γιὰ τὰ ἐνδοξα σχέδιά Του καὶ γιὰ τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα δίνει στὸν πεσμένο ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος που ἔχει αὐτὴ τὴν ἐπίγνωση στὴ ζωὴ του, γνωρίζει τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά της ιεροσύνης τοῦ ἀπέναντι στὸν Θεό. Γνωρίζει ὅτι ἦταν μία χαμένη δραχμὴ καὶ μία χαμένη ἐπιστολή, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἀναζήτησε καὶ τὸν βρῆκε, με τὸν Αλεσταλμένο Του Ἰησοῦ Χριστό, καὶ τὸν ἔκανε “ἐπιστολὴ γνωστὴ καὶ διαβασμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους”. Αὐτὸς ἦρθε στὸν κόσμον με ἓνα μοναδικὸ ιδεώδες καὶ ἰδανικό: «ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός – Γιατί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένο» (Λκ. 19:10). Τὸ βρῆκε λοιπὸν καὶ ὡς ὁ μοναδικὸς Ἀρχιερέας, θύτης καὶ θύμα, τὸ ἔσωσε. Τὸ σωσμένο λοιπὸν αὐτὸ πρόβατο, τὸ ἄφησε πάλι σὲ ἄλλους ιερεῖς, νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴ θυσία Του καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸ σώσουν; Ὁχι, ἀσφαλῶς. Αὐτὸς ὁ Μέγας Λυτρωτὴς που τὸ ἔσωσε, τοῦ ἔδωσε καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ φτάνει μέχρι τὴν παρουσία Του, ὡς ιερέας, «ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας – γιὰ νὰ προσφέρετε πνευματικὰς θυσίας» (Α' Πέτρ.2:5), καὶ «ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν – γιὰ νὰ λάβουμε ἔλεος καὶ νὰ βροῦμε χάρη γιὰ βοήθεια στὸν κατάλληλον καιρό» (Εβρ.4:16), χωρὶς νὰ ἔχει τὴν ἀνάγκη μεσολάβησης “ειδικῶν ιερῶν”.

Καὶ τὰ μέσα αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ μέσα τῆς ιεροσύνης. Εἶναι ιερέας ὁ λυτρωμένος ἄνθρωπος! Καὶ μπορεῖ νὰ ζεῖ καὶ νὰ ἐνεργεῖ, νὰ πράττει καὶ νὰ συμπεριφέρεται ὡς ιερέας καὶ ὡς Ναὸς στὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος λειτουργεῖ. Ἡ

επίγνωση αυτής της ιεροσύνης αφυπνίζει στην καρδιά του λυτρωμένου ανθρώπου ζωηρά τα αισθήματα της ευγνωμοσύνης προς τον Λυτρωτή του, ο Οποίος, όχι μόνο τον βρήκε, αλλά και τον έσωσε. Όχι μόνο του έδωσε τα μέσα να φτάσει μέχρι την Παρουσία Του, χωρίς τη μεσολάβηση άλλου προσώπου, αλλά στο Πρόσωπο Εκείνου να έχει τη βεβαιότητα, ο λυτρωμένος, ότι μένει και παραβρίσκεται στην Παρουσία του Θεού, σύμφωνα με το χαρακτήρα και τις απαιτήσεις της υψηλής και άγιας αυτής θέσης της ιεροσύνης του. Όλα αυτά πείθουν τον μελετητή του Λόγου του Θεού, ότι δεν πρέπει ποτέ να επηρεάζεται από καμία άλλη τάξη ή διάταξη, τελετή ή μυσταγωγία, όσο ωραία και σεβαστή και αν φαίνεται, και όσο και αν έχει υποστηριχτεί από χιλιάδες ανθρώπους. Γιατί, εφόσον δεν θα έχει ως βάση το Λόγο του Θεού και μόνο αυτόν, θα αποτελεί μία πλάνη και μία παγίδα ολέθρου, μία καταστροφή και ένα βάραθρο Καιάδα, έναν τάφο και έναν πυρακτωμένο πυρσό. Συνεπώς, δεν υπάρχει “ειδική ιεροσύνη”, αλλά γενική. Αυτή είναι η ΑΛΗΘΕΙΑ. Όποιος έχει καρδιά ειλικρινής πίστης την δέχεται, αλλά όποιος έχει στομάχι συμφέροντος την απορρίπτει.

Η “Ειδική Ιεροσύνη” είναι μία άγνωστη περιοχή στη Χριστιανική Οικονομία και αντίθετη με το πνεύμα και τις αρχές της.

Αν ήταν απαραίτητη η “ειδική ιεροσύνη” θα έκανε σοβαρότατο λόγο η Αγία Γραφή. Δεν λέει όμως απολύτως τίποτε, όπως σαφώς έχω επιδειξει στις προηγούμενες επιστολές μου.

Και αν ήταν απαραίτητη, αυτό θα σήμαινε ασφαλώς ότι η σωτηρία, η απολύτρωση, δεν είναι ένα τετελεσμένο γεγονός. Η Αγία Γραφή όμως στεντόρεια διακηρύττει ότι η απολύτρωση είναι τετελεσμένο γεγονός, και δεν έχουμε πλέον ανάγκη άλλων ιερών να επαναλαμβάνουν τις θυσίες, τις λειτουργίες και τις προσφορές. Γιατί: *Ερχόμενος «ο Χριστός δὲ παραγενόμενος ἄρχιερέως τῶν μελλόντων ἀγαθῶν... τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκές τοὺς ἁγιαζομένους –*

ο Χριστός ως Αρχιερέας των μελλοντικών αγαθών... έχει τελειοποιήσει για πάντα αυτούς που αγιάζονται» (Εβρ. 9:11-12, 10:14). Η πληροφορία αυτή αποκαθιστά πλήρως το θέμα της γενικής ιεροσύνης προς όλους και απορρίπτει την “ειδική” ως ασύστατη και αντι-Γραφική. Είναι πολύ λυπηρό το σύστημα της “ειδικής ιεροσύνης”, γιατί αποστέρησε από τα τέκνα του Θεού τα προνόμια τους, τα τοποθέτησε σε απόσταση από τον Θεό, υπό κατάσταση δουλείας, υπό σαρκικό πνεύμα. Έτσι λοιπόν έμαθαν οι άνθρωποι να εγκαθιστούν έναν όμοιό τους ιερέα, για να πλησιάζει αυτός, αντί για εκείνους, τον Θεό, να μεσιτεύει και να ιερουργεί, να προσφέρει θυσίες και να αφαιρεί αμαρτίες. Και με τον τρόπο αυτό, μπολιάζονται τα Χριστιανικά κλαδιά, από το νεκρό Ιουδαϊκό κορμό.

Πώς θα μπορεί ο άνθρωπος να δείχνει την ευγνωμοσύνη του προς τον Χριστό, ο Οποίος τον εξαγόρασε με το Αίμα Του, όταν δεν Τον λατρεύσει, ως ιερέας, και όταν δεν αισθάνεται ότι είναι ιερέας;

Η πνευματική λατρεία, την οποία θέλει ο Θεός να Του προσφέρουμε ως ιερείς, είναι κατάφορτη από ευλογίες. Όμως, η παπαδική ιεροσύνη εμποδίζει τις ευλογίες αυτές, γιατί δεν αφήνει τον άνθρωπο να χρησιμοποιήσει τον Θεό στη ζωή του. Για το λόγο ακριβώς αυτόν, ο άνθρωπος ο οποίος είναι υπό την σκέπη και εξουσία της παπαδικής ιεροσύνης, δεν ζει ως ευγνώμων στον Λυτρωτή του. Τον επικαλείται μόνο στην ανάγκη του. Δεν Τον λατρεύει με την «λογικὴν λατρείαν» (Ρωμ.12:1) της υποδειξεώς Του. Δεν γνωρίζει ότι ο Χριστός τον έσωσε για να Τον υπηρετεί και να γίνει “συνεργός” Του. Δεν γνωρίζει την αποστολή του ως Χριστιανός, «*Υμεῖς γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν, ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φωτός – Εσεῖς εἰστε γένος ἐκλεκτό, βασιλικὸ ἱερατεῖο, ἔθνος ἅγιο, λαὸς για ιδιοκτησία του Θεοῦ, για να εξαγγείλετε τις ἀρετὲς Εκείνου που σας κάλεσε ἀπὸ*

το σκότος στο θαυμαστό Του φως» (Α' Πετρ.2:9), αλλά μόνο ως ανθρώπου ζώου. “Ας φάμε και ας πιούμε, γιατί αύριο θα πεθάνουμε”. Δεν γνωρίζει ότι ο Χριστός έχυσε το Αίμα Του γι' αυτόν, για να τον έχει τελείως δικό Του. Δεν γνωρίζει ότι η κεφαλή του πρέπει να σκέφτεται Εκείνον, που γι' αυτόν φόρεσε στη δική Του κεφαλή αγκάθινο στεφάνι. Δεν γνωρίζει ότι τα χέρια του πρέπει να δουλεύουν για Εκείνον, που γι' αυτόν δέχτηκε να καρφωθούν τα δικά Του χέρια πάνω στο Σταυρό. Δεν γνωρίζει ότι τα πόδια του πρέπει να βαδίζουν πάνω στα ίχνη του Χριστού (*«εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ – Γιατί σ' αυτό κληθήκατε, επειδή και ο Χριστὸς ἔπαθε για χάρη σας, αφήνοντας πίσω Του ὑπόδειγμα σ' εσάς, για να ακολουθήσετε πάνω στα ἵχνη Αὐτοῦ»* Α' Πετρ.2:21), να τρέχουν *«κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ – με σκοπὸ το βραβεῖο της ἄνω κλήσης του Θεοῦ στον Χριστὸ Ἰησοῦ»* (Φιλίπ.3:14), να βαδίζουν και να εκτελούν τις εντολές Εκείνου, που γι' αυτόν τρυπήθηκαν τα πόδια Του στο Σταυρό. Δεν γνωρίζει ότι το σώμα του είναι *«ναὸς Θεοῦ – ναὸς του Θεοῦ»* (Α' Κορ.3:16), και ὅτι αυτός και μόνο μπορεί να ιερουργεῖ ως ιερέας στο σώμα του και την ψυχὴ του.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 22^η

Παναγιότατε.

Στην προηγούμενη επιστολή μου, μεταξύ των άλλων, και προς το τέλος, τόνισα ορισμένα σημεία, τα οποία πρέπει να γνωρίζει, καθένας που φέρει το όνομα του Χριστιανού, ως οπαδός του Ιησούς Χριστού, και τα οποία δυστυχώς αγνοούνται από τους Ορθοδόξους. Τι γνωρίζουν λοιπόν; Ότι για όλα αυτά φροντίζει ο παπάς. Αυτός με την “ιεροσύνη” του, την οποία χρησιμοποιεί κατά τελείως μαγικό τρόπο, θα τον εξιλεώσει ενώπιον του Θεού.

Οι όροι της σωτηρίας, θα απαντήσετε ίσως, “μετάνοια και πίστη”, είναι σαφείς στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Σύμφωνοι! Οι όροι αυτοί φανερώνουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί με τη μετάνοια και την πίστη, δίχως τη μεσολάβηση ιερών. Οι ιερείς, λοιπόν, τι θέση έχουν;

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός, ότι η “ειδική ιεροσύνη” πλήττει τα θεμέλια του Χριστιανισμού και ασφαλώς θα επισύρει τις φοβερότερες κρίσεις του Ζωντανού Θεού.

Η “ειδική ιεροσύνη” εμποδίζει τη χρησιμοποίηση του Θεού από τον άνθρωπο

Επανερχομαι στο σημείο, ότι όπου υπάρχει η “παπαδική ιεροσύνη”, οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν να χρησιμοποιούν τον Θεό στη ζωή τους, και γι’ αυτό βρίσκονται σε στασιμότητα και δυστυχία.

Το γεγονός αυτό μου θυμίζει την παπαδοκρατούμενη χώρα του Μεξικού. Η χώρα αυτή συνορεύει με την πλουσιότατη περιοχή της Καλιφόρνιας. Το Μεξικό όμως έχει τέτοια φτώχεια, που είναι δύσκολο να περιγραφεί. Συνέπρεσε να επισκεφτώ και τις δύο χώρες, Καλιφόρνια και Μεξικό και έχω ιδίαν αντίληψη των πραγμάτων. Οι δύο αυτές χώρες διαφέρουν, όσο διαφέρει ο Ήλιος από το σκοτάδι. Και αυτό δεν είναι υπερβολή. Είναι αφάνταστη η

φτώχεια που μαστίζει τη χώρα του Μεξικού. Βλέποντας τη θλιβερή κατάσταση του Μεξικού, σκέφτηκα: Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν φτωχοί, υπάρχουν μόνο πλούσιοι. Ο κακός και εκεί πιθανόν να οφείλεται στο ότι οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν να χρησιμοποιούν τον Θεό στη ζωή τους, και συνεπώς ο Θεός δεν έχει λάβει θέση. Γιατί, άραγε; Γιατί και εκεί υπάρχει ο παπάς με την ιεροσύνη του, μέσω της οποίας και κατά τέλειο μαγικό τρόπο τελεί τις μαγικές του πράξεις για τις ανάγκες των δύστυχων ανθρώπων και δεν αφήνει τον άνθρωπο να χρησιμοποιεί τον Θεό στη ζωή του, ο δε Θεός δεν έχει λάβει θέση, γιατί οι ιερείς Τον εμποδίζουν.

Από τον Θεό όμως τι ειπώθηκε: *«ἐὰν ἐντραπῇ ὁ λαός μου ἐφ’ οὗς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ’ αὐτούς, καὶ προσεύξωνται καὶ ζητήσωσι τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἀποστρέψωσιν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ ἐγὼ εἰσακούσομαι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἴλεως ἔσομαι ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν καὶ ἰάσομαι τὴν γῆν αὐτῶν – αν μετανοήσῃ ο λαός Μου, πάνω στους οποίους ονομάστηκε το ὄνομά Μου, και προσευχηθούν και εκζητήσουν το πρόσωπό Μου και επιστρέψουν από τις οδούς τους τις πονηρές, τότε Εγώ θα εισακούσω από τον ουρανό και θα εἶμαι ελεήμονας στις αμαρτίες τους και θα θεραπεύσω τη γη τους»* (Β' Παραλειπομένων 7:14).

Επιχειρούν όμως ένα άλλο έργο οι “ιερείς”. Συγκεντρώνουν το χρυσό από τους φτωχούς και τον στέλνουν στη Ρώμη για να κάνει ο ειδωλολατροτιτλοφορούμενος Πάπας τα κοσμήματα, που του χρειάζονται στα ενδύματά του και για να είναι “επ’ έξω κούκλα κι από μέσα πανούκλα”. Επαναστάτησε η ψυχή μου όταν αντίκρισα τους πλούσιους ναούς και τους υποκριτές ιερείς με την επιτηδευμένη ντροπαλότητα και σεμνοτυφία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο και την αθλιότητα κατάσταση του ποιμνίου τους. Οι άνθρωποι άπλυτοι, κακομοίρηδες, τα δε σπίτια τους είναι κατά πολύ χειρότερα και από τα χειρότερα κοτέτσια της Ελλάδος, αν και η χώρα μας θεωρείται πολύ φτωχή. Δη-

λαδή, ούτε πολιτισμό δεν μπορούν να μεταδώσουν οι παπάδες από την παποκρατούμενη Ρώμη. Μα μήπως δεν παρατηρείται αυτό και στην Ελλάδα; “Παπάδες και εκεί, παπάδες και εδώ”.

Είναι γεγονός λοιπόν, ότι οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν να χρησιμοποιούν τον Θεό στη ζωή τους, γιατί δεν τους αφήνει ο ιερέας.

Ο Χριστιανός είναι άνθρωπος πολιτισμένος, σοβαρός, σοφός στους τρόπους συμπεριφοράς και καθαρός, “νοικοκύρης”. Ο Χριστιανός που γνωρίζει το Λόγο του Θεού, έχει μάθει από εκεί και πολιτισμό και σοβαρότητα και σοφία και τρόπους καλής συμπεριφοράς και καθαριότητα. Όχι όπως συμβαίνει στο Άγιο Όρος, όπου οι “απόστολοι του σκότους”, οι καλόγεροι, έχουν τη ρυπαρότητα ως αγιαστικό στοιχείο και την ονομάζουν “αγία λίγδα”.

Σοβαρό επίσης παράδειγμα, αγαπητέ Γέροντα, αποτελούν και οι χώρες εκείνες, που βρίσκονται υπό την πνευματική σας ιερατική κηδεμονία και οι οποίες απορροφήθηκαν από το τέρας του υλισμού και του μασονισμού. Δεν σας απασχόλησε ποτέ το θέμα αυτό; Η απάντηση είναι, ότι η παπαδική “ιεροσύνη” δεν αφήνει τον άνθρωπο να χρησιμοποιεί τον Θεό στη ζωή του. Και ο άνθρωπος δεν γνωρίζει πράγματι να Τον χρησιμοποιεί και γι’ αυτό ο Θεός δεν έλαβε θέση στη ζωή του ανθρώπου. Κατευθύνεται από τις εμπνεύσεις αυτού που αντιπράττει στο θέλημα του Θεού, τον Σατανά.

Γιατί δεν κατόρθωσε η παπαδική “ιεροσύνη”, η οποία, κατά την Ορθόδοξη Δογματική άποψη, έχει στη διάθεσή της τη Χάρη, τα Μυστήρια και την Εξουσία του Θεού, να συγκρατήσει τους πιστούς της από το αβυσσαλέο χάσμα και τη λαβυρινθοδαιδαλώδη κατάσταση στην οποία έπεσαν; Μήπως, Παναγιότατε, δεν έχετε τίποτε απ’ όλα αυτά, αλλά μόνο καταστρατηγείτε τα Ιερά Υπουργήματα, που ανήκουν μόνο στον Υιό του Θεού; Όλα αυτά με κάνουν να δεχτώ και να δικαιολογήσω τον Μητροπολίτη Κρήτης, κ. Τιμόθεο Παπουτσάκη, ο οποίος δημοσίευσε την 11/5/64

στην εφημερίδα “Έθνος” ένα αποκαλυπτικό άρθρο της κατάστασης του Ορθοδόξου κλήρου, στο οποίο μεταξύ άλλων γράφει ότι «ποιμαίνετε τον αέρα». Διαφωνείται;

Έχει απόλυτο δίκαιο ο ανωτέρω Μητροπολίτης να αναφέρει ότι ποιμαίνετε τον αέρα, γιατί η Εκκλησία έχασε την Αποστολικότητά της και ακολουθεί μία Καλογεροκακοδοξία. Έχασε τελείως την Αποστολική γραμμή και ακολουθεί ό,τι οι αιώνες επισώρευσαν στη ζωή της. Το ιερατείο δεν εμπνέεται από ανώτερα ιδανικά και υψηλά ιδεώδη. Εμπνέεται από ένα μισαλλόδοξο και σατανικό φανατικό πνεύμα. Ως παράδειγμα, σας λέω τα ακόλουθα:

Συνέλεσε κατά την περιοδεία μου στην Καλιφόρνια και στο Μεξικό, καθώς και στην Αριζόνα των Η.Π.Α. να γνωρίσω στο Σαν Μπερναντίνο Καλιφόρνιας τον Ορθόδοξο ιερέα κ. Λ. Πάτση. Η πρώτη εικόνα με βοήθησε να τον χαρακτηρίσω αμέσως. Καπνίζοντας ένα τεράστιο πούρο, έδινε την εικόνα του κοσμικού ανθρώπου, χωρίς καμία πνευματικότητα. Τον παρακάλεσα να μου δανείσει για λίγο τη γραφομηχανή του. Στην αρχή δεν είχε αντίρρηση. Είχε όμως μια παράλογη απαίτηση. «Θα σας δώσω τη γραφομηχανή, αλλά θα μου πείτε τι θα γράψετε», μου λέει. Στη διαμαρτυρία μου ότι αυτό λέγεται λογοκρισία και μάλιστα από ανθρώπους και προς ανθρώπους, που καθόλου δεν αρμόζει, μου απάντησε: «Μα πρέπει να ξέρω τι θα γράψετε, γιατί εσείς ίσως θα θέλατε να κάνετε προσηλυτισμό στην πατρίδα, και έχω εντολή από την Αρχιεπισκοπή να μην κάνω καμία ευκολία στους Προτεστάντες». (Με συνόδευε ένας γνωστός του, Ευαγγελικός).

Τον ρώτησα αν γνωρίζει αν σε φιλελεύθερες χώρες και πολιτισμένες θεωρείται αδίκημα ο προσηλυτισμός και τι εννοεί με τη λέξη. Θεώρησε την ερώτησή μου “φιλοσοφία” και στην απάντησή μου ότι δεν είναι φιλοσοφία το να γνωρίζει κάποιος τη σημασία λέξεως, την οποία χρησιμοποιεί υποστηρίζοντας τις απόψεις του, ντράπηκε ο φίλος μας, άλλαξε χρώμα σαν τον χαμαιλέοντα και συνέχισε την τυρπώληση του πούρου του.

Και άλλο περιστατικό από την περιοδεία μου, για την ιστορία:

Μετά από λίγες ημέρες δέχθηκα δολοφονική απόπειρα κατά της ζωής μου, αλλά ο Κύριος με φύλαξε. Δεν ανακαλύφθηκαν οι δράστες ή ο δράστης. Έμειναν άγνωστοι και η υπόθεση παραπέμφθηκε για την ημέρα της κρίσεως από τον Παντοδύναμο Θεό. Είθε ο Κύριος να συγχωρήσει τον δράστη.

Ήθελα να σας ρωτήσω, Παναγιότατε: Η εντολή αυτή του Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Ιακώβου προς τους ιερείς του, να μην κάνουν ευκολίες στους Ευαγγελικούς, είναι πολιτισμένη, Χριστιανική, είναι εντολή που πηγάζει από το πνεύμα του Ευαγγελίου, ή από ένα σατανικό πνεύμα φατριασμού και μισαλλοδοξίας; Αυτός δεν απολαμβάνει ευκολίες από τους Προτεστάντες, επισωρεύοντας πλούτο πάνω σε πλούτο στη χώρα τους; Μήπως οι Προτεσταντικές Εκκλησίες δεν έχτισαν τετρακόσες Ορθόδοξες Εκκλησίες στην Ελλάδα, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο; Μήπως οι Ορθόδοξοι ιερείς δεν ντύθηκαν με ράσα, προερχόμενα από εισφορές των Προτεσταντικών Εκκλησιών μετά τη μεγάλη δυστυχία του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου; Μήπως οι Προτεσταντικές Εκκλησίες δεν έστειλαν πολλούς τόνους τροφίμων και ρουχισμού στην Ορθόδοξη Εκκλησία; Από αυτά ο αναγνώστης μπορεί να βαθμολογήσει τη συμπεριφορά των Ορθοδόξων και των Ευαγγελικών.

Υπενθυμίζω όμως στον Αρχιεπίσκοπο Αμερικής κ. Ιάκωβο, ότι για τον Προτεστάντη ιεροκήρυκα κ. Μπίλλυ Γκράχαμ, είπε: «Είθε το τέκνο αυτό του Θεού, να ευαγγέλιζε και την Ελλάδα».

Παρακολουθώντας τα λόγια και τη συμπεριφορά του ως άνω Αρχιεπισκόπου, σε τι συμπεράσματα θα καταλήξουμε; Ότι δεν γνωρίζει, ούτε τι λέει, ούτε τι κάνει. Φάσκει και αντιφάσκει, ζει και βρίσκεται σε ένα αβυσσαλέο χάσμα αντιλήψεων. Και επομένως, άβυσσος υπηρετεί άβυσσο.

Θα πρέπει να γνωρίζει ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Ιάκωβος, ότι ο Μασονισμός στον οποίο ανήκει, δεν του δίνει καλό και ευγενικό πνεύμα.

Είναι λοιπόν φανερό, ότι το ιερατείο στερείται πνευματικότητας και οφθαλμού που να βλέπει σε ευρείς ορίζοντες.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός, ότι το ιερατείο είναι υπό τη δοκιμασία του Θεού, και γι' αυτό έχασε κάθε πνευματικό προσανατολισμό και ευθυγραμμίστηκε με τον κόσμο της αμαρτίας και της φθοράς. Αλίμονο, αν η συγχώρεση του αμαρτωλού εξαρτιόταν από ένα τέτοιο ιερατείο. Θα ήταν όλοι χαμένοι, όπως χαμένοι είναι και οι ιερείς. Ας είναι όμως ευλογητός ο Θεός, γιατί Εκείνος που "θέλει να μάθει για τη διδασχή του Χριστού" πληροφορείται ότι στο Πρόσωπο Εκείνου, έχει μία τέλεια θυσία, η οποία ήταν απαραίτητη γι' αυτόν, και έναν τέλειο Ιερέα, ο Οποίος του μεταδίδει την αξία και την τιμή του δικού Του Προσώπου, εάν απορρίψει κάθε άλλο μέσο και δεχτεί μόνο Εκείνον, ως μοναδικό Ιερέα και Λυτρωτή. Μέσω του Αίματός Του πλησιάζει τον Θεό, ο Οποίος *«πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν – πάντοτε ζει για να μεσιτεύει ὑπὲρ αὐτῶν»* (Εβρ.7:25). Εάν η θέση του αμαρτωλού εξαρτιόταν από τους ιερείς, τότε η μεσιτεία του Χριστού δεν θα είχε καμία αξία και το ιερατικό στο ουράνιο αγιαστήριο έργο Του, δεν θα ήταν απαραίτητο.

Από όλο το θεολογικό σύστημα της Ορθόδοξης και Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας βλέπουμε, ότι οι Εκκλησίες αυτές δεν κατανόησαν το Έργο του Χριστού πάνω στο Σταυρό και την ιερατική υπηρεσία Του μετά την ανάσταση και την ανάληψή Του στους ουρανούς· δεν κατανόησαν τη θέση Του και την ιεουργία Του στην Παρουσία του Θεού. Εξετάζοντας χωρισμένα, βεβαίως, τα συστήματα των ανωτέρω Εκκλησιών, βλέπουμε φάσεις και αντιφάσεις, αβεβαιότητα, θαλασσοποίηση, ανεπιστημονικότητα και σωρεία ανακριβειών.

ΤΡΟΠΑΡΙΟ

Ἦχος Βαρύς

Παρεγνώρισαν το Ἔργον της θυσίας Σου, Κύριε,
και ἔλαβον την θέσιν της Ιεροσύνης Σου, Σώτερ μου.
Παρανόμως ασκούντες τα Σα Ιερατικά Υπουργήματα
δια τα οποία Συ θάνατον υπέμεινας.
Παράσχου τον Φωτισμόν Σου, Ζωοδότα Φιλάνθρωπε.

* * * * *

Δυστυχία και ἀγνοία κυριεύουν το πλάσμα Σου, μη γνωρίζοντας τη θέση την οποία ἔχει πλησίον Σου· θέση λυτρωμένου, θέση σωσμένου, δίκαιου και αγίου, στο Πρόσωπό Σου, Κύριε. Γι' αυτήν ικετεύεις, γι' αυτή και πρεσβεύεις στον Πατέρα τον Δίκαιο.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 23^η

Παναγιώτατε.

Είμαι βέβαιος, ότι ενδόμυχα δικαιολογήσατε απολύτως την παρατήρησή μου, ότι στη θεολογία της Ορθοδόξου και Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, υπάρχουν φάσεις και αντιφάσεις, αβεβαιότητα, “θαλασσοποίηση”, ανεπιστημονικότητα και σωρεία ανακριβειών. Εν πάση περιπτώσει, για τους αναγνώστες μου, φέρω ως παράδειγμα τον Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Αθηνών κ. Π. Τρεμπέλα. Ο κ. Τρεμπέλας, ενώ γράφει τόσο ορθά και τοποθετεί το θέμα της γενικής ιεροσύνης, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, για όλους τους Χριστιανούς στο βιβλίο του “Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”, εντούτοις, κάνει σοβαρό λόγο και για την “ειδική” ιεροσύνη στους κληρικούς. Στο βιβλίο του αυτό και στη σελίδα 52, γράφει: «Ότι βεβαίως το ιερατείο στην Εκκλησία έχει ειδικό χάρισμα μεταδιδόμενο μέσω του Μυστηρίου της ιεροσύνης, κανείς που έχει ορθά την πίστη δεν θα μπορούσε να το αρνηθεί». Και για να υποστηρίξει την εσφαλμένη αυτή άποψή του, και κατηγορώντας τους Διαμαρτυρόμενους, ότι δέχονται μόνο τη γενική ιεροσύνη, γράφει επίσης στο ίδιο το βιβλίο, και στη σελίδα 38, τα εξής: «Η Ορθόδοξη αντίληψη βασισμένη στη ρητή διακήρυξη του Παύλου ότι ο Χριστός *“έδωκε τούς μὲν ἀποστόλους... τούς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – έδωσε άλλους ἀποστόλους... άλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους”* (Εφεσ. 4:11)», υποστηρίζει και «για το ιερατείο στην Εκκλησία, ότι υπάρχει αυτό εγκαθιδρυμένο στην Εκκλησία θεόθεν».

Θα χρειαζόταν όμως μεγάλη δόση μωρίας για να δεχτεί ο γνώστης της Αγίας Γραφής την αντι-Βιβλική, ανιστόρητη, αβάσιμη και ανακριβέστατη άποψη του κ. Τρεμπέλα, Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών, εφόσον αποδεικνύεται ότι δεν μπορεί να αντιληφθεί τη σαφήνεια του εδαφίου, το οποίο επικαλείται. Επαναλαμβάνω το εδάφιο: «*καὶ αὐτός έδωκε τούς μὲν ἀποστόλους, τούς δὲ προφήτας,*

τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – *Και Αυτός ἔδωσε ἄλλους αποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους ευαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες και διδασκάλους*». Πού, ο κ. Τρεμπέλας, βλέπει τον ιερέα; Εδώ ἔχουμε τον κατάλογο των ταλαντούχων εργατῶν–υπηρετῶν της Εκκλησίας, οι οποίοι εργάζονται για τον καταρτισμό και την τελειοποίηση των πιστῶν–αγίων. Δεν ὑπάρχει ὁμως κανένας ιερέας.

Προηγουμένως ο απ. Παῦλος εἶπε ὅτι ο Χριστός ἀναλήφτηκε στους ουρανοὺ και ἔδωσε δῶρα και χαρίσματα στους ανθρώπους (*«ἀναβάς εἰς ὕψος... καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις – Ὅταν ἀνέβηκε ψηλά... και ἔδωσε δῶρα στους ανθρώπους»* Εφεσ.4:8). Και στη συνέχεια ἔρχεται να ἀπαριθμήσει τα πρόσωπα ἐκεῖνα, τα ὁποῖα τοποθέτησε ο Ἰδρυτής της Εκκλησίας Ἰησοῦς με εἰδικὰ χαρίσματα στο Σῶμα της Εκκλησίας, για τον καταρτισμό και την ἀνάπτυξη του Σώματος τούτου (*«καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφῆτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ – Και Αυτός ἔδωσε ἄλλους ἀποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους ευαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες και διδασκάλους, για τον καταρτισμὸ των ἁγίων, σε ἔργο διακονίας, στην οἰκοδομὴ του σώματος του Χριστοῦ· μέχρι να καταλήξουμε ὅλοι στην ἐνότητα της πίστεως και της ἐπίγνωσης του Υἱοῦ του Θεοῦ, σε ἄνθρωπο τέλειο, στο μέτρο του ἀναστήματος της πληρότητας του Χριστοῦ»* Εφεσ.4:11-13). Στην ἀπαρίθμηση του καταλόγου αὐτοῦ, δεν ὑπάρχει κανένας ιερέας. Πού το βλέπει, λοιπόν, ο κ. Τρεμπέλας; Και τολμᾷ να επικαλεῖται ἄλλο ἓνα ἐδάφιο (*«Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφῆτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρί-*

σματα *ιαμάτων*, *ἀντιλήψεις*, *κυβερνήσεις*, *γέννη γλωσσῶν* – Και αυτούς βέβαια έθεσε ο Θεός μέσα στην εκκλησία: πρώτα αποστόλους, δεύτερο προφήτες, τρίτο διδασκάλους, έπειτα θαυματουργικές δυνάμεις, έπειτα χαρίσματα *ιαμάτων*, *παροχές βοηθειών*, *κυβερνήσεις*, *διάφορα είδη γλωσσῶν*» Α' Κορ.12:28), το οποίο αντί να υποστηρίζει τη γνώμη του, την καταρρίπτει εκ θεμελίων. Γιατί ενώ λέει και αυτό τα ίδια λόγια, δεν κάνει αναφορά ιερέα.

Δεν έχουμε λοιπόν “ειδικούς ιερείς” στη Χριστιανική εποχή. Το Σώμα της Εκκλησίας δεν αποτελείται από “ειδικούς ιερείς” και από το ποίμνιο. Είναι ένα και αδιάσπαστο. Αποτελείται από Σώμα ιερέων. Και ιδού πώς το τοποθετεί πολύ ωραία επίσης ο κ. Τρεμπέλας στο ως άνω βιβλίο του και στη σελίδα 34. «Ως εξ Αυτού (του Χριστού) λοιπόν καταγόμενοι (οι Χριστιανοί), φέρουν και τις δύο της αρχές και ιδιότητες Αυτού που πνευματικά γέννησε αυτούς. Και όπως Εκείνος είναι βασιλιάς μαζί και ιερέας, έτσι και οι απόγονοι Αυτού, το εκλεκτό γένος των Χριστιανών είναι βασιλείς και ιερείς, καθώς συμμαρτυρεί ο θείος Ιωάννης στην Αποκάλυψή του, λέγοντας: “και έποίησεν ημᾶς βασιλείαν, ιερείς – και έκανε εμάς βασιλεία, ιερείς” (Αποκ.1:6)».

Απολύτως σύμφωνοι. Στο σημείο αυτό, υπάρχει σχετικό εδάφιο στο οποίο στηρίζεται η άποψη της γενικής ιεροσύνης. Για την “ειδική” όμως ιεροσύνη, δεν υπάρχει κανένα απολύτως εδάφιο. Ο κ. Τρεμπέλας πρέπει να προσγειωθεί, ή στο πεδίο της γενικής ιεροσύνης, ή στο πεδίο της “ειδικής”. Δύο ειδών ιεροσύνες καθόλου δεν αναφέρει η Καινή Διαθήκη.

Ιδού λοιπόν η “θαλασσοποίηση”, η ανεπιστημονικότητα και η σωρεία των ανακρίβειών, των φάσεων και αντιφάσεων, στην Ορθόδοξη θεολογία.

Παραδείγματα “θαλασσοποίησης”

Πραγματευόμενος ο κ. Τρεμπέλας στο βιβλίο του “Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”, και στις σελίδες 71-74, το θέμα

της γενικής ιεροσύνης και θέλοντας να δείξει ότι η ειδική ιεροσύνη των Ισραηλιτών προδιετύπωνε τη γενική των Χριστιανών, τοποθετεί ιδιαίτερα επιτυχώς ως παράδειγμα την περίπτωση του Κορέ, Δαθάν, Αβειρών και Οζά, γράφοντας τα εξής:

«Όπως με άλλη έννοια οι Ιουδαίοι έφεραν τον τίτλο γιοι του Υψίστου και με άλλη έννοια φέρουν την ίδια ονομασία οι Χριστιανοί, έτσι και η ονομασία “Βασίλειο Ιεράτευμα” έχει διαφορετική έννοια για τους Χριστιανούς από εκείνη η οποία αποδιδόταν στους Ιουδαίους. Και αυτή παρέχει πολλά περισσότερα στους Χριστιανούς παρά όσα παρείχε στους Ιουδαίους. Εκεί ήταν η σκιά της, εδώ ήρθε η πραγματικότητα.

Πόσο είναι αληθές αυτό, μπορεί κάποιος να το συνάγει από κάποιο γεγονός, για το οποίο μιλά η Παλαιά Διαθήκη. Το γεγονός δε αυτό είναι στο 16^ο κεφάλαιο του βιβλίου των Αριθμών περί του Κορέ και του Δαθάν και του Αβειρών και του Αυν και των διακοσίων πενήντα που ήταν μαζί τους. Μολονότι και αυτό είναι άξιο πολλής προσοχής. Γιατί, τι είπαν αυτοί στον Μωσή; *“πᾶσα ἡ συναγωγή πάντες ἅγιοι, καὶ ἐν αὐτοῖς Κύριος – ὅλη ἡ συναγωγή εἶναι ἅγιοι καὶ σε αὐτοὺς εἶναι ὁ Κύριος”* (Αριθ.16:3). Αναφέρθηκαν δε αυτοί στην ονομασία “ἔθνος ἅγιο”, το οποίο αποδόθηκε σε όλο τον Ισραηλιτικό λαό. Και αξίωσαν δυνάμει του τίτλου τούτου να προσφέρουν και αυτοί θυσία ενώπιον της Σκηνής του Μαρτυρίου. Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Σκληρή και παραδειγματική τιμωρία ήρθε εναντίον τους αμέσως από τον Θεό, επειδή αποτόλμησαν αυτοί, που δεν ήταν από τη φυλή Λευί και από το γένος του Ααρών, να προσφέρουν απλό θυμίαμα στη Σκηνή. *“καὶ ἠνοίχθη ἡ γῆ καὶ κατέπιεν αὐτοὺς καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὄντας μετὰ Κορὲ καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν. καὶ κατέβησαν αὐτοὶ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτῶν ζῶντα εἰς ᾄδου, καὶ ἐκάλυψεν αὐτοὺς ἡ γῆ, καὶ ἀπώλοντο ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς... καὶ πῶρ ἐξῆλθε παρὰ Κυρίου καὶ κατέφαγε τοὺς πεντήκοντα καὶ διακοσίους ἄνδρας τοὺς*

προσφέροντας τὸ θυμίαμα – Και ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε αὐτοὺς καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους που ἦταν με τὸν Κορέ καὶ τὰ ζῶα τους. Καὶ κατέβηκαν αὐτοὶ καὶ ὅσα ἦταν δικά τους ζωντανοὶ στὸν Ἄδη, καὶ κάλυψε αὐτοὺς ἡ γῆ, καὶ χάθηκαν μέσα ἀπὸ τὴ συναγωγή... καὶ φωτιά ἦρθε ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ κατέφαγε τοὺς διακόσους πενήντα ἄνδρες που πρόσφεραν θυμίαμα” (Αριθ.16:32-35).

Για τὸ γεγονός αὐτό, παρόλο που μαρτυρεῖ περίτρανα, ὅτι ἡ ονομασία “Βασιλεῖο ιεράτευμα” δὲν παρεῖχε στους Ιουδαίους τὸ δικαίωμα οὔτε ἀπλὸ θυμίαμα νὰ προσφέρουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου... ὑπάρχει ὁμως καὶ ἄλλο γεγονός, τὸ ὁποῖο μας ἱστορεῖ τὸ βιβλίο Β’ Βασιλειῶν, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι πολὺ πιο χαρακτηριστικὸ καὶ πολὺ πιο σημαντικό ἀπὸ τοῦτο.

Ἡ μεταφορὰ τῆς Κιβωτοῦ γινόταν πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς. Κατὰ τὸ 6^ο δε κεφάλαιο τοῦ βιβλίου Β’ Βασιλειῶν, προκειμένου νὰ μεταφερθεῖ αὐτὴ “ἐξ οἴκου Ἀμιναδάβ τοῦ ἐν τῷ βουνῷ – ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Αμιναδάβ, που ζοῦσε στὸ βουνό”, ἐπιβίβασαν αὐτὴ οἱ ἱερεῖς πάνω σὲ ἄμαξα καινούργια που τὴν ἔσερναν μοσχάρια, “καὶ Ὁζὰ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ υἱοὶ Ἀμιναδάβ ἤγον τὴν ἄμαξαν σὺν τῇ κιβωτῷ – καὶ Ὁζὰ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του, γιοὶ τοῦ Αμιναδάβ, ὀδηγοῦσαν τὴν ἄμαξα μαζί με τὴν κιβωτό” (εδ.3). Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασαν στὸ αλώνι τοῦ Ναχώρ, ὁ μὸσχος που ἔσερνε τὴν ἄμαξα με βίαια ἴσως κίνηση προκάλεσε κίνδυνο ἀνατροπῆς τῆς Κιβωτοῦ. “καὶ ἐξέτεινεν Ὁζὰ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ κατασχεῖν αὐτήν καὶ ἐκράτησεν αὐτήν – καὶ ἐξέτεινε ὁ Ὁζὰ τὸ χεῖρι του πάνω στὴν κιβωτὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ σταθερά καὶ κράτησε αὐτή”. Καὶ με πνεῦμα εὐλάβειας ὁ ὀδηγὸς τῆς ἄμαξας (ὁ Ὁζὰ) ἔσπευσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν Κιβωτό “καὶ ἐκράτησεν αὐτήν” (εδ.6). Ὁ υπεύθυνος γιὰ τὴν ἀσφαλὴ μεταφορὰ τῆς Κιβωτοῦ δὲν θὰ θεωροῦσε φυσικὸ τὴ στιγμὴ κινδύνου ἀνατροπῆς τῆς Κιβωτοῦ νὰ ἐκτείνει πρὸς αὐτὴ τὸ χεῖρι καὶ νὰ υποβαστάξῃ αὐτή; Καὶ ὁμως, ἡ Γραφὴ βεβαιώνει ὅτι

“ἐθυμώθη ὀργῇ Κύριος τῷ Ὁζά, καὶ ἔπαισεν αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Θεός, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ παρὰ τὴν κιβωτὸν τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ – θύμωσε ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου με τὸν Οζά, καὶ χτύπησε αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Θεός, καὶ πέθανε ἐκεῖ δίπλα στὴν κιβωτὸ τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ” (εδ.7).

Ἦταν λοιπὸν ἢ δεν ἦταν ἀπλὸς τιμητικὸς τίτλος τὸ “Βασιλεῖο ιεράτευμα” γιὰ τοὺς Ἰουδαίους; Γιὰ τοὺς Χριστιανούς ὁμως, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν, καθὼς ἀναλυτικὰ ἀποσαφηνίσουμε, μέλη τοῦ Μεγάλου καὶ Αἰώνιου Ἱερέα καὶ Βασιλέα καὶ Προφῆτη Ἰησοῦς Χριστοῦ, ἡ ὀνομασία δεν ἀποτελεῖ μόνον τιμητικὸ τίτλο. Παρέχει σὲ αὐτοὺς καὶ πραγματικὰ δικαιώματα, μαρτυρούμενα ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων καὶ τὴν ἀρχαία πράξη τῆς Ἐκκλησίας».

Στὸ σημεῖο αὐτό, εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνος ὁ κ. Π. Τρεμπέλας με τὴν Ἀγία Γραφή. Πράγματι, οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν καὶ πνεῦμα δουλείας καὶ παρέμεναν ὡς δούλοι. Εἶχαν μόνον τὸν τίτλο “Βασιλεῖο ιεράτευμα”, ἐνὼ δεν τοὺς ἐπιτρέποταν οὔτε θυμίαμα νὰ προσφέρουν γιὰ τὴ λατρεία τοὺς, οὔτε καὶ τὴν Κιβωτὸ νὰ ἀγγίζουν. Εἶχαν τὸν τίτλο, ἀλλὰ δεν εἶχαν τὴ θέση. Οἱ Χριστιανοὶ ὁμως ἔχουν καὶ τὸν τίτλο καὶ τὴ θέση τῆς γενικῆς ιεροσύνης στὸν Θεό, ὅπως σαφῶς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω τοῦ κ. Τρεμπέλα. Τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω, τὸ τόνισε ὁ κ. Τρεμπέλας γιὰ νὰ ἀποδείξει τὴ γενικὴ ιεροσύνη τῶν Χριστιανῶν.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς περίπτωσι πραγματεύεται καὶ ὁ Καθηγητὴς Δογματολόγος Χρ. Ἀνδρούτσος στὸ βιβλίο του “Δογματικὴ”, καὶ στὴ σελίδα 283, προκειμένου νὰ ἀποδείξει αὐτὸς τὸ ἀντίθετο, τὴν “εἰδική” ιεροσύνη τῶν κληρικῶν, καταρρίπτοντας τὴ γενικὴ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ μάλιστα ὁ Ἀνδρούτσος επικαλεῖται καὶ τὴν περίπτωσι τοῦ βασιλιά Οζία (*«καὶ ἐθυμώθη Ὁζίας, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὸ θυμιατήριον τοῦ θυμιάσαι ἐν τῷ ναῷ, καὶ ἐν τῷ θυμωθῆναι αὐτὸν πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἡ λέπρα ἀνέτειλεν ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ ἐναντίον τῶν ἱερέων ἐν ὄκῳ Κυρίου ἐπάνω τοῦ θυσιαστηρίου τῶν θυμιαμάτων – Καὶ θύμωσε ὁ Οζίας,*

και στο χέρι του ήταν ένα θυμιατήριον για να θυμιάσει στο ναό· και ενώ αυτός ήταν θυμωμένος με τους ιερείς, λέπρα ξεπρόβαλε στο μέτωπό του, μπροστά στους ιερείς στον οίκο του Κυρίου, πάνω στο θυσιαστήριον του θυμιάματος» Β' Παραλειπομένων 26:19), που είναι σχεδόν η ίδια με την περίπτωση του Κορέ, Δαθάν και Αβειρών.

Γράφει λοιπόν ο Ανδρούτσος στο ανωτέρω βιβλίο του, και στις σελίδες 282-283, τα εξής:

«Η ύπαρξη της ιεραρχίας μαρτυρείται σε πολλά μέρη της Γραφής, και δεν αντιβαίνει σε αυτό το χαρακτηρισμό που δίνεται στην Αποκάλυψη και στην Α' Πέτρου των Χριστιανών ως “γένος εκλεκτό, βασίλειο ιεράτευμα, έθνος άγιο”, που είναι παρμένο από το βιβλίο της Εξόδου. Αποκαλώντας ο απ. Πέτρος τους Χριστιανούς “Βασίλειο ιεράτευμα”, ήθελε να δηλώσει ότι τα προνόμια του Ιουδαϊκού λαού στην Παλαιά Διαθήκη μεταβιβάστηκαν σε αυτούς. Και όμως με όλα αυτά στην Παλαιά Διαθήκη ο περιούσιος λαός Ισραήλ είναι το ίδιο ιερατείο, αυτό του Ααρών, ο βασιλιάς όμως Οζίας αποτόλμησε να θυσιάσει και οι από τη φυλή του Ρουβήν και του Λευί διαμφοισβητήσαν από τον οίκο του Ααρών τη συνημμένη ιεροσύνη και τιμωρήθηκαν παραδειγματικά, ο μεν Οζίας με λέπρα, οι δε λοιποί καταποντίστηκαν από τη γη (“και έθυμώθη Όζιας, και έν τη χειρι αυτού τὸ θυμιατήριον τοῦ θυμιάσαι έν τῷ ναῷ, και έν τῷ θυμωθῆναι αυτόν πρὸς τοὺς ιερεῖς και ή λέπρα άνέτειλεν έν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ έναντίον τῶν ιερέων έν οἴκῳ Κυρίου επάνω τοῦ θυσιαστηρίου τῶν θυμιαμάτων – Και θύμωσε ο Όζιας, και στο χέρι του ήταν ένα θυμιατήριον για να θυμιάσει στο ναό· και ενώ αυτός ήταν θυμωμένος με τους ιερείς, λέπρα ξεπρόβαλε στο μέτωπό του, μπροστά στους ιερείς στον οίκο του Κυρίου, πάνω στο θυσιαστήριον του θυμιάματος” Β' Παραλειπομένων 26:19, “και ήνοιχθη ή γῆ και κατέπιεν αυτούς και τοὺς οἴκους αὐτῶν – Και άνοιξε η γη και κατάπιε αυτούς και τους οἴκους αὐτῶν” (Αριθ.16:32). Είναι φανερό, ότι με την ονομασία “Βασίλειο ιεράτευμα”, δεν χαρακτηρίζονται οι Χριστιανοί ως ιερείς, με τον τρόπο

που φαντάζονται οι Διαμαρτυρόμενοι, ούτε αναιρείται η ύπαρξη του ίδιου του ιερατείου».

Λυπούμαι για τη διδασκαλία του Ανδρούτσου. Και περισσότερο λυπούμαι εκείνους, που μαθήτευσαν πλησίον του. Ακόμα δε λυπούμαι το Κράτος, που παραδίδει την επιστημονική θεολογική κατάρτιση των νέων σε ανθρώπους πιο αδαείς από τους αδαείς σχετικά με την Αγία Γραφή.

Κατ' αρχή βλέπουμε ότι υπάρχει τεράστια διαφορά στην ερμηνεία των σχετικών χωρίων περί ιεροσύνης της Παλαιάς Διαθήκης, μεταξύ των Καθηγητών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Και όταν στο σημαντικότερο σημείο της Θεολογίας δεν συμφωνούν οι Καθηγητές των Πανεπιστημίων, πρέπει να αμφιβάλει κανείς για το καθόλου σύστημα της Θεολογίας τους. Και το χειρότερο είναι, ότι ο Ανδρούτσος παρουσιάζει τον απ. Πέτρο ψεύτη και πλάνο, γιατί ονομάζει τους Χριστιανούς ιερείς και βασιλείς.

Ο πρώτος, ο κ. Τρεμπέλας, κατανόησε πλήρως τη σημασία του χαρακτηρισμού “Βασίλειο ιεράτευμα” από το λαό Ισραήλ, ότι “ήταν απλός τιμητικός τίτλος”, ο οποίος προαπεικόνιζε και προδιετύπωνε την γενική ιεροσύνη των Χριστιανών, όπως σαφώς έχω αποδείξει.

Ο δεύτερος, ο Χρ. Ανδρούτσος, δεν αντιλήφτηκε καλά το χαρακτηρισμό και έδωσε πολύ εσφαλμένη ερμηνεία του πράγματος. Νόμισε, ότι όπως τυπικά έφεραν τον τίτλο “Βασίλειο ιεράτευμα” οι Ισραηλίτες, τυπικά κατ' ανάγκη τον φέρουν και οι Χριστιανοί. Αλλά, ας δώσουμε την απάντηση με το στόμα του πολυγραφότατου και μεγάλου Πατέρα της Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας, Αγίου Αυγουστίνου: «Δεν υπάρχει σχεδόν κανείς μεταξύ αυτών που πιστεύουν, ο οποίος να αμφιβάλει για το ότι η Ιουδαϊκή ιεροσύνη ήταν προτύπωση του μέλλοντος Βασιλικού ιερατεύματος, που υπάρχει στην Εκκλησία, και στο οποίο καθιερούνται όλοι εκείνοι, οι οποίοι ανήκουν στο Σώμα του Χριστού, του Ύψιστου και αληθινού κυρίαρχου των ιερών. Γιατί οι πιστοί λαβαίνουν ήδη το χρίσμα (του Αγί-

ου Πνεύματος) το οποίο άλλοτε επιφυλασσόταν προνομιακά μόνο στους βασιλείς και αρχιερείς» (QUEST. EVANC. 11, 40).

Αναφερόμενη, άλλωστε, η αδελφότητα θεολόγων “ΖΩΗ”, μία από τις κορυφαίες, της οποίας είναι ο Τρεμπέλας, στον Αληθινό, τον Μοναδικό και Αιώνιο Αρχιερέα Ιησού Χριστό, γράφει τα εξής: «Εσύ είσαι Ιερέας, όχι προσωρινός, αλλά αιώνιος... από αυτή δε την άποψη η Βασιλεία Σου και η Ιεροσύνη Σου είναι αξιώματα αιώνια, χωρίς να μεταβιβάζονται διαδοχικά σε άλλα πρόσωπα» (“Ζωή”, σελ.19, 1924).

«...εγέρθηκε ιερέας άλλος κατά την ομοιότητα Μελχisedέκ ιερέας στον αιώνα, ο Οποίος δεν πεθαίνει ούτε έχει τη διαδοχική ιεροσύνη... ούτε η ιεροσύνη Του μεταβιβάζεται ποτέ σε άλλα πρόσωπα» (“Ζωή”, σελ.258, 1924).

«...γι’ αυτό έχει την ιεροσύνη απaráβατη, δηλαδή, αμετάθετη. Δεν φεύγει από Αυτόν η ιεροσύνη για να μεταβεί σε άλλα πρόσωπα. Είναι λοιπόν ένας και μόνος» (“Ζωή”, σελ.298, 1925).

Τα ίδια ακριβώς υποστηρίζει ο κ. Τρεμπέλας κατά ιδιαίτερο τρόπο στο βιβλίο του “Υπόμνημα στην προς Εβραίους Επιστολή”, σελ.10, 87.

Όταν λοιπόν αυτά ομολογεί και γράφει ο κ. Τρεμπέλας και μαζί με αυτόν και η ως άνω αδελφότητα των “κοσμικών καλογήρων”, πώς μπορεί κατόπιν να υποστηρίξει τη διαδοχική ιεροσύνη τη μεταβιβαζόμενη από πρόσωπο σε πρόσωπο; Το ένα δεν αναιρεί το άλλο; Δεν υπάρχει κατάφαση και αντίφαση; Δεν υπάρχει “θαλασσοποίηση;” Δεν υπάρχει ανεπιστημονικότητα στην Ορθόδοξη Θεολογία; Δεν διαψεύδονται μόνοι τους οι Θεολόγοι, με επίγνωση; Γιατί, τι πιστεύουν; Στο ότι ο Χριστός είναι ο μοναδικός Αρχιερέας, Αυτός που έχει αμετάθετη την ιεροσύνη, ή στους δύο ανθρώπους ιερείς με διαδοχική ιεροσύνη; Ή μήπως δεν πιστεύουν τίποτε; Σοβαρές πάντως αμφιβολίες γεννιούνται και πολλές απορίες εγείρονται.

Γεννιέται όμως και ένα άλλο σοβαρό ερώτημα: Ποιου καθηγητή την διδασκαλία πρέπει να δεχτούν οι φοιτητές, την οποία πρέπει να πιστέψει ο λαός; Μεταξύ των δύο ερμηνειών υπάρχει **μεγάλο χάσμα**. Ιδού λοιπόν η θαλασσοποίηση της Ορθοδόξου Θεολογίας, η ανεπιστημονικότητα και η σωρεία των ανακρίβειών. Αλλά το λυπηρότερο είναι, ότι ο λαός επαναπαύτηκε στον ιερέα, ότι αυτός θα του τακτοποιήσει τη θέση του με τις μαγικές του πράξεις και δεν έχει ενδιαφέρον να ανοίξει το Λόγο του Θεού να μελετήσει την πραγματική αλήθεια. Οι δε φοιτητές, δεν έχουν επίσης ενδιαφέρον, πρώτο μεν γιατί δεν καλλιεργείται στις Θεολογικές Σχολές η πνευματική ζωή, όπως συμβαίνει στις αντίστοιχες Σχολές των Διαμαρτυρομένων, δεύτερο δε, ότι ως μοναδική επιδίωξη έχουν να πάρουν το “πτωχείο” – κοινώς πτυχίο τους, που θα τους καταστήσει επαγγελματίες καθηγητές.

Εγώ λοιπόν, αδελφέ μου, τους διέγραψα όλους αυτούς και άφησα μόνο το Λόγο του Θεού να με διευθύνει και να με κατευθύνει στη Γραμμή του Κυρίου. Σε όλους αυτούς καταλογίζεται η κρίση του Θεού: *«όδηγοι τυφλοί»* (Μτ. 23:16). Ο άνθρωπος, που δεν στηρίζεται μόνο στο Λόγο του Θεού, είναι ψεύτης και πλάνος με *«βαθεῖα ἢ καρδιά παρά πάντα, καὶ ἄνθρωπός ἐστι· καὶ τίς γινώσεται αὐτόν; – βαθιά καρδιά πέρα από όλα τα πράγματα· και ποιος μπορεί να γνωρίσει αυτόν»* (Ιερ.17:9). Όταν εισχώρησε το ανθρώπινο στοιχείο, η ανθρώπινη επιρροή στην Εκκλησία, θαλασσοποιήθηκαν τα πάντα. Υπάρχουν χιλιάδες σημεία που φανερώνουν τις ανακρίβειες, τις αβεβαιότητες και τις ασυμφωνίες μεταξύ των Θεολόγων και των Πατέρων της Εκκλησίας. Είναι γνωστό άλλωστε, ότι ο Μέγας Αθανάσιος δεν συμφωνούσε με τον Μέγα Βασίλειο, ο Χρυσόστομος δεν συμφωνούσε με τον Γρηγόριο τον Θεολόγο. Δηλαδή, οι μεγάλοι Πατέρες, για τους οποίους η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει να καυχηθεί, δεν συμφωνούσαν μεταξύ τους. Ποιους, λοιπόν, να πιστέψει ο λαός; Είναι ανάγκη επομένως να δείξουμε στον άνθρωπο μόνο τον Χριστό και

την Ιεροσύνη Του, μέσω της Γραφής. Μας είναι γνωστό, άλλωστε, ότι και στις Οικουμενικές Συνόδους δεν υπήρχε ομοφωνία και ό,τι θεσπίστηκε, αυτό έγινε κατόπιν πολλών πιέσεων και αιματοχυσιών, πράγμα το οποίο δεν χαρακτηρίζει πνευματική Σύνοδο και δεν παρουσιάζει τα σημεία της επενέργειας του Αγίου Πνεύματος. Με τον τρόπο αυτό επεκράτησαν οι αντιλήψεις εκείνων, που είχαν “δυνατή γροθιά”, επεκράτησε το δίκαιο του ισχυρότερου.

Αυτό το πνεύμα της διαφωνίας υπήρχε σε όλους τους αιώνες, και μάλιστα στα σοβαρότερα θέματα της θεολογίας, όπως εν προκειμένω είναι το θέμα της ιεροσύνης.

Άλλος Ορθόδοξος Θεολόγος, ο οποίος διαφωνεί με τους βαθμούς της ιεροσύνης, είναι ο κ. Π. Κολεσιδής. Από αξιόπιστες πηγές γνωρίζω, ότι ο κ. Κολεσιδής από την εποχή που μελέτησε τη θεολογία των Διαμαρτυρομένων, άλλαξε γραμμή στη θεολογική του σκέψη. Συνέταξε βιβλίο περί των “Εκκλησιαστικών Μεταρρυθμίσεων”, περίληψη του οποίου (“Υπόμνημα”) έχω στα χέρια μου. Στο “Υπόμνημα” αυτό, και στη σελίδα 40, με ιδιαίτερα emphaticό τρόπο θέτει σε αμφιβολία την ιεροσύνη των “ιερέων” και παραθέτει το ερώτημα: «Από πού οι βαθμοί της ιεροσύνης;» Το “Υπόμνημα” αυτό είναι άξιο πολλής προσοχής. Και θα το πρόσεχε η Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, αν αποτελείτο από ανθρώπους ζηλωτές και με άπειρη αγάπη προς Εκείνον, που λένε ότι αντιπροσωπεύουν και αν έβρισκε απόλυτη θέση η γνώμη του Μητροπολίτη Γορτύνης Κρήτης κ. Τιμ. Παπουτσάκη, ότι «ποιμαίνουν στον αέρα». Αλλά εάν η Σύνοδος δεν το πρόσεξε, εσείς Παναγιότατε, τι κάνετε; Λάβατε θέση σχετικά με αυτό το σπουδαίο βιβλιάριο για τα εκατόν πενήντα ζητήματα εκκλησιαστικών μεταρρυθμίσεων; Δυστυχώς, όχι.

Η Θέση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, παρόλη την αυτοκρατορική και δικτατορική στάση και θέση του Ποντίφικα Πάπα, έχει κάνει αρκετά βήματα, ιδιαίτερα ενθαρρυντικά,

στο θέμα της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών. Σε αρκετά συγγράμματα και περιοδικά τελευταία οι Καθολικοί έχουν πραγματευτεί το θέμα της γενικής ιεροσύνης. Όταν εξαιρέσουμε τα σημεία της “ειδικής ιεροσύνης”, στα οποία και αυτοί επιμένουν, γράφουν πολύ ορθά. Δυστυχώς, τους δάγκωσε και εκείνους το φίδι και μάλιστα περισσότερο ιοβόλο [δηλητηριώδης]. Εν πάση περιπτώσει, η Καθολική Εκκλησία τελευταία έχει κάνει αρκετές προόδους και υποστηρίζει ορισμένα πράγματα σύμφωνα με το Λόγο του Θεού, τα οποία η Ορθόδοξη Εκκλησία, όσα δεν αγνοεί, τα απορρίπτει, όπως απέρριψε και το βιβλίο του κ. Τρεμπέλα “Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία”. Ας ελπίσουμε ότι η σχετική αυτή πρόοδος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, θα αφυπνίσει έστω μερικούς, να ανοίξουν το Λόγο του Θεού και να τραφούν πνευματικά μέσω αυτού.

Εντούτοις, και παρά το γεγονός ότι ο κ. Τρεμπέλας υποστηρίζει με τρόπο ζωηρό την “ειδική ιεροσύνη”, στην Ιεραρχία σημειώθηκαν σοβαρά επεισόδια στη συνεδρίαση της 14/11/58 εξ αφορμής τού ότι ο κ. Τρεμπέλας υποστηρίζει στο βιβλίο του “Οι Λαϊκοί στην Εκκλησία” και τη γενική ιεροσύνη στους λαϊκούς. Σε προηγούμενη συνεδρίαση, ο τότε Μητροπολίτης Αργολίδος, τώρα Πειραιώς, κ. Χρυσόστομος, ομιλώντας έθιξε το από τον κ. Τρεμπέλα δημοσιευμένο θέμα “Βασίλειο Ιεράτευμα” στο ανωτέρω βιβλίο του και κατηγορήσε τον κ. Καθηγητή ως “κακόδοξο”. Λόγω των επεισοδίων αυτών, «οι Μητροπολίτες χωρίστηκαν σε δύο μερίδες και, φωνασκώντας, προσπαθούσαν να επιβάλλουν τις απόψεις τους». Η μία μερίδα, αυτή που ακολουθούσε τις απόψεις του τότε Μητροπολίτη Αργολίδας, ζήτησε να «εμφανιστεί ο Καθηγητής κ. Τρεμπέλας ενώπιον της Ιεραρχίας και να δώσει εξηγήσεις και να δηλώσει τη μετάνοιά του, αποκηρύσσοντας το βιβλίο του». Και αφού δεν επήλθε συμφωνία μεταξύ των “αγίων” αρχιερέων «έλαβαν χώρα λυπηρές σκηνές», κατά τις οποίες, «με έντονες φωνές, οι οποίες ακούγονταν και έξω από τα γραφεία της Συνόδου, άλλοι ζητούσαν να παρου-

σιαστεί ο κ. Καθηγητής ενώπιον της Ιεραρχίας και άλλοι ενώπιον ειδικής επιτροπής. Εν μέσω φωνών και λυπηρών σκηνών αναγκάστηκε ο Πρόεδρος–Αρχιεπίσκοπος να διακόψει τη συνεδρίαση της Ιεραρχίας». Πάντως, κατά την εισήγησή του ο τότε Μητροπολίτης Αργολίδας, έλαβε τα συγχαρητήρια του ρηγού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Θεόκλητου (Βλέπε και εφημερίδα “Έθνος”, 15/11/58 και 1/12/58).

Μεταξύ των σοβαρών Αληθειών, τις οποίες τελευταία ανέπτυξε η Ρωμαϊκή Θεολογία, περιέχονται, καθώς είναι φυσικό και για την Εκκλησία αυτή, πολλές ανοησίες, ανιστόρητες, αντι-Γραφικές και αβάσιμες σκέψεις, μέσω των οποίων θέλουν και αυτοί να στηρίξουν την αστήρικτη “ειδική ιεροσύνη”. Θα αναφέρω μερικές απόψεις της Δυτικής Θεολογίας επί του θέματος της γενικής ιεροσύνης, για να φανεί η σχετική έστω πρόοδος της των τελευταίων ετών, απόψεις τις οποίες για λόγους ψυχολογικούς για τους Ορθοδόξους, δανείζομαι από το βιβλίο του κ. Τρεμπέλα “Το Βασίλειο Ιεράτευμα”. Βεβαίως το βιβλίο αυτό περιέχει λίγο σιτάρι και πολύ άχυρο, αλλά εγώ συλλέγω μόνο το σιτάρι και θα αφήσω τα ζιζάνια για τη φωτιά. Δανείζομαι δε τις σκέψεις αυτές πάλι από Ορθόδοξο βιβλίο, για να φράξω τα στόματα των “Καππαδόκηδων”. για να μη μιλήσω εγώ, αλλά Ορθόδοξα στόματα επί του σοβαροτάτου τούτου θέματος της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών, και να δουν οι άνθρωποι της καλής θέλησης, ότι πράγματι η Ορθόδοξη Θεολογία φάσκει και αντιφάσκει, και ότι εφόσον υπάρχει γενική ιεροσύνη, δεν είναι δυνατόν να υπάρχει “ειδική”, γιατί καμία λέξη περί αυτής δεν αναφέρει το Ευαγγέλιο.

Ελεγγιώντας η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία την πληροφορία της γενικής ιεροσύνης, την οποία η Θεοκίνητη πέννα των Αποστόλων Πέτρου και Ιωάννη μάς διαφύλαξε (*«καὶ αὐτοὶ... ἱεράτευμα ἅγιον – και εσεῖς οἱ ἰδιοὶ... ιερατεῖο ἅγιο»* Α΄ Περ.2:5, *«καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς – και ἔκανε ἐμᾶς βασιλεία, ιερεῖς»* Αποκ.1:6) και μέ-

σω της οποίας γνωρίζουμε ότι είμαστε “οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιο”, δέχεται και διδάσκει ότι «η συμμετοχή (των Χριστιανών) στην ιεροσύνη είναι κάτι πραγματικό και ότι, αναφερόμενοι στο όλο εκκλησιαστικό πλήρωμα λόγια του απ. Πέτρου “οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιο”, προορισμένο να φέρει “πνευματικές θυσίες στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού”, δεν αποτελούν απλή μεταφορά, αλλά μαρτυρούν για ιδιότητα πραγματική και ενδότερη, περί χαρακτήρα και σφραγίδας μυστηριακής, περί ικανότητας υπερφυσικής, μεταδιδόμενη σε κάθε έναν πιστό».

Η διδασκαλία αυτή της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας είναι σαφής μαρτυρία περί της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών, καταρρίπτουσα άρδην την “ειδική”. Δυστυχώς όμως πρόσθεσε και αυτός που αντιπράττει στο θέλημα του Θεού, το δικό του. Η ως άνω άποψη των Καθολικών τελειώνει με τις λέξεις “μέσω του βαπτίσματος”, δηλαδή, την ιεροσύνη τη λαβαίνουν οι πιστοί μέσω του βαπτίσματος. Αυτό δεν είναι σύμφωνο με τις Γραφές. Το βάπτισμα είναι η ομολογία της πίστεως, και το οποίο πρέπει να γίνεται μετά την πίστη, όχι πριν από την πίστη, όπως ακριβώς το εφαρμόζουν η Ορθόδοξη και Καθολική Εκκλησία. Ιδού τι λέει ο Κύριος: *«πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος – Πορευτείτε και μαθητέψτε ὅλα τα ἔθνη, βαφτίζοντας αὐτοὺς στο ὄνομα του Πατέρα και του Υἱοῦ και του Ἁγίου Πνεύματος»* (Μτ.28:19). Άρα, το βάπτισμα είναι απότοκος [*προέρχεται*] κατάσταση της μαθήτευσης πρώτα. «Μα, αν πεθάνει κανείς αβάπτιστος», λένε οι παπάδες, «τότε πάει χαμένος». Ψεύδος! Ερωτώ: Ο ληστής που σώθηκε πρώτος, ήταν βαπτισμένος; “Άλαλα τα χεῖλη” των ιερών στο προκείμενο. Η ιεροσύνη (όχι βέβαια του Χριστού, η οποία είναι “αμετάθετη”, αλλά τα χαρίσματά της), μεταδίδεται στον άνθρωπο όταν εκπληρώσει τους όρους της σωτηρίας,

μετάνοια και πίστη, και όταν μέσω του Αγίου Πνεύματος αναγεννηθεί.

Η Ρωμαιοκαθολική Θεολογία δέχεται ότι “η ιεροσύνη των πιστών απορρέει από την ιεροσύνη του Κυρίου”. Σύμφωνα! Εφόσον όμως η ιεροσύνη των πιστών πηγάζει από την τέλεια και πλήρη ιεροσύνη του Τέλειου Αρχιερέα Χριστού, θα είναι ασφαλώς πλήρης και τέλεια η ιεροσύνη των πιστών. Δεδομένου άλλωστε, ότι “όλα τα έργα του Θεού είναι τέλεια”. Δυστυχώς, η Ρωμαϊκή και Ορθόδοξη Θεολογία, για να κατοχυρώσουν τη θέση των ιερέων, παρουσιάζουν ατελή την ιεροσύνη των πιστών, την οποία συμπληρώνουν και τελειοποιούν οι παπάδες με την “ειδική ιεροσύνη” τους. Αυτά υποστηρίζει ο κ. Τρεμπέλας στο εν λόγω βιβλίο του και στις σελίδες 4 και 5, γιατί αυτά δέχονται οι δύο Εκκλησίες, η Ορθόδοξη και η Καθολική. Θα πρέπει όμως να γνωρίσουν οι φίλοι μας, ότι “τα έργα του Θεού είναι τέλεια” και δεν έχουν καμία ανάγκη της διεφθαρμένης ανθρώπινης επιρροής. Θα ήταν γελοίος σε αυτό ο Θεός που θα περίμενε να συμπληρώσει το έργο του “ο διεφθαρμένος άνθρωπος”, και μάλιστα οι παπάδες, Δυτικοί και Ανατολικοί, οι οποίοι κάθε άλλο από ζωή αγιότητας ή ευσέβειας έχουν να παρουσιάσουν. *«έχοντες μόρφωσιν εύσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι – έχοντας εξωτερικὴ μορφή ευσέβειας, ἀλλὰ ἔχουν ἀρνηθεὶ τὴ δύναμή της»* (Β΄ Τιμ.3:5).

Παρέχοντας ο Μέγας Αρχιερέας Ιησούς την ιεροσύνη στους πιστούς, δεν τη διαχωρίζει σε λίγη και πολλή, όπως δέχονται οι παπάδες, αλλά εξίσου τη χορηγεί σε όλους, για να αξιωθεί έτσι η Εκκλησία να περιβληθεί το ιερατικό αξίωμα της Κεφαλής της και τη Δόξα του Νυμφίου της.

Σποραδικές αλήθειες παρατηρούνται στη Θεολογία της Δυτικής Εκκλησίας. Ο Πάπας Πίος ΙΑ΄ διεκήρυξε: «Όλοι οι πιστοί είναι ιερείς στον Χριστό Ιησού, καθώς και θύματα». Και δέχεται αυτές τις αλήθειες, γιατί ερμηνεύοντας τα σχετικά χωρία της Αγίας Γραφής με την ιεροσύνη των πιστών, δεν μπορούσε να παραβλέψει το Φως που υπάρ-

χει σε αυτά. Δέχεται επίσης την μέσω του Ιησού Χριστού συμφιλίωση (*«Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἐαυτῷ – ο Θεός ἦταν μέσα στον Χριστό συμφιλιώνοντας τον κόσμο με τον Εαυτό Του»* Β' Κορ.5:19). Δέχεται ότι ο πιστός είναι ναός του Θεού και ως ιερέας μπορεί να ιερουργεί μόνος του στο ναό αυτό. Έρχεται όμως και στη δική της θέση να δογματίσει τη μεγαλύτερη βλασφημία εναντίον του Έργου του Χριστού πάνω στο Σταυρό και να θεσπίσει: «Με τη θυσία της λειτουργίας, την οποία κάνουν μόνο οι “ειδικοί ιερείς”, στην οποία συνεχίζεται η θυσία του Γολγοθά, αγιάζονται οι πιστοί και λαβαίνουν τη χάρη». Αυτή είναι η μεγαλύτερη βλασφημία στο τετελεσμένο Έργο του Κυρίου, ο Οποίος *«μιᾶ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἀγιάζομένους – επειδὴ με μία προσφορά ἔχει τελειοποιήσει για πάντα αυτούς που αγιάζονται»* (Εβρ.10:14). Πού στηρίζουν την πεπλανημένη αυτή αντίληψή τους, ότι πρέπει να συνεχίζεται η θυσία του Γολγοθά; Δεν έχει καμία Βιβλική βάση. Είναι βλασφημία, γιατί παρουσιάζει ημιτελές το Έργο της Σωτηρίας του Σταυρού.

Σε τι λοιπόν να χρησιμοποιήσω αυτές τις σποραδικές αλήθειες της Καθολικής Εκκλησίας, τις οποίες “πνίγουν τα παπαδικά αγκάθια”. Γι’ αυτό δεν αξίζει τον κόπο να ασχοληθώ περισσότερο. Λεπτομερή σχόλια έκανα άλλωστε στα προηγούμενα φύλλα, εφόσον τα ίδια δέχεται και η Ορθόδοξη Εκκλησία, όσον αφορά την “ειδική ιεροσύνη” και τη συνέχιση της θυσίας του Γολγοθά από τον ιερέα.

Αγαπητοί μου, είναι καιρός να αφυπνιστείτε και να αφήσετε το λαό να μάθει τα δικαιώματά τους και την κληρονομιά του στον Χριστό Ιησού. *«ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν – Σήκω, εσύ που κοιμάσαι, και αναστήσου από τους νεκρούς»* (Εφεσ.5:14). *«ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν – εἶναι ἤδη ὥρα να εγερθούμε από τον ύπνο. Η νύχτα προχώρησε και η ημέρα ἔχει πλησιάσει»* (Ρωμ.13:11-12). Ό-

ποιος θέλει να είναι ειλικρινής, πρέπει να διαχωρίσει τη θέση του και να ταχθεί με το Λόγο του Θεού.

Όσα μέχρι τώρα υποστήριξα, αποτελούν την “Ορθόδοξη Ορθοδοξία”, την οποία υποστήριξαν οι Απόστολοι του Κυρίου, οι Αποστολικοί Πατέρες και όλοι εκείνοι, οι οποίοι δεν γνώρισαν τα σημερινά παπαδικά τερτίπια. Υπέρ αυτής της πραγματικής αλήθειας ζητούμε ανθρώπους.

Ενδοσκοπήστε *[παρατηρήστε]*, παρακαλώ, τον εαυτό σας, Παναγιότατε, και διαπιστώστε μόνος σας! Έχετε αυτό το προσόν; Και επειδή το έστω και βεβαρυμμένο αυτί σας θα ακούσει ένα ηχηρό “Όχι”, τότε να προσφύγετε σ’ Εκείνον που λέει: «αίτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν – ζητάτε και θα σας δοθεί» (Λκ.11:9). Αυτή είναι η γλώσσα της αλήθειας, αδελφέ μου. «ὁ ἔχων ὅτα ἀκουέτω – Ὅποιος ἔχει αυτιά για ν’ ακούει ας ακούει» (Μτ.11:15).

Όσα εξέθεσα και μελλοντικά θα εκθέσω, είναι από τις πιο έγκυρες πηγές. Και η γνώμη εκείνου που στηρίζεται στην εγκυρότερη πηγή, έχει μεγαλύτερο κύρος από κάθε Σύνοδο και από κάθε “δόγμα Καίσαρα”.

«Τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν – Σ’ Αὐτόν που μας αγάπησε και μας ἔλουσε ἀπὸ τις αμαρτίες μας μέσα στο αἷμα Του, και ἔκανε εμάς βασιλεία, ἱερεῖς για τον Θεό και Πατέρα Αὐτοῦ· σ’ Αὐτόν η δόξα και το κράτος στους αἰῶνες των αἰώνων· ἀμήν» (Αποκ.1:5-6).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 24^η

Παναγιότατε.

Αναγνωρίζω ότι είναι δύσκολη η κατάργηση των θεσμών της “ειδικής” ιεροσύνης και εκείνων που θέσπισαν οι Οικουμενικές και Τοπικές Σύνοδοι, και τους οποίους οι αιώνες θεμελίωσαν, η δεσποτική επιρροή επέβαλε και η πατρολατρεία στερέωσε. Εντούτοις όμως, είναι αναγκαία η συμμόρφωση της Εκκλησίας με το Λόγο του Θεού. Και αν αυτός δεν αρκεί, να δανειστεί ευχαρίστως και από την Παράδοση, εφόσον όμως θα συμφωνεί απόλυτα με την Αγία Γραφή.

Αλλά εν προκειμένω η Αγία Γραφή είναι αρκετή και για να αποδείξω την επάρκειά της και για να με νοήσουν καλύτερα οι αναγνώστες μου, γιατί οι παπάδες έχουν παχιά αυτιά και δεν ακούν, θα παραθέσω με παιδική απλότητα το θέμα της υπεύθυνης αντιπροσωπευτικής θέσης των ιερέων και της αντι-Γραφικής εξουσίας τους να συγχωρούν ή όχι αμαρτίες.

Ρώτησαν οι άγιοι Απόστολοι, ρώτησαν τον Κύριο της Δόξας, πώς να προσεύχονται. Και τους ικανοποίησε το αίτημά τους αυτό. Τι τους είπε; Το γνωρίζουν όλοι, πιστοί και άπιστοι. Τους είπε:

«Όταν θα προσεύχεστε να λέτε: *“Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου... καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν – Πατέρα μας που είσαι στους ουρανούς, ας αγιαστεί το όνομά Σου... και άφησε σ’ εμάς τις οφειλές μας”*» (Μτ.6:9-12).

Σε ποιον τους είπε να λένε αυτά; Μήπως στους ιερείς και εκείνοι κατόπιν να τα κανοναρχούν [*εισηγούνται*] σαν υποβολείς προς τον Θεό του ουρανού, ή να τα λένε απευθείας προς τον Θεό;

Αν έπρεπε να υπήρχαν ιερείς με ειδική ιεροσύνη, γιατί δεν τους είπε: Να πάτε στον ιερέα να του τα πείτε, και εκείνος θα γίνει ραντάρ να τα διαβιβάσει στον Θεό.

Παναγιότατε, «Στώμεν καλώς!»

Εφόσον και ο προσευχόμενος, με την υπόδειξη του Χριστού, έχει το δικαίωμα να αποτείνεται απευθείας στον Πατέρα και να ζητά ο ίδιος από τον Θεό την άφεση των αμαρτιών του, αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα, δεν νομίζετε ότι μας θέτει αμέσως όλους τους ιερωμένους στο περιθώριο; Τούτο δε, γιατί δεν χρειάζεται μεσίτη η υπόθεση, δεδομένου ότι Μεσίτης μοναδικός είναι ο Λυτρωτής Χριστός, του Οποίου ο Λόγος μάς πληροφορεί να εξομολογούμαστε στον Θεό για τις αμαρτίες μας (*«ἐξαγορεύσω τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ – Θα εξομολογηθῶ τὴν ἀνομίαν μου στον Κύριο»* Ψαλ.31:5, *«ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἀμαρτίας καὶ καθαρῶς ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας – Ἀν ὁμολογούμε τις αμαρτίες μας, εἶναι πιστός καὶ δίκαιος, γιὰ νὰ ἀφήσει σ' ἐμὰς τις αμαρτίες καὶ νὰ καθαρῶς ἐμὰς ἀπὸ κάθε ἀδικίας»* Α' Ιν.1:9) και όχι στον ιερέα. Γιατί, πώς είναι δυνατόν να ἔχω ζημιώσει ή αδικήσει “τον κουρέα και κατόπιν να ζητήσω συγγνώμη από τον μπακάλη της γειτονιάς;” Δεν θα είναι αυτό μία παράλογη πράξη; Κατόπιν λοιπόν όλων αυτών, πως θα δικαιολογήσουμε τους ιερείς με τα αντι-Βιβλικά αξιώματα και τους αντιδημοκρατικούς τίτλους;

Είναι αναγκαίο να νοήσει ο ιερατικός κλήρος, ότι το ζωντανό Κέντρο γύρω από το οποίο και δυνάμει του οποίου το Άγιο Πνεύμα ενεργεί την πάνω στη γη λειτουργία Του, ελέγχοντας, κρίνοντας και σώζοντας, δεν είναι ο ιερέας, αλλά είναι το Θείο Πρόσωπο του Λυτρωτή. Η Ορθόδοξη και η Ρωμαϊκή Εκκλησία εγκατέλειψαν αυτή την αλήθεια και στη θέση της δογματικά τοποθέτησαν τον ιερέα, περί του οποίου και μέσω του ιδίου λένε, ότι ενεργεί το Άγιο Πνεύμα, κρίνοντας, ελέγχοντας και παραχωρώντας τη Θεία Χάρη και το έλεος του Αιωνίου. Δηλαδή, ο ιερέας έγινε το υποκατάστατο του Θείου Λυτρωτή. Αποτέλεσμα όμως των θέσεων των Εκκλησιών αυτών, ήταν να αποσπαστούν από την άγκυρα και να φέρονται χωρίς πηδάλιο και πυξίδα στον απέραντο ωκεανό, συσσωρεύοντας

ό,τι το δίκτυ τους αρπάζει για να το κάνουν Θείο, όσο και ιερό, και κατόπιν να το προσκυνούν και να το εμπορεύονται, όπως και ο έμπορος τα εμπορεύματά του.

Διαφωνείτε, Παναγιώτατε; Δεν το πιστεύω! Έχετε περάσει από τα στάδια αυτά και έχετε δική σας αντίληψη των πραγμάτων. Είναι πολύ χαρακτηριστική η παροιμία που λέει: “Όποιος έκανε ηγούμενος, έκανε και κελάρης, και ήξερε ο ηγούμενος τι έκανε ο κελάρης”. Αυτή είναι Καλογερική γλώσσα και μόνο εμείς, ως καλόγεροι, μπορούμε να τη νοήσουμε.

Μέγα Θεολογικό σφάλμα – Οι Πρεσβύτεροι δεν είναι ιερείς

Υποστηρίζοντας η Ορθόδοξη Θεολογία της “ειδική” ιεροσύνη των παπάδων, επικαλείται τα εδάφια του Ευαγγελίου, τα οποία αναφέρονται σε πρεσβυτέρους, γιατί αυτά δεν υπάρχουν για τους ιερείς, παρά μόνο όσα αναφέρονται στο ιερατείο των Ισραηλιτών. Εξαιτίας αυτού, είναι ανάγκη να εξετάσουμε και να αποδείξουμε σαφώς, ότι ο “πρεσβύτερος” δεν είναι “ιερέας”. Άλλη θέση είχε άλλωστε ο πρεσβύτερος στο λαό Ισραήλ, και άλλο έργο ο ιερέας. Και κάνω λόγο για τις δύο αυτές τάξεις από το λαό Ισραήλ, δεδομένου ότι από εκεί έχουμε τα πρώτα στοιχεία περί Θεογνωσίας, αλλά και γιατί το Ορθόδοξο ιερατείο είναι νεκρανάσταση της Ιουδαϊκής ιεροσύνης.

Υπάρχουν πράγματι πολλά εδάφια στην Καινή Διαθήκη, τα οποία αναφέρονται στους πρεσβυτέρους. Σε κανένα όμως σημείο δεν έχουν τη θέση του ιερέα, όπως εξελίχτηκε διαμέσου των αιώνων και έφτασε στη σημερινή αντι-Γραφική κατάσταση και θέση.

Έχοντας ως αφετηρία την Παλαιά Διαθήκη, στην οποία βλέπουμε τους πρώτους πρεσβυτέρους, παρατηρούμε ότι το όνομα “πρεσβύτερος”, αποδίδονταν σε άρχοντες, σε ώριμους την ηλικία, ώριμους πνευματικά, σε συμβούλους, επιμελητές, κλπ, όχι μόνο στο λαό Ισραήλ, αλλά και στους ειδωλολατρικούς λαούς. Έτσι λοιπόν βλέπουμε, ότι, όταν

ο Ιωσήφ, ως Αντιβασιλέας της Αιγύπτου, έφυγε για να κηδεύσει τον πατέρα του, τον Ιακώβ, «*συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραὼ καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι τῆς γῆς Αἰγύπτου – ανέβηκαν μαζί με αὐτόν ὅλοι οἱ δούλοι του Φαραὼ καὶ οἱ πρεσβύτεροι του οἴκου αὐτοῦ καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι τῆς γῆς τῆς Αἰγύπτου*» (Γεν.50:7). Ποιοι λοιπόν, ήταν αυτοί οι “πρεσβύτεροι;” Ήταν καταφανώς άρχοντες των Αιγυπτίων, οι οποίοι τιμητικά συνόδευσαν τον Αντιβασιλέα τους Ιωσήφ.

Επίσης, όταν ο Θεός ήθελε να μιλήσει στον Μωυσή, στο όρος, του είπε: «*ἀνάβηθι πρὸς τὸν Κύριον σὺ καὶ Ἀαρὼν καὶ Ναδάβ καὶ Ἀβιούδ καὶ ἐβδομήκοντα τῶν πρεσβυτέρων Ἰσραὴλ – Ἀνέβα στον Κύριο, εσύ καὶ ο Ααρών καὶ ο Ναδάβ καὶ ο Αβιούδ (ήταν οἱ ἱερεῖς) καὶ εβδομήντα ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους (ήταν οἱ πνευματικὰ ὥριμοι) τοῦ Ἰσραὴλ*» (Εξοδ.24:1).

Όταν ο Μωυσής δεν μπορούσε, επίσης, να κρατήσει μόνος του το βάρος της διοίκησης του λαού και ζήτησε από τον Θεό ενίσχυση, έλαβε από τους πρεσβύτερους του λαού, δηλαδή, από τους πνευματικά ώριμους άνδρες. «*συνάγαγέ μοι ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων Ἰσραὴλ, οὓς αὐτὸς σὺ οἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ καὶ γραμματεῖς αὐτῶν – σύναξέ Μου εβδομήντα ἄνδρες ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς ὁποίους εσύ γνωρίζει, γιατί αὐτοὶ εἶναι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ καὶ γραμματεῖς τοὺς*» (Αριθ.11:16).

Εἶναι πολλὰ τα εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης τα οποία μας φανερώνουν καὶ μας διαχωρίζουν τη θέση των ιερέων από των πρεσβυτέρων. Τα ως άνω όμως εδάφια μας αρκοῦν για να νοήσουμε ότι το όνομα “πρεσβύτερος” αποδιδονταν σε άρχοντες, πνευματικὰ ώριμους , κλπ.

Αλλά υπάρχει μία εξαίρεση στο ρόλο των ιερέων, οι οποίοι έλαβαν θέση πρεσβυτέρων, αρχόντων. Όταν οι Ρωμαῖοι έγιναν κατακτητές της Παλαιστίνης, δέχτηκαν να αναλάβουν την πολιτική καὶ θρησκευτική διοίκηση του

ιουδαϊκού λαού, με συνέδριο–κοινοβούλιο Ιουδαίων ιερωμένων, καλούμενο Πρεσβυτέριο, που έδρευε στα Ιεροσόλυμα. Η θέση των ιερωμένων έδινε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στους κατακτητές Ρωμαίους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η εκ Θεού αποστολή τους ήταν για το ρόλο των πρεσβυτέρων. Έγινε, δηλαδή, ό,τι συνέβηκε και κατά τη Γερμανική κατοχή της Ελλάδος το 1941, κατά την οποία, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Δαμασκηνός, με ανοχή του κατακτητή ανέβαλε την πολιτική και θρησκευτική διοίκηση του ελληνικού λαού. Το ίδιο συνέβη τότε και στην Κρήτη, με τον Αρχιερέα των Χανίων Αγαθάγγελο. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα στην Κύπρο με τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο. Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι η αποστολή των ως πάνω Αρχιερέων είναι πολιτικού χαρακτήρα. Η ανάγκη πίεσε τις καταστάσεις. Υπάρχουν άλλωστε και οι ΣΤ΄, ο ΠΓ΄ Αποστολικοί Κανόνες και ο Ζ΄ της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, οι οποίοι απαγορεύουν και επιβάλλουν αναθεματισμό, αφορισμό και καθαίρεση, στους ιερωμένους εκείνους, οι οποίοι αναμιγνύονται στην πολιτική και αναλαμβάνουν στρατιωτικές, κοσμικές και πολιτικές φροντίδες και θέσεις.

Ηλίου φαινότερο λοιπόν είναι ότι ο πρεσβύτερος, κατά την Παλαιά Διαθήκη, δεν ήταν ιερέας. Οι ιερείς αποτελούσαν ιδιαίτερη τάξη. Έργο δε αυτών ήταν η Θυσία στο Ναό, η διατήρηση της φωτιάς του Θυσιαστηρίου και του φωτός της χρυσής λυχνίας· η προετοιμασία των άρτων της προθέσεως και το καθημερινό θυμίαμα. Με άλλα λόγια· ο ιερέας ήταν “γδάρτης και θύτης”. Γι’ αυτό, καθώς τονίσαμε σε προηγούμενη επιστολή μας, η λέξη “ιερέας” παράγεται από το ρήμα “ίημι”, με έννοια μεταβαίνουσα σε σημασίες ποικίλων αποχρώσεων, όπως “ρίχνω”, “κάνω κάτι να πέσει κάτω”, απ’ όπου και το ρήμα “ιερεύω”, το οποίο σημαίνει “σφάζω”, “σφάζω για θυσία”, “θυσιάζω”, δηλαδή “φονεύω” (*«καὶ ἀνήνεγκε μόσχους ἑπτὰ, κριοὺς ἑπτὰ, ἄμνονας ἑπτὰ, χιμάρους αἰγῶν ἑπτὰ περὶ ἁμαρτίας, περὶ τῆς βασιλείας καὶ περὶ τῶν ἀγίων καὶ περὶ Ἰσραὴλ καὶ εἶπε*

τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν τοῖς ἱερεῦσιν ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον Κυρίου. καὶ ἔθυσαν τοὺς μόσχους, καὶ ἐδέξαντο οἱ ἱερεῖς τὸ αἷμα καὶ προσέχεαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔθυσαν τοὺς κριοὺς, καὶ προσέχεαν τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔθυσαν τοὺς ἀμνοὺς, καὶ περιέχεον τὸ αἷμα τῷ θυσιαστηρίῳ· καὶ προσήγαγον τοὺς χιμάρους τοὺς περὶ ἁμαρτίας ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐπέθηκαν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπ’ αὐτούς, καὶ ἔθυσαν αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ ἐξιλάσαντο τὸ αἷμα αὐτῶν πρὸς τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐξιλάσαντο περὶ παντὸς Ἰσραὴλ, ὅτι εἶπεν ὁ βασιλεὺς, περὶ παντὸς Ἰσραὴλ ἡ ὀλοκαύτως καὶ τὰ περὶ ἁμαρτίας... ἀλλ’ ἢ οἱ ἱερεῖς ἦσαν ὀλίγοι καὶ οὐκ ἠδύναντο ἐκδεῖραι τὴν ὀλοκαύτως, καὶ ἀντελάβοντο αὐτῶν οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ Λευῖται, ἕως οὗ συνετελέσθη τὸ ἔργον καὶ ἕως οὗ ἡγνίσθησαν οἱ ἱερεῖς, ὅτι οἱ Λευῖται προθύμως ἡγνισαν παρὰ τοὺς ἱερεῖς – Καὶ ἔφερε ἐπτὰ μοσχάρια καὶ ἐπτὰ κριάρια καὶ ἐπτὰ αρνιά καὶ ἐπτὰ τράγους γιὰ προσφορά περὶ ἁμαρτίας, γιὰ τὴ βασιλεία καὶ γιὰ τὸ ἁγιαστήριον καὶ γιὰ τὸν Ἰσραὴλ. Καὶ εἶπε στους ἱερεῖς, τοὺς γιους τοῦ Ααρὼν, νὰ ἀνέβουν πάνω στο θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐσφαξαν τὰ μοσχάρια, καὶ οἱ ἱερεῖς παρέλαβαν τὸ αἷμα καὶ τὸ ἔχυσαν πάνω στο θυσιαστήριον· καὶ ἐσφαξαν τὰ κριάρια, καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα πάνω στο θυσιαστήριον· καὶ ἐσφαξαν τὰ αρνιά, καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα πάνω στο θυσιαστήριον. Καὶ ἔφεραν τοὺς τράγους, γιὰ τὴν προσφορά περὶ ἁμαρτίας, μπροστὰ στον βασιλιά καὶ στὴ ἐκκλησία, καὶ ἐπέθεσαν τὰ χέρια τοὺς πάνω σὲ αὐτοὺς. Καὶ ἐσφαξαν αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς καὶ πρόσφεραν τὸ αἷμα τοὺς γιὰ ἐξιλασμό πάνω στο θυσιαστήριον, καὶ ἔκαναν ἐξιλέωση γιὰ ὅλο τὸν Ἰσραὴλ, γιὰτὶ εἶπε ὁ βασιλιάς: Ὀλοκαύτωμα καὶ προσφορά περὶ ἁμαρτίας, γιὰ ὅλο τὸν Ἰσραὴλ... Οἱ ἱερεῖς ὁμως ἦταν λίγοι καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ γδέρνουν τὰ ὀλοκαυτώματα, καὶ βοήθησαν αὐτοὺς οἱ ἀδελφοὶ τοὺς οἱ Λευῖτες, μέχρι ποὺ συντελέστηκε τὸ ἔργο καὶ μέχρι ποὺ ἁγιαστήκαν οἱ ἱερεῖς, γιὰτὶ οἱ Λευῖτες στάθηκαν πιο πρό-

θυμοι στο να αγιαστούν, παρά οι ιερείς» Β' Παραλειπομένων 29:21-24, 34). Επειδή όμως η θυσία του Χριστού πραγματοποιήθηκε για να σταματήσει κάθε άλλη θυσία, δεν χρειάζονται πλέον "σφάχτες" ιερείς. Απολύονται ως υπεράριθμοι.

Το όνομα "πρεσβύτερος" γίνεται από το "προς-βαίνω", που σημαίνει, "τον προχωρημένο στην ηλικία", "τον σεβάσιμο", "τον ανώτερο", "τον πνευματικά ώριμο" και "τον επιμελητή".

Έτσι, κατά την Παλαιά Διαθήκη, οι πρεσβύτεροι κατά την παραμονή των Ισραηλιτών στην έρημο, ήταν αρχηγοί των φυλών, οι οποίοι παρουσιάζονταν και ως πατέρες του λαού («ἐλθὼν οὖν συνάγαγε τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ὥπταί μοι, Θεὸς Ἀβραάμ καὶ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ Θεὸς Ἰακώβ, λέγων· ἐπισκοπῇ ἐπέσκεμμαι ὑμᾶς καὶ ὅσα συμβέβηκεν ὑμῖν ἐν Αἰγύπτῳ – Πήγαινε λουπόν, συγκέντρωσε τη γερουσία των γιων Ἰσραὴλ καὶ θα πεις πρὸς αὐτούς: Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς των πατέρων μας, φάνηκε σε ἐμένα, ὁ Θεὸς του Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς του Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς του Ἰακώβ, λέγοντας: Κυριολεκτικὰ ἐπισκέπτομαι ἐσὰς καὶ ὅσα ἔχουν συμβεῖ σ' ἐσὰς στὴν Αἴγυπτο» Εξοδ.3:16), οι οποίοι τον αντιπροσώπευαν καὶ ἀποφαίνονταν ἀντὶ γι' αὐτὸν («ἐπορεύθη δὲ Μωυσῆς καὶ Ἀαρὼν καὶ συνήγαγον τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. καὶ ἐλάλησεν Ἀαρὼν πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, ἃ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωυσῆν, καὶ ἐποίησε τὰ σημεῖα ἐναντίον τοῦ λαοῦ. καὶ ἐπίστευσεν ὁ λαὸς καὶ ἐχάρη, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ ὅτι εἶδεν αὐτῶν τὴν θλίψιν· κύψας δὲ ὁ λαὸς προσεκύνησε – Καὶ πορεύτηκαν ὁ Μωυσῆς μετὰ τὸν Ααρὼν καὶ συνάξαν τὴν γερουσίαν των γιων Ἰσραὴλ. Καὶ μίλησε ὁ Ααρὼν ὅλα τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα μίλησε ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωυσῆ, καὶ ἔκανε τὰ θαυματουργικὰ σημεῖα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Καὶ πίστεψε ὁ λαὸς καὶ ἠάρηκε, γιὰτὶ ἐπισκέ-

φτηκε ο Θεός τούς γιους Ισραήλ, και γιατί είδε τη θλίψη τους· και, σκύβοντας ο λαός, προσκύνησε» Εξοδ.4:29-31).

Κατά την Καινή Διαθήκη, το όνομα “πρεσβύτερος” έλαβε την ίδια σχεδόν έννοια από την ίδια πάντοτε ρίζα “προς-βαίνω”, και σημαίνει επίσης, εκτός από τον “άρχοντα”, τον “πνευματικά ώριμο άνθρωπο”, τον “προχωρημένο στην ηλικία”, τον “σεβάσμιο”, τον “κατηχητή”, τον “επίσκοπο”, τον “εκκλησιάρχη”, τον “επιμελητή”, τον “προϊστάμενο” και “αυτόν που προΐσταται”. Όχι όμως τον **ιερέα**. Αν το όνομα τούτο “πρεσβύτερος” αποδίδονταν σε αυτούς με “ειδική ιεροσύνη” ιερείς, δεν θα υπήρχε τουλάχιστον ένα σημείο στα τόσα πολλά εδάφια που αναφέρονται στους πρεσβυτέρους, να διασαφηνίσει το θέμα; Αλλά δεν υπάρχει ούτε ένα, τόσο στην Αγία Γραφή, όσο και στην ιστορία. Ο πρεσβύτερος είναι ο επιμελητής της Εκκλησίας και ο προϊστάμενος, όχι ο άνθρωπος με τα ιερατικά υπουργήματα που ανήκουν στον Ιησού, ο Οποίος θυσιάστηκε για μας. Είναι λοιπόν **μέγα** θεολογικό σφάλμα να τοποθετούν τους ιερείς στη θέση των πρεσβυτέρων και τους πρεσβυτέρους στο ρόλο των ιερέων με την αντιβιβλική “ειδική” ιεροσύνη.

Οι ειδικοί ιερείς είχαν τοποθετηθεί από τον Θεό προ Χριστού ως μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων στη λειτουργία των αιματηρών θυσιών. Εφόσον όμως οι θυσίες εκπληρώθηκαν στο Πρόσωπο του Ιησού, σταματά αυτόματως το έργο της ειδικής ιεροσύνης. Γιατί ο θυσιασθείς Ιησούς είναι πλέον ο Μέγας Αρχιερέας του ανθρώπου, ο Οποίος καθιστά κάθε οπαδό Του ιερέα και βασιλέα ενώπιον του Θεού και Πατέρα. Και ο Θεός, για να γνωστοποιήσει αυτό στους ανθρώπους, έλαβε πρόνοια να το γράψει με κάθε λεπτομέρεια, με αυτόν που έγραψε την προς Εβραίους Επιστολή, και κυρίως στα κεφάλαια 7, 8, 9 και 10.

Πολύ χαρακτηριστικά είναι τα εδάφια «*ό προϊστάμενος, έν σπουδή – ο προϊστάμενος ας το κάνει με ζήλο*» (Ρωμ.12:8), «*εϊδέναι τούς κοπιώντας έν ύμιν καί προϊστα-*

μένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς – να αναγνωρίζετε ἐκείνους που κοπιᾶζουν μεταξύ σας και που εἶναι προϊστάμενοί σας στον Κύριο και νουθετοῦν εσάς» (Α' Θεσ.5:12), «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν... Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες... Ἀσπάσασθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν – Να θυμάστε τοὺς ἡγέτες σας, οἱ οἱποῖοι κήρυξαν σ' εσάς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ· τῶν οἱποίων τὴν πίστη να μιμεῖσθε, παρατηρώντας επιμελῶς τὴν ἔκβαση τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τους... Να πείθεσθε στοὺς ἡγέτες σας και να υποτάσσεσθε, γιατί αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν σας, ἐπειδὴ θα ἀποδώσουν λόγο, ὥστε να κάνουν αὐτό με χαρὰ και να μὴ στενάζουν... Χαιρετήστε ὅλους τοὺς ἡγέτες σας» (Εβρ.13:7, 17, 24), τα οἱποία παρουσιάζουν τὸν πρεσβύτερο ὡς προϊστάμενο και επιμελητή, οὐδέποτε ὁμως ὡς ιερέα με “ειδική” ιεροσύνη.

Πρεσβύτερος και Επίσκοπος ἦταν ἓνα και τὸ ἴδιο πρόσωπο

Τα ονόματα, ἄλλωστε, “πρεσβύτερος” και “ἐπίσκοπος” ἦταν ἰσοδύναμα στοὺς Αποστολικούς χρόνους και ἐναλλάσσονταν. Ἄλλοτε τοὺς “ἐπίσκοπους” ἔλεγαν “πρεσβύτερους” και ἄλλοτε τοὺς “πρεσβυτέρους” ονόμαζαν “ἐπίσκοπους”. Αὐτό δέχεται ἄλλωστε χωρὶς καμία ἐπιφύλαξη και ἡ Ορθόδοξη Θεολογία. Ἐτσι βλέπουμε τὸν Παῦλο να ἀποκαλεῖ ἐπισκόπους τῆς Εφέσου, ἐκείνους που προηγουμένως ονόμαζε πρεσβυτέρους. Ἰδοὺ τα λόγια τοῦ Ευαγγελίου: «Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκάλεσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς... ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος – Ἀπὸ τῆς Μίλητο ἔστειλε σὴν Ἐφεσο και κάλεσε

να έρθουν οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας. Μόλις λοιπόν παρουσιάστηκαν σ' αυτόν, είπε σ' αυτούς... ποιμαίνετε την εκκλησία του Θεού, την οποία απέκτησε με το δικό Του αίμα» (Πραξ.20:17, 28).

Με το ίδιο ακριβώς πνεύμα γράφει και στους Φιλιππησίους· «...πᾶσι τοῖς ἀγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – ...προς ὅλους τους αγίους στον Χριστό Ιησού που είναι στους Φιλίππους, μαζί με τους επισκόπους και διακόνους» (1:1). Ιδού κατά σειρά τα εδάφια, τα οποία μαρτυρούν σαφέστατα ότι ο πρεσβύτερος και επίσκοπος είναι ένα και το ίδιο πρόσωπο και ότι τα ονόματα αυτά είναι ισοδύναμα και ανταλλάσσονταν κατά τους Αποστολικούς χρόνους και ότι μεταξύ των πρεσβυτέρων–επισκόπων, δεν υπάρχει κανένας ιερέας: «χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν... ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ... Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι... μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας... τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ – χειροτόνησαν γι' αὐτοὺς πρεσβυτέρους σε κάθε ἐκκλησία... ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους στὴν Ἱερουσαλὴμ... Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι... κάλεσε νὰ ἔρθουν οἱ πρεσβύτεροι τῆς ἐκκλησίας... τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σας ἔθεσε ἐπισκόπους, γιὰ νὰ ποιμαίνετε τὴν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ» (Πραξ.14:23, 15:2, 6, 20:17, 28), «εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ. Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον... Διακόνους ὡσαύτως... Οἱ καλῶς προσεστώτες πρεσβύτεροι... – ἀν κάποιος ὀρέγεται ἐπισκοπῇ, καλὸ ἔργο ἐπιθυμεῖ. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος... Οἱ διάκονοι ὁμοίως... Οἱ πρεσβύτεροι ποὺ ἔχουν διευθύνει καλὰ...» (Α' Τιμ. 3:1-12, 5:17), «καὶ καταστήσεις κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους... δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον εἶναι... – καὶ νὰ καταστήσεις ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν πρεσβυτέρους... Γιατί πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι...» (Τιτ.1:5-7), «Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος – Τους

πρεσβυτέρους μεταξύ σας τους παρακαλώ εγώ ο συμπρεσβύτερος» (Α' Περ.5:1). Διαβάζοντας αυτά, διαπιστώνουμε ότι αποδεδειγμένα το όνομα “επίσκοπος” αποδίδονταν στον “πρεσβύτερο”, ανάλογα με το πεδίο δράσης του. Με αυτό τον τρόπο το Ευαγγέλιο παρουσιάζει την ισοδυναμία των δύο αυτών ονομάτων, του “πρεσβυτέρου” και του “επισκόπου”.

Αυτό δεν μπόρεσε να το αποσιωπήσει και ο κ. Τρεμπέλας, και γράφει τα εξής χαρακτηριστικά:

«Και στην αρχή μιν, ζώντων ακόμη των Αποστόλων και των συνεργατών τους, διακρίθηκαν δύο τάξεις στον κλήρο, οι πρεσβύτεροι και οι επίσκοποι ονομαζόμενοι, και οι διάκονοι». Ο κ. Τρεμπέλας αναφέρει, ότι οι μαθητές του Ιωάννη, Ιγνάτιος και Πολύκαρπος, «και οι δύο ρητά μνημονεύουν τους τρεις βαθμούς της ιεροσύνης» (“Δογματική”, Γ', σελ.290). Αυτό είναι μέγιστη αναλήθεια!

Η ιστορία, επίσης, ο άλλος αυτός αφευδής μάρτυρας, ιδού τι λέει: «Όλη η εκκλησία εξέλεγε κάποιους άνδρες από αυτούς που συγκροτούσαν αυτή, οι οποίοι καλούνταν πρεσβύτεροι και διαχειρίζονταν με συμβούλιο τα κοινά πράγματά της. Μετά όμως από λίγο και πριν από το τέλος ακόμη της πρώτης εκατονταετηρίδας... οι προϊστάμενοι του συνεδρίου των πρεσβυτέρων επίσκοποι προσηκείωθηκαν ολόκληρη την εξουσία, θεώρησαν τους πρεσβυτέρους ως απλούς συμβούλους και αποτέλεσαν από κοινού μεταξύ τους δική τους ιερατική τάξη, τον καλούμενο κλήρο, ο οποίος ως τέτοιος διακρινόταν από το λαό» (“Ιστορία του Ελληνικού Έθνους”, Κ. Παπαρηγόπουλου, τομ. Γ', σελ.93, Β' μέρος).

Η ιστορική αυτή πληροφορία, μας εμφανίζει σαφώς δύο πράγματα: 1^ο) Τους πρεσβυτέρους ως επισκόπους λόγω διακρίσεώς τους ως προϊσταμένων, και 2^ο) Την καινοτομία της ιερατικής τάξης ως σφετερισμό της Ανωτάτης Αρχής. Αυτά τα δύο σημεία, υπήρξαν η κυριότερη αιτία της ίδρυσης της παπαδικής ιεραρχίας. Γιατί τη θέση του προϊσταμένου την καταλάμβανε, καθώς είναι φυσικό, ο

ικανότερος και έτσι χωρίς να διαφέρει σε τίποτε από τους άλλους συμπρεσβύτερους, καταλάμβανε φυσικά και σιωπηλά την προεδρία.

Άλλος ιστορικός, λέει: «Οι προεστοί των Εκκλησιών ονομάζονταν πρεσβύτεροι ή επίσκοποι, εκ των οποίων φαίνεται, ότι και οι δύο αυτοί τίτλοι στην Καινή Διαθήκη, αποδίδονταν στην ίδια τάξη ανθρώπων... Κανείς ας μη συγχέει τους Επισκόπους της πρωτόγονης και χρυσής εποχής της Εκκλησίας, με τους επισκόπους των μεταγενέστερων εποχών, αν και, οι δύο φέρουν το ίδιο όνομα, αλλά διαφέρουν όμως σε πολλά πράγματα» (Moshem, τόμος 1, σελ.99).

Οι Απόστολοι χειροτονούσαν πρεσβυτέρους σε κάθε Εκκλησία, για να βοηθούν ή να αναπληρώνουν τη θέση τους στην απουσία τους, και οι οποίοι έφεραν το όνομα των πρεσβυτέρων για λόγους αξιοπρέπειας και των Επισκόπων, από το είδος της υπηρεσίας, την οποία κατείχαν.

Επίσης, όταν ο Χριστιανισμός ξαπλώθηκε και οι Εκκλησίες αισθάνθηκαν την ανάγκη της συγκρότησης τοπικών συνελεύσεων για συζήτηση και διατήρηση των εκκλησιαστικών πραγμάτων και υποθέσεων, οι φιλοξενούντες πρεσβύτεροι της πόλης στην οποία γίνονταν οι συνελεύσεις, τιμής ένεκεν, καταλάμβαναν την προεδρία μεταξύ των αντιπροσώπων των άλλων Εκκλησιών. Ο προεδρεύον δε αυτός στη Βόρεια Αφρική ονομαζόταν “πρωτεύων” ή “ο πρώτης καθέδρας”. Η μονιμότητα όμως αυτής της προεδρίας, δημιούργησε επίσημη υπεροχή και εκκλησιαστική εξουσία. Με τον τρόπο αυτό οι προεξάρχοντες πρεσβύτεροι, οι οποίοι λόγω του πεδίου δράσης τους ονομάζονταν και επίσκοποι, σφετερίστηκαν την ανωτάτη αρχή και παρουσιάζονταν ως αφέντες στους άλλους συμπρεσβύτερους. Και όπως σημειώνει η ως άνω ιστορική πληροφορία: «Οι προϊστάμενοι του συνεδρίου των πρεσβυτέρων επίσκοποι προσοικειώθηκαν ολόκληρη την εξουσία, θεώρησαν τους πρεσβυτέρους ως απλούς συμβούλους και αποτέλεσαν από κοινού μεταξύ τους ιδίαν ιερα-

τική τάξη». Έτσι καθυπέταξαν τους άλλους συμπρεσβυτέρους των επαρχιών, τους οποίους για διάκριση ονόμασαν “χωρεπισκόπους” ή “επισκόπους των αγρών” και οι προϊστάμενοι, έγιναν στην πραγματικότητα αφέντες. Με τον τρόπο αυτό οι προϊστάμενοι-επίσκοποι μείωσαν τους συναδέλφους τους συμπρεσβύτερους, τους οποίους ονόμασαν “επισκόπους των αγρών”.

Η εξάρτηση όμως αυτή προκάλεσε, όπως ήταν φυσικό, ανάλογη αντίδραση και από τα δύο μέρη. Γιατί ο μεν επίσκοπος της πόλης ήθελε να αυξήσει την εξάρτηση, οι δε “επίσκοποι των αγρών”, ήθελαν να αυξήσουν την ανεξαρτησία. Από αυτό προέκυψαν πολλές και μεγάλες έριδες και ανωμαλίες μεταξύ τους. Τέλος, εφαρμόστηκε απόλυτα το δίκαιο του ισχυρότερου και “το μεγάλο ψάρι έφαγε το μικρό”. Ως πρόεδροι και προϊστάμενοι οι επίσκοποι των πόλεων συγκρότησαν στις συνόδους των Σάρδεων (κανόνας 6) και της Λαοδικείας (κανόνας 57) και κατάργησαν τους “επισκόπους των αγρών”, τους οποίους αντικατέστησαν με άλλους πρεσβύτερους. Αυτά έλαβαν χώρα μεταξύ των αντιπροσώπων των Εκκλησιών, οι οποίοι συγκροτούσαν συνελεύσεις και συζήτηση και διαχείριση των εκκλησιαστικών πραγμάτων και υποθέσεων.

Η μοναρχική όμως αυτή επισκοπική εξουσία, δημιούργησε ανάλογη αντίδραση και στους άλλους πρεσβύτερους των Εκκλησιών, οι οποίοι διέκριναν το σφετερισμό της ανωτάτης αρχής και τη χαλάρωση της δημοκρατικότητας στην Εκκλησία. Εξαιτίας αυτού δημιουργήθηκαν και μεταξύ τους πολλές και μεγάλες έριδες, διενέξεις και διαπληκτισμοί. Για τη διευθέτηση δε αυτών των ανωμαλιών συγκλήθηκαν πολλές επαρχιακές σύνοδοι, τις οποίες συγκροτούσαν τα “αφεντικά”, οι επίσκοποι των πόλεων. Μέσω των επαρχιακών αυτών συνόδων διαμόρφωσαν και το “μητροπολιτικό αξίωμα”. Δηλαδή, άλλη αντίχριστη αρχή εισχώρησε στους κόλπους της Εκκλησίας. Άλλος σφετερισμός αυτός της ανωτάτης αρχής. Γιατί οι επαρχιακές σύνοδοι συνέρχονταν στην πρωτεύουσα της επαρχίας και

ως πρόεδρος αναλάμβανε ο επίσκοπος της πρωτεύουσας, ο οποίος βαθμιαία απέκτησε την υπεροχή απέναντι των άλλων επισκόπων της επαρχίας. Και “ενός απόπου δοθέντος, μύρια έπονται”.

Ο νέος όμως αυτός σφετερισμός της ανωτάτης αρχής, προκάλεσε και νέα αντίδραση από τους άλλους επισκόπους των επαρχιών. Ο ιστορικός Ευσέβιος, αναφέρει: «Η φιλαρχία που προκαλεί μεταξύ των επισκόπων φθόνο, μίσος, έριδες και απειλές». Υπερίσχυσε όμως πάλι το δικαιο του ισχυρότερου. Πάλι “το μεγάλο ψάρι έφαγε το μικρό”. Υπερίσχυσαν οι Μητροπολίτες, οι οποίοι με την πρώτη κατόπιν Οικουμενική Σύνοδο τακτοποίησαν όπως ήθελαν τη θέση τους, την οποία και νομιμοποίησαν.

Μετά το μητροπολιτικό αξίωμα προέκυψε άλλο αξίωμα, του “Εξάρχου” ή “Αρχιεπισκόπου”. Και έπεται συνέχεια μακρού καταλόγου των αντι-Γραφικών αξιωμάτων και τίτλων του αρχιπρεσβυτέρου ή πρωτοπρεσβυτέρου, του συγκέλου, πρωτοσυγκέλου, αρχιμανδρίτη, Θεοφιλεστάτου, Σεβασμιοτάτου, Μακαριοτάτου, καταλήγοντας στον γελοίο τίτλο του Πατριάρχη Αλεξανδρείας, ο οποίος τιτλοφορείται ως εξής: «Πάπας και Πατριάρχης της μεγάλης πόλεως Αλεξανδρείας. Λιβύης, Πενταπόλεως, Αιθιοπίας και πάσης της γης Αιγύπτου. Πατήρ πατέρων, ποιμήν ποιμένων, Αρχιερέας Αρχιερέων, Δέκατος τρίτος των Αποστόλων και Κριτής της Οικουμένης». Φρίξε ήλιε! (Βλέπε επιστολή 15”).

Οι ως άνω υπερβάσεις και ακροβατισμοί άλλαξαν εκ θεμελίων την Αποστολική γραμμή της Εκκλησίας, εξαιτίας της φιλοπρωτίας και φιλοδοξίας. Εφόσον λοιπόν από τη φιλοπρωτία και δοξομανία προήλθε η χαλάρωση και η αλλαγή της Αποστολικής γραμμής, είναι ανάγκη να γίνει αναθεώρηση των πραγμάτων και επαναφορά της Εκκλησίας στην πρώτη Αποστολική γραμμή και αγάπη τής αρχέγονης Εκκλησίας. Εν προκειμένω, ο Λόγος του Θεού, λέει: *«ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας. μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον*

καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσων· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχὺ καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς – Ἀλλὰ ἔχω ἐναντίον σου αὐτό, ὅτι τὴν ἀγάπῃ σου τὴν πρώτη ἀφήσῃς. *Να θυμάσαι λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἔχεις πέσει, καὶ μετανόησε καὶ κάνε τὰ πρῶτα ἔργα. Εἰδεμὴ ἔρχομαι σ' ἐσένα γρήγορα καὶ θα κινήσω τὴ λυχνία σου ἀπὸ τὸν τόπο τῆς, ἀν δὲν μετανόησῃς»* (Αποκ.2:4-5). «μνημόνευε πόθεν πέπτωκας – *Να θυμάσαι ἀπὸ ποῦ ἔχεις πέσει»*. Πράγματι, ὅπως ιστορικά καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή ἔθεσα, ἡ Ἐκκλησία ξέπεσε καὶ ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τὰ “πρῶτα ἔργα”. Καὶ γιὰ νὰ καλύψει τὴ γυμνότητά τῆς ντύθηκε τοὺς διάφορους τίτλους καὶ τὰ ιερατικά ἀξιώματα. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γυμνωθεῖ ἀπὸ τοὺς στολισμοὺς τῆς καὶ νὰ ἐνδυθεῖ με τὰ “πρῶτα ἔργα” – νὰ ἐπανέλθει στὴ γραμμὴ τῶν Ἀποστόλων καὶ νὰ φυλάξῃ «τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ – τὰ δόγματα τὰ ἐγκεκριμένα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ποὺ ἦταν στὴν Ἱερουσαλήμ» (Πραξ.16:4). Γιατί σε αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὁ Θεός, λέει: «*ὕμεῖς λαὸς σκληροτράχηλος· ὁρᾶτε, μὴ πληγῇν ἄλλην ἐπάξω ἐγὼ ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐξαναλώσω ὑμᾶς. νῦν οὖν ἀφέλεσθε τὰς στολὰς τῶν δοξῶν ὑμῶν καὶ τὸν κόσμον, καὶ δεῖξω σοὶ ἃ ποιήσω σοὶ – Εσεῖς εἰστε λαὸς σκληροτράχηλος· κοιτάξτε, μὴν φέρω ἄλλη πληγὴ σε ἐσὰς καὶ σὰς καταστρέψω. Τώρα λοιπὸν βγάλτε τὴν ἐνδοξὴ ἐνδυμασίαν σας καὶ τοὺς στολισμοὺς σας, καὶ θα σὰς δεῖξω τι θα κάνω σε ἐσὰς»* (Εξοδ.33:5).

Ἔτσι λοιπὸν βλέπουμε ἀφενὸς μὲν τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ, ἀφετέρου δὲ τὴν ἄρνησίν Του νὰ σὰς συνοδεύσει, ἐξαιτίας τῶν στολισμῶν τοῦ “ἐγὼ” σας καὶ τὰ φρονήματα τῆς σάρκα. Παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη γιὰ νὰ ἀπογυμνωθεῖ ὁ ιερατικὸς κλῆρος ἀπὸ ὅλους τοὺς στολισμοὺς, τοὺς οἰοῦντες ἀμαρτωλά καὶ σαρκικά στοιχεῖα τῆς δοξομανίας, τῆς ἀγνοίας καὶ κουφότητος ἔθεσαν στὴν πλάνη του, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐπέμβῃ, νὰ τὸν συνοδεύῃ

και να τον ντύσει με το δικό Του ένδυμα. «ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας – ντυθεῖτε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, και μην προνοεῖτε για να κάνετε τις επιθυμίες της σάρκας» (Ρωμ.13:14). Ἐτσι θα διαπιστώσει η Εκκλησία, ὅτι η Ιερατική Εξουσία, η οποία προήλθε ἀπὸ την ἀντι-Γραφική δοξομανία, δεν εἶναι ὑπὸ την ἐγκριση του Θεοῦ. Γιατί ο Θεός ἔταξε μόνο πρεσβυτέρους να ἐπισκοποῦν, γι' αὐτὸ και ἐπίσκοποι και με προσοχή να παρατηροῦν την “Εκκλησία της Χάριτος” μήπως «δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι – φανεῖ κάποιος ἀπὸ εσᾶς να την ἔχει στερηθεῖ» (Εβρ.4:1). Να κηρύττουν το Λόγο του Θεοῦ ὡς πρέσβεις και “οἰκονόμοι των μυστηρίων του Θεοῦ” και να τελοῦν τις κανονισμένες ἀπὸ την Ἁγία Γραφή τελετές.

Εἶναι σαφής η μαρτυρία και της Εκκλησιαστικής Ιστορίας, η οποία δηλώνει σαφῶς την ἰσοτιμία των δύο ονομάτων “πρεσβυτέρου” και “ἐπισκόπου”, δηλαδή: «Οι πρεσβύτεροι της Ιερουσαλήμ ἔφεραν μόνο το ὄνομα τούτο, ἐνῶ οι πρεσβύτεροι των κοινοτήτων του ἀπ. Παύλου, ονομάζονταν και ἐπίσκοποι (“μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας... ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους – κάλεσε να ἔρθουν οι πρεσβύτεροι της ἐκκλησίας... το ποῖμνιο, στο οποίο το Πνεῦμα το Ἅγιο σας ἔθεσε ἐπισκόπους” (Πραξ.20:17, 28), λόγω του πεδίου της δράσης τους. Οπουδήποτε κατὰ την ἐποχή αὐτή συναντᾶ ἀκόμα και μόνο το ὄνομα “ἐπίσκοποι”, εἶναι οι “πρεσβύτεροι” (“σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – μαζί με τους ἐπισκόπους και διακόνους” Φιλίπ.1:1)» (“Διδαχὴ των Ἀποστόλων”, 15, 1).

«Ὅταν ὁμως ἐμφανίστηκε το μοναρχικὸ δικτατορικὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα και με την Α' Οικουμενική Σύνοδο οι Ἀρχομανεῖς νομιμοποίησαν τη θέση τους ὡς Μητροπολίτες, περιορίσαν το Γραφικὸ ἀξίωμα “πρεσβύτεροι-ἐπίσκοποι” στον ἕναν δικτάτορα ἐπίσκοπο, τους δε ἄλλους ονόμασαν ἀπλὰ πρεσβυτέρους. Και ἔτσι η φράση της Ἁγίας Γραφῆς “σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – μαζί με τους ἐπι-

σκόπους και διακόνους” (Φιλip.1:1) εγκαταλείφτηκε, οι διάκονοι μετατοπίστηκαν στην τρίτη θέση και παρουσιάστηκε η φράση που ικανοποιεί πλέον τους μονάρχες επισκόπους, “συν επισκόπω και τοις συν αυτώ πρεσβυτέροις και διακόνοις – μαζί με τον επίσκοπο και τους πρεσβύτερους και διακόνους που είναι μαζί του”» (“Εκκλησιαστική Ιστορία”, Β. Στεφανίδη σελ.36-37). Με τον τρόπο αυτό δημιούργησαν τους τρεις αντιγραφικούς βαθμούς της ιεροσύνης – του ιεροδιακόνου, του ιερέα και του αρχιερέα.

Οι Αποστολικοί επίσης Πατέρες και συγγραφείς παρουσιάζουν τον προεστώτα της Εκκλησίας μόνο ως πρεσβύτερο. Και όπου το πεδίο δράσεως του προεστώτα πρεσβυτέρου είναι έντονο, τον ονομάζουν και επίσκοπο. Η πληροφορία αυτή μας είναι γνωστή από την Α’ επιστολή Κλήμεντος (τέλη της 1^{ης} εκατονταετηρίδας), από τον Ποιμένα του Ερμά (αρχές 2^{ης} εκατονταετηρίδας), από την επιστολή του Ιγνατίου προς Ρωμαίους (αρχές 2^{ης} εκατονταετηρίδας). Από την Α’ απολογία του Ιουστίνου, κεφάλαιο 65, ο οποίο αναφέρει μόνο «προεστώτα των αδελφών» (περί τα μέσα της 2^{ης} εκατονταετηρίδας). Από τον Ειρηναίο (τέλη 2^{ης} εκατονταετηρίδας). Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τις πληροφορίες αυτές, οι οποίες δεν εμφανίζουν κανέναν απολύτως ιερέα με τη σημερινή αντιγραφική ιερατική εξουσία.

Την ισοτιμία και ισοδυναμία των ονομάτων “πρεσβύτερος” και “επίσκοπος”, δεν μπορεί, παρά τις προσπάθειές του, να αποφύγει ούτε ο Χρ. Ανδρούτσος στο βιβλίο του “Δογματική”, το οποίο είναι μεστό αντιφάσεων, και έτσι στη σελίδα 285, γράφει τα εξής: «Βεβαίως, τα ονόματα “πρεσβύτερος” και “επίσκοπος” κατ’ αρχάς ήταν ισοδύναμα και ανταλλάσσονταν, ιδίως δε οι πρεσβύτεροι της Εφέσου και των Φιλίππων (*«σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις... ὡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους – μαζί με τους επισκόπους και διακόνους... το Πνεῦμα το Ἅγιο σας ἔθεσε επισκόπους»* Φιλip.1:1, Πραξ.40:28) καλούνται επίσκοποι».

Στην ίδια δύσκολη θέση ήρθε και ο κ. Τρεμπέλας, μη μπορώντας να αποφύγει την προκειμένη αλήθεια, την υποστηρίζει ως εξής:

«Οι πρεσβύτεροι αυτοί καλούνται στις επιστολές και επίσκοποι... Συνάγουμε δε για την σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη ταυτότητα της σημασίας τον όρων “πρεσβύτερος” και “επίσκοπος”, όχι μόνο από όσα είπε ο θείος Παύλος προς τους πρεσβύτερους της Εφέσου χαρακτηρίζοντας, καθώς είπαμε, αυτούς επισκόπους της Εκκλησίας, αλλά και από το ότι στο οποίο παραπέμφαμε ανωτέρως προοίμιο της προς Φιλιππησίους μόνο “επισκόπων και διακόνων” μνημονεύει ο Παύλος, ακόμα δε και στην προς Τίτο Επιστολή ομιλώντας περί πρεσβυτέρων και προσόντων αυτών στη συνέχεια καλεί αυτούς επισκόπους. Και καθώς παρατηρεί ο Θεοδώρητος ερμηνεύοντας το Α΄ Τιμ. 3:2 “*Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον – Πρέπει λοιπόν ο ἐπίσκοπος*”, τους ίδιους καλούσαν τότε πρεσβυτέρους και επισκόπους» (“Δογματική”, Π. Τρεμπέλα, 3^{ος} τόμος, σελ.295).

Θα με κατηγορήσετε ίσως επειδή υποστηρίζω, ότι η “ειδική ιεροσύνη” των παπάδων είναι Ιουδαϊκή νεκρανάσταση. Αν όμως νομίζετε ότι αυτή είναι γνώμη και φαντασίωση δική μου, να μην την δεχτείτε. Τη γνώμη αυτή διατύπωσε σαφώς ο Ιερώνυμος, Πατέρας της Ρωμαϊκής Εκκλησίας κατά τον 5^ο μ.Χ. αιώνα. Δηλαδή, την αποχή ακριβώς που είχε επικρατήσει πλέον η Δεσποτική μοναρχία και η αντι-Γραφική “ειδική ιεροσύνη”. Ιδού λοιπόν, τι ακριβώς λέει ο Ιερώνυμος: «Μετά την παύση του Λευιτικού αξιώματος, το αξίωμα μεταφέρθηκε στους λειτουργούς της Χριστιανικής Εκκλησίας». Δεν μπορεί να υπάρξει καμία άλλη εξήγηση, τόσο ακριβέστατη, που να ερμηνεύει τη θέση της “ειδικής ιεροσύνης”. Ειδική ιεροσύνη στους ιερείς των Ιουδαίων, “ειδική ιεροσύνη” και στους ιερείς της Ρωμαϊκής και Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τα προνόμια που είχαν οι ιερείς των Ιουδαίων, τα ίδια έχουν και οι ιερείς των ως άνω Εκκλησιών. Άμφια εκείνοι, άμφια και αυτοί. Τελετές εκείνοι, τελετές και τούτοι. Επομένως, δεν

μπορείτε, Παναγιότατε, με ειλικρίνεια να με αδικήσετε για την ως άνω άποψή μου, ότι η “ειδική ιεροσύνη”, είναι καθαρά Ιουδαϊκή νεκρανάσταση.

Για την πιστοποίηση αυτής της αλήθειας, μας βοηθά και ο κ. Τρεμπέλας, με τα κάτωθι:

«Οι οικείες ονομασίες από τους Ιουδαίους στην Παλαιά Διαθήκη του ιερέα και αρχιερέα δεν καθυστέρησαν να εισαχθούν και στη Χριστιανική χρήση... Πρώτος ο Τερτυλλιανός δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει την αντίστοιχη λατινική λέξη *sacerdos* (ιερέας) μεταφέροντας αυτή από τη χρήση των Ιουδαίων και εθνικών και στη Χριστιανική... στο να δηλώνει δε όχι μόνο τους επισκόπους, αλλά και τους πρεσβυτέρους, ενώ ο μαθητής του Κυριανός αναφέρει αυτή κατά προτίμηση στους επισκόπους, χωρίς να αρνείται αυτή και στους πρεσβυτέρους... Ο ελληνικός δε όρος ιερέας αποδίδεται κατά τους πρώτους αιώνες κυρίως στον επίσκοπο, επειδή κατά την περίοδο αυτή αυτός ήταν κυρίως ο τελεσιουργός των μυστηρίων. Από τον 4^ο όμως αιώνα ονομάζονται ιερείς και οι πρεσβύτεροι, γιατί ήδη πύκνωναν και αυτοί γιατί πλήθαιναν τα μέλη της Εκκλησίας, προσφέροντας τη θεία ευχαριστία, ο δε επίσκοπος ονομαζόταν αρχιερέας ή τελετάρχης» (“Δογματική”, Π. Τρεμπέλα, τόμος 3^{ος}, σελ.289).

Είναι δικαίωμα βεβαίως κάθε ανθρώπου να κάνει ό,τι θέλει και ό,τι ζητά η καρδιά του. Ο άνθρωπος έχει από τον Θεό απόλυτη ελευθερία. Δεν έχει το δικαίωμα όμως να αδικεί τους άλλους και μάλιστα εκείνους, υπέρ των οποίων θυσιάστηκε ο Χριστός. Και εν τω προκειμένω, οι “παπάδες” αδικούν τους συγκληρονόμους του Χριστού, την κοινωνία των πιστών, *«τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος – τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, τὴν ὁποία ἀπέκτησε με τὸ δικό Του αἷμα»* (Πραξ.20:28), την αδικούν από το αξίωμα της Κεφαλῆς της, από τα θεία προνόμια του Νυμφίου της.

Θα ρωτήσει ίσως ο αναγνώστης: «Γιατί ο Ιερώνυμος έδωσε την ως άνω εξήγηση, η οποία είναι εις βάρος των εν

λόγω Εκκλησιών;» Η απάντηση είναι ότι, κάπου θέλουν να στηρίξουν την πλάνη τους και κάπου θέλουν να βασιστούν για να μην πέσουν. Και τρέχουν από την Ανατολή στη Δύση και από το Βορρά στο Νότο, να ανακαλύψουν στήριγμα. Εξετάζοντας αυτή τη φιλολογία των πατέρων και των “αποστόλων του σκότους”, τον Καλογήρων, βλέπουμε τη σωρεία των ανακριβειών και των αντιφάσεων.

Αυτοί, οι “απόστολοι του σκότους”, χάλκευσαν και πλαστογράφησαν και διέφθειραν τα πρώτα μετά την αποστολική εποχή συγγράμματα, όπως είναι λόγου χάρις, οι επιστολές Κλήμεντος Ρώμης, οι επιστολές Ιγνατίου Αλεξανδρείας και άλλων, τα οποία θα ήταν ιδιαίτερα πολύτιμα και ανυπολόγιστης αξίας, αν δεν τα άγγιζε η σκοτεινή πέννα των Καλογήρων. Αυτοί, οι σκοτεινοί άνθρωποι, οι Καλόγηροι, χάλκευσαν τα ως άνω πολύτιμα συγγράμματα, γιατί ήθελαν να δώσουν κύρος σε πλαστά και νοθευμένα στοιχεία, τα οποία τοποθέτησαν στην αγνή διδασκαλία του Ναζωραίου Ιησού. Έτσι, λοιπόν, είναι δύσκολο σήμερα να στηριχτούμε στα συγγράμματα αυτά και να τα εκλάβουμε ως αξιόπιστη πηγή για το πολίτευμα της Εκκλησίας, γιατί έριξαν τη μαύρη τους ψήφο οι Καλόγεροι, οι “απόστολοι του σκότους”.

Πρέπει να είμαστε καλά κατατοπισμένοι περί της Αγίας Γραφής, για να μπορέσουμε να διαχωρίσουμε τα ζιζάνια από το σιτάρι. Και κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει από τους “ορθοδόξους”, γι’ αυτό καταπίνουν οι δυστυχείς, που αποτελούν το ποίμνιο, ό,τι τους ρίχνει στο στόμα ο παπάς, αμαθέστερος αυτός των ποιμενομένων.

Είναι εντύχημα όμως, ότι ο Θεός εγείρει εκείνους που Τον αγαπούν ειλικρινά και θυσιάζουν τα πάντα υπέρ της Αλήθειας Του και προσφέρουν το “κοσκινισμένο σιτάρι στο κόσκινο της Αγίας Γραφής”, με το οποίο “κοσκινίζουν” τα νοθευμένα συγγράμματα των πρώτων συγγραφέων και απολογητών, για να δείξουν σε αυτούς που αγαπούν την αλήθεια, αλλά και σε αυτούς που υποστηρίζουν το νόθο και πλαστό, ότι τα από την Αγία Γραφή έγκυρα, τα οποία

υποστηρίζουμε, δεν διέφυγαν της προσοχής των πρώτων συγγραφέων. Δεν μπόρεσαν να τα παρακάμψουν και εκείνοι οι οποίοι νόθευσαν τα συγγράμματά τους, και οι άλλοι που σήμερα τα υποστηρίζουν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 25^η

Παναγιότατε.

Πιστεύετε, ότι η Αγία Γραφή λέει την αλήθεια; Δέχεστε ότι οι μαρτυρίες της ιστορίας, πολιτικής και εκκλησιαστικής, είναι αληθινές; Εάν όχι, καλείστε να κάνετε σχετική δήλωση. Εάν ναι, σας παρακαλώ στο όνομα του Ιησού, το οποίο και οι δύο υπηρετούμε, να λάβετε θέση και να υπερασπιστείτε τις αλήθειες, τις οποίες η παπαδική ιεροσύνη διασκεύασε.

Σημειώστε, παρακαλώ, ότι είστε υποχρεωμένος ως εκ της θέσης σας να λάβετε θέση εναντίων εκείνων, τα οποία γράφω, τοποθετώντας το θέμα όπως και εγώ το τοποθετώ, στα μέτρα τα Αγίας Γραφής, της ιστορίας, της αρχαιολογίας, της πρακτικότητας και της επιστήμης. Τα δημοσιεύματά μου, όπως αντιλαμβάνεστε, σείουν θεμέλια. Γιατί παρουσιάζουν την “ειδική” ιεροσύνη ως δρόμο μετ’ εμποδίων για τη βασιλεία του Ιησού, ως κατασκεύασμα δοξομανίας και φιλοπρωτίας και ως νεκρανάσταση της Ιουδαϊκής ιεροσύνης. Τα σημεία αυτά τα οποία πρωτοστάτησαν για τη σύσταση της “ειδικής” ιεροσύνης, μας πείθουν απολύτως, ότι ήταν προέλευσης αυτού που αντιπράττει στο θέλημα και στα Σχέδια του Θεού. Γιατί, με τον τρόπο αυτού διαχωρίστηκε σε δύο τάξεις η Εκκλησία και δημιουργήθηκε τεράστιο χάσμα μεταξύ των ιερέων και του λαού. Αυτό είναι ένα επιτυχημένο τέχνασμα του εχθρού της Εκκλησία, Σατανά. Με αυτό πέτυχε να ψαλιδίσει και να διασκευάσει τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, να δημιουργήσει μία εύκολη αντιπροσωπευτική θρησκεία και να παρουσιάσει ένα τεχνητό σύστημα θρησκείας με δραματική μορφή και “μαγικές πράξεις”. Και αντί να βελτιώσουν τη θρησκευτική εκ φύσεως τάση του ανθρώπου, την μόλυναν και την κηλίδωσαν.

Πρέπει λοιπόν, αγαπητέ μου Γέροντα, να γίνει σεισμός εντός σας, να αφήσετε κατά μέρος τα στολίσματά σας και

να μη ζητάτε να προσθέσετε κάτι σε εκείνα, για τα οποία ο Θεός Αυτρωτής, είπε: «*Τετέλεσται*» (Ιν.19:30). Μακριά λοιπόν τα σιδερικά σας και σε απόσταση τα εργαλεία σας, τα οποία, “μολύνουν το θυσιαστήριο του Θεού” («*οὐ κλέψεις – Μη κλέψεις*» Εξοδ.20:15). Πέσετε στα γόνατα με συντετριμμένη την καρδιά και ζητήστε από Αυτόν που άφθονα δίνει και δεν ονειδίζει, τι πρέπει να κάνετε.

Επίσημη πληροφορία

Θα είστε πρόθυμος ίσως να με κατηγορήσετε, για το λόγο ότι τοποθετώ τα στοιχεία που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση της “ειδικής” ιεροσύνης, στην έμπνευση του Σατανά. Θα με αδικήσετε όμως! Θυμάστε, Παναγιότατε, ότι σε πολλά σημεία του Φύλλου μου έχω τονίσει ότι για το θέμα το οποίο πραγματεύομαι, δεν θέλω να ομιλώ εγώ, αλλά επίσημα στόματα της Ορθοδοξίας, για να φράξουν τα άλλα στόματα των αντιφρονούντων. Και επί του σημείου λοιπόν τούτου, θα μιλήσει ο επισημότερος από τους Πατέρες της Εκκλησίας του 4^{ου} και 5^{ου} αιώνα, ο Ιερώνυμος. Ιδού τι εν προκειμένου λέει, επί του ως άνω αναληθούς σχεδίου και επί της ισοτιμίας των πρεσβυτέρων και επισκόπων: «Ο πρεσβύτερος είναι ο ίδιος, όπως ο επίσκοπος, και μέχρι που, με διαβολική εισήγηση, εγέρθηκαν διαιρέσεις στη θρησκεία... οι Εκκλησίες διοικούνταν από κοινό συμβούλιο πρεσβυτέρων... μέχρι τότε που τέθηκαν οι βάσεις της διαίρεσης . Εάν όμως κάποιος υποθέσουν, ότι η δοξασία αυτή, δηλαδή, ότι ο επίσκοπος και ο πρεσβύτερος ήταν το ίδιο, και ότι το μεν δήλωνε την ηλικία το δε το αξίωμα, και ότι αυτό δεν επικυρώνεται από τις άγιες Γραφές, αλλά ότι είναι απλή φαντασμαγορία δική μου, ας αναγνώσει επισταμένως τα λόγια του Αποστόλου Παύλου προς τους Φιλιππησίους: “*Παῦλος καὶ Τιμόθεος... πᾶσι τοῖς ἁγίοις... σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – Παῦλος καὶ Τιμόθεος... πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους... μαζί με τοὺς ἐπισκόπους καὶ διακόνους*” (1:1). Οι Φίλιπποι ήταν μόνο μία πόλη της

Μακεδονίας, βεβαίως δε από τους τώρα καλουμένους επισκόπους δεν μπορούσαν να υπάρχουν πολλοί συγχρόνως στην ίδια πόλη· αλλά επειδή κατά το χρόνο εκείνον καλούσαν επισκόπους τα ίδια εκείνα πρόσωπα, τα οποία καλούσαν και πρεσβύτερους, γι' αυτό ο Απόστολος μίλησε αδιαφορώντας περί επισκόπων και διακόνων».

Στη συνέχεια ο Ιερώνυμος επικαλείται το γεγονός Πράξεις 20:17,28 (*«μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας... ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους – κάλεσε να ἔρθουν οἱ πρεσβύτεροι τῆς ἐκκλησίας... στο ὁποῖο τὸ Πνεῦμα το Ἅγιο σας ἔθεσε ἐπισκόπους»*), στο ὁποῖο ο Παῦλος ἀποκάλεσε πρεσβύτερους, ἐκείνους που προηγουμένως ὀνόμασε ἐπισκόπους. Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ μάλιστα, ἐφιστᾷ ἰδιαίτερως τὴν προσοχή του ἀναγνώστη. Ἐπίσης επικαλεῖται καὶ τὴν πληροφορία τῆς περικοπῆς Ἀ' Πέτρου 5:1,2,3 (*«Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὥς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου – Τους πρεσβύτερους μεταξὺ σας τους παρακαλῶ ἐγὼ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυρας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ συμμετοχὸς τῆς δόξας που πρόκειται νὰ ἀποκαλύπτεται: Ποιμάνετε τὸ ποίμνιο τοῦ Θεοῦ που εἶναι μεταξὺ σας ἐπιβλέποντας ὄχι ἀναγκαστικά ἀλλὰ ἐκουσία, μὴτε αἰσχροκερδῶς ἀλλὰ πρόθυμα, μὴτε κατακυριαρχώντας τους κληρονόμους τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ γίνεστε πρότυπα τοῦ ποιμνίου»*) γιὰ νὰ δώσει σαφέστερες ἐξηγήσεις». Καὶ τελειώνοντας, γράφει: «Καὶ αὐτὰ φέρνουμε πρὸς ἀπόδειξη, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, οἱ πρεσβύτεροι ἦταν οἱ ἴδιοι με τοὺς ἐπισκόπους». Τὴν ἐρμηνεία αὐτὴ υποστηρίζει ὁ Ιερώνυμος στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Εὐάγριο.

Δεῖτε λοιπὸν τὴν ἀπάντηση καὶ τὴν ἐρμηνεία ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ τὰ παράπονά σας σ' ἐκείνους. Ὅχι σ' ἐμένα!

Από την πληροφορία επίσης αυτή αποδεικνύεται πλήρως, ότι ο πρεσβύτερος και ο επίσκοπος είναι ένα και το ίδιο πρόσωπο. Όχι μόνο αυτό αποδεικνύεται, αλλά ότι στους παλαιούς χρόνους τους προεστώτας της Εκκλησίας ονόμαζαν μόνο επισκόπους ή πρεσβυτέρους, δεν τους ονόμαζαν ποτέ ιερείς και δεν τους έδιναν ούτε την εξουσία του “δεσμείν και λύειν”, του να συγχωρούν αμαρτίες ή όχι. Θα αποδείξω με βάση το “Μυστήριο της Ιεροσύνης” της Ορθόδοξου Εκκλησίας, ότι όντως οι κληρικοί χειροτονούνται ως πρεσβύτεροι και όχι ως ιερείς.

Οι Κληρικοί δεν χειροτονούνται Ιερείς

Η Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή Θεολογία δέχονται, ότι με το “Μυστήριο της Ιεροσύνης” μεταδίδεται στον χειροτονούμενο το χάρισμα της “ειδικής” ιεροσύνης και δυνάμει αυτού έχει την εξουσία του “δεσμείν και λύειν”.

Απέδειξα προηγουμένως, Βιβλικά και ιστορικά, ότι άλλος είναι ο πρεσβύτερος και άλλος είναι ο ιερέας. Είναι ανάγκη να το θυμόμαστε αυτό. Η Ορθόδοξη Χειροτονία διατηρώντας μέρος του τύπου της εποχής, κατά την οποία οι κληρικοί ονομάζονταν μόνο πρεσβύτεροι και όχι ιερείς, χειροτονούσε τους κληρικούς της μόνο πρεσβυτέρους, όχι ιερείς. Ιδού πώς έχει κατά λέξη η ευχή της χειροτονίας: **«Η Θεία Χάρις, η πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα, προχειρίζεται (τον δείνα) τον ευλαβέστατον Διάκονον εις Πρεσβύτερον. Ευξώμεθα ουν υπέρ αυτού, ινα έλθη επ’ αυτόν η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος».**

Μήπως έχει ανάγκη ερμηνείας η ευχή αυτή της χειροτονίας; Δεν νομίζω! Είναι σαφής! Ο κληρικός χειροτονείται πρεσβύτερος, όχι ιερέας. Πώς κατόπιν και με ποιο Νόμο Δικαιοσύνης, δυνάμει ποίας λογικής και ποίας εντολής γραπτής παραδόσεως των πρώτων αιώνων, ονομάζουν τον χειροτονούμενο “ιερέα”, αφού χειροτονήθηκε “πρεσβύτερος;” Είναι δυνατόν ο μηχανουργός να εξασκεί

το επάγγελμα του ιατρού, ή ο κουρέας του αεροπόρου; Αυτό δεν θα ήταν μία παράλογη πράξη, μαζί δε και επικίνδυνη; Το ίδιο ισχύει και για τους πρεσβυτέρους. Δεν μπορούμε, δυνάμει του “Μυστηρίου της Ιεροσύνης”, να ονομάζουμε “ιερέα”, εκείνος που χειροτονήθηκε “πρεσβύτερος”. Είναι αντιποίηση [*οικειοποίηση, σφετερισμός*] Αρχής και Εξουσίας. Αυτό, Παναγιότατε, το αντιλαμβάνεται και ο πιο απλός νους. Είναι λοιπόν Μέγα Θεολογικό Σφάλμα, να ονομάζουμε τους πρεσβυτέρους “ιερείς”. Όχι μόνο αυτό, αλλά είναι και μία παράλογη πράξη.

Εκτός του ότι ο διάκονος χειροτονείται ως πρεσβύτερος, όχι ως “ιερέας”, τη χειροτονία τελούν ιεράρχες, παρουσιάζοντας ένα οξύμωρο σχήμα στην πράξη της χειροτονίας. Και ότι η πράξη αυτή δεν έχει Αποστολική προέλευση, επιβεβαιώνει αυτό και ο κ. Τρεμπέλας, με τα εξής:

«Άλλωστε η σημερινή πράξη της χειροτονίας προέρχεται από παλαιότερη πράξη, της οποίας μάρτυρες είναι οι από τον 4^ο και μετά αιώνα χρονολογούμενες χειροτονίες, οι οποίες πάντα περιέχουν διατυπωμένες ευχές, ειδικές για κάθε έναν των τριών βαθμών της ιεροσύνης, αποδιδόμενες στα συγγράμματα του Διονυσίου του Αρεοπαγίτου, που κάνουν λόγο περί “παναχράντων και ιεροποιών και τελεστικών επικλήσεων του τελούντος ιεράρχου”» (“Δογματική”, Π. Τρεμπέλα, τόμος 3^{ος}, σελ.310). Καθώς όμως είναι γνωστό, τα συγγράμματα του Διονυσίου του Αρεοπαγίτου είναι ψευδεπίγραφα και κατασκευάσματα των σκοτεινών δυνάμεων των “αποστόλων του σκότους”, των Καλογήρων.

Πού βαδίζουμε, αδελφέ μου; «Στώμεν καλώς!» Βλέπετε για μία ακόμη φορά, τη “θαλασσοποίηση” της Θεολογίας. Βλέπετε ότι η κατόπιν της χειροτονίας ανακήρυξη των πρεσβυτέρων ως “ιερείς”, δεν είναι σύμφωνη ούτε με το Μυστήριο της Ιεροσύνης. Είναι, επομένως, μία αυθαίρετη πράξη. Τουλάχιστον φροντίστε, αγαπητέ Γέροντα, να είστε σύμφωνοι με τα Μυστήρια της Ορθοδοξίας και τα Δόγματά της.

Εξάλλου, όπως έχει σήμερα η θέση του ιερέα στην Εκκλησία, δεν τον παρουσιάζει ως ποιμένα, ούτε και ως πρεσβύτερο· τον παρουσιάζει μόνο ως τελετουργό. Όλες οι εκδηλώσεις της λατρείας έχουν μορφή τελετής. Ο Ορθόδοξος Χριστιανός δεν έχει καμία ευχέρεια εκδηλώσεως στη Θεία λατρεία. Το παπαδικό σύστημα του έχει αφαιρέσει κάθε ευχέρεια και κάθε δικαίωμα, και του έχει αραιδιάσει ολόκληρο κατεβατό ιεροποιημένων τελετών και έτσι δεν γνωρίζει να χρησιμοποιεί καμία εκδήλωση λατρείας.

Ιδού ένα σοβαρό παράδειγμα: Στο σπίτι του κ. Γ. Π., στο οποίο συναθροίζονταν αδελφοί “Ευαγγελικοί” (μελετούσαν το Λόγο του Θεού και προσεύχονταν), παραβρέθηκε και μία Ορθόδοξη γυναίκα. Έλεγε πολλά για την πίστη της και την “κατανόησή” της γύρω από την προσευχή και το Λόγο του Θεού. Όταν άρχισε η συμπροσευχή, οι αδελφοί παρακάλεσαν την Ορθόδοξη γυναίκα να προσευχηθεί και εκείνη. Γιατί, εφόσον πίστευε στον ιλασμό του Χριστού, οι Ευαγγελικοί τής είπαν: «Αδελφοί είμαστε». Τι προσευχή όμως νομίζετε, ότι έκανε; Άρχισε να λέει τους χαιρετισμούς της Παναγίας. Και ήταν φυσικό βέβαια, οι αδελφοί την σταμάτησαν και συνέχισαν εκείνοι την προσευχή, προσευχόμενοι ο Θεός να κάνει έλεος για τους δυστυχείς Ορθοδόξους.

Γιατί η Ορθόδοξη γυναίκα δεν γνώριζε να προσευχηθεί; Γιατί το “παπαδικό” σύστημα της έμαθε ότι για κάθε εκδήλωση λατρείας, ο Ορθόδοξος πρέπει να καταφεύγει στον ιερέα, στον οποίο θα πληρώσει και “διδόδια”, για να λάβει μέρος ως ακροατής, όχι ως λάτρης, σε ένα μυστηριοτελεταρχοποιημένο σύστημα Εβραϊκού νόμου, και να φύγει κατόπιν περισσότερο κενός απ’ ότι αρχικά ήταν. Γιατί κατέφυγε να γεμίσει τη στάμνα του από μία στείρα πηγή. Και όμως, σε αυτή τη στείρα πηγή κρατούν τους ανθρώπους οι ιερείς, και δεν τους στέλνουν σε Εκείνον που λέει: *«Εάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω –*

Εάν κάποιος διψά, ας έρχεται σ' Εμένα και ας πίνει» (Ιν.7:37).

Η χειροτονία ομολογουμένως είναι Αποστολικό Δόγμα και Γραφικός θεσμός. Αλλά κανένα απολύτως εδάφιο του Ευαγγελίου δεν αναφέρει ότι με τη χειροτονία καθίστανται ιερείς, ή ότι οι θεόπνευστοι συγγραφείς συνιστούν τη χειροτονία για την ανάδειξη ιερέων. Για λόγους εκκλησιαστικής ευταξίας και για το κυβερνητικό, με κάποιον τρόπο, σύστημα της κοινωνίας των πιστών, αναδεικνυαν και χειροτονούσαν τους πνευματικότερους από τους αδελφούς, τους οποίους ονόμαζαν πρεσβύτερους. Και επειδή κατά τους αποστολικούς και μεταποστολικούς χρόνους δεν αναδεικνύονταν με τη χειροτονία ιερείς, γι' αυτό και δεν βλέπουμε την εποχή εκείνη να είχαν οι πρεσβύτεροι την εξουσία του “δεσμεΐν και λύειν”, ή να λάμβαναν της θέσης της χειροτονίας ως αξίωμα και όχι ως υπηρεσία.

Οι λειτουργοί της αποστολικής και μεταποστολικής Εκκλησίας, δεν έφεραν κανένα αξίωμα, αλλά μόνο υπηρεσιακό τίτλο, “επίσκοποι και διάκονοι”. Ο υπηρεσιακός αυτός τίτλος φανέρωνε πάντοτε την υπηρεσία των ως άνω λειτουργιών στην κοινωνία των πιστών. Ως μοναδικό αξίωμα οι θεόπνευστοι και θεοδίδακτοι Πρωτεργάτες του Ευαγγελίου είχαν αυτό “του δούλου του Θεού”. Δεν νομίζω, αδελφέ μου, να μου πείτε ότι έχουν ομοιότητα τα σημερινά αξιώματα της ιεραρχίας, με εκείνα των Αποστόλων. Τα αξιώματα των ιερέων και Αρχιερέων υπερέβησαν και την Αγιότητα και το Μεγαλείο του Θεού. Γιατί όταν ο Θεός λέγεται Άγιος και εσείς καλείστε Παναγιότατος, υπερβήκατε όντως το Μεγαλείο και το Θρόνο του Παντοδύναμου.

Αδελφέ μου, με πόνο και αγάπη Χριστού σάς ομιλώ. Ακούστε με και θα σας ακούσει και ο Θεός. Ο Θεός δεν πλησιάζεται με αυτούς τους τίτλους. Μάλλον απομακρύνεται από αυτούς, γιατί λέει: *«τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ – το ὑψηλὸ μεταξύ των ἀνθρώπων εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»* (Λκ.16:15).

Ιδού, πού βρίσκεται ο Θεός: «Τάδε λέγει Κύριος ὁ Ὑψιστος, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν τὸν αἰῶνα, ἅγιος ἐν ἁγίοις ὄνομα αὐτοῦ, Κύριος Ὑψιστος ἐν ἁγίοις ἀναπανόμενος καὶ ὀλιγοψύχοις διδοὺς μακροθυμίαν καὶ διδοὺς ζωὴν τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν – Ἔτσι λέει ὁ Κύριος ὁ Ὑψιστος, Αὐτός που κατοικεῖ υψηλά στον αἰῶνα, Ἅγιος τῶν ἁγίων εἶναι τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, Κύριος Ὑψιστός στα ἅγια ἀναπανόμενος καὶ στους ολογόψυχους δίνει μακροθυμία καὶ δίνει ζωὴ στους συντετριμμένους στὴν καρδιά» (Ησ. 57:15).

Δεν σας ἀρέσει, ἀδελφέ μου, αὐτὴ ἡ θέση; Εγὼ, αὐτὴν ἐξέλεξα. Εγκατέλειπα τὰ πάντα καὶ τὰ ὄνειρά μου καὶ τις ἐπιδιώξεις μου, τοὺς ἐγωισμοὺς μου καὶ τὰ σχέδιά μου, τις ἀνομίες μου καὶ τῆς ἀμαρτίας μου. Ὅλα τὰ κάρφωσα στο Σταυρό του Λυτρωτῆ μου καὶ ἔτσι Του ἔδωσα ἀπόλυτη ἐλευθερία νὰ ἐργαστεῖ στὴ ζωὴ μου, ὅπως Εκείνος θέλει καὶ ὅπως ἐπιθυμεῖ. «μὴ καυχᾶσθε, καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλά, μὴ ἐξελθέτω μεγαλορρημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν, ὅτι Θεὸς γνώσεων Κύριος καὶ Θεὸς ἐτοιμάζων ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ – Μὴν καυχάστε, καὶ μὴ μιλάτε υπερήφανα, μὴ βγεῖ καυχησιολογία ἀπὸ τὸ στόμα σας, γιατί Θεὸς γνώσεων εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς που ἐτοιμάζει τὰ ἐπιτηδεύματα Αὐτοῦ» (Α' Βασιλειῶν 2:3).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 26^η

Παναγιότατε.

Είναι ανάγκη να επιμείνω περισσότερο στην εξέταση του θέματος “Βασίλειο Ιεράτευμα”, γιατί τα υψηλά σας αξιώματα και οι ουρανομήκεις τίτλοι σας έκαναν τους ανθρώπους να νομίζουν ότι εσείς είστε “ο εκλεκτός λαός” και εκείνοι οι “απόκληροι”.

Είναι πολύ λυπηρό το γεγονός, ότι ενώ στηρίζομαι σε όλα τα σημεία της πραγματείας μου στο Ευαγγέλιο, δηλαδή, στην αλάθητη και αιώνια πηγή της αλήθειας και σε όσα ορθά ερμήνευσαν οι Πατέρες και ομολογητές, εντούτοις πολλοί ιερείς εξοργίζονται και σαν θηρία εξαγριώνονται εναντίον μου. Μεταξύ αυτών και ο άλλοτε ιερατικός προϊστάμενός μου στον Άγιο Κωνσταντίνο Χανίων, Πρωθιερέας κ. Αντώνιος Στρογγυλάκης, ο οποίος με αποκαλεί «λιποτάκτη της Ορθοδοξίας και δευδοδιδάσκαλο». Ο κ. Στρογγυλάκης είναι θεολόγος. Τον προκαλώ να αναμετρηθεί μαζί μου και να διαψεύσει, αν μπορεί, τα εδάφια της Αγίας Γραφής και τις γνώμες των Πατέρων, Απολογητών, Καθηγητών και ερμηνευτών, τις οποίες επικαλούμαι. Διαφρεύδοντας όμως αυτά, πρέπει να δανειστεί από κάπου κάποια δόση ειλικρίνειας για να μας πει σε ποιον άλλο Θεό πιστεύει.

Αγαπητέ, κ. Στρογγυλάκη. Δεν είμαι λιποτάκτης. Είμαι Χριστιανός. Ελεημένος με το Μέγα και πλούσιο Έλεος του Θεού και λουσμένος με το πολύτιμο Αίμα του Αυτρωτή μου Χριστού. Ανθρώπους λοιπόν τους οποίους το Αίμα του Χριστού καθάρισε, εσύ δεν μπορείς να τους βρίζεις «*διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ... ό άπτόμενος ύμωv ώς ό άπτόμενος τής κόρης τοῦ όφθαλμοῦ αὐτοῦ – Γιατί έτσι λέει ο Κύριος ο παντοκράτορας... αυτός που αγγίζει εσάς, είναι σαν αυτόν που αγγίζει την κόρη του οφθαλμού Αυτού*» (Ζαχ.2:12).

Πολύ δικαίως ο Θεός εξοργίστηκε κατά των ιερέων, εναντίον των οποίων λέει: «ἐπὶ τοὺς ποιμένας παρωξύνθη ὁ θυμός μου, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀμνοὺς ἐπισκέρομαι – Ἐνάντια στους ποιμένες παροξύνθηκε θυμός Μου, καὶ θα επισκεφτώ τους ἀμνοὺς» (Ζαχ.10:3).

Αν οι διδασκαλίες μου κ. Στρογγυλάκη, είναι “ψευδοδιδασκαλίες”, ὅπως τις κατονομάζεις, τότε ποιες διδασκαλίες είναι ἀληθινές; Μήπως τα παπαδικὰ τερτίπια, καὶ τα μειρακο-ραμολίστικα στολίσματα, τα ὁποῖα ομοιάζουν με την “πιπίλα” με την ὁποία ἡ μητέρα ξεγελά το νήπιο;

Εγὼ λοιπὸν ἔλαβα “το λογικὸ ἄδολο γάλα καὶ αὐξήθηκα με αὐτό”. Καὶ σαν “λίθος ζωντανός” πλέον, οἰκοδομήθηκα σε οἶκο πνευματικὸ, σε γένος ἐκλεκτό, ιεράτευμα ἅγιο, καὶ προσφέρω στον Λυτρωτὴ μου πνευματικὲς θυσίες, εὐπρόσδεκτες στον Θεὸ μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ» («καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ιεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπρόσδεκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ – καὶ εσεῖς οἱ ἴδιοι σαν λίθοι ζωντανοὶ οἰκοδομεῖσθε σαν οἶκος πνευματικὸς, ιερατεῖο ἅγιο, γιὰ νὰ προσφέρετε πνευματικὲς θυσίες, εὐπρόσδεκτες στον Θεὸ μέσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ» Α' Πέτρ. 2:5). «Διὰ τοῦτο, ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην καθὼς ἡλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ – Γι' αὐτό, ἔχοντας τὴ διακονία αὐτήν, καθὼς ἐλεηθήκαμε, δὲν αποθαρρυνόμαστε, ἀλλὰ ἀπαρνηθήκαμε τὰ κρυφὰ πράγματα τῆς ντροπῆς, χωρὶς νὰ περπατοῦμε με πανουργία μῆτε χρησιμοποιοῦντας δόλο στο λόγο του Θεοῦ, ἀλλὰ με τὴ φανέρωση τῆς ἀληθείας συνιστοῦμε τοὺς εαυτοὺς μας πρὸς κάθε συνείδηση ἀνθρώπων ἐνώπιον του Θεοῦ» (Β' Κορ.4:1-2). «οὐχ ὅτι ἱκανοὶ ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογισασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἰκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἰκάνωσεν ἡμᾶς διακό-

νους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτεννεί, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ – Ὅχι ὅτι εἴμαστε ικανοὶ ἀπὸ τοὺς εαυτοὺς μας... ἀλλὰ ἡ ικανότητά μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ Οποῖος καὶ μας ἔκανε ικανοὺς διακόνους καινῆς διαθήκης, ὄχι γράμματος, ἀλλὰ Πνεύματος· γιατί τὸ γράμμα σκοτώνει, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορ.3:5-6).

Ἡ ὡς ἄνω συμπεριφορὰ τῶν ιερῶν παρουσιάζει ὅτι ἔχουν ἔλλειψη κρίσης καὶ λογικῆς. Ἐρχομαὶ λοιπὸν στὴν ἀνάγκη νὰ επαναλάβω: Τα παράπονά σας, ὄχι σε μένα, ἀλλὰ στο Εὐαγγέλιο, στοὺς Πατέρες καὶ Απολογητές.

Ὁ πολιτισμὸς, ἡ Χριστιανικὴ καὶ οἰκογενειακὴ αγωγή, ἐπιβάλλουν νὰ φέρονται οἱ ἱερεῖς με τρόπο πολιτισμένο. Νὰ λάβουν ἀνὰ χεῖρας τὴν πέννα τοὺς καὶ νὰ ἀναμετρηθοῦν μαζί μου. Ὅχι ὅπως ἔκανε ἡ αὐλὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία σχεδίασε πάνω στο τεῦχος μου ἀνοιχτὴ παλάμη καὶ μου τὴν ἔστειλε μέσα σε φάκελο. Δὲν με πειράζουν ὁμῶς αὐτά, γιατί ἀποτελοῦν στεφάνους («μακάριοι ἔστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἰπωσιν πᾶν πονηρὸν καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ· χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν – Μακάριοι εἰστε, ὅταν σας ὀνειδίσουν καὶ σας καταδιώξουν καὶ πούνε κάθε πονηρὸ λόγο ἐναντίον σας, ψευδόμενοι ἐξαιτίας Μου. Χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶτε, γιατί ὁ μισθὸς σας εἶναι πολὺς στοὺς οὐρανοὺς. Γιατί ἔτσι καταδιώξαν τοὺς προφῆτες που ἦταν πρὶν ἀπὸ εσάς» Μτ.5:11-12). Τὸν Ορθόδοξο κλῆρο υποβιβάζουν.

Μεταξὺ Νυμφίου καὶ Νύφης δὲν υπάρχει θέση γιὰ τρίτο πρόσωπο

Χρησιμοποιῶ μερικὲς φορές δεικτικὴ καὶ ἐλευθεριάζουσα γλώσσα. Ἀλλὰ ὅταν ἡ φύση τῶν πραγμάτων πᾶζει τὴν καρδιά θὰ ἐκφραστεῖ ἀνάλογα καὶ ἡ σκέψη. Γιατί ὅταν μεταξὺ δύο συζύγων εἰσχωρεῖ τρίτο πρόσωπο, χρησι-

μοποιούνται και ανάλογα μέτρα αντιμετώπισης. Όταν λοιπόν μεταξύ του Νυμφίου Χριστού και Νύφης Εκκλησίας, εισχωρεί τρίτο πρόσωπο, ο ιερέας, θα χρησιμοποιηθεί ανάλογη γλώσσα έκφρασης από αυτούς που πονούν την Εκκλησία. Ποια θέση είναι δυνατόν να έχει το τρίτο πρόσωπο μεταξύ Νυμφίου και Νύφης; Θέση “κουμπάρου” λαβαίνει ο ιερέας, μεταξύ Νυμφίου και Νύφης Εκκλησίας; Μεταξύ Νυμφίου και Νύφης τρίτο πρόσωπο δεν έχει καμία θέση. Όταν εισχωρήσει το τρίτο πρόσωπο, θα δημιουργηθεί θέμα διαζυγίου. Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο μέλλει και ο Νυμφίος Χριστός να διαζευχθεί όλους εκείνους, οι οποίοι επέτρεψαν και εισχώρησε τρίτο πρόσωπο μεταξύ Εκείνου και της Νύφης Του, της Εκκλησίας.

Το τρίτο πρόσωπο πάντα δημιουργεί καταστάσεις, αντίθετες με τη συζυγική εστία. Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, το τρίτο πρόσωπο, ο ιερέας, ο οποίος εισχώρησε στην πνευματική εστία μεταξύ Χριστού και Εκκλησίας, δημιούργησε καταστάσεις εντελώς αντίθετες με τη σχέση των δύο. Ενώ ο Χριστός καλεί την Εκκλησία, τη Νύφη Του, να παραμένει στενά συνδεδεμένη με Αυτόν, συμβουλευόμενη τα Λόγια Του και καθοδηγούμενη από τις εντολές Του, εισχωρεί ο παπάς, και λέει: «Όχι, χωρίς εμένα. Εγώ θα κανονίσω τις σχέσεις σας και τη συζυγική συμβίωσή σας». Είναι λογική όμως η παρέμβαση αυτή; Είναι Γραφική απαίτηση; Και πού στηρίζεται; Στην Αγία Γραφή δεν υπάρχει και στους Αποστολικούς και μεταποστολικούς χρόνους ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε. Όμως, το τρίτο πρόσωπο, ο ιερέας, με την “ειδική ιεροσύνη”, εισχώρησε μεταξύ του Νυμφίου και της Νύφης. Και δίδαξε τη Νύφη να χρησιμοποιεί άλλα μέσα επαφής της με τον Νυμφίο της. Την δίδαξε να καταφεύγει σε άλλα πρόσωπα για τη συμβίωσή της και τη σωτηρία της και σε άλλους τρόπους για την ευλογία της· τρόπους χωρίς Χριστό, και μέσα στερούμενα ευλογίες. Και έτσι την Ορθόδοξη Νύφη Εκκλησία, τη χαρακτηρίζει μία νεκρότητα και μία ξερή θρησκευτικότητα. Τους δε λειτουργούς της, τους χαρακτηρίζει

«πολλή ανεπάρκεια και οπισθοδρομικότητα και νωθρότητα σκέψης», όπως ακριβώς γράφει ο δημοσιογράφος κ. Παπακωνσταντίνου στην εφημερίδα “Μεσημβρινή”.

Ο Λόγος του Θεού μάς βοηθά να αντιληφθούμε την αποτυχία εκείνων που χρησιμοποιούν άλλα μέσα και άλλα πρόσωπα, προκειμένου να έρθουν σε επαφή με τον Θεό. Στο βιβλίο της Αγίας Γραφή Δ’ Βασιλειών, κεφάλαιο 5^ο, μας αναφέρονται τα εξής: Ο Σύρος στρατηγός Ναιμάν υπέφερε από λέπρα. Πληροφορήθηκε όμως, ότι στη Σαμάρεια υπήρχε “ο άνθρωπος του Θεού”, ο οποίος με την προσευχή μπορούσε να τον θεραπεύσει. Χωρίς αναβολή ο Ναιμάν, έλαβε συστατική επιστολή από τον βασιλιά του, πήγε στα Σαμάρεια, αλλά αντί να αναζητήσει “τον άνθρωπο του Θεού”, κατέφυγε στον βασιλιά του Ισραήλ, ο οποίος θεώρησε ως πρόκληση εναντίον του την επίσκεψη του στρατηγού, και έτσι ο Ναιμάν έφυγε άπρακτος. Ο “άνθρωπος του Θεού” πληροφορήθηκε το γεγονός, και κάλεσε τον Ναιμάν κοντά του. Του είπε τι έπρεπε να κάνει για να θεραπευτεί, αλλά εκείνος είχε να παρουσιάσει τα δικά του τα μέσα, τον “Αβανά και τον Φαρφάρ”, γιατί αυτά είχε μάθει από άλλο, εκτός του Θεού, πρόσωπο και δεν ήθελε να δεχτεί αυτά που του είπε ο προφήτης.

Αυτά έχει να παρουσιάσει σήμερα και η Νύφη Ορθόδοξη Εκκλησία, άλλα μέσα και άλλους τρόπους, ενώ της υποδεικνύονται τα σχετικά με τη θεραπεία της. Έχει να παρουσιάσει τον “Αβανά και τον Φαρφάρ”, τον παπά και τον Δεσπότη, τα Καλογερικά συστήματα που της έμαθε το τρίτο πρόσωπο, ο ιερέας, με την “ειδική” ιεροσύνη. Ποτέ ο “Αβανά και ο Φαρφάρ” δεν θα θεράπευαν τον λεπτό Ναιμάν. Ποτέ και ο Χριστιανός δεν θα μπορούσε να θεραπευτεί με τα δικά του μέσα, τον “Αβανά και τον Φαρφάρ”, εάν δεν ακούσει τον πραγματικό “άνθρωπο του Θεού”, τον Ιησού Χριστό.

Τέλος, με παιδική απλότητα ο Ναιμάν, δέχτηκε τη συμβουλή του προφήτη και θεραπεύτηκε από τη λέπρα του.

Παναγιότατε! Δεν νομίζετε, ότι από πνευματική λέπρα υποφέρει και η Εκκλησία; Δεν νομίζετε, ότι με παιδική απλότητα πρέπει να μάθουν οι άνθρωποι, ότι ο Χριστός ετοίμασε σωτηρία και με την ίδια απλότητα να την δεχτούν, χωρίς να χρησιμοποιούν δικά τους μέσα και άλλα πρόσωπα, “Αβανά και Φαρφάρ;” Δυστυχώς, το “παπαδικό” σύστημα έμαθε τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν μέσα ξένα και παράξενα για τον ιλασμό του Χριστού.

Όταν λοιπόν υποδεικνύεται ο τρόπος θεραπείας και σε δύο χωρισμένα μεταξύ τους μέρη, το λαό και το “ιερατικό σώμα”, και δεν τον δέχονται, είναι απόλυτη ανάγκη να χρησιμοποιηθεί κάπως σκληρή γλώσσα, για να εκτεθούν χαρακτηριστικά και με εκφραστικότητα τα υπό συζήτηση θέματα. Χρησιμοποιώντας όμως τη γλώσσα αυτή, δεν βρίζω, τις καταστάσεις μόνο χαρακτηρίζω. Και το κάνω αυτό, όχι για να εκθέσω, αλλά συμβουλή αγάπης να δώσω. Και πρέπει να γνωρίζουν επίσης οι αγαπητοί μου συνάδελφοι, ότι το κάνω με θυσία της ζωής μου. Ενώ εγώ εργάζομαι όλη την ημέρα για τα προς ζην αναγκαία, αντιμετωπίζω την ανάγκη αυτή κατά τις ώρες της ανάπαυσής μου. Το κάνω όμως ευχάριστα, γιατί χρειάζεται για μας ένας Ιερεμίας να χύνει δάκρυα (*«Τις δώσει κεφαλή μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός – Ποιος θα δώσει στην κεφαλή μου νερό και στους οφθαλμούς μου πηγὴ δακρύων, και θα κλαίω για το λαό μου τούτον ἡμέρες και νύχτες»* Ιερ.9:1), και ένας Σαμουήλ να πενθεί (*«ὅτι ἐπένθει Σαμουήλ... ἐπὶ Ἰσραὴλ – γιατί πενθούσε ο Σαμουήλ... πάνω στον Ισραήλ»* Α' Βασιλειών 15:35).

«Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυροῦσης μοι τῆς συνειδήσεώς μου ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ὅτι λύπη μοί ἐστι μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος ὁδύνη τῇ καρδίᾳ μου. ἡνύχον γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν κατὰ σάρκα – Ἀλήθεια λέω με τον Χριστό, δεν ψεύδομαι, γιατί συμμαρτυρεῖ σ' ἐμένα και η συ-

νείδησή μου με Πνεύμα Άγιο, ότι έχω μεγάλη λύπη και αδιάλειπτη οδύνη στην καρδιά μου. Θα ευχόμεν μάλιστα εγώ ο ίδιος να είμαι ανάθεμα από τον Χριστό υπέρ των αδελφών μου, των συγγενών μου κατά σάρκα» (Ρωμ.9:1-3). Και αυτά δεν σας τα λέει ξένος, σας τα λέω εγώ, που προέρχομαι από τα σπλάχνα σας και σας πονώ· είμαι δικός σας, οστό από τα οστά σας και σάρκα από τη σάρκα σας.

«έκ γάρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς – Γιατί με πολλή θλίψη και με στενοχώρια στην καρδιά ἔγραψα σ' εσάς, με πολλά δάκρυα, όχι για να λυπηθείτε, αλλά για να γνωρίσετε την αγάπη που υπερβολικά ἔχω για εσάς» (Β' Κορ.2:4).

Καθόλου, λοιπόν, βαρύ δεν είναι για το πένθος μου και τα δάκρυά μου, να χρησιμοποιήσω την ανοιχτή γλώσσα του Μεγάλου προφήτη Ησαΐα, και να σας πω: «Οἱ κωφοί, ἀκούσατε, καὶ οἱ τυφλοί, ἀναβλέψατε ἰδεῖν – Οἱ κουφοί, ἀκούστε, καὶ οἱ τυφλοί, σηκώστε πάνω το βλέμμα σας και δείτε» (42:18). Και τι να δείτε; Τα αποτελέσματα της αντι-Γραφικῆς μονοπώλησης της “ειδικῆς” ιεροσύνης, εξαιτίας της οποίας στερεΐται η Νύφη τα προνόμια της Κεφαλῆς της και τη Δόξα του Νυμφίου της. Να δείτε την Αποστολική Εκκλησία και το πολίτευμά της. Ἰδού πώς την παρουσιάζει ἕνας ἄλλος συνάδελφος: «Κατά τις ἡμέρες των Αποστόλων, ολόκληρη η Εκκλησία καλεῖτο “κλήρος” του Θεοῦ («μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου – μήτε κατακυριαρχώντας τους κλήρους του Θεοῦ, ἀλλά να γίνεστε πρότυπα του ποιμνίου» Α' Πετρ.5:3), ὅπως και ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ιερεῖς του Θεοῦ» (“Χριστιανική Αρχαιολογία”, Δ. Λάτα, Μητροπολίτη, σελ.65). Βλέπετε πάλι ότι η πληροφορία ὅλων των αρχαίων μαρτυριῶν είναι υπέρ της γενικῆς ιεροσύνης· καμία δεν ομιλεῖ περὶ της “ειδικῆς”.

Κατὰ παρακίνηση Διαβόλου

Όταν «με διαβολική εισήγηση», κατὰ τον Ιερώνυμο, εισχώρησε η φιλοπρωτία και η φιλοδοξία στους κόλπους της κοινωνίας των πιστών, στην Εκκλησία, τη θέση της υπηρεσίας την οποία έλαβαν μέσω της χειροτονίας οι πρεσβύτεροι, ως προεστοί, την κατέστησαν “αξίωμα” και παραμέρισαν τη θέση της υπηρεσίας. Με τον τρόπο αυτό οι πρεσβύτεροι-επίσκοποι γίνονταν αξιωματούχοι, ντύθηκαν στολίσματα και με την “πατερίτσα” γίνονταν και Δεσπότες. Έτσι, μετεβλήθη εκ θεμελίων η οργάνωση της Εκκλησίας. Οι πρεσβύτεροι-επίσκοποι ανακηρύσσονταν πλέον ιερείς και αρχιερείς, χωρίστηκαν από το λαό, έκαναν δικό τους σώμα, κατὰ τα υπόδειγμα των Ιουδαίων, και την ιδιότητά τους αυτή την ονόμασαν “ιεροσύνη”. Ταυτόχρονα παραμέρισαν τον τρόπο της αποστολικής χειροτονίας (*« Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἄρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχείᾳ, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει – Καὶ κατὰ τις ἡμέρες αὐτές, ἐνὼ πλήθαιναν οἱ μαθητές, ἐγίνε γογγυσμός*

των Ελληνιστών κατά των Εβραίων, γιατί οι χήρες τους παραβλέπονταν στην καθημερινή διανομή των τροφίμων. Τότε οι δώδεκα, αφού προσκάλεσαν το πλήθος των μαθητών, είπαν: “Δεν είναι σωστό να εγκαταλείψουμε εμείς το λόγο του Θεού και να υπηρετούμε σε τραπέζια. Επιλέξτε λοιπόν, αδελφοί, επτά άνδρες από εσάς με καλή μαρτυρία, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, τους οποίους θα καταστήσουμε για να διεξάγουν την ανάγκη αυτή· ενώ εμείς θα επιμένουμε καρτερικά στην προσευχή και στη διακονία του λόγου”. Και άρεσε αυτός ο λόγος σε ολόκληρο το πλήθος· και εξέλεξαν τον Στέφανο, άνδρα πλήρη από πίστη και Πνεύμα Αγίο, και τον Φίλιππο και τον Πρόχορο και τον Νικάνορα και τον Τίμωνα και τον Παρμενά και τον Νικόλαο, προσήλυτο Αντιοχέα, τους οποίους έστησαν ενώπιον των αποστόλων· και, αφού προσευχήθηκαν, επέθεσαν σ’ αυτούς τα χέρια. Και ο λόγος του Θεού αύξανε, και ο αριθμός των μαθητών στην Ιερουσαλήμ πλήθαινε πάρα πολύ, και πολύ πλήθος των Ιουδαίων υπάκουε στην πίστη» (Πραξ.6:1-7), και δανείστηκαν τις διατάξεις της χειροτονίας των Ιουδαίων, γιατί η αποστολική ήταν απλούστατη (μόνο επίθεση των χεριών με αυτοσχέδια προσευχή), ενώ η Ιουδαϊκή περιείχε αίγλη. Δεν εξέτασαν όμως ποτέ να μάθουν, ότι η αίγλη της χειροτονίας των Ιουδαίων ιερέων είναι μεταφορική και συμβολική έννοια και θέση, την οποία πρέπει να έχει η κοινωνία των πιστών του Χριστού, ως λυτρωμένη και δοξασμένη στο Πρόσωπο του Λυτρωτή της.

Και όταν ακόμα, γράφει ο Ιερώνυμος προς τον Ευάγριο, αποφασίστηκε για λόγους κατάπαυσης των ανωμαλιών, «όπως οι ρίζες της διαφωνίας αποσπαστούν», να προΐστανται ένας πρεσβύτερος της κοινότητας, τον οποίο έθεσαν σε υψηλότερη βαθμίδα, κατά συνήθεια τον ονόμασαν επίσκοπο, αποδίδοντες την περιγραφή τα υπηρεσίας του, «όχι κατά αληθή διορισμό του Κυρίου μας».

Οι ως άνω μαρτυρίες, αγαπητέ Γέροντα, είναι της “Ιεράς Παράδοσης”. Βλέπετε λοιπόν ότι εγώ ως “Διαμαρτυ-

ρόμενος” (“Ορθόδοξος Διαμαρτυρόμενος”) κάνω χρήση της “Ιεράς Παράδοσης”. Η Ορθόδοξη Εκκλησία όμως η οποία κόπτεται για την Ιερά Παράδοση, την παραμέρισε. Γιατί, όταν δεν δέχεται τις γνώμες των Πατέρων και απολογητών, τις οποίες επικαλούμαι, είναι ηλίου φαινότερο ότι την απέρριψε. Και ξέρετε ποια Παράδοση υποστηρίζει σήμερα; Την “εκκλησιαστική”, για την οποία η θεολογία είναι πάντοτε επιφυλακτική. Αλλά περί “Παραδόσεων” θα μιλήσουμε πλατύτερα στο οικείο κεφάλαιο.

Ο νυν Καθηγητής της Εκκλησιαστικής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γερ. Κονιδάρης, στο βιβλίο του “Νέες Έρευνες”, τεύχος 2^ο, σελ.93, επικαλείται και αυτός τον Ιερώνυμο, και γράφει: «Πρώτος ο Ιερώνυμος, ερμηνεύοντας την περικοπή Τίτου 1:7 (*«δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον – Γιατί πρέπει ο ἐπίσκοπος να εἶναι ἀκατηγόρητος, ὡς οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ»*)... συνήγαγε το συμπέρασμα ὅτι ἡ Εκκλησία κυβερνοῦνταν ἀπὸ συμβούλιο πρεσβυτέρων, ἀλλὰ κατὰ παρακίνηση τοῦ Διαβόλου βγήκε ἕνας τοῦ συμβουλίου τοῦτου καὶ ἀναγνωρίστηκε ἐπίσκοπος». Σε τι συμπέρασμα λοιπὸν οδηγούμεστε ἀπὸ αὐτὴν πληροφορία, Παναγιώτατε; Ὅτι το ἱερατικὸ ἀξίωμα εἶναι «κατὰ παρακίνηση τοῦ Διαβόλου». Αὐτὸ επιβεβαιώνει ἀδιάβλητα ὁ ὡς ἄνω Καθηγητής. Καὶ ἡ πληροφορία αὐτὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν Παράδοση, ἡ ὁποία ἐν προκειμένῳ στρέφεται ἐναντίον τοῦ Ορθόδοξου καὶ Ρωμαϊκοῦ ἱερατείου. Ὡς πρὸς τὴ διοίκηση τῆς Εκκλησίας λοιπὸν, βλέπουμε ὅτι κυβερνοῦνταν ἀπὸ συμβούλιο Πρεσβυτέρων, ὄχι ἀπὸ ἱερεῖς ἢ ἀρχιερεῖς, δεσποτάδες καὶ πατριάρχες, οἱ ὁποῖοι ἦταν τελείως ἄγνωστοι στοὺς ἀποστολικούς καὶ μεταποστολικούς χρόνους.

Οι τρεις αντι-Γραφικοί βαθμοὶ τῆς ἱεροσύνης

Ὅταν «κατὰ παρακίνηση τοῦ Διαβόλου», κατὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Γ. Κονιδάρη που το επιβεβαιώνει, συστάθηκε τὸ ἱερατικὸ ἀξίωμα, δημιουργήθηκε πλούσιο θέμα “ειδικής”

ιεροσύνης. Για να δικαιολογήσουν τη θέση τους και να κατορθώσουν να τη συγκρατήσουν αυτοί οι οποίοι ανέβηκαν σε υψηλότερα επίπεδα, «όχι με αληθινό διορισμό του Κυρίου», δημιούργησαν άλλους δύο κατώτερους βαθμούς “ειδικής ιεροσύνης”, του ιερέα και του ιεροδιάκονου. Έτσι λοιπόν οι βαθμοί της ιεροσύνης έγιναν τρεις: του ιεροδιάκονου, του ιερέα και του αρχιερέα, χωρίς να έχουν καμία απολύτως Αγιογραφική βάση και θέση. Είναι εκτός του Σχεδίου του Θεού, εκτός της Οικονομίας της Χάριτος.

Εν πάση περιπτώσει όμως, οι υψηλοφρονούντες και μη κατανοώντας τα πράγματα του Θεού, έκαναν συμβιβασμούς με τις συνειδήσεις τους και έτσι προέβησαν σε μεγάλα κατορθώματα, εκπληρώνοντας επακριβώς το ιδανικό της βαμμένης με άγια αίματα “ιεράς εξέτασης” και των σταυροφοριών: “Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”. Έτσι λοιπόν και οι ως άνω, «οι κατά παρακίνηση του Διαβόλου» ενεργούντες, έχουν να μας παρουσιάσουν τους δικούς τους άθλους.

Πολλές προσπάθειες άρχισαν από τότε να καταβάλλονται, προκειμένου να δικαιολογήσουν τους τρεις εξω-Βιβλικούς βαθμούς της “ειδικής” ιεροσύνης. Από τους χρόνους εκείνους έχουμε τα πρώτα δείγματα των εν λόγω προσπαθειών. Και το πρώτο που βρίσκουμε αυτές είναι τα πολύκροτα “ψευδοκληθέντια”, δηλαδή, σε μία νόθο επιστολή του τρίτου επισκόπου-πρεσβυτέρου Ρώμης, του Κλήμη. Ο Κλήμης υπήρξε σύγχρονος των Αποστόλων, με τους οποίους, καθώς φαίνεται, συναναστράφηκε αρκετά. Λόγω εσωτερικών ανωμαλιών της Εκκλησίας Κορίνθου, έγραψε μία συμβουλευτική επιστολή προς αυτή. Άσχετα του ότι έχει αρκετές αστοχίες, όπως γράφει και ο Μέγας Φώτιος, εν πάση περιπτώσει όμως, περιέχει και αρκετές και σοβαρές αλήθειες, που παρουσιάζουν το τότε πνεύμα της Εκκλησίας και την ενότητα του πνεύματος. Για το λόγο αυτό ο Κλήμης ο Ρώμης θεωρήθηκε άνθρωπος κύρους.

Για να δώσουν λοιπόν κύρος στα κατορθώματά τους «οι κατά παρακίνηση του Διαβόλου» ενεργούντες, έγραψαν νόθα συγγράμματα-επιστολές, τα οποία υποστήριξαν ότι ήταν του Κλήμη του Ρώμης, και με αυτά υποστήριξαν ό,τι ήθελαν. Η φιλολογική εξέταση όμως τα απέδειξε μυθιστορηματικά επινοήματα άλλων, και έτσι τα ονόμασαν “ψευδοκλημέντια”. Αυτό δέχεται απολύτως και η Ορθόδοξη θεολογία. Στα “ψευδοκλημέντια” λοιπόν αυτά, γίνεται λόγος περί επισκόπου, πρεσβυτέρων και διακόνων. Και παρόλο ότι δεν κάνει λόγο περί ιερέων, εντούτοις εκεί τοποθετούν τους τρεις βαθμούς της “ειδικής” ιεροσύνης. Όχι μόνο έγραψαν νόθα συγγράμματα, αλλά νόθευσαν και τα γνήσια, προκειμένου να υποστηρίξουν τις προσθήκες, μη σεβόμενοι την εντολή του Θεού: Δεν θα προσθέσεις, ούτε θα αφαιρέσεις («οὐ προσθήσετε πρὸς τὸ ρῆμα ὃ ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν, καὶ οὐκ ἀφελεῖτε ἀπ’ αὐτοῦ· φυλάσσετε τὰς ἐντολὰς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν – Δεν θα προσθέσετε στο λόγο τον οποίο Εγώ προστάζω εσάς, και δεν θα αφαιρέσετε από αυτόν· να φυλάσσετε τις εντολές του Κυρίου του Θεού σας» Δευτ.4:2, «ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ’ αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς... τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ – Αν κάποιος προσθέσει σ’ αυτά, θα προσθέσει ο Θεός πάνω του τις πληγές που είναι γραμμένες στο βιβλίο τούτο. Και αν κάποιος αφαιρέσει από τους λόγους του βιβλίου της προφητείας αυτής, θα αφαιρέσει ο Θεός το μέρος του από το βιβλίο της ζωής... και από αυτά που είναι γραμμένα στο βιβλίο τούτο» (Αποκ.22:18-19). Σοβαρότερη όμως θέση δίνουν στις επιστολές του Ιγνατίου Αντιοχείας, όπου γίνεται λόγος περί ιεροσύνης και περί διακόνων, πρεσβυτέρων και επισκόπου.

Ο κ. Γ. Κονιδάρης, στο βιβλίο του “Νέες Έρευνες” (4 τεύχη), παρουσιάζει σαφώς τα τεράστια χάσματα που υπάρχουν στις φιλολογικοϊστορικές πηγές (εντός του Ευ-

αγγελίου), της αποστολικής και μεταποστολικής εποχής, από το 60-110 μ.Χ., και τα οποία προσπαθεί να γεφυρώσει με τις επιστολές του Ιγνατίου και να αποδείξει δια του ιδίου, τους τρεις βαθμούς της ιεροσύνης. Ο κ. Κονιδάρης όμως περιέπεσε σε ένα πολύ μεγάλο σφάλμα. Δεν κάνει λόγο για τη νοθεία των επιστολών αυτών. Δεν πληροφορήθηκε ότι οι επιστολές του Ιγνατίου νοθεύτηκαν κατά τον 4^ο και 5^ο αιώνα, και επομένως δεν είναι αναξιόπιστη πηγή; Εν πάση περιπτώσει, ρωτώ τον κ. Κονιδάρη: Γνωρίζετε τη νοθεία ή την αγνοείτε; Αν μεν την γνωρίζετε και εντέχνως την αποσιωπάτε, υποστηρίζετε ένα μεγάλο ψέμα, το οποίο βαρύνει τη θέση σας και τα συγγράμματά σας, γιατί ψεύδεστε με επίγνωση. Αν όμως την αγνοείτε, αυτό δεν χαρακτηρίζει καλά την έρευνά σας και τη θέση σας ως καθηγητή της ιστορίας.

Επ' αυτού θα επιθυμούσα μία πληροφορία από τον κ. Κονιδάρη. Είτε απαντήσει όμως είτε όχι, το βέβαιο είναι, ότι στις επιστολές του Ιγνατίου υπάρχει μεγάλη δόση νοθείας. Τούτο δε γνωρίζουν άλλωστε όλοι οι θεολόγοι, αλλά το επιβεβαιώνει γραπτώς και ο κ. Δ. Μπαλάνος, Καθηγητής επίσης της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, στο βιβλίο του "Πατρολογία", σελ.48, 51-52.

Επίσης ο Γ. Ι. Δέρβος, στο βιβλίο του "Ιστορία της Χριστιανικής Γραμματολογίας", κάνει σοβαρό λόγο περί των «διαφόρων υποβολιμαίων και νοθεύσεων που υπάρχουν στις επιστολές του Ιγνατίου.

Ως γνωστό διασώθηκαν στην ελληνική γλώσσα δύο εκδόσεις των 13 επιστολών του Ιγνατίου, μία συντομότερη και μία εκτενέστερη. Ποια όμως από τις δύο είναι γνήσια; Υποστηρίζεται ότι η συντομότερη. Υπάρχουν όμως σοβαρές αμφιβολίες από εσωτερικούς λόγους. Ομολογουμένως υπάρχουν και εξωτερικές μαρτυρίες, όπως του Πολύκαρπου, του Ειρηναίου, του Ωριγένη και του Ευσέβιου, που συνηγορούν υπέρ των εν λόγω επιστολών. Αλλά υπέρ ποιας έκδοσης; Της συντομότερης ή της εκτενέστερης; Άγνωστο! Έπειτα, εφόσον όλα σχεδόν τα αρχαία συγγράμ-

ματα νοθεύτηκαν, ποιος μπορεί να βεβαιώσει ότι οι εξωτερικές μαρτυρίες έμειναν ανέπαφες;

Επεκράτησε πάντως η αντίληψη ότι από τις 13 επιστολές, οι 7 είναι γνήσιες. Αλλά στο εν λόγω βιβλίο του ο κ. Δέρβος, και στη σελίδα 467, γράφει: «Οι δε θεολόγοι αγωνίζονται σήμερα περί τούτου, αν οι 7 επιστολές του Ιγνατίου, αυτές που περιέχονται στη συντομότερη έκδοση, είναι γνήσιες επιστολές του αποστολικού αυτού Πατέρα».

Εφόσον λοιπόν ακόμη συνεχίζεται αυτός ο αγώνας εκκαθάρισης, αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν σοβαρά σημεία εσωτερικών λόγων αμφιβολίας περί γνησιότητας. Και ιδού μερικοί εσωτερικοί λόγοι, οι οποίοι αποδεικνύουν, ότι οι εν λόγω επιστολές δεν είναι του Ιγνατίου Αντιοχείας:

1) Ο συγγραφέας των επιστολών αγωνίζεται και καταπολεμά την τότε φθοροποιό αίρεση των γνωστικών. Η αίρεση αυτή εμφανίστηκε το 2^ο ήμισυ του 2^{ου} μ.Χ., αιώνα. Ο Ιγνάτιος όμως μαρτύρησε το 130 μ.Χ. Συνεπώς, δεν είναι δυνατόν να τις έγραψε ο Ιγνάτιος, ο οποίος πέθανε πριν την εμφάνιση της αίρεσης, την οποία καταπολεμούν οι επιστολές. Θα ήταν γνήσιες, αν γράφονταν στην αρχή του 2^{ου} αιώνα. Κατά συνέπεια, δεν είναι του Ιγνατίου οι επιστολές.

2) Ο συγγραφέας των επιστολών αυτών παρουσιάζει ένα εκκλησιαστικό πολίτευμα πλήρως οργανωμένο, πράγμα το οποίο δεν υπήρχε στους χρόνους του Ιγνατίου. Όταν μάλιστα εμφανίστηκαν οι επιστολές του Ιγνατίου, οι οποίες κάνουν λόγο περί τριών δήθεν ιερατικών βαθμών, οι άλλες Εκκλησίες, και μάλιστα της Ρώμης και των Φιλίππων, δεν γνώριζαν τον ιδιαίτερο βαθμό του μονάρχη επισκόπου, ούτε υπήρχε ιερατικό αξίωμα στις διάφορες κοινότητες των Χριστιανών.

Αυτοί λοιπόν είναι οι σοβαροί εσωτερικοί λόγοι, οι οποίοι αποδεικνύουν σε κάθε απροκατάληπτο αναγνώστη, ότι οι εν λόγω επιστολές δεν είναι του αποστολικού Πατέρα Ιγνατίου.

Γιατί όμως οι “θεολόγοι” δεν κατέληξαν ακόμα σε ένα συμπέρασμα; Γιατί, ενώ βλέπουν την αλήθεια, δυνάμει της χρονολογικής τοποθέτησεως, είναι πάρα πολύ δύσκολο γι’ αυτούς να την διακηρύξουν, γιατί θα καταστρέψουν τη μοναδική πηγή, στην οποία στηρίζονται οι τρεις βαθμοί της ιεροσύνης. Είναι δύσκολη η θέση τους. Αλλά επιβεβλημένη είναι η διακήρυξη της αλήθειας. Όμως, ψεύδονται με επίγνωση.

Επίσης, περί των τριών ιερατικών βαθμών κάνουν λόγο και οι “Αποστολικές Διαταγές”. Το βιβλίο αυτό εμφανίστηκε ως αποστολικό, γιατί δόθηκε δήθεν από τους Αποστόλους μέσω του Κλήμη Ρώμης. Αλλά και ο ισχυρισμός αυτός αποδείχτηκε ψευδέστατος, γιατί το βιβλίο αυτό είναι του 5^{ου} μ.Χ. αιώνα. Και με αυτό το ψευδέστατο βιβλίο, θέλησαν οι “ειδικοί ιερείς”, να υποστηρίξουν το δήθεν θεοοσύστατο των τριών ιερατικών βαθμών. Ιδού τι γράφουν τα απατηλά χέρια των ως άνω ιερέων: «Στους μεν επισκόπους διανείμαμε τα της αρχιεροσύνης, στους δε πρεσβυτέρους τα της ιεροσύνης, στους δε διακόνους τα της προς τις δύο διακονίες». Αυτό όμως είναι αναληθέστατο. Αλλά αυτό ακριβώς χρησιμοποιεί και ο κ. Τρεμπέλας, ενώ γνωρίζει ότι το βιβλίο αυτό είναι νόθο, προκειμένου να υποστηρίξει τους τρεις βαθμούς της “ειδικής” ιεροσύνης. Αλλά είναι ντροπή! Το μέσον αυτό χρησιμοποιεί ο κ. Τρεμπέλας στο βιβλίο του “Δογματική”, τόμος 3^{ος}, σελ.291.

Οφείλουμε να πούμε στον κ. Καθηγητή, ότι τα αναληθή αυτά επιχειρήματα δεν συνιστούν άνθρωπο της θέσεώς του και των πνευματικών οριζόντων του.

Αποδεικνύεται λοιπόν πλήρως και σαφώς, ότι η προσθήκη των τριών ιερατικών βαθμών, έγινε μεταγενέστερα από αυτούς που ενεργούσαν «κατά παρακίνηση Διαβόλου», για να δικαιολογήσουν τη δοξομανία τους. Γιατί, όταν εισχωρήσει ένα ψέμα, χρειάζονται κατόπιν πολλά άλλα ψέματα για να το καλύψουν. Εξαιτίας αυτών των εσωτερικών λόγων και της μεγάλης νοθείας που υπάρχει στις επιστολές του Ιγνατίου, κανείς ιστορικός δεν μπορεί

με ειλικρίνεια να τις επικαλεστεί ως αξιόπιστη πηγή. Αυτό το γνώριζε και ο Καθηγητής του Εκκλησιαστικού Δικαίου Ι. Ευταξίας, και για το λόγο αυτό δεν χρησιμοποιεί πλήρως το υλικό των επιστολών τούτων στο βιβλίο του, “Του Κανονικού Δικαίου...” Εξαιτίας αυτού τον μέμφεται ο κ. Κονιδάρης, στο βιβλίο του “Νέες Έρευνες” (τόμος 2^{ος}, σελ. 148), και γράφει τα εξής: «Δεν εκμεταλλεύεται πλήρως το υλικό και τις μαρτυρίες του Ιγνατίου».

Εσείς όμως, κ. Κονιδάρη, τις εκμεταλλεύεστε πληρῆστα και με τα νόθα αυτά συγγράμματα γεφυρώνετε τα μεγάλα φιλολογικοϊστορικά χάσματα της Μεταποστολικής εποχής. Δυνάμει ποιου Νόμου και λόγου αλήθειας και ιστορικότητας το κάνετε αυτό; Είναι αυθαίρετη πράξη. Αλλά, κ. Κονιδάρη, και αν ακόμα οι επιστολές αυτές είναι γνήσιες, το γεγονός ότι ο συγγραφέας (ο Ιγνάτιος;) αγωνίζεται για την ανάδειξη ανώτερου επισκοπικού αξιώματος και βαθμού αποδεικνύει, ότι το αξίωμα τούτο δεν είχε δοθεί ακόμα στην Χριστιανική Εκκλησία και επομένως δεν είναι Θεοσύστατος θεσμός και Αποκαλυπτικό Δόγμα η “ειδική” ιεροσύνη. Παύσατε λοιπόν να γεφυρώνετε τα μεγάλα χάσματα με τον... Ιγνάτιο.

Δεν νομίζω, Παναγιώτατε, ότι μπορείτε να αρνηθείτε αυτές τις μαρτυρίες και πληροφορίες. Όσες μέχρι στιγμής εξέθεσα είναι αρκετές να αποδείξουν ότι ο οργανισμός της Εκκλησίας του Χριστού, όπως θεσπίστηκε από τους Αποστόλους, ριζικά και ουσιαδώς μετεβλήθη, αρχής γενομένης από τη 2^η εκατονταετηρίδα, εξαιτίας φιλοπρωτίας και φιλοδοξίας ορισμένων, οι οποίοι μόλυναν το πνεύμα της Εκκλησίας και έσπειραν στον οργανισμό της τις ρίζες του Αβιμέλεχ (δες Κριτές 9:1-21). Εξαιτίας αυτού αισθάνομαι την ανάγκη να λάβω και εγώ τη θέση του Ιωάθαμ, ανερχόμενος στο όρος Γαριζίν, τον τόπο της ευλογίας, και ως μάρτυρας του Θεού να υψώσω τη φωνή μου και να διαμαρτυρηθώ για την ριζικά και ουσιαδώς μεταβληθείσα οργάνωση της Εκκλησίας του Χριστού: *«ἀκούσατέ μου, ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσεται ὑμῶν ὁ Θεός – Ακού-*

στε με, άνδρες της Σικίμων [τόπος αποδοκιμασίας του Θεού], και θα ακούσει εσάς ο Θεός» (Κριτές 9:7).

Ενεργήσατε και ενεργείτε αντίθετα από το Λόγο του Θεού, όχι “κατά το διατεταγμένο”, και βλέποντας κλονιζόμενο το “παπαδικό” σύστημα, αισθάνεστε την ανάγκη να το στηρίζετε με τα χέρια σας όπως ο Οζά ήθελε να στηρίξει την κλονιζόμενη Κιβωτό. Αντιμετώπισε όμως την άμεση κρίση του Θεού ο Οζά, γιατί και εκείνος δεν έπραξε “κατά το διατεταγμένο”. (δες Β’ Βασιλειών κεφάλαιο 6).

Εσείς δεν αντιμετωπίζετε την άμεση κρίση του Θεού σήμερα, γιατί ζούμε στην εποχή που ο Θεός παρατείνει το έλεός Του για τη μετάνοια και την επιστροφή των αποστατών. Έρχεται όμως ώρα, κατά την οποία ο Θεός «ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ’ αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· *Ναὶ ἔρχομαι ταχύ* – θα προσθέσει ο Θεός πάνω του τις πληγές που είναι γραμμένες στο βιβλίο τούτο. Και αν κάποιος αφαιρέσει από τους λόγους του βιβλίου της προφητείας αυτής, θα αφαιρέσει ο Θεός το μέρος του από το βιβλίο της ζωής και από την πόλη την ἁγία και από αυτά που είναι γραμμένα στο βιβλίο τούτο. Λέει εκείνος που μαρτυρεῖ αυτά: “*Ναι, ἔρχομαι γρήγορα*”» (Αποκ.28:18-20).

Όλα τα ανωτέρω πείθουν κάθε άνθρωπο καλής πίστης, ότι η “ειδική ιεροσύνη” και οι τρεις βαθμοί της, αφενός μεν είναι προσθήκες Ιουδαϊκής προέλευσης, αφετέρου δε είναι κατασκευάσματα φαντασίας, τα οποία δεν έχουν καμία συγγένεια με την Οικονομία της Χάριτος της Χριστιανικής εποχής. Είναι πολλές, πάρα πολλές οι μαρτυρίες της Αγίας Γραφής και των αρχαίων συγγραμμάτων, που μιλούν επί του εν λόγω θέματος και κλείνουν το στόμα κάθε αντιφρονούντα.

Ιδού πως εκφράζεται και ο Διον. Λάτας στο βιβλίο του “Χριστιανική Αρχαιολογία”, σελ.113-114, επί του θέματος

τούτου: «Ολοφάνερο βέβαια είναι, ότι οι λέξεις “ἐπίσκοπος” και “πρεσβύτερος”, βρίσκονται με την ίδια σημασία στις Ἀγίες Γραφές και στα εκκλησιαστικά συγγράμματα των πρώτων αιώνων της Χριστιανικής εποχής, όπως λόγου χάρι στα εξής χωρία των Ἀγίων Γραφών: Πραξ. 20:17,28 (“μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας... ὡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους – κάλεσε να ἔρθουν οἱ πρεσβύτεροι τῆς ἐκκλησίας... τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σας ἔθεσε ἐπισκόπους”), Φιλ.1:1 (“σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις – μαζί με τοὺς ἐπισκόπους καὶ διακόνους”), Α' Τιμ.3:1 (“εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται – ἀν κάποιος ὀρέγεται ἐπισκοπῇ”), Τιτ.1:5,7 (“καὶ καταστήσης κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους... δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον – καὶ να καταστήσεις ἀπὸ πόλιν σε πόλιν πρεσβυτέρους... πρέπει ὁ ἐπίσκοπος να εἶναι”), παράβλεπε Πραξ.15:2,4,6,22,23 (“ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλήμ... καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων... συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι... ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις... οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ – ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους σὴν Ἱερουσαλήμ... καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους... καὶ συνάχτηκαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι... φάνηκε καλὸ στους ἀποστόλους καὶ στους πρεσβυτέρους... οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοί”), Α' Κορ.12:28,29 (“πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας... μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; – πρῶτα ἀποστόλους, δεύτερο προφῆτες... Μήπως ὅλοι εἶναι ἀπόστολοι; Μήπως ὅλοι προφῆτες;”), Εφεσ.4:1 (“καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – Καὶ αὐτὸς ἔδωκε ἄλλους ἀποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους εὐαγγελιστὰς, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους”). Καὶ στους ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς ἐπίσης. Ὁ Χρυσόστομος, λόγου χάριν, ἔλεγε: **“Οἱ πρεσβύτεροι τὸν παλαιό**

καιρό καλούνταν επίσκοποι και διάκονοι του Χριστού και οι επίσκοποι καλούνταν πρεσβύτεροι”».

Επίσης ο Λάτας επικαλείται τη μαρτυρία και του Θεοδώρητου, ο οποίος λέει: «Επειδή και οι δύο είχαν εκείνο τον καιρό τα ονόματα [πρεσβύτερος και επίσκοπος]». Αναφέρει επίσης και τον διάσημο αποστολικό Πατέρα Ειρηναίο, ο οποίος ονομάζει τους λειτουργούς της Εκκλησίας της Ρώμης πρεσβύτερους. Δεν παραλείπει ακόμη ο Λάτας να αναφέρει και τον Ιερώνυμο, για τον οποίο γράφει: «Άξιες βεβαίως παρατήρησης είναι οι περί αυτού δοξασίες του Ιερωνύμου, ο οποίος, είναι από τους σοφότερους Λατίνους Πατέρες, έχοντας μπροστά του όλες τις μαρτυρίες και τα επιχειρήματα των αρχαίων συγγραφέων, διαπραγματεύεται το αντικείμενο τούτο με ιδιάζουσα σαφήνεια. Στις σημειώσεις του στο 1^ο κεφάλαιο της προς Τίτο επιστολής δίνει την εξής έκθεση για τη φύση και την αρχή του επισκοπικού αξιώματος: “Ο πρεσβύτερος είναι ο ίδιος, όπως ο επίσκοπος, μέχρι που με διαβολική εισήγηση, εγέρθηκαν διαιρέσεις στη θρησκεία... οι Εκκλησίες διοικούνταν από κοινό συμβούλιο πρεσβυτέρων”».

Υποστηρίζοντας όμως οι “ειδικοί” ιερείς το σημερινό αντι-Βιβλικό σύστημα του ιερατείου, λένε ο καθένας με τη σειρά του: «Ο τρισμακάριστος Παύλος είπε: “Αν κάποιος ορέγεται επισκοπής [αρχιεπισκοπής και μητροπόλεως και πατριαρχίας], καλό έργο επιθυμεί”» (Β’ Καλλίφρονος, “Συλλογή Εκκλησιαστικών Λόγων”, τόμος 1^{ος}, σελ.146). Είναι λοιπόν χωρίς όρια οι ακροβατισμοί και τα αλλοπρόσαλλα στοιχεία του εκκλησιαστικού πολιτεύματος των “ειδικών ιερέων”.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 27^η

Οι λειτουργοί της Εκκλησίας κατά τους πρώτους αιώνες

Παναγιότατε.

Όταν έρθει η ώρα, κατά την οποία δύο ξένα χέρια θα σας κλείσουν για πάντα τα μάτια, και άλλα δύο θα σας σταυρώσουν πάνω στο στήθος τα χέρια, δίκαια θα μπορεί να ειπωθεί για εσάς, λόγω της προχωρημένης ηλικίας σας: «Απεβίωσε ο Αθηναγόρας» – γέρος και πλήρης ημερών. Δεν θα είναι όμως δυνατόν να ειπωθεί: *«ὁ δὲ Κύριος εὐλόγησε τὰ ἔσχατα Ἰώβ [Αθηναγόρα] ἢ τὰ ἔμπροσθεν – και ο Κύριος ευλόγησε τα τελευταία του Ἰώβ [Αθηναγόρα] περισσότερο από τα πρώτα»* (Ιώβ 42:12). Και αυτό γιατί, αγαπητέ Γέροντα, δεν εργαστήκατε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Λυτρωτή, και δεν προσφέρατε υπηρεσία σύμφωνα με την εντολή του Θεού. Και *«φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος – εἶναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του ζωντανού Θεού»* (Εβρ.10:31).

Είναι πάρα πολλές οι μαρτυρίες των αρχαίων που μέχρι τώρα έχω επικαλεστεί για το θέμα μου και δυνάμει αυτών και του Ευαγγελίου βγαίνει το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει “ειδική” ιεροσύνη, παρά μόνο γενική. Και συνεχίζω. Όποιος τολμήσει να αρνηθεί αυτές τις μαρτυρίες, αυτόματως αρνείται και το Ευαγγέλιο και τους αρχαίους συγγραφείς.

Στην προηγούμενη επιστολή μου, σας ανέφερα περί της Χριστιανικής Αρχαιολογίας του Δ. Λάτα, ο οποίος παρθέτει την κατά πάντα εν προκειμένω ορθή ερμηνεία του Ιερωνύμου, για τον οποίο λέει: «Έχοντας τις πριν από αυτόν μαρτυρίες και επιχειρήματα των αρχαίων συγγραφέων, διαπραγματεύεται το αντικείμενο τούτο με ιδιάζουσα σαφήνεια». Και τη στιγμή αυτή που τα έγραφε ο Δ. Λάτας, πίστευε στην ορθότητα της ερμηνείας, περί της

ισοδυναμίας των ονομάτων “πρεσβυτέρου” και “επισκόπου”. Αλλά ο Λάτας ήταν Καλόγερος, παρόλο ότι, ως φαίνεται, ήταν και ευρείας μορφώσεως άνθρωπος. Και ως ιερωμένος ήταν υποχρεωμένος να υποστηρίξει το καλογερίκό σύστημα και το “αναλλοίωτο” της “ειδικής” ιεροσύνης. Έτσι, ο Λάτας στο εν λόγω βιβλίο του θέτει σωρεία αντιφάσεων, ανιστόρητων και αντι-Γραφικών σημείων. Αλλά, προκειμένου να γράψει περί του πολιτευματος της Εκκλησίας των πρώτων μ.Χ. αιώνων, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις αλήθειες αυτές, γιατί το φως του είναι ΦΩΣ και δεν κρύβεται. Και προκειμένου επίσης να υποστηρίξει το σημερινό καλογερίκό σύστημα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, παραβαίνει κάθε όριο λογικής και συνειδήσεως, φάσκοντας και αντιφάσκοντας. Το ίδιο κάνουν και πολλοί αρχαίοι και νέοι συγγραφείς, ιερωμένοι και θεολόγοι.

Εν πάση περιπτώσει, σκοπός μου δεν είναι να κάνω κριτική επί των διαφόρων συγγραμμάτων, αλλά να δανειστώ από τις διαφορές, τις όσο το δυνατόν έγκυρες πηγές τις αλήθειες, που αφορούν το θέμα της γενικής ιεροσύνης των Χριστιανών, την ισοδυναμία και την εναλλαγή των δύο ονομάτων του “πρεσβυτέρου” και του “επισκόπου”. Και δυνάμει των πηγών αυτών, να αποδείξω όχι μόνο από την Αγία Γραφή, αλλά και από τις διαφορές σε βιβλία εγκατεσπαρμένα μαρτυρίες που μας δίνουν οι ως άνω πηγές, την ιδιαίτερη σημασία κατά τους πρώτους Χριστιανικούς αιώνες του τίτλου του “πρεσβυτέρου”, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον προεστώτα, τον πνευματικά ώριμο και τον επιμελητή της Εκκλησίας. Και εφόσον έχουμε αυτές τις σοβαρές μαρτυρίες που μας φανερώνουν ότι δεν υπήρχε “ειδική” ιεροσύνη, πού μπορούμε να στηρίξουμε τους τρεις βαθμούς της, τη στιγμή κατά την οποία αυτή η ιδέα δεν έχει πόδια να σταθεί; Ούτε η “ειδική” ιεροσύνη λοιπόν, ούτε οι τρεις βαθμοί υπάρχουν στο Ευαγγέλιο και στα αρχαία συγγράμματα.

Ιδού, άλλωστε, τι λέει και η “Εκκλησιαστική Ιστορία” του Β. Στεφανίδη, σελίδα 34: «Οι βαθμοί αυτοί δεν συνα-

ντούνται ευθύς εξ αρχής συγχρόνως παντού και τα ονόματα αυτά δεν είχαν αμέσως μονιμοποιηθεί».

Βλέπουν λοιπόν οι Ορθόδοξοι συγγραφείς το αρχικό πολίτευμα της Εκκλησίας, αλλά ο επαγγελματισμός και ο θρησκευτικός φανατισμός τους τυφλώνει και τους απαλείφει κάθε εκδήλωση λογικής σκέψης. Και ιδού παράδειγμα: Ο Δογματολόγος Χρ. Ανδρούτσος στο βιβλίο του “Δογματική”, σελίδα 284, προχώρησε τόσο πολύ, ως επαγγελματίας Καθηγητής, στο θέμα της θεοσυστατης δήθεν “ειδικής” ιεροσύνης, ώστε τόλμησε να επικαλεστεί σχετικό μέρος της Α’ επιστολής του Κλήμεντος Ρώμης, ότι δήθεν αναφέρεται σε ιερείς. Το μέρος αυτό έχει ως εξής: «Γιατί στον αρχιερέα οι ίδιες λειτουργίες είναι δοσμένες, και στους ιερείς ο ίδιος τόπος προστάζεται· ο λαϊκός άνθρωπος με τα λαϊκά προστάγματα είναι δεμένος».

Αν ήταν εν ζωή ο Ανδρούτσος θα του έκανα την ερώτηση: Δεν αισθανόταν καμία τύψη όταν πρόβαινε σε αυτή την παραποίηση κειμένου; Γιατί γνώριζε ως καθηγητής πολύ καλά, ότι ο Κλήμης Ρώμης γράφοντας προς τους Κορινθίους (σε αυτούς απευθύνει την επιστολή) για την αταξία στην Εκκλησία τους, αναφέρεται στην ιερατική τάξη της Παλαιάς Διαθήκης και τους παρουσιάζει τη θέση καθενός σε ό,τι αφορά τη σχέση τους με τον Θεό. Και τους καθιστά προσεκτικούς, ώστε μεταξύ τους να υπάρχει τάξη σε «όσα ο Δεσπότης [Θεός] επιτελεί και πρόσταξε κατά καιρούς τα διατεταγμένα» (Κλήμης Ρώμης, σελ.29).

Δεδομένου ότι η Εκκλησία των Κορινθίων είχε αποβάλλει ορισμένους από τους πρεσβύτερους, ο Κλήμης, αποδοκιμάζοντας την πράξη αυτή και επιθυμώντας να επαναφέρει τους αποβληθέντες, για λόγους τάξης, τους παρουσιάζει ως παράδειγμα και τους υπενθυμίζει το μέρος αυτό της Παλαιάς Διαθήκης. Με κανέναν όμως τρόπο δεν ήθελε με αυτά να υποστηρίξει την “ειδική” ιεροσύνη, ή να φανερώσει την ανύπαρκτη ύπαρξή της. Ομιλεί περί αρχιερέως, ιερέων και Λευιτών της Παλαιάς Διαθήκης, όχι της Χριστιανικής εποχής, κατά την οποία η “ειδική”

ιεροσύνη καταργήθηκε από τον Χριστό και οι χάριτες της μεταδόθηκαν σε όλη την Εκκλησία. Ο Κλήμης, όπως και όλοι οι αρχαίοι συγγραφείς, αναγνωρίζουν μόνο πρεσβυτέρους-επισκόπους, όχι “ειδικούς” ιερείς.

Είναι πολύ λυπηρό καθηγητές Πανεπιστημίων, “χάριν κέρδους” και για λόγους διατήρησης της αξιωματικής θέσης στη σύγκλητο του Πανεπιστημίου, να υποστηρίζουν αυτά τα ψευδή και να γράφουν με επίγνωση αυτές τις πλάνες. Και έτσι ορισμένοι σημερινοί θεολογίσκοι “καπαδόκες”, επικαλούνται αυτό το σημείο της “Δογματικής” του Ανδρούτσου, προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη της ιεροσύνης, ότι δήθεν υπήρχε στους πρώτους αιώνες. Και παθαίνουν οι δυστυχείς, χειρότερα από τον Σίμωνα τον Μάγο (δες Πραξ.8:9-23). Ιδού λοιπόν πού οδηγεί ο επαγγελματισμός και ο φανατισμός· σε μία γελοία δικαιολόγηση των δοξασιών της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Οι συγγραφείς αυτοί, και οι από αυτούς διδασκόμενοι, αδικούν την Ορθοδοξία. Δεν την αδικώ εγώ. Εγώ είμαι πραγματικός Ορθόδοξος, υπό την έννοια του “ορθώς δοξάζειν” τα περί Θεού. Γιατί υποστηρίζω και δέχομαι την ορθότητα της Αλήθειας του Ευαγγελίου, ως Μοναδική Πηγή, και σε όλα αληθώς, ευθέως και ακλινώς [*χωρίς απόκλιση*] ερμήνευσαν οι Πατέρες της Εκκλησίας. Δεν είμαι λοιπόν “λιποτάκτης της Ορθοδοξίας”, αλλά μέγας υποστηρικτής. Όποιος δε νομίζει ότι μπορεί να με δια φωτίσει, θα του είμαι ευγνώμων και του υπόσχομαι, ότι, αν με πείσει, θα αποκηρύξω όσα γράφω.

Θα μου ήταν δυνατόν, αγαπητέ Γέροντα, να περιοριστώ μόνο στο Ευαγγέλιο. Και θα ήταν αρκετό. Αλλά για να σας μιλήσω με “ορθόδοξο στόμα” και όχι με “αιρετικό”, ήρθα στην ανάγκη να επικαλεστώ όλα τα συγγράμματα, αρχαία και νέα, όσα μέχρι σήμερα έχω αναφέρει και στο μέλλον θα παραθέσω, για να σας παρουσιάσω τη “θαλασσοποίηση” της θεολογίας, τον παραγκωνισμό της σοβαρότερης αλήθειας. Τις φάσεις-αντιφάσεις, και την καταστρατήγηση των Ιερών Υπουργημάτων, τα οποία ανήκουν μόνο

στον Υιό του Θεού. Και έτσι, θα σας παρουσιάσω επίσης και την “Ιερά Παράδοση”, για την οποία κόπτονται οι ιερείς, ενώ στρέφεται σφόδρα εναντίον τους.

Ο καθηγητής κ. Γ. Κονιδάρης, στο βιβλίο του “Νέες Έρευνες”, τεύχος 2^ο, σελ.281, αναφέρει από το βιβλίο του Ι. Ευταξία, “Του Κανονικού Δικαίου...”, τα εξής ιδιαίτερα διαφωτιστικά: «Από τους ιερατικούς βαθμούς, κανείς δεν μπορεί να αναχθεί σε άμεση και ρητή διάταξη του Χριστού. Ο Χριστός διέταξε Αποστόλους, αλλά από τους ιερατικούς βαθμούς κανείς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ακριβές αντίστοιχο στο αξίωμα των Αποστόλων... Επί της εποχής των Αποστόλων συναντώνται και πρεσβύτεροι και επίσκοποι, αλλά οι λέξεις αυτές λαμβάνονταν στους ιερείς στα βιβλία της Καινής Διαθήκης συνώνυμες... και πουθενά δεν λέγεται περί ρητής διατάξεως αυτών, ως βαθμών ιερατικών στην Εκκλησία. Για την παντελή σχεδόν έλλειψη άμεσων ιστορικών μαρτυριών, υπάρχει μεγάλη έρριδα μεταξύ θεολόγων και καινομαθών περί της αρχής των βαθμών της ιερατικής εξουσίας, ιδίως αυτή των Επισκόπων. Εν πρώτοις ζητείται, πότε οι διάκονοι έλαβαν τον πρώτο ιερατικό χαρακτήρα, δεύτερο εάν ο επίσκοπος ήταν ήδη επί των Αποστόλων διαφορετικός βαθμός από του πρεσβυτέρου, και τρίτο αν και οι δύο, ο πρεσβύτερος και ο επίσκοπος, ήταν απ’ αρχής ιερατικοί βαθμοί, ή ύστερα έλαβαν χαρακτήρα ιερατικό, καθώς και οι διάκονοι». Και σε άλλα σημεία της έκθεσης του κ. Ευταξία, φαίνεται η αμφιβολία που κυριαρχούσε στην καρδιά του, «αν το πράγμα απ’ αρχής είχε έτσι», δηλαδή, αν πράγματι οι βαθμοί της ιεροσύνης, όπως τους έχει σήμερα η Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή Εκκλησία ήταν και στην εποχή των Αποστόλων.

Καμία αμφιβολία λοιπόν δεν υπάρχει, ότι η “ειδική ιεροσύνη” είναι ξένο και εντελώς παράξενο στοιχείο της αληθινής Εκκλησίας του Χριστού.

Ιδού κατά σειρά τα βιβλία της Καινής Διαθήκης, τα οποία παρουσιάζουν τους λειτουργούς της Εκκλησίας:

Στην Α΄ Θεσσαλονικείς, Α΄ Κορινθίους, Φιλιππησίους, Α΄ και Β΄ Τιμόθεου, Τίτου, Α΄ Πέτρου, Ιακώβου, Εβραίους, Β΄ και Γ΄ Ιωάννου και στην αποκάλυψη, αναφέρονται ως ακολούθως: Προϊστάμενοι, Πρεσβύτεροι-Επίσκοποι, Επίσκοποι-Διάκονοι, Επίσκοποι-Πρεσβύτεροι, Συμπρεσβύτεροι και Ηγούμενοι. Έχουμε κατόπιν τα συγγράμματα της μεταποστολικής εποχής, τα οποία μας παρουσιάζουν και αυτά ως εξής τους λειτουργούς της Εκκλησίας: Η Α΄ Κλήμεντος Ρώμης, αναφέρει μόνο πρεσβυτέρους. Ο Ποιμήν του Ερμά, αναφέρει πρεσβυτέρους-επισκόπους και διακόνους. Η “Διδαχή” αναφέρει επισκόπους και διακόνους. Η “Επιστολή Πολυκάρπου”, μόνο πρεσβυτέρους και διακόνους.

Ποια άλλη απόδειξη θέλετε, Παναγιότατε; Τις εξάντλησα όλες. Και κατάντησα ίσως κουραστικός σε μερικούς αναγνώστες μου. Είμαι βέβαιος, ότι ο Θεός, τον Οποίο με ζήλο υπηρετώ και δεν κατηλεύομαι, θα με βοηθήσει να συνεχίσω τον αγώνα μου, γιατί δεν εξαντλήθηκε ακόμα το θέμα του Βασιλείου Ιερατεύματος. Έχουμε ακόμα να εκθέσουμε και να εξετάσουμε δύο σπουδαία και πολύκροτα σημεία: την εξουσία των ιερέων του “δεσμείν και λύειν” και την αμετάθετη ιεροσύνη του Λυτρωτή μας κατά την τάξη Μελχισεδέκ. Εάν δε ο Κύριος επιτρέψει, στο επόμενο φύλλο θα ασχοληθώ με την αντι-Γραφική αυτή εξουσία των ιερέων, του “δεσμείν και λύειν”. Και θα αποδείξουμε Γραφικά και ιστορικά και επί του σημείου τούτου, την “κακοδοξία” και “κακοπραξία”, η οποία λαθραία και ύπουλα εισχώρησε στην Ορθοδοξία, με αντίχριστες ακρότητες, που έκαναν τη λατρεία για τους μεν λαϊκούς μία δεισιδαιμονική εκδήλωση θρησκοληψίας, για τους δε ιερείς δημιούργησαν ένα μέσο θεοκαπηλίας και θεοτουμπισμού. Έτσι, κάθε ελικρινής, που διαπνέεται από πνεύμα μετριοπάθειας και θείου ζήλου, θα διαπιστώσει ότι δεν “νεοτερίζω” ούτε οδηγώ σε ετερογένεια. Σας καλώ στην Αρχαία Εκκλησία και στην υγιή Ορθοδοξία των Αποστόλων και Αποστολικών Πατέρων, από των οποίων

τη διδασκαλία, τόσο κατά την πράξη της ζωής, όσο και κατά την εκδήλωση της λατρείας, κατά πολλούς και ποικίλους τρόπους, η σημερινή Ορθοδοξία ουσιαστικά απομακρύνθηκε.

Δεν είναι δυνατόν οι χρυσοφόροι Δεσποτάδες ως “σατράπες” να κατακυριεύουν αιωνίως την κληρονομιά του Θεού (*«ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ’ ἐκουσίως, μὴδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ’ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου – Ποιμάνετε το ποίμνιο του Θεοῦ που εἶναι μεταξύ σας επιβλέποντας ὄχι αναγκαστικά ἀλλὰ ἐκούσια, μὴτε αἰσχροκερδῶς ἀλλὰ πρόθυμα, μὴτε κατακυριαρχώντας τους κληρονόμους του Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ γίνεστε πρότυπα του ποιμνίου»* Α’ Περ.5:2-3), νὰ μαζεύουν τὰ προϊόντα τῶν προβάτων γιὰ τὰ ἀβρογάστορα λουκούλια γεύματά τους καὶ κατόπιν φαρισαϊκὰ νὰ δημοκοποῦν περὶ τῆς Ορθοδοξίας, ὡς πιστοὶ δὴθεν τηρητὲς τῶν παραδόσεων, χωρὶς νὰ τους ενδιαφέρει ἡ τύχη τοῦ ποιμνίου τους. Καὶ ἀν φρόντιζαν γιὰ τὴ διαφύλαξη τῶν Αποστολικῶν Παραδόσεων, θὰ ἦταν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους. Ἀλλὰ φροντίζουν νὰ διαφυλάσσουν τὶς Καλογερικὲς παραδόσεις, γιὰτὶ μόνο ἐκεῖνες δικαιολογοῦν τὰ πολυτελὴ ἄμφια καὶ στολίσματα, τὰ ἐντελῶς ἀγνωστα στὴν Αποστολικὴ καὶ Μεταποστολικὴ ἐποχὴ. Μόνο οἱ Καλογερικὲς παραδόσεις δικαιολογοῦν “κουδουνάτους” ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι, προκειμένου νὰ κυριεύσουν, νὰ ἀποκτήσουν καὶ νὰ κατακρατήσουν κάποιο θρόνο, χωρὶς φόβο Θεοῦ, χωρὶς ντροπὴ καὶ ἐκτὸς κάθε λογικῆς, ἀναθεματίζουν καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῆς Μεσιτείας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τέτοιο ἀνοσιούργημα ἐπραξε ἡ Σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολη τοῦ 1683, ὑπὸ τὸν Πατριάρχη Κύριλλο Κονταρῆ, ὁ ὁποῖος προκειμένου νὰ κονταροχτυπήσει καὶ νὰ ἐκθρονίσει τὸν ἐμπνευσμένο συνάδελφό του Κύριλλο Λούκαρι, γιὰ νὰ του καταλάβει τὸ θρόνο, διατύπωσε μαζί με τοὺς ἄλλους συνοδικούς τὸ ἐξῆς βλάσφημο Δόγμα: «Τὸ νὰ

λέγεται Μεσίτης μόνο ο Ιησούς, Ανάθεμα» (πρβλ. Συμβ. Μεσολ. Παράρτ., σελ.30). Το αντικείμενο τούτο, θα πραγματευτώ ευρύτερα, στο θέμα περί μεσιτείας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 28^η

Παναγιότατε.

Λεπτομερώς μέχρι την προηγούμενη επιστολή μου, εξέθεσα τα της “ειδικής” και “γενικής” ιεροσύνης και απέδειξα εξονυχιστικά, με ακαταμάχητα επιχειρήματα, ότι στη Χριστιανική Οικονομία, υπάρχει μόνο γενική ιεροσύνη, όχι “ειδική”. Και εφόσον αποδείχθηκε ότι δεν υφίσταται “ειδική” ιεροσύνη, είναι αναγκαία και η εξέταση του πολύκροτου εκείνου σημείου, πάνω στο οποίο στηρίζεται η θεϊκή δήθεν Εξουσία των ιερέων του “δεσμείν και λύειν”.

Οφείλω, ως ειλικρινής, να ομολογήσω μία ορθή θέση της Ορθοδόξου Θεολογίας επί της μεθόδου ερμηνείας της Αγίας Γραφής. Ως γνωστό, η Αγία Γραφή, που γράφτηκε κατά διάφορα χρονικά διαστήματα και από διαφόρους συγγραφείς, δεν ερμηνεύεται όπως κάθε άλλο φιλολογικό σύγγραμμα. Έχει δύσκολα, ασαφή και συνεπτυγμένα μέρη. Αν λοιπόν ερμηνεύσουμε αυτά κατά τη Γραμματική ή Αλληγορική ή Συγκριτική μέθοδο, θα τα παρερμηνεύσουμε, αντί να τα ερμηνεύσουμε. Η ορθότερη μέθοδος είναι η ιστορικο-γραμματική, της Σχολής της Αντιοχείας, της οποίας διαπρεπείς εκπρόσωποι υπήρξαν ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Θεοδώρητος ο Κύρου, ο Διόδωρος ο Ταρσού και ο Θεόδωρος ο Μομφουεστίας.

Η Διαμαρτυρόμενη Εκκλησία χρησιμοποιεί συνήθως τη Γραμματική και Συγκριτική μέθοδο ερμηνείας, με αντιπαράβολή προς τα ίδια τα ασαφή χωρία και δεν βρίσκει πάντοτε το πραγματικό νόημα των δυσκολιών της Αγίας Γραφής σε ορισμένα σημεία, που είναι μάλλον επουσιώδη.

Η Ορθόδοξη Θεολογία όμως διδάσκει την ανάγκη της ιστορικο-γραμματικής μεθόδου για την ερμηνεία της Αγίας Γραφής. Και πολύ ορθά! Δυστυχώς, όμως, δεν τη χρησιμοποιεί. Χρησιμοποιεί πάντα και με απόλυτη ακρίβεια

τη Γραμματική μέθοδο, γιατί τα ξένα και παράξενα στοιχεία τα οποία εισχώρησαν στους κόλπους της, παραμέρισαν και έθασαν την ορθή θέση της ιστορικο-γραμματικής Μεθόδου, έφεραν δε στην επιφάνεια τις Καλογηροκακοδοξίες και κακοπραξίες των “αποστόλων του σκότους”, τις οποίες σήμερα πρεσβεύει και με αυτές λατρεύει τον Θεό.

Η παρούσα πραγματεία μου στηρίζεται απολύτως στα αληθινά νοήματα, δυνάμει της ιστορικο-γραμματικής μεθόδου, τα οποία ερμήνευσαν και υποστήριξαν αποστολικά, μεταποστολικά και Ορθόδοξα στόματα. Δυνάμει λοιπόν της ιστορικο-γραμματικής μεθόδου θα ερμηνεύσουμε και την πολύκροτη και εκτός των Βουλών του Θεού “θείκη εξουσία” των ιερέων. Γιατί, επαναλαμβάνω, ενώ δέχεται και διδάσκει η θεολογία τη χρησιμοποίηση της ιστορικο-γραμματικής μεθόδου, εντούτοις, και επί των εδαφίων εκείνων επί των οποίων στηρίζεται η “θείκη εξουσία” των ιερέων, χρησιμοποιεί με απόλυτη ακρίβεια τη Γραμματική μέθοδο.

Η σημασία του “Δεσμείν και Λύειν”

Αγαπητέ αδελφέ. Δεδομένου ότι ο Κύριος ούτε ιερείς άφησε, ούτε “ειδική” ιεροσύνη δίδαξε, ήταν αδύνατον να έδινε “ειδική” εξουσία θείκου υπουργήματος στους Μαθητές του.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι οι Μαθητές του Χριστού, ως επίσημοι διερμηνείς του Λόγου Του, έλαβαν από τον Διδάσκαλο τη θείκη αποστολή και εντολή εξουσίας. Αλλά η μεν αποστολή συνίστατο στη διδασκαλία, τη διάδοση και εξάπλωση των Αληθειών του Χριστιανισμού. Γι’ αυτό και τους είπε: *«πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν – Πορευτείτε καὶ μαθητέψτε ὅλα τα ἔθνη, βαπτίζοντας αὐτοὺς στο ὄνομα του Πατέρα καὶ του Υἱοῦ καὶ του Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντας αὐτοὺς να τηροῦν ὅλα ὅσα ἔδωσα ἐντολὴ σ’ ἐσάς»*

(Μτ.28:19-20). Η δε εξουσία συνίστατο στην εκδίωξη ακαθάρτων πνευμάτων, στη θεραπεία νόσων και ασθενειών «ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ – πάνω σε ὅλη τη δύναμη του εχθρού» (Μτ.10:1, Λκ.10:19), και στην πειθαρχία της Εκκλησίας.

Την εξουσία αυτή διατύπωσε ο Κύριος ως εξής: «ὅσα ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅσα δέσετε πάνω στη γη, θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, και ὅσα λύσετε πάνω στη γη, θα εἶναι λυμένα στον ουρανό» (Μτ.18:18). «ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται – Αν σε κάποιους αφήσετε τις αμαρτίες, ἔχουν αφεθεί σ' αυτούς· αν σε κάποιους τις κρατάτε, ἔχουν κρατηθεί» (Ιν.20:23). Δεν αμφιβάλω, ὅτι θα ἔχετε αντιρρήσεις, γιατί στα εδάφια αυτά στηρίζεται η “Θεϊκή Εξουσία” των ιερῶν και δυνάμει αὐτῶν μονοπωλήθηκε η γενική ιεροσύνη σε “ειδική”. Δώστε ὁμως προσοχή, αγαπητέ Γέροντα, και θα αλλάξετε γνώμη.

Για να ερμηνεύσουμε ορθά τα εδάφια αυτά και για να βρούμε το αληθινό νόημά τους, εἶναι ἀνάγκη να χρησιμοποιήσουμε την ιστορικο-γραμματική μέθοδο, η οποία αποδείχτηκε ὅτι εἶναι η καλύτερη και πλέον επιτυχής. Ως εκ τούτου, παρίσταται επίσης ἀνάγκη να επιστρατεύσουμε ερμηνείες και ερμηνευτές, ιστορικούς και Γραφολόγους.

Εκτός του ὅτι ἔχω υπόψη μου τα περισπούδαστα βιβλία “Πλανῶν Ἐλεγχος”, του Αστέρρα της Ανατολής, και το “Ἐρευνα περὶ Εξομολογήσεως”, του Κ. Μεταλληνοῦ, τα οποία ερμηνεύουν ιδιαίτερα επιτυχῶς τα εν λόγω εδάφια, εντούτοις, το θέμα αὐτό συζήτησα και ο ἴδιος στην Καλιφόρνια των Η.Π.Α. με Εβραῖο Χριστιανό θεολόγο, ο οποίος, ἀπὸ εβραϊκό κείμενο μου ἀνέγνωσε τη σχετική περικοπή και μου εἶπε: «Ο Χριστός με τα λόγια Του αὐτά ἔδωσε Εξουσία στους Μαθητές Του να “απαγορεύουν και να επιτρέπουν”, ὄχι να “δένουν και να λύνουν αμαρτίες”. Γιατί, στην εβραϊκή θεολογική γλώσσα, το “δεσμεῖν και

λύειν” αυτή την έννοια έχει. Την ίδια ερμηνεία δίνουν και τα ως άνω βιβλία. Και το μεν “Πλανών Έλεγχος”, σε υποσημείωση, σελ.53, γράφει: «“Δεσμείν και λύειν” στην εβραϊκή θεολογική γλώσσα σήμαινε “απαγορεύειν και επιτρέπειν”. Αυτό αποδείχθηκε από τους Εβραϊολόγους». Το δε “Έρευνα περί Εξομολογήσεως”, σελ.47, γράφει: «Στην εποχή του Κυρίου Ιησού Χριστού, η φράση “δεσμείν και λύειν” σήμαινε στη διδασκαλία των Ραβίνων, “απαγορεύειν και επιτρέπειν”».

Τα ως άνω βιβλία είναι Ευαγγελικών συγγραφέων, οι οποίοι όμως εν προκειμένω κάνουν χρήση, στην ερμηνεία, της ιστορικο-γραμματικής μεθόδου.

Είναι αναγκαίο μάλιστα να έχουμε υπόψη μας και τα ιουδαϊκά ως άνω στοιχεία, δεδομένου ότι «στην εξήγηση των Γραφών και τη διατύπωση ερμηνευτικών κανόνων, πρόδρομοι των Χριστιανών θεολόγων υπήρξαν οι Ιουδαίοι σοφοί και νομοδιδάσκαλοι». Αυτό άλλωστε, διδάσκεται σαφώς από την Ορθόδοξη θεολογία.

Σε ποιους δόθηκε η Εξουσία;

Τα πολύκροτα εδάφια, στα οποία αναφέρεται το “δεσμείν και λύειν”, ο Κύριος τα είπε σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις. Στον Απόστολο Πέτρο και στους Μαθητές οι οποίοι θεωρούνται όχι μόνο οι Δώδεκα, αλλά όλοι οι πιστοί. Στον Πέτρο, ο οποίος πρώτος Τον ομολόγησε Υιό Θεού, αρχικά έδωσε “τα κλειδιά”, ως σύμβολο δύναμης και εμπιστοσύνης και κατόπιν του είπε: *«ὁ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὁ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς – ὅ,τι δέσεις πάνω στη γη θα εἶναι δεμένο στους ουρανούς και ὅ,τι λύσεις πάνω στη γη θα εἶναι λυμένο στους ουρανούς»* (Μτ. 16:19). Έτσι, έχοντας ο Πέτρος την εξουσία αυτή της εμπιστοσύνης, είχε και το δικαίωμα να δεχτεί ή να αποκλείσει μέλη από την οργάνωση της Εκκλησίας. Αλλά η εξουσία αυτή η οποία δόθηκε στον Πέτρο, παρασχέθηκε κατόπιν και στους άλλους Μαθητές, γιατί αυτοί με τους άλλους

πιστούς («*ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς – ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ καὶ βρήκαν συναθροισμένους τοὺς ἑντεκα καὶ ὅσους ἦταν μαζί τους*» Λκ.24:33), αποτελοῦσαν τὴν τότε Ἐκκλησία, δεδομένου ὅτι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν περικοπὴ Ἰωάννης 20:18-19, «*ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἑώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ. Οὕσης οὖν ὁψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον – Ἐρχεται τότε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἀναγγέλλει στοὺς μαθητὲς ὅτι ἔχει δεῖ τον Κύριον, καὶ αὐτὰ που εἶπε σ' αὐτήν. Μόλις λοιπὸν βράδιασε ἐκείνῃ τὴν ἡμέρᾳ, τὴν πρώτη ἡμέρᾳ τῆς εβδομάδας, καὶ ἐνῶ οἱ θύρᾳς ἦσαν κλεισμένᾳς ἐκεῖ ὅπου ἦσαν συναγμένοι οἱ μαθητὲς, γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἦρθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε στο μέσο». «Μαθητὲς... εἶναι βεβαίως ὅλοι οἱ συνηγμένοι πιστοί» (Ὑπόμνημα κατὰ Ἰωάννην», Π. Τρεμπέλας, σελ.707). Μεταξὺ αὐτῶν τῶν πιστῶν, θα ἦταν ἀσφαλῶς καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, γιὰτὶ ὁ Ἰωάννης τὴν παρέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ ἀπὸ τὸν Ἰδιο τὸν Κύριο («*Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρί αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου, εἴτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια – Ὁ Ἰησοῦς, τότε, ὅταν εἶδε τὴν μητέρα Του καὶ τὸν μαθητὴν ποὺ ἀγαποῦσε νὰ ἔχει σταθεῖ ἐκεῖ κοντά, λέει στὴν μητέρα Του: “Γυναίκα, ἰδοὺ ὁ γίος σου”. Ἐπειτα λέει στο μαθητὴν: “Ἰδοὺ ἡ μητέρα σου:.. Καὶ ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ὥρᾳ ἔλαβε αὐτὴν ὁ μαθητὴς στήν οἰκία του»* Ἰν.19:26-27), καὶ δὲν ἦταν δυνατόν, ἐνῶ ἐκεῖνος κρυβόταν “γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων”, νὰ τὴν ἀφῆνε ἐκτεθειμένη στοὺς κινδύνους.*

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀλλῶστε, μας πληροφορεῖ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἑντεκα Μαθητῶν ἦταν καὶ ἄλλοι («*ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς*

ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς – ἐπέστρεψαν στην Ἱερουσαλήμ καὶ βρῆκαν συναθροισμένους τοὺς ἑντεκα καὶ ὅσους ἦταν μαζί τους» Λκ.24:33). Καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, λέει: Ἦταν «σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ... ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν – μαζί με γυναῖκες καὶ με τὴ Μαρία, τὴ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μαζί με τοὺς ἀδελφούς Του... ἦταν ἓνα πλήθος περίπου ἑκατὸν εἴκοσι ἀτόμων» (Πραξ.1:14-15). Ἀπὸ αὐτοὺς ἀποτελεῖτο ἡ Ἐκκλησία. Οἱ δυνάμεις δὲ καὶ οἱ χάριτες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δόθηκαν σὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί ὁ ἀψευδὴς Λόγος τοῦ Θεοῦ, λέει: «καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσει πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι – Καὶ φάνηκαν σ' αὐτοὺς νὰ διαμερίζονται γλώσσες σαν φωτιάς καὶ κάθισε καθεμία πάνω σὲ καθέναν ξεχωριστά ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ γέμισαν ὅλοι Πνεῦμα Ἅγιο καὶ ἀρχισαν νὰ μιλοῦν ἄλλες γλώσσες καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίνε σ' αὐτοὺς νὰ ἐκφράζονται» (Πραξ.2:3-4).

Στὴν Ἐκκλησίᾳ λοιπὸν αὐτὴ “τῶν Μαθητῶν”, ὁ Κύριος εἶπε: «Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε... εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – Ἐὰν ἁμαρτήσῃ σ' ἐσένα ὁ ἀδελφός σου, πῆγαινε... περὶ τὸν τὸν Ἐκκλησίᾳ· ἀν τότε καὶ τὴν Ἐκκλησίᾳ παρακούσῃ, ἀς εἶναι γιὰ σένα ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης. Ἀλήθεια σας λέω: ὅσα δέσετε πάνω στὴ γῆ θα εἶναι δεμένα στὸν οὐρανό, καὶ ὅσα λύσετε πάνω στὴ γῆ θα εἶναι λυμένα στὸν οὐρανό» (Μτ.18:15-18).

Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν παρουσιάζεται πλήρης, ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ “δεσμεῖν καὶ λύειν” δόθηκε σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ στοὺς «οὗ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν

ὄνομα – όπου είναι δύο ή τρεις συναγμένοι στο δικό Μου όνομα» (Μτ.18:20) – στο όνομα του Χριστού!

Αλλά σε τι συνίστατο αυτή η εξουσία; Στο να επιτρέπει και να δέχεται η Εκκλησία να προσθέτονται νέα μέλη άξια της πρόσκλησης του Χριστού στον κύκλο της κοινότητας των πιστών, ή να απαγορεύει και να αποκόπτει τα ανάξια. Την ίδια ακριβώς ερμηνεία δίνει και ο θεολόγος Ευθ. Ζιγαβηνός (1081-1118), ο οποίος γράφει τα εξής χαρακτηριστικά και ιδιαίτερα διαφωτιστικά: «Η σημασία του ρητού είναι τούτη· εκείνο το οποίο εσείς πάνω στη γη θα πράξετε, και όποια γνώμη θα δώσετε, τούτο και ο Θεός θα επικυρώσει στον ουρανό, είτε τους αδιόρθωτους αποκόψετε από την Εκκλησία, είτε τους δεχθείτε κατόπιν μετανοίας» (“Υπόμνημα Κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο”, Π. Τρεμπέλας, σελ. 336). Απόλυτη χρήση τού ως άνω δικαιώματος έκανε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν μετά το κήρυγμά του δέχτηκε, με συγκατάθεση και των άλλων πιστών, τρεις χιλιάδες πιστούς στην Εκκλησία (δες Πραξ.2:14-41).

Απόδειξη ότι η αρχέγονη Εκκλησία δεν χρησιμοποιούσε την Εξουσία του “δεσμείν και λύειν” επί παντός αμαρτήματος, όπως χρησιμοποιεί αυτή το σύγχρονο ιερατείο, αποτελούν τα λόγια του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Κυρίλου. Ιδού τα λόγια του:

«Κατά δύο τρόπους, κατά τη γνώμη μου, συγχωρούν ή δεν συγχωρούν (κρατούν) αμαρτίες οι πνευματοφόροι. Διότι, ή καλούν στο βάπτισμα εκείνους στους οποίους θα χρωστούσαν πλέον να τύχουν αυτό (το βάπτισμα) εξαιτίας της άσεμνης ζωής τους (διαγωγής) και της δοκιμασμένης πίστης τους, ή να απαγορεύουν μερικούς και δεν τους επιτρέπουν να λάβουν μέρος στη θεία χάρη (δηλαδή, τους εμποδίζουν να γίνουν κοινωνά μέλη της Χριστιανικής κοινότητας), επειδή ακόμα στον μεταξύ χρόνο δεν έχουν γίνει άξιοι· ή και με άλλο τρόπο και συγχωρούν και δεν συγχωρούν αμαρτίες, με το να επιπλήττουν μεν τα τέκνα της Εκκλησίας, όταν αμαρτάνουν, δεχόμενοι δε αυτά –συγχωρώντας– όταν πλέον πειστούν ότι μετανόησαν καθώς α-

κριβώς, χάρη παραδείγματος, ο Παύλος (συγχώρησε) αυτόν που πόρνευσε, στην Κόρινθο» (μετάφραση).

Το “Δεσμείν και Λύειν” για τεχνικούς διοικητικούς όρους

Ο Χριστός, με την εντολή του “δεσμείν και λύειν”, έδωσε στους Μαθητές Του Διοικητική και Νομοθετική εξουσία. Γιατί από αυτούς εξαρτάτο η σύσταση των όρων διοίκησης της Εκκλησίας. Επομένως, με το προνόμιο αυτό, είχαν το δικαίωμα οι Μαθητές να ιδρύουν και να διοικούν τις Εκκλησίες.

«Οι όροι “δεσμείν και λύειν” ανταποκρίνονται σε τεχνικούς όρους χρησιμοποιούμενους στις Ιουδαϊκές σχολές σε σχέση με τις αποφάνσεις κάποιου νομοδιδασκάλου που αποφαινεται για κάτι ως δεδομένο, δηλαδή, επιτετραμμένου... Η νομοθετική αυτή εξουσία τού να εκφέρει αυθεντικές αποφάσεις περί του τι τα μέλη της νέας βασιλείας επιτρέπεται ή απαγορεύεται να πράττουν, δόθηκε στον Απόστολο Πέτρο (*“ὅσα ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅσα δέσετε πάνω στη γη θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, καὶ ὅσα λύσετε πάνω στη γη θα εἶναι λυμένα στον ουρανό”* Μτ.18:18) και σε όλους τους Αποστόλους, όπως σε μαθητή που γνωρίζει το νου του Χριστού και είναι οικείος με τη διδασκαλία Του. Εφόσον δε η ίδια εξουσία δόθηκε κατόπιν και στους άλλους μαθητές, δηλαδή, στην Εκκλησία, οι αποφάσεις της θα επικυρώνονταν και από τον Ιδρυτή της Εκκλησίας Ιησού στον ουρανό» Πολύ ορθά το ερμηνεύει με το ίδιο ακριβώς πνεύμα και ο Πλάτων στο βιβλίο του “Κατήχηση”, σελ.73.

Πρόκειται λοιπόν περί τεχνικών όρων, όχι περί εξουσίας άφεσης ή κατακράτησης αμαρτιών, από “ειδικούς”, δήθεν, ιερείς.

Ο Χρυσόστομος και ο Αυγουστίνος, ερμηνεύοντας την περικοπή Ματθαίος 18:15-18, γι’ αυτόν που αμάρτησε σε

άλλο, «*Ἐὰν δὲ ἀμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε... εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – Ἐὰν ἀμαρτήσῃ σ' ἐσένα ὁ ἀδελφός σου, πῆγαινε... πες το στην Εκκλησία· αν τότε και την Εκκλησία παρακούσει, ας εἶναι για σένα ὅπως ακριβῶς ὁ ἐθνικός και ὁ τελώνης. Ἀλήθεια σας λέω: ὅσα δέσετε πάνω στη γη θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, και ὅσα λύσετε πάνω στη γη θα εἶναι λυμένα στον ουρανό», αποδίδουν το “δεσμείν και λύειν” στον αδικημένο και λυπημένο. Ἐτσι, ὁ Χρυσόστομος στην Ξ' ομιλία του, του Κατὰ Ματθαῖον Ευαγγελίου, σε.197-198, λέει τα εξῆς: «Δεν εἶπε ὁ Χριστός στον πρόεδρο (ιερέα) να “δέσει”, να αφήσει ασυγχώρητο, τον αμαρτωλό, τον οποίο προσκαλεῖ ὁ αδικημένος να συμφιλιωθεῖ μαζί του και δεν θέλει, το εἶπε για τον αδικημένο. Αυτός ὁ,τι αποφασίσει για τον αδιόρθωτο αμαρτωλό, θα “δέσει” ἢ θα “λύσει”, θα το εγκρίνει ὁ Χριστός στον ουρανό. Τα ἴδια υποστηρίζει και ὁ Αυγουστίνος.*

Εἶναι δε ἀπολύτως ὀρθή η ὡς ἄνω ἐρμηνεία. Γιατί το δίκαιο παράπονο του αδικούμενου γνωρίζει ὁ Θεός και «*αἱ βοαὶ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαώθ εἰσεληλύθασιν – οἱ κραυγές ἔχουν εἰσελθεῖ στα αυτιά του Κυρίου Σαβαώθ*» (Ιακ.5:4). Το παράπονο αυτό, ἡ κραυγή του πόνου και ἡ ἀγανάκτηση του αδικημένου, καθιστά ὑπόλογο τον αδικούντα και κατὰ συνέπεια τον ἔχει δεσμευμένο στη κρίση ἐνώπιον του Θεοῦ. Για να ἀποδεσμευτεῖ λοιπὸν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη να ἀποκατασταθοῦν οἱ σχέσεις του με τον αδικημένο. Στην ἀποκατάσταση δε αὐτή, δεν ἔχει θέση κανεὶς ἄλλος, παρὰ αὐτός που ἀδίκησε και ὁ αδικημένος, δηλαδή, το ὄργανο της ἀδικίας και το θῦμα του. Για το σκοπὸ ακριβῶς αὐτό λέει ὁ Κύριος: «*ἴσθι ἐνὸς τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, μήποτε σε παραδῶ ὁ ἀντίδικός τῷ κριτῇ, καὶ ὁ κριτὴς σε παραδῶ*

τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ – Να εἶσαι εὐνοϊκὸς με τὸν ἀντίδικό σου γρήγορα, ὥσπου εἶσαι στὴν οδὸ μαζί του· μὴν τυχόν σε παραδώσει ὁ ἀντίδικος στο δικαστή καὶ ὁ δικαστὴς σε παραδώσει στὸν ἐκτελεστή τῶν ποινῶν καὶ ριχτεῖς στὴ φυλακὴ» (Μτ.5:25).

Τὸ ὡς ἄνω ἐδάφιο φανερώνει με ἀπόλυτη ἀκρίβεια ὅτι τὸ “δεσμεῖν καὶ λῦειν” ἀναφέρεται σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν – τοὺς πιστοὺς μὲν τὸ “δεσμεῖν” με τὸ «*μήποτε σε παραδῶ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ – μὴν τυχόν σε παραδώσει ὁ ἀντίδικος στο δικαστή*», τὸ δε “λῦειν” με τὸ «*ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ – Να εἶσαι εὐνοϊκὸς με τὸν ἀντίδικό σου γρήγορα*».

Στὴν προκειμένη περίπτωση, μπορεῖ μὲν νὰ μεσολαβήσῃ τρίτο πνευματικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ μόνον συμβουλευτικὰ καὶ συμβιβαστικὰ, ὄχι με τὴν Εξουσία τοῦ “δεσμεῖν καὶ λῦειν”.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐννοία καὶ τὴν ἴδια ἀπολύτως ἀκρίβεια ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα λόγια τοῦ Κυρίου στους Μαθητὲς Του γιὰ τὸν ἀδελφὸ που ἀμάρτησε, στὴν περικοπὴ Ματθαῖος 18:15-20, στὰ ὁποῖα καταλήγει: «*ὅσα ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅσα δέσετε πάνω στὴ γῇ θὰ εἶναι δεμένα στὸν οὐρανό, καὶ ὅσα λύσετε πάνω στὴ γῇ θὰ εἶναι λυμένα στὸν οὐρανό*».

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχοντας ὑπόψη τοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐρμηνεύει τὸ “δεσμεῖν καὶ λῦειν”, ἀναφερόμενος στὴν κραυγὴ τοῦ πόνου, τὴν ἀγανάκτηση τοῦ ἀδικημένου καὶ τὰ δίκαια παράπονα τοῦ λυπημένου, τὰ ὁποῖα ἀναμφίβολα κρατοῦν δεμένο αὐτὸν που ἀδίκησε στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἀποδίδει στὸν ἀδικημένο καὶ λυπημένο, ὡς ἀναφέρω ἀνωτέρω. Με τοῦτο δε μᾶς παρουσιάζεται ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς ἀποκατάστασης τῶν σχέσεων, οἱ ὁποῖες γιὰ τὸν Α ἢ Β λόγο χαλαρώθηκαν, ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα, αὐτοῦ που ἀδικεῖ καὶ τοῦ ἀδικημένου.

Βλέπετε, ἀγαπητέ Γέροντα, ὅτι δὲν ἀδίκησα τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία στὴν μέθοδο τῆς ἐρμηνείας. Χρησιμοποίη-

σα την ιστορικο-γραμματική μέθοδο, την οποία διδάσκει στη θεωρία, αλλά την αρνείται στην πράξη.

Οι Καθηγητές των Πανεπιστημίων αδικούν την Ορθοδοξία και διαστρεβλώνουν τις αιώνιες αλήθειες του Ευαγγελίου. Ο Καθηγητής Δαμαλάς ερμηνεύοντας το ίδιο μέρος, «είπε στην Εκκλησία», γράφει στην ερμηνεία του της Καινής Διαθήκης: «Είπε στους ιερείς». Από αυτό φαίνεται ότι οι Καθηγητές των Θεολογικών Σχολών έχουν απόλυτη ανάγκη Αγιογραφικής μόρφωσης. Και μεταξύ τους, όπως δεν συμφωνούν στην ερμηνεία και προ πάντων με τους Πατέρες της Εκκλησίας, υπέρ των οποίων καυχούνται. Αποτελεί όμως οξύμωρο σχήμα, να καυχέσαι για κάποιον, και όμως να μη συμφωνείς με τις απόψεις του.

Όλοι οι άνθρωποι της καλής θέλησης, θα διαπιστώσουν απολύτως από όσα παραθέτω, ότι αποδείχθηκα Αγιογραφικά ιστορικά και γραμματικά, ότι τα εδάφια στα οποία στηρίζεται η “θεϊκή εξουσία” των ιερών, δεν έχουν καμία συγγένεια με αυτούς και καμία έννοια με εκείνη που τους έδωσε η θεολογία των “αποστόλων του σκότους” και τα τοποθέτησε κατόπιν στην αποστολή και το έργο του ιερατείου.

Δεδομένου άλλωστε, ότι επειδή ο Χριστός ούτε ιερείς άφησε ούτε “ειδική” ιεροσύνη, με κανέναν λόγο δεν δίνεται το δικαίωμα σε κανέναν να δώσει τέτοιες ιδιότητες σε ατελείς ανθρώπους, δίνοντας σε αυτούς θεϊκή εξουσία και θέση. Εάν τα εδάφια αυτά είχαν την έννοια που τους δόθηκε αυθαίρετα από την Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή Εκκλησία κατά τους τελευταίους χρόνους, θα τα ερμήνευαν κατά τον ίδιο τρόπο γραμματικά, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος και ο Αυγουστίνος, οι αρχαίοι αυτοί Πατέρες και με ακρίβεια θα τα τοποθετούσαν στην αποστολή των ιερών. Αλλά δεν τα ερμήνευσαν γραμματικά· τα ερμήνευσαν ιστορικά, γιατί γνώριζαν ότι το “δεσμεΐν και λύειν” την εποχή του Χριστού, σήμαινε στη γλώσσα των Ραβίνων και των Νομικών, “απαγορεύειν και επιτρέπειν”.

Η εξουσία των ιερέων δεν έχει στήριγμα

Εάν τα εδάφια «ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅσα δέσετε πάνω στη γη θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, καὶ ὅσα λύσετε πάνω στη γη θα εἶναι λυμένα στον ουρανό» (Μτ.18:18) καὶ «ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται – Ἀν σε κάποιους ἀφήσετε τις ἁμαρτίες, ἔχουν ἀφεθεῖ σ' αὐτούς· ἀν σε κάποιους τις κρατάτε, ἔχουν κρατηθεῖ» (Ιν.20:23), εἶχαν τὴ σημερινή ἔννοια, ὁ Κλήμης ὁ Ρώμης, ὁ ὁποῖος με αὐστηρότητα παρατηρεῖ τοὺς Κορινθίους γιὰ τὴν ἀποβολὴ τῶν πρεσβυτέρων τοὺς, ἀσφαλῶς θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε καὶ θὰ τὰ ἀνέφερε ἐπανεπιλημένα στὴν ἐπιστολὴ τοὺς σὲ αὐτοὺς. Καὶ με αὐτὰ θὰ ἀποδείκνυε τὴ θεϊκὴ τοὺς ἐξουσία. Δὲν τὰ χρησιμοποιοῖ ὁμῶς, οὔτε καν τὰ ἀναφέρει. Αὐτὴ εἶναι μίᾳ σοβαρότατῃ ἀποδείξει ποὺ καταρρίπτει ἐκ θεμελίων τὸν ἰσχυρισμὸ τῆς Ὁρθόδοξης καὶ Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐρμηνείᾳ τοῦ “δεσμεῖν καὶ λύνειν” τῶν ιερῶν.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὰ χρησιμοποίησε ὁ Κλήμης, τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀπατηλὰ καὶ πλαστογραφικὰ χέρια τῶν ιερῶν, τὰ ἔγραψαν στὰ “ψευδοκλημένα” συγγράμματα, ὅτι δὴθεν τὰ ἔγραψε ὁ Κλήμης, ὁ σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων. Με αὐτὰ τὰ ἀναληθῆ λοιπὸν στήριξαν τὴ θεϊκὴ ἐξουσία τῶν ιερῶν. Κανένα ἀπολύτως σύγγραμμα τῶν πρώτων αἰώνων, δὲν χρησιμοποιοῖ οὔτε ἐρμηνεύει τὰ εδάφια αὐτὰ ὅπως τὰ ἐρμηνεύουν σήμερὰ οἱ δύο Ἐκκλησίες, Ὁρθόδοξη καὶ Ρωμαϊκὴ. Μόνο τὰ ψευδὰ βιβλία, τὰ Ψευδοκλημένα, τὰ πλαστογραφημένα, υποστηρίζουν τὴν ἐξουσία τῶν ιερῶν. Ἀρα, λοιπὸν, στὸ ΨΕΥΔΟΣ στηρίζεται αὐτὴ ἡ ἐξουσία τοῦ ιερατείου. Μπορεῖτε νὰ με διαψεύσετε, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, Οἰκουμενικὲ Πατριάρχη κ. Ἀθηναγόρα; Θὰ χαρῶ πάρα πολὺ ἀν μου τὸ ἀποδείξετε ὅτι ἔχω λάθος, γιὰτὶ ἀν με πείσετε θὰ με βοηθήσετε ὥστε νὰ μετανοήσω.

Όμως, το ιερατείο μένει πιστό στις παραδόσεις του. Σε ποιες παραδόσεις, Παναγιώτατε; Η Ορθόδοξη υγιής Θεολογία διδάσκει ότι δεν έχετε παραδόσεις, οποιεσδήποτε. Δέχεται ως ιερή και αποστολική παράδοση μόνο εκείνη που προέρχεται από το στόμα των Μαθητών του Κυρίου και η οποία βρίσκεται εγκατεσπαρμένη στα συγγράμματα των Αποστολικών Πατέρων. Ερευνώντας όμως τα συγγράμματα των πρώτων Πατέρων, δεν βλέπουμε να γίνεται λόγος για την εν λόγω εξουσία των σημερινών ιερέων. Άρα, αδελφέ μου, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι εκείνη η οποία δεν πιστεύει στην Ιερά Παράδοση, για την οποία κατηγορεί τους ετερόδοξους ότι δεν τη δέχονται, ενώ στην ουσία αυτοί την πιστεύουν, χωρίς να το γνωρίζουν. Γιατί η Αποστολική Παράδοση συμφωνεί απόλυτα με το γραπτό λόγο του Ευαγγελίου, από τον οποίο το ιερατείο κατά πολλούς και ποικίλους τρόπους ουσιωδώς απομακρύνθηκε. Το ιερατείο πιστεύει μόνο στις Καλογερικές παραδόσεις.

Είναι όμως τόσο τραγική η θέση των “ειδικών” ιερέων, που νομίζουν σήμερα ότι εγώ τους θίγω την Ιερά Παράδοση, για την οποία δεν έχουν ιδέα. Φοβούμενος τη διάσάλυση της Ιεράς Παράδοσης ο ιερατικός προϊστάμενος του Ναού Αγίας Βαρβάρας Αμφιάλης Πειραιώς, μου επέστρεψε το Δελτίο μου, στο οποίο έγραψε: «Επιστρέφεται λόγω βλακειάς». Γέλασα, αλλά και λυπήθηκα. Γέλασα για την ανοησία του, και λυπήθηκα, γιατί σε αυτούς τους ανθρώπους έχει εμπιστευτεί το Κράτος τη διαποίμανση της Εκκλησίας. Μόνος του, ο φίλος μας, ομολογεί, ότι αντί του Αγίου Πνεύματος, τον διέπει η “βλακεία”. Αν εγώ του έδινα αυτή τη μομφή θα υφιστάμην βαριές συνέπειες. Αλλά έστω. Έστω “αιδεσιμότητα”. “Επεστράφη λόγω βλακειάς”. Αυτή είναι η πνευματική καθίζηση των Καλογερικών παραδόσεων. Όλα αυτά μου φέρνουν στη μνήμη τον ποιητή, που λέει: «Ξυπνήστε τέκνα –κι ήλθε η ώρα– Ξυπνήστε όλα –τρέξτε τώρα– και ήρθε ο Δείπνος ο Μυστικός». «Ο Κύριος είναι κοντά», μην κοιμάστε!

Παναγιότατε! Διαμαρτύρομαι ενώπιον του Ζωντανού Θεού, τον Οποίο με θυσία της ζωής μου υπηρετώ και δεν εμπορεύομαι, για τη θλιβερή κατάσταση του ιερατείου σας. Από την καθόλου κατάστασή του, φαίνεται ότι το πλάσμα του αίματός του δεν εμποτίζεται από τις απαραίτητες χημικές ουσίες και έχουν σβήσει οι ευγενείς και πνευματικές φιλοδοξίες. Όμως, νομίζει το ιερατείο, ότι έχει θεϊκή εξουσία και κομπάζει.

Αν ο Κύριος έδινε τέτοια εξουσία σε ανθρώπους, δεν θα έγινε στον καθένα το δικαίωμα να ζητάει μόνος του από τον Θεό Πατέρα την άφεση των αμαρτιών του: *«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν – Πατέρα μας που είσαι στους ουρανούς... ἄφησε σ' εμάς τις οφειλές μας, ὅπως κι εμεῖς τις αφήνουμε στους οφειλέτες μας»* (Μτ.6:9-12). Και επεξηγώντας ο Μέγας Λυτρωτής ότι “ειδική” εξουσία άφεσης ή όχι αμαρτημάτων, δεν έδωσε “ειδικά” σε κανέναν, αλλά μόνο το δικαίωμα τακτοποίησης των σχέσεων μεταξύ τους, λέει σε όλους: *«Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος – Γιατί αν αφήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, θα τα αφήσει και σ' εσάς ο Πατέρας σας ο ουράνιος»* (Μτ.6:14). Βλέπετε, αγαπητέ Γέροντα, ότι χρησιμοποιώντας στην περίπτωση αυτή όχι μόνο τη ιστορικο-γραμματική μέθοδο ερμηνείας, αλλά και τη συγκριτική (σύγκριση μεταξύ των περικοπών *«ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται – Αν σε κάποιους αφήσετε τις αμαρτίες, έχουν αφεθεί σ' αυτούς· αν σε κάποιους τις κρατάτε, έχουν κρατηθεί»* Ιν. 20:23 και *«Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος – Γιατί αν αφήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, θα τα αφήσει και σ' εσάς ο Πατέρας σας ο ουράνιος»* Μτ.6:14), αποδεικνύω με αυτή, ότι δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του “δεσμεῖν και λύνει” από τους ιερεῖς. Πώς

λοιπόν και δυνάμει ποιας λογικής εμφανίσθηκαν “ειδικοί ιερείς” και μονοπώλησαν αυτό το δικαίωμα, το οποίο ο Κύριος χορηγεί σε όλους, όπως μας φανερώνουν οι ως άνω περικοπές; «Ξυπνήστε τέκνα και ήρθα η ώρα».

Ο άνθρωπος, αδελφέ μου, και αν ακόμα είναι λυτρωμένος, είναι και παραμένει “αχρείος δούλος”, γιατί είναι λυτρωμένος “κατά Χάρη”. Δεν ήταν δυνατόν λοιπόν ο Θεός να έδινε σε χρεωκοπημένα όντα θεϊκή εξουσία. Γιατί, σε αυτή την περίπτωση το πράγμα μοιάζει με άνθρωπο, ο οποίος ενώ είναι χρεωκοπημένος, συνοδεύει ως μεσίτης κάποιον άλλο χρεωκοπημένο στην Τράπεζα και ζητάει να τον εμπιστευτεί αυτή και να του δανείσει ένα ποσό χρημάτων.

Κατά τον ίδιο τρόπο, δεν μπορεί ο αμαρτωλός άνθρωπος-ιερέας να ζητήσει όπως μέσω εκείνου να συγχωρήσει ο Θεός τον αμαρτωλό, λέγοντας: «Συγχώρεσε αυτόν (τον αμαρτωλό) μέσω εμού του αμαρτωλού». Ο Λόγος του Θεού, λέει: «κατὰ παίδων αὐτοῦ οὐ πιστεύει – δεν εμπιστεύεται στους δούλους του» (Ιώβ 4:18). Αλλά εφόσον οι “ειδικοί” ιερείς δεν πρέπει να υπάρχουν στη Χριστιανική εποχή, δεν θα έπρεπε να κάνουμε και λόγο περί του θέματος τούτου.

Οι Απόστολοι δεν χρησιμοποίησαν την εξουσία του “Δεσμείν και Λύειν”

Εάν τα λόγια του Κυρίου περί του “δεσμείν και λύειν” και «*ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται* – Αν σε κάποιους αφήσετε τις αμαρτίες, έχουν αφεθεί σ’ αυτούς· αν σε κάποιους τις κρατάτε, έχουν κρατηθεί», είχαν την έννοια που τους δίνει η Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή Θεολογία, τότε, την εξουσία αυτή θα έπρεπε να την διεκδικούν οι Ευαγγελικοί-Διαμαρτυρόμενοι, δεδομένου ότι ο Κύριος δεν είπε τα λόγια αυτά σε “ιερείς”, αλλά σε Αποστόλους. Και αν οι Απόστολοι είχαν τέτοια εξουσία, θα τη χρησιμοποιούσαν στην αποστολική τους δραστηριότητα. Όπως βλέπουμε όμως σε ολόκληρη

την Καινή Διαθήκη, ποτέ δεν χρησιμοποίησαν τέτοια εξουσία, αν και πολλές φορές τούς δόθηκε αφορμή. Θέλετε παράδειγμα; Ιδού: Όταν ο Σίμων ο Μάγος είδε ότι με την επίθεση των χειρών των Αποστόλων, δινόταν Πνεύμα Άγιο, και πρόσφερε σε αυτούς χρήματα προκειμένου να λάβει και εκείνος το Πνεύμα, ο Απόστολος Πέτρος αποδοκίμασε αμέσως την πρότασή του αυτή (ας ήταν ιερέας και θα βλέπαμε αν αποδοκίμαζε) και τον έστειλε στον Θεό να δεηθεί και να εξομολογηθεί για την άφεση της αμαρτίας του (*«ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα λέγων· Δότε κάμοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ὡς ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας λαμβάνῃ Πνεῦμα ἅγιον. Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ καρδιά σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ εἰ ἄρα ἀφεθήσεται σοὶ ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου· εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα* – Όταν είδε τότε ο Σίμωνας ότι με την επίθεση των χειρών των αποστόλων δίνεται το Πνεύμα το Άγιο, πρόσφερε σε αυτούς χρήματα λέγοντας: “Δώστε και σ’ εμένα αυτή την εξουσία, ώστε σ’ όποιον επιθέσω τα χέρια να λαβαίνει Πνεύμα Άγιο”. Ο Πέτρος όμως είπε σ’ αυτόν: “Το ασήμι σου μαζί μ’ εσένα είθε να πάει στην απώλεια, γιατί νόμισες πως η δωρεά του Θεού αποκτάται με χρήματα. Δεν υπάρχει σ’ εσένα μερίδα ούτε κλήρος στην υπόθεση αυτού του λόγου, γιατί η καρδιά σου δεν είναι ευθεία ενώπιον του Θεού. Μετανόησε λοιπόν από την κακία σου αυτήν και δεήσου στον Θεό, μήπως σου αφεθεί αυτή η σκέψη της καρδιάς σου· γιατί σε βλέπω να είσαι σε χολή πικρίας και σε δεσμό αδικίας”» Πραξ.8:18-23).

Βλέπετε λοιπόν ότι ο Πέτρος, ο οποίος πρώτος έλαβε “τα κλειδιά” και την εξουσία του “δεσμεῖν και λύειν” ότι

δεν τα χρησιμοποίησε, γιατί δεν είχε την έννοια που αποδίδει η Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Πέτρος δεν προσκάλεσε τον μάγο ούτε στον εαυτό του, αλλά ούτε τον έστειλε σε άλλον να εξομολογηθεί για να λάβει άφεση αμαρτιών. Τον έστειλε απ' ευθείας στον Θεό. ιδού το σχετικό χωρίο: *«μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ εἰ ἄρα ἀφεθήσεται σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδιάς σου – Μετανόησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κακία σου αὐτὴν καὶ δεήσου στον Θεό, μήπως σου ἀφεθῇ αὐτὴ ἡ σκέψη τῆς καρδιάς σου»*. Ο Πέτρος λέει *«ἄρα ἀφεθήσεται σοι – μήπως σου ἀφεθῇ»*, γιατί αμφέβαλε για την ελικρίνεια της μετανοίας του μάγου. Αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό παράδειγμα, το οποίο κλείνει το στόμα κάθε αντιφρονούντα. Έτσι θα μάθει και ο ιερέας, ο οποίος μου έδωσε αφορμὴ να πραγματευτώ το θέμα τούτο, την έννοια και τη σημασία του “δεσμεῖν και λύειν”. Νόμισε ο ως ἄνω Λευίτης, ὅπως νομίζουν και ὅλοι σχεδόν οι ιερεῖς, ὅτι ἐκεῖ στηρίζεται το παν και ὅλη ἡ ἐξουσία των ιερῶν.

Ἡ Ἀγία Γραφή ἔχει πάντοτε να παραθέσει παραδείγματα και αποδείξεις για ὅσα αφοροῦν τὴ Διδασκαλία τῆς, ἐνῶ ἡ Ορθόδοξη και Ρωμαϊκὴ Θεολογία παραπέμπουν πάντοτε στην “Παράδοση” και στους “Πατέρες”, με τὸ “π” μικρό, δηλαδή, σε ἀνθρώπους ατελεῖς. Ερευνώντας ὁμως τὴν παράδοση τὴν Ἱερὴ Παράδοση (ἄλλη ἡ “Ἱερὴ Παράδοση” και ἄλλη ἡ “Ἐκκλησιαστική”), βλέπουμε, ὅτι, ὄχι μόνο δεν υποστηρίζει τὴ σημερινὴ καλογεροκακοδοξία, ἀλλὰ εἶναι και ἐναντίον τῆς.

Ερευνώντας ἐπίσης τὴ Θεολογία των δύο Ἐκκλησιῶν Ορθοδόξου και Ρωμαϊκῆς, βλέπουμε ὅτι δεν ὑπάρχει συμφωνία μεταξύ των δύο. Γιατί ἐνῶ ὁ Ορθόδοξος ιερέας, παρόλο που λαβαίνει θέση “κριτὴ” ἐναντι του αμαρτωλοῦ, ἐντούτοις τον ἀπολύει ἱκετευτικῶς· ὁ Καθολικὸς ιερέας ὁμως, τον ἀπολύει αὐτοδικαίως. Ἐνῶ δε τὸ ιερατικὸ σύστημα των Ορθοδόξων ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς βαθμούς, των Καθολικῶν ἀπὸ τέσσερις. Ὅσον ἀφορὰ δε τὴν ἐξομολόγηση στον ιερέα και τὴν ἄφεση αμαρτιῶν, και οι δύο

επίσης ως άνω Εκκλησίες δεν συμφωνούν. Γιατί η μεν Ρωμαϊκή δέχεται ότι, όταν ο αμαρτωλός ειλικρινά μετανοήσει και δεν δέχεται να εξομολογηθεί σε ιερέα, συγχωρείται, «γιατί η ειλικρινής μετάνοια ενέχει ήδη σε αυτήν άφεση (Votum) για εξομολόγηση και απόλυση». Αυτό όμως η Ορθόδοξη Θεολογία το απορρίπτει και το θεωρεί ως ασέβεια και ανοησία.

Η ανοσία των Επιτιμίων επί του “Δεσμείν και Λύειν”

Η παρανοημένη και εξω-Βιβλική εξουσία, την οποία οικειοποιήθηκαν οι “ειδικοί” ιερείς, τους έκανε να νομίζουν, ότι έχουν και δικαίωμα να επιβάλλουν στον εξομολογούμενο επιτίμια και κανόνες, ως μέσα διορθωτικά. Ενθυμούμε μία γυναίκα στα Χανιά, που μου είπε, ότι η μητέρα της είχε κάνει μία αποβολή. Θεώρησε αναγκαίο να εξομολογηθεί στον ιερέα. Και τι επιτίμιο-κανόνα νομίζετε ότι της επέβαλε ο ιερέας; Να φάει δύο δοχεία (!) πετρελαίου στάχτη. Έτσι μόνο θα συγχωρούνταν. Το επιτίμιο του ιερέα σεβάστηκε κατ’ αρχή η δύστυχη εκείνη γυναίκα. Πήγε στο σπίτι της, συγκέντρωσε δύο δοχεία στάχτη και άρχισε να τα τρώει. Έφαγε λίγη. Σκέφτηκε ότι σιγά-σιγά θα συνηθίσει. Αλλά μέχρι να συνηθίσει νόησε ότι της προκαλούσε μεγάλες οργανικές ανωμαλίες. Φυσικά, διέκοψε το ...επιτίμιο. Τη δε στάχτη την πέταξε έξω και γεμάτη από αγανάκτηση, είπε: «Ας στο διάβολο να πάει και ο παπάς και ο κανόνας του». Μήπως χρειάζονται σχόλια, αδελφέ μου; Δεν νομίζω. Νομίζω όμως, ότι πρέπει να επαναλάβω το του ποιητή: «Ξυπνήστε τέκνα –κι ήλθε η ώρα– Ξυπνήστε όλα –τρέξτε τώρα– και ήρθε ο Δείπνος ο Μυστικός».

Αν σήμερα ζούσε ο προφήτης Ηλίας, θα σας έλεγε τα ίδια λόγια, τα οποία είπε και σε άλλους ιερείς: «*έως τότε υμείς χωλανείτε επ’ άμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; – Μέχρι τότε εσεῖς θα χωλαίνετε και στα δύο πόδια;*» (Γ’ Βασιλειών 18:21). Αν επίσης βρισκόταν στη ζωή και ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, θα έλεγε ό,τι είπε στους Γραμματείς και

Φαρισαίους, απολογούμενος για τη σκληροκαρδία τους, «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε – Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι σὴν καρδίᾳ καὶ σὴν αὐτιά, εσεῖς πάντοτε ἀντιφέρεστε σὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο» (Πραξ.7:51).

Αγαπητέ, Γέροντα. Μη με θεωρήσετε εχθρό σας. Σας μιλῶ με ἀγάπη. Δεν εἶναι δυνατόν ὁμως οἱ φοβερές καὶ σε ἀπειρο ἀριθμὸ ἐνέργειες τῆς “εἰδικῆς” ιεροσύνης τῶν “εἰδικῶν” ιερῶν τῆς Ορθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Εκκλησίας, νὰ με ἀφήσουν ἀσυγκίνητο. Γιατί, δεν μπορῶ ποτέ νὰ λησμονήσω τὴ θηριωδία τῆς Γ’ Οικουμενικῆς Συνόδου σὴν Ἐφεσο. Δεν διαφεύγει ἀπὸ τὴ μνήμη μου τὸ μεϊράκιο [ηλικία δεκατεσσάρων ἐτῶν], δωδεκαετῆς παιδίον, Πάπας Βενέδικτος Θ’ τῆς Ρώμης (1033-1048) καὶ ἡ Πάπισσα Ἰωάννα. (Τὴν Πάπισσα Ἰωάννα προσπάθησαν οἱ Καθολικοὶ νὰ τὴν παρουσιάσουν ὡς θρύλο. Τὸ γεγονὸς ὁμως, ὅτι ὁ πρῶτος συγγραφέας τῆς ιστορίας εἶναι ὁ ἐπίσης Καθολικὸς μοναχός, ὁ Στέφανος ντε Μπουρμπόν, ἀποδεικνύει τὴν πραγματικότητά).

Δεν λησμονῶ ἐπίσης τὰ περὶ τοῦ ἀνύπαρκτου Πάπα Δόμνου Β’. Ὅλα αὐτὰ παρουσιάζουν μία θλιβερὴ ιστορία τῶν δύο ἀδελφῶν Εκκλησιῶν, Ορθοδόξου καὶ Καθολικῆς, καὶ φανερῶνουν τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο ἐργάζεται ἡ “εἰδικὴ ιεροσύνη”, ἡ ὁποία υιοθέτησε τὶς ἀνεκδιήγητες ἀνωμαλίες τῆς θλιβερῆς ιστορίας τῆς, μέσω τῶν ὁποίων καὶ δυνάμει τῶν ὁποίων, “κατὰ παρακίνηση διαβόλου”, λαθραία καὶ ὑπουλα εἰσχώρησαν τὰ ξένα καὶ παράδοξα στοιχεῖα σὴν Ορθοδοξία.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἐκφράζεται ὁ ιερέας Κ. Χιόνης: «Εἶναι καιρὸς νὰ λυθοῦν τὰ δεσμά καὶ νὰ σβήσουν τὰ σκοτάδια τῆς υγιούς Ἑλληνορθόδοξης διδασκαλίας καὶ νὰ ἀναγνωριστῇ ἀπροκάλυπτα ἡ ἀλήθεια ἡ τρανὴ, ὅτι... ὀφείλουμε καὶ εμεῖς, πρῶτοι δε μάλιστα εμεῖς νὰ ἐξυγιάνουμε πολλὰ σαπρὰ σημεῖα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας κατὰστασης, τὰ ὁποῖα δεν ἔχουν οὐδεμία συγγένεια με τὴν ἀποστολικὴ ἀρχαιότητα καὶ τὴν ζώσαν Εκκλησία... Καιρὸς

τέλος να κατοπτριστούμε και εμείς οι θεολογικά Ορθόδο-
ξοι στο κάτοπτρο της Αισώπειας πρακτικής ειλικρίνειας
και να μην εξαπτόμαστε Φαρισαϊκά πληροφορούμενοι
τυχόν τα άπλυτά μας... Ή μήπως συμφωνούμε με την Αγία
Γραφή και την αποστολικότητα σύμφωνα με την αλλοιω-
μένη Ιερά Παράδοση;» (“Τα 39 Αγγλικανικά Άρθρα...”, σελ.
9,10,80 – ελαφρά απλοποιημένο).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 29^η

Παναγιότατε.

Βάλτε το ένα χέρι στην καρδιά και το άλλο στην Αγία Γραφή. Υψώστε στον Θεό τα μάτια σας αλλά και την ψυχή σας. Σταθείτε για λίγο σιωπηλός και αφού συγκεντρωθείτε ενώπιον του πανταχού παρόντος Θεού, εξομολογηθείτε ειλικρινά ενώπιόν Του, τις ανησυχίες που σας έχει δημιουργήσει ο διάλογος τούτος. Ζητήστε κατόπιν από Αυτόν που άφθονα δίνει και δεν ονειδίζει, με ευλογίες να σας ευλογήσει· να εκτείνει τα όριά σας· να είναι το χέρι Του μαζί σας, και να σας φυλάσσει από κάθε κακό. *«και έπεκαλέσατο Ίγαβής τόν Θεόν Ίσραήλ λέγων· εάν εύλογών εύλογήσης με και πληθύνης τὰ όριά μου και ή ή χείρ σου μετ' έμοϋ, και ποιήσεις γνώσιν τοϋ μη ταπεινώσαι με· και έπήγαγεν ό Θεός πάντα, όσα ήτήσατο – Και επικαλέστηκε ο Ιαβής τον Θεό του Ισραήλ, λέγοντας: Είθε με ευλογία να με ευλογήσεις, και να απλώσεις τα όριά μου, και το χέρι Σου να είναι μαζί μου, και να μου κάνεις γνωστό πως δεν θα με λυπήσεις. Και χάρισε σ' αυτόν ο Θεός όλα, όσα ζήτησε»* (Α' Παραλειπομένων 4:10). Εμπιστευτείτε απολύτως στον Θεό και αναμείνατε τον Κύριο. Αφήστε τον Παντοδύναμο να ενεργήσει στη ζωή σας, όπως Εκείνος θέλει και μην εμποδίσετε τη δράση του Αγίου Πνεύματος (*«τò Πνεϋμα μη σβέννυτε – Το Πνεϋμα μην σβήνετε»* Α' Θεσ. 5:19).

Εξαιτίας της υψηλής θέσης σας, ο Θεός έχει σχέδια για εσάς, για την αναγέννηση της Εκκλησίας, της οποίας είστε επίγειος κεφαλή.

Εγώ δεν σας καλώ να αποκηρύξετε την Ορθοδοξία, αλλά να κηρύξετε ορθή δοξασία. Εγώ δεν ανήκω σε ετερογενείς Εκκλησίες, ούτε προτίθεται να γίνω κινηματίας. Συνεπώς, από εμένα, δεν υπάρχει κίνδυνος. Η προσπάθειά μου δεν αποβλέπει σε προσηλυτισμό. Τα δικαιώματα του Αυτρωτή μου μόνο υποστηρίζω και τη Δόξα της Εκ-

κλησίας υποβαστάζω. Και ο σκοπός μου είναι να συναντήσω Εκείνον, που υπέρ εμού κρεμάστηκε πάνω στο Σταυρό.

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία όμως, δυσκολεύομαι να λατρεύσω «έναν Θεό ζηλότυπο», ο Οποίος απαιτεί αποκλειστική αφοσίωση, γιατί εκεί δεν υπάρχουν λατρευτές, αλλά με μηχανικό τρόπο θρησκόληπτοι άνθρωποι και τυπολάτρες Χριστιανοί. Εκεί επιπλέον προσκυνούν “τους δούλους” αντί να προσκυνούν μόνο “το αφεντικό”. Εκεί περιμένουν οι δύσμοιροι αμαρτωλοί να συγχωρεθούν από αμαρτωλούς ανθρώπους, ιερείς, όχι από Αυτόν που έχει τη Χάρη, τον Ιησού. Οι “απόστολοι του σκότους” λοιπόν έκαναν το έργο τους. Αλλά οι Διαγγελείς⁵ του Φωτός, θα κάνουν το δικό τους.

Ποιες είναι οι αντιρρήσεις σας, Παναγιότατε, επί του περιεχομένου του προηγούμενου τεύχους;

Σαφέστατα αποδείχτηκε η πραγματική έννοια των εδαφίων Ματθαίου 18:18 (*«ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅσα δέσετε πάνω στη γη θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, καὶ ὅσα λύσετε πάνω στη γη θα εἶναι λυμένα στον ουρανό»*) και Ιωάννη 20:23 (*«ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται – Ἀν σε κάποιους ἀφήσετε τις αμαρτίες, ἔχουν ἀφεθεῖ σ’ αὐτούς· ἀν σε κάποιους τις κρατάτε, ἔχουν κρατηθεῖ»*), πάνω στα οποία στηρίζεται η “θεϊκή εξουσία” των ιερέων. Σφάλλει λοιπόν τα μέγιστα η Ορθοδοξία, νομίζοντας την Εξουσία του “δεσμεῖν και λύειν” κτήμα της.

Ουδέποτε στην Εκκλησία των τεσσάρων πρώτων μ.Χ. αιώνων, εγέρθηκε τέτοια αξίωση και ουδέποτε πραγματοποιήθηκε μία τέτοια παράλογη πράξη. Ο δε Θεός, που είναι πάνσοφος, προέβλεψε την παράλογη αυτή απαίτηση

⁵ “Διαγγελείς”, αξιωματούχοι που μεταφέρουν διαταγές ανωτέρων προς κατώτερους.

από τους “ειδικούς” ιερείς, και φρόντισε η Αγία Γραφή να περιλάβει ένα συγκεκριμένο και σοβαρό παράδειγμα. Και ιδού: Στην Εκκλησία της Κορίνθου κάποιος έλαβε ως σύζυγό του, τη μητριά του, δηλαδή, τη γυναίκα του πατέρα του. Πληροφορούμενος το γεγονός αυτό ο απ. Παύλος, γράφει προς την Εκκλησία της Κορίνθου, όχι προς ιερείς, οι οποίοι ήταν άγνωστοι, ότι αφού συσκεφτούν τα μέλη της, να αποκόψουν τον αμαρτωλό αυτόν από τον κύκλο τους (*«ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἑμοῦ πνεύματος σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ – Στο ὄνομα του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, αφού συναχτείτε εσείς και το δικό μου πνεῦμα μαζί με τη δύναμη του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, να παραδώσετε τέτοιοι ἀνθρώπο στον Σατανά»* Α΄ Κορ.5:4-5). Αποκόβοντας λοιπόν η ως ἄνω Εκκλησία τον αμαρτωλό, εφάρμοσε το δικαίωμα της εξουσίας του “δεσμεῖν και λύειν”. Αργότερα, ο Παύλος, παραγγέλλει επίσης την ίδια Εκκλησία να δείξει επιείκεια προς κάποιον “που επιτιμήθηκε από τους περισσότερους” εξαιτίας παρεκτροπής, και παρακαλεῖ να τον δεχτούν και να του δείξουν αγάπη (*«Εἰ δέ τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλὰ ἀπὸ μέρους ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ, πάντας ὑμᾶς. ἱκανὸν τῷ τοιοῦτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἢ ὑπὸ τῶν πλειόνων· ὥστε τοῦναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι καὶ παρακαλέσαι, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην. εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγραψα, ἵνα γινῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπήκοοί ἐστε. ᾧ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἶμι κεχάρισμαι ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς ἐν προσώπῳ Χριστοῦ, ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατανᾶ· οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν – Ἀν ὅμως κάποιος ἔχει λυπήσει, ἔχει λυπήσει ὄχι ἐμένα, ἀλλὰ κατὰ μέρος –για να μην υπερβάλλω– ὅλους εσάς. Εἶναι αρκετό σε τέτοιοι ἀνθρώπο η επιτίμηση αὐτὴ που προέρχεται ἀπὸ τους περισσότερους· ὥστε, ἀντίθετα, τώρα μᾶλλον*

εσείς να τον συγχωρήσετε και να τον παρηγορήσετε, μήπως η περισσότερη λύπη καταπιεί τέτοιον άνθρωπο. Γι' αυτό σας παρακαλώ να επικυρώσετε σ' αυτόν την αγάπη σας. Επειδή γι' αυτό και σας έγραψα, για να γνωρίσω το αποτέλεσμα της δοκιμής σας, αν σε όλα είστε υπάκουοι. Και σ' όποιον κάτι συγχωρείτε, συγχωρώ κι εγώ. Γιατί κι εγώ αν έχω συγχωρήσει κάτι, σε όποιον έχω συγχωρήσει, το έκανα για σας μπροστά στο πρόσωπο του Χριστού, για να μην έχει πλεονέκτημα πάνω μας ο Σατανάς· γιατί δεν αγνοούμε τα διανοήματά του» Β' Κορ.2:5-11). Πράττοντας έτσι η Εκκλησία, εφάρμοσε το δικαίωμα της Εξουσίας του "Λύειν". Κατ' αυτό τον τρόπο πολιτευόταν η Εκκλησία μέχρι τον 4^ο περίπου μ.Χ. αιώνα.

Παρατηρώντας, άλλωστε, τα χωρία Ματθαίος 16:19, και 18:18 («ὁ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὁ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ – ὅ,τι δέσεις πάνω στη γη θα εἶναι δεμένο στους ουρανούς και ὅ,τι λύσεις πάνω στη γη θα εἶναι λυμένο στους ουρανούς... ὅσα ἐὰν δέσετε πάνω στη γη θα εἶναι δεμένα στον ουρανό, και ὅσα λύσετε πάνω στη γη θα εἶναι λυμένα στον ουρανό»), βλέπουμε ὅτι δε αναφέρονται σε πρόσωπα, αλλά σε πράξεις. «ὅσα ἐὰν δήσητε – ὅσα ἐὰν δέσετε», λέει, ὄχι "ὅσους δέσετε". Αυτά "για να φραχθεῖ κάθε στόμα" και να διαπιστώσετε ὅτι οἱ "ειδικοί" ιερεῖς, εἶναι υπόδικοι στον Θεό.

Μια λοιπόν και αποδείχτηκε με ὅλη τη σαφήνεια ἡ ἐννοια της παράλογης και καταστρατηγούμενης ἐξουσίας των "ειδικών" ιερέων, δεν υπάρχει λόγος να επιμείνω περισσότερο. Το βαλάντιό μου ἄλλωστε, δεν μου επιτρέπει περαιτέρω ἐξοδα. Δεν διαθέτω, βλέπετε, οὔτε τη σκιά των πολυτάλαντων και σε εκατοντάδες χρυσές λίρες περιουσιών του χρυσόφιλου "ειδικού" ιερατείου. Συγκεκριμένο παράδειγμα των εκατομμυριούχων χρυσόφιλων αρχιερέων μᾶς ἄφησε ο εἰς... Κύριον (σε ποιον Κύριο;) εσχάτως

αποδημήσας χρυσόφιλος μητροπολίτης Νευροκοπίου Αγαθάγγελος, του οποίου η περιουσία ανήχεται σε εκατομμύρια δραχμών. Αλλά μήπως δεν θυμάται ο κόσμος και τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Σπυρίδωνα Βλάχο, ο οποίος άφησε χιλιάδες χρυσών λιρών; Έτσι, η “ειδική” ιεροσύνη οδήγησε το “ειδικό” ιερατείο σε παρασπονδίες και αντί οι ιερείς να γίνουν “αλιείς ανθρώπων”, γίνονται “αλιείς χρυσού”. Αντί να κυνηγούν ανθρώπους για τον Χριστό, κυνηγούν ταμεία για το χρυσό. Θαυμάσιο... ιδεώδης λατρεία του Μαμωνά.

Αγαπητέ, φοβηθείτε την κρίση του Θεού. *«Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ – Ταπεινωθείτε, λοιπόν, κάτω ἀπὸ το κραταῖο χέρι του Θεοῦ, για να σας υψώσει τον κατάλληλο καιρό»* (Α΄ Πέτρ.5:6).

Η ιεροσύνη του Χριστού “κατά την τάξη Μελχισεδέκ”

Η μονοπώληση της “ειδικής” ιεροσύνης, δεν αφαίρεσε μόνο τη Δόξα της Εκκλησίας· δεν εξαφάνισε μόνο το **δικαίωμα** της χρησιμοποίησης του **Θεού** και της Χάρης Του από κάθε μέλος της κοινωνίας των πιστών – έκανε κάτι χειρότερο. Παραμέρισε και παραγκώνισε την εξουσία της χρησιμοποίησης των κλειδών από τον Ιησού Χριστό. Την εξουσία αυτή την οικειοποιήθηκαν οι “ειδικοί” ιερείς, παρερμενεύοντας την πειθαρχική δικαιοδοσία, την οποία παραχώρησε στους Μαθητές Του ο Ιησούς Χριστός, όπως ακριβώς εξέθεσα στην προηγούμενη επιστολή μου.

Ένα πολύ διαφωτιστικό σημείο, το οποίο φανερώνει, ότι η Εξουσία των κλειδιών του “δεσμύνει και λύει”, όπως την εννοούν οι Ορθόδοξοι και οι Ρωμαίοι, ο Χριστός δεν την παρέδωσε στους ανθρώπους, είναι το εξής το οποίο μας διαφύλαξε ο Αποκαλυπτής Ιωάννης: *«ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος... καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾗδου... ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυὶδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει – Εγώ είμαι ο Πρῶτος και ο Έσχατος... και έχω τα κλειδιά του θανάτου*

και του Άδη... που έχει το κλειδί του Δαβίδ, που ανοίγει και κανείς δεν θα κλείσει, και που κλείνει και κανείς δεν ανοίγει» (Αποκ.1:17-18, 3:7). Αυτά είναι λόγια, που δεν έχουν ανάγκη ερμηνείας και ερμηνευτών, ιστορικών και γραφολόγων. Ομιλούν σαφώς και απερίφραστα, ότι η Εξουσία του “δεσμείνει και λύειν” είναι αναφαίρετο δικαίωμα του Αυτρωτή, ο Οποίος μπορεί να ανοίξει ή να κλείσει την θύρα της Βασιλείας Του, να συγχωρήσει ή όχι τον αμαρτωλό, χωρίς καμία απολύτως μεσολάβηση “ειδικών ιερών” και μεσιτών. Και είναι ανάγκη η εξουσία αυτή να μην ανήκει σε άλλον, για να είναι ο Χριστός ο μοναδικός, ο Οποίος θα μπορεί να μεσιτεύσει για εμάς ως Αιώνιος Ιερέας *«κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»*. Για να είναι λοιπόν Ιερέας στον αιώνα *«κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»* (Ψαλ. 109:4, Εβρ.6:20), δηλαδή, αιώνιος χωρίς διάδοχο ιερέα, ο Οποίος δεν έλαβε από άλλον την ιεροσύνη, ούτε την μετέδωσε σε άλλον, έπρεπε την εξουσία των κλειδιών να την έχει μόνο Εκείνος.

Για να νοήσουμε όμως τη σημασία της ιεροσύνης του Χριστού *«κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ»*, πρέπει να έχουμε υπόψη μας την προσωπικότητα του Μελχισεδέκ. Ποιος λοιπόν ήταν ο άνθρωπος αυτός; Γραπτή μαρτυρία, δεν έχουμε. Πρώτη μνεία περί αυτού γίνεται στην περικοπή Γένεση 14:18-20 (*«καὶ Μελχισεδέκ βασιλεὺς Σαλήμ ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ καὶ εἶπεν· εὐλογημένος ὁ Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἀβραμ δεκάτην ἀπὸ πάντων – Καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλήμ, ἔφερε ἔξω ἄρτους καὶ οἶνο· ἦταν μάλιστα ἱερέας τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπε: Εὐλογημένος ὁ Ἀβραμ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὑψιστο, ὁ Οποῖος ἔκτισε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Ὑψιστος, ὁ Οποῖος παράδωσε τοὺς ἐχθρούς σου υποχεί-*

ριούς σου. Και έδωσε σε αυτόν ο Άβραμ ένα δέκατο από όλα»), όπου ο Αβραάμ επιστρέφοντας νικητής, γνώρισε τον Μελχισεδέκ και αναγνώρισε αυτόν ως Βασιλιά και Ιερέα του Θεού του Υψίστου, στον Οποίο έδωσε δέκατα από όλα όσα είχε.

Δεύτερη πληροφορία έχουμε από την περικοπή Εβραϊ-
ους 7:1-10 «Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ,
ιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραάμ
ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλείων καὶ εὐλογήσας
αὐτόν, ᾧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ,
πρῶτον μὲν ἐρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα
δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὃ ἐστὶ βασιλεὺς εἰρήνης, ἀπάτωρ,
ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε ζωῆς
τέλος ἔχων, ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει
ιερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ
δεκάτην Ἀβραάμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης.
καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευὶ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες
ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον,
τοῦτ' ἐστὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ
τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ· ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν
δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας
εὐλόγηκε. χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ
κρεῖττονος εὐλογεῖται. καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνή-
σκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος
ὅτι ζῇ. καὶ ὡς ἔπος εἶπεῖν, διὰ Ἀβραάμ καὶ Λευὶ ὁ δεκάτας
λαμβάνων δεδεκάτῳται· ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν
ὅτε συνήντησεν αὐτῷ Μελχισεδέκ – Γιατί αὐτός ο Μελχι-
σεδέκ ἦταν βασιλεὺς τῆς Σαλήμ, ιερέας τοῦ Θεοῦ τοῦ υψί-
στου, που συνάντησε τὸν Αβραάμ, ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τῆ
σφαγῆ τῶν βασιλέων καὶ εὐλόγησε αὐτόν. Σ' αὐτόν που
καὶ τὸ δέκατο ἀπὸ ὅλα μοίρασε ὁ Αβραάμ, αφενὸς τὸ ὄνο-
μά του πρῶτα ἐρμηνεύεται “βασιλέας δικαιοσύνης”, αφε-
τέρου ἔπειτα καὶ βασιλέας Σαλήμ, που σημαίνει “βασιλέας
εἰρήνης”. Χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς γενεαλογία,
που δὲν ἔχει μήτε ἀρχὴ ἡμερῶν μήτε τέλος ζωῆς, ἀλλὰ

αφομοιωμένος με τον Υιό του Θεού, μένει ιερέας συνεχώς. Στοχαστείτε, λοιπόν, πόσο μεγάλος είναι αυτός, στον οποίο ο Αβραάμ ο πατριάρχης έδωσε και το δέκατο από τα λάφυρα. Και αφενός όσοι από τους γιους του Λευί λαβαίνουν την ιερατεία έχουν εντολή να παίρνουν τα δέκατα από το λαό κατά το νόμο, δηλαδή από τους αδελφούς τους, αν και έχουν βγει από την οσφύ του Αβραάμ. Αφετέρου εκείνος που δεν έχει γενεαλογία από αυτούς, έχει λάβει το δέκατο από τον Αβραάμ, και έχει ευλογήσει εκείνον που είχε τις υποσχέσεις. Αλλά χωρίς καμιά αντιλογία το μικρότερο ευλογείται από το μεγαλύτερο. Και αφενός εδώ δέκατα λαβαίνουν άνθρωποι που πεθαίνουν, αφετέρου εκεί τα λαβαίνει εκείνος που μαρτυρείται ότι ζει. Και, για να πω έτσι, μέσω του Αβραάμ και ο Λευί που λαβαίνει δέκατα έχει δώσει δέκατα. Γιατί ήταν ακόμα μέσα στην οσφύ του πατέρα του, όταν τον συνάντησε ο Μελχισεδέκ».

Ο συγγραφέας της επιστολής αυτής δια Πνεύματος Αγίου, μας δίνει μία θαυμαστή, αλλά πολύ δύσκολη στο νόημά της πληροφορία περί του Μελχισεδέκ «Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμίνευστος – Γι' αυτό το θέμα έχουμε να λέμε πολλά λόγια και δυσερμίνευστα» (Εβρ.5:11). Επεξηγώντας την αιώνια και αδιάδοχη ιεροσύνη και βασιλεία του Χριστού, την εξομοιώνει με την ιεροσύνη και βασιλεία του Μελχισεδέκ, για την οποία λέει, ότι ήταν «ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος – χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς γενεαλογία». Είναι λοιπόν πολύ δύσκολη στο νόημά της αυτή η πληροφορία. Γιατί, πώς είναι δυνατόν να νοήσουμε ανθρώπινη ύπαρξη, ως αγενεαλόγητη και αιώνια;

Κάποτε ρώτησα ιδιαιτέρως τον Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής των Αθηνών κ. Π. Τρεμπέλα, πώς πρέπει να νοήσουμε αυτή την πληροφορία, και αφού σήκωσε με απορία τους ώμους του, μου είπε: «Έτσι λέει η Αγία Γραφή, ότι ήταν απάτωρ και αμήτωρ». Η έρευνά μου όμως μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω ότι ο Μελχισεδέκ, ήταν

απάτωρ, αμήτωρ και αγενεαλόγητος, ως προς την ιεροσύνη και τη βασιλεία.

Την ιεροσύνη και τη βασιλεία δεν την είχε κληρονομήσει από άλλον, παρά από τον Θεό. Επομένως ο Μελχισεδέκ ήταν χωρίς αρχή ημερών, αγενεαλόγητος στα αξιώματα, δεδομένου ότι η ιεροσύνη και η βασιλεία, βασιζονται πάντα σε γενεαλογίες. Επίσης, ήταν χωρίς αρχής ημερών και τέλους ζωής, ως προς τα εν λόγω αξιώματα, δοθέντος ότι καμία πληροφορία δεν υπάρχει περί του πότε έλαβε την ιεροσύνη, ούτε γίνεται λόγος περί του διαδόχου του. Συνεπώς, ως προς το πρόσωπό του, ο Μελχισεδέκ, είναι υιός, ως προς το έργο του είναι Ιερέας και Βασιλέας. Υπό τη μορφή αυτή ήταν τύπος του Ιησού Χριστού, για το λόγο αυτό λέει η Γραφή ότι ήταν «*άφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ – αφομοιωμένος με τον Υιό του Θεού*».

Η Καινή Διαθήκη λοιπόν χρησιμοποιεί τον Μελχισεδέκ ως όρο και σε συνδυασμό με τον προφητικό Ψαλμό 109:4 «*κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ*», φανερώνει ότι ο ιδεώδης ιερέας, ο Οποῖος με τη θυσία Του θα απολύτρωνε το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία, έπρεπε να ανήκει στον όρο Μελχισεδέκ, του Οποῖου η ιεροσύνη δεν θα προερχόταν από άλλον, ούτε θα υπήρχε ανάγκη να αφήσει διάδοχό Του· και είναι Αυτός Ιερέας «*κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ*»· δεν θα έχει αρχή ημερών, ούτε τέλος ζωής· θα είναι ιερέας αγενεαλόγητος και αιώνιος, για να μπορεί αιωνίως να ιερατεύει και να μεσιτεύει, εμφανίζοντας υπέρ ημών την αξιομισθία της θυσίας Του ενώπιον του Πατέρα, διεκδικώντας τα δικαιώματα των μετανοούντων και τη Χάρη της δικαίωσης.

Εφόσον λοιπόν μόνο κατὰ το αξίωμα ήταν αγενεαλόγητος ο Μελχισεδέκ, τότε ποιος ήταν; Γραπτή μαρτυρία δεν έχουμε. Εν προκειμένω μας είναι χρήσιμη η παράδοση, εφόσον μπορεί να βασιστεί επί της Αγίας Γραφής. Η εβραϊκή παράδοση λοιπόν μας πληροφορεί, ότι ο Μελχισεδέκ ήταν ο Σημ, ο μεγαλύτερος και ευλογημένος γιος του Νώε. Η Αγία Γραφή όμως, δεν μας λέει τίποτε για τη γε-

νεαλογία του, για να φανεί, ότι την ιεροσύνη και τη βασιλεία δεν την παρέλαβε από ανθρώπους και ότι τα αξιώματά του αυτά επειδή ήταν εξομοιωμένα με τα αξιώματα του Ιησού, ήταν ατελείωτα.

Διατηρώντας ο Μελχισεδέκ κατάλοιπο της μακροζωίας στην οποία ο Θεός αρχικά είχε προορίσει τον άνθρωπο, ήταν ο αρχαιότερος άνθρωπος πάνω στη γη, ο οποίος ζούσε μετά τον Κατακλυσμό. Κατά συνέπεια, κατόπιν περίπου 500 χρόνια, ο Σημ-Μελχισεδέκ, ήταν αρχηγός μιας μεγάλης οικογένειας και φυλής, η οποία εγκαταστάθηκε στην Σαλήμ (Ιερουσαλήμ). Έτσι ο Μελχισεδέκ, ως ιερέας του Θεού, είχε ειδική αποστολή “να ενσαρκώσει και να προεικονίσει την ιεροσύνη που θα ασκούσε για τον άνθρωπο ο Υιός του Θεού”.

Ο Θεός, ως στοργικός Πατέρας, σαν να μην μπορούσε να περιμένει την ημέρα που θα εμφανιζόταν ο Υιός Του στη γη ως ιερέας, φανέρωσε προκαταβολικά το θαυμάσιο ιερατικό Του έργο ενσαρκώνοντας τα κυριότερα χαρακτηριστικά του σε μία μικρογραφία.

Από όλη αυτή την ιστορία, βλέπουμε ότι, εκείνο που εκδηλώθηκε στον Μελχισεδέκ με αλληγορικό τρόπο, πραγματοποιήθηκε στον Υιό του Θεού κατά γράμμα. Γιατί τα Υπουργήματα της ιεροσύνης και της βασιλείας, δεν τα παρέλαβε από άνθρωπο, αλλά τα είχε στην αιώνια ύπαρξή Του, και αυτά δεν τα μετέδωσε σε κανέναν. «Είναι ιερέας στον αιώνα κατά την τάξη Μελχισεδέκ». «Σαν Θεός δεν είχε μητέρα, και σαν άνθρωπος δεν είχε πατέρα». Ο ιερέας Αυτός δεν σταματά ούτε στιγμή να εξασκεί τα ιερατικά Του Υπουργήματα στην Παρουσία του Θεού για το έλεος, την ευσπλαχνία και τη Χάρη. Ως πιστός Αρχιερέας επί τον οίκο του Θεού, δεν εγκαταλείπει ποτέ το Αξίωμά Του και την υπηρεσία της ιεροσύνης Του στα “Αγία των Αγίων” του Θεού, στα οποία εμφανίστηκε υπέρ ημών, για *«σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι’ αὐτοῦ τῷ Θεῷ – να σώζει ολοτελώς εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτού στον Θεό»* (Εβρ.7:25).

Ενώπιον λοιπόν Αυτού του Ιερέα πρέπει να υποταχθεί ο άνθρωπος και μέσω Εκείνου να πλησιάσει τον Θεό και στο όνομα Αυτού να ζητήσει άφεση των αμαρτιών του για να λάβει τη Χάρη και το έλεος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 30^η

Παναγιώτατε.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι, όταν παραχωρηθεί στον άνθρωπο θέση ανώτερη των ικανοτήτων του, δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της θέσης αυτής και η πίεση των υψηλών καθηκόντων του καθηλώνει το πνεύμα. Ακριβώς αυτό παρατηρείται στους “ειδικούς ιερείς”. Η υψηλή Θεϊκή θέση που τους δίνεται, με τα υπεράνθρωπα αξιώματα που τους χορηγούνται και η ανθρωπινή ανικανότητα να ανταποκριθεί σε αυτά, τους καθηλώνει το πνεύμα και μένουν μόνο με τον τίτλο των αξιωμάτων, αναπαυόμενοι στο προσκέφαλο της “ειδικής ιεροσύνης”. Νομίζουν, ότι εφόσον έχουν το επίκτητο [επιρρόσθετο] αυτό αξίωμα, έχουν τα πάντα, γιατί τους δόθηκε η Εξουσία του “δεσμείν και λύειν”, αλλά από ποιους; Από άτομα αντιπαισχυόμενα τα προνόμια του Ιησού Χριστού, του μόνου που έχει το δικαίωμα να χορηγεί συγχώρεση σε αυτούς που μετανοούν. Και, καθώς είναι φυσικό, δεν καταβάλλουν καμία προσπάθεια ανάπτυξης της νοημοσύνης. Περιορίζονται κατά μηχανικό και μαγικό τρόπο στα υποχρεωτικά καθήκοντα του Ναού, στον οποίο ανήκουν, χωρίς ποτέ να μάθουν ότι η ζωή του Χριστιανού, και μάλιστα του ποιμένα, δεν είναι καθήκον, αλλά είναι η φυσική λειτουργία του οργανισμού. Πού οφείλεται αυτό; Οφείλεται στην κατωτερότητα και στην έλλειψη της ενεργής δύναμης του Πνεύματος του Θεού. Και αυτό γιατί, στις κληρονομικές τους δυνάμεις που εδρεύουν μέσα στα γονίδια των κυττάρων του οργανισμού, δεν υπάρχει καμία πίεση διπλασιασμού της εσωτερικής ζωής, και γι’ αυτό δεν δίνεται καμία ανάπτυξη στο πνεύμα και στη νοημοσύνη.

Η “ειδική ιεροσύνη”, λοιπόν, δεν τους έκανε “ιερείς” και η ανάγνωση του “τεμαχισμένου” Ευαγγελίου πάνω στην Αγία Τράπεζα, δεν τους έκανε Χριστιανούς. Και με τι μοιάζουν; Απλούστατα: Με το όνειρο του Ναβουχοδονό-

σορα. Υπήρξε ένας από τους ισχυρότερους μονάρχες όλων των εποχών ο Ναβουχοδονόσορας. Βασίλευσε σαράντα πέντε έτη και έγινε κύριος πολλού κόσμου. Γι' αυτό και ονομάστηκε “βασιλέας βασιλέων”.

Αν όμως και με ανοχή Θεού υπάρχουν ανθρώπινες Εξουσίες, εντούτοις καμία δεν είναι στο σχέδιο των βουλών Του, γιατί όλες βασιζονται σε εγωπαθή, αλαζονικά συστήματα τυραννίας. Εξαιτίας αυτού, όλα στηρίζονται σε σαθρές βάσεις, όπως ακριβώς έδειξε ο Θεός μέσω ονείρου στον Μέγα μονάρχη Ναβουχοδονόσορα.

Είδε στο όνειρο ο Ναβουχοδονόσορας μία υπέροχη εικόνα ανθρώπινου ομοιώματος αποτελούμενη από χρυσό, άργυρο, σίδηρο και πηλό. Τα πόδια του ομοιώματος ήταν πηλίνα. Με τα στοιχεία όμως αυτά της εικόνας ο Θεός έδειξε τη σύσταση των ανθρωπίνων αξιωμάτων και εξουσιών. Αν και οι εξουσίες πλαισιώνονται από αλαζονικά στοιχεία, εντούτοις μέσα σε αυτά υπάρχουν αναμεμιγμένα και ηθικά, όπως ο χρυσός και ο άργυρος. Επειδή όμως η σύσταση της εξουσίας δεν αποτελείται εξολοκλήρου από χρυσό, αλλά από διάφορα συστατικά της αμαρτίας, χαλκό και σίδηρο και λάσπη, για το λόγο αυτό, η εξουσία στηρίζεται σε σαθρές βάσεις. Εκ του γεγονότος λοιπόν αυτού, όλες οι εξουσίες είναι υπό τη δοκιμασία του Θεού. Για να καταλάβει τούτο ο Ναβουχοδονόσορας, του έδειξε ο Θεός στον ύπνο του ότι αποσπάστηκε “λίθος χωρίς χέρι” και κατέστρεψε την υπέροχη εκείνη εικόνα.

Με αυτό, όμως, ο Θεός γνωστοποιεί σε κάθε εξουσία ότι βρίσκεται υπό την απειλή του “λίθου” του Χριστού, τον Οποίο *«άπεδοκίμασαν οί οίκοδομοῦντες – αποδοκίμασαν οι οικοδομούντες»*, οι εξουσίες, εξαιτίας των εγωπαθών ελατηρίων τους και τις οποίες μέλλει να κατασυντρίψει *«ώσει κονιορτός από άλλωνος θερινής – σαν σκόνη θερινού αλωνιού»* (δες Δανιήλ 2:26-45). Αυτό θα είναι το τέλος κάθε ανθρώπινης εξουσίας, η οποία δεν έχει απόλυτη Αγιογραφική βάση και θέση.

Η ιερατική εξουσία (εικόνα) των Εκκλησιών Ορθοδόξου και Ρωμαϊκής απέδειξαν πλήρως, ότι αποτελείται από πολλά μείγματα, χαλκού, σιδήρου και λάσπης. Υπάρχει όμως και “χρυσός” σε αυτά τα μείγματα. Αλλά δεν είναι εξολοκλήρου “χρυσός”. Τώρα, αφήνω εσάς, αγαπητέ μου αδελφέ, να συμπεράνετε αν στηρίζεται ή όχι σε πηλίνα πόδια και αν είναι ή όχι υπό την απειλή του “λίθου” αυτή η “εξουσία”.

Οι ιερείς δεν είναι διάδοχοι των Αποστόλων

Τα εγωπαθή αισθήματα, η άγνοια και τα διάφορα μείγματα της εξουσίας, γέννησαν. Και το παιδί τους; Ο... διάδοχος.

Επειδή οι “ειδικοί ιερείς” αυθαίρετα οικειοποιήθηκαν τίτλους και αξιώματα και επαναστατικό δίκαιο, έθεσαν τους εαυτούς τους σε ίση μοίρα με τους Μαθητές του Χριστού, είδαν και την ανάγκη της κατοχύρωσής τους. Και δεν υπήρχε άλλος τρόπος παρά μόνο ο αταβισμός,⁶ η κληρονομικότητα και η διαδοχή. Για αυτό ήταν αναγκαία η μετονομασία των ανδρών εκείνων οι οποίοι χρημάτισαν άμεσοι μαθητές και ακροατές των Αποστόλων, διακριθέντες ως συγγραφείς και διδάσκαλοι της Χριστιανικής πίστεως, σε Αποστολικούς Πατέρες. Τέτοιοι είναι, **ο Βαρνάβας, ο Κλήμης Ρώμης, ο Ερμάς, ο Ιγνάτιος Αντιοχείας, ο Πολύκαρπος Σμύρνης και ο Παπίας.**

Η επίθεση και η κατά καιρούς αντίδραση ορισμένων εμπνευσμένων ανθρώπων εναντίων των υπερβασιών των “ειδικών ιερέων”, ενέπνευσε την ανάγκη στους αυταρχικούς ιερείς να ονομάσουν τους ως άνω άνδρες, “Αποστολικούς Πατέρες” και τους εαυτούς τους διαδόχους εκείνων. Έτσι λοιπόν, διατυπώθηκε το θέμα της διαδοχής, της κληρονομικότητας και... του αταβισμού. Την υπερβασία

⁶ “αταβισμός”, η απροσδόκητη εμφάνιση στους απογόνους ενός ή περισσότερων χαρακτηριστικών που είχαν εξαφανιστεί για γενεές.

τους αυτή τη δογματίσαν κατόπιν για να κατοχυρώσουν τη θέση τους και έτσι, έμειναν, επειδή το ήθελαν εκείνοι, διάδοχοι των Αποστόλων και των Αποστολικών Πατέρων. Καθυστέρησαν πολύ όμως να βαπτίσουν τους πρώτους εκείνους εργάτες του Ευαγγελίου, σε “Αποστολικούς Πατέρες”, και μόνο τον 17^ο μ.Χ. αιώνα, πραγματοποίησαν... το βάπτισμα. Ύστερα λοιπόν από 1700 έτη τούς γεννήθηκε αυτή έμπνευση.

Όσον αφορά όμως την κληρονομικότητα, γνωρίζουμε ιστορικά τα εξής: Η κληρονομικότητα του επισκοπικού αξιώματος είχε αρχίσει πολλά έτη προ του 17^{ου} αιώνα, από την εποχή που εισήχθη το κοσμικό στοιχείο στους κόλπους της Εκκλησίας και εγκατέλειψαν τη θέση του επισκόπου, ως θέση υπηρεσίας και θέσπισαν αυτή σε θέση αξιώματος “ειδικής ιεροσύνης”. Την κληρονομικότητα αυτή διατήρησε η ομόδοξη προς την Ανατολική, Εκκλησία της Αρμενίας. Το «επισκοπικό αξίωμα ήταν κληρονομικό». Αλλά η εν Τρουλλώ Σύνοδος του 691 μ.Χ. διέκρινε την πλάνη και καταδίκασε την κληρονομικότητα αυτή με τον 33^ο Κανόνα, «ως Ιουδαϊκό έθιμο, πως διακρίνει ιδιαίτερα ιερατικά γένη».

Αναφορικά με την Αποστολική διαδοχή, αυτή διατυπώθηκε πρώτα από τον Ειρηναίο (2^{ος} αιώνας), αλλά υπό τις εξής συνθήκες: Στην εποχή του Ειρηναίου η Εκκλησία είχε να αντιπαλέψει με δύο μεγάλους εχθρούς, τους Γνωστικούς και τον Μαρκίωνα, των οποίων η διδασκαλία είχε θεολογική σημασία, γιατί ισχυρίζονταν, ότι η διδασκαλία αυτών είναι “κρυφή αποστολική παράδοση”. Προς καταπολέμηση λοιπόν των εχθρών αυτών, η Εκκλησία μεταχειρίστηκε τρία μέσα, τα οποία διατυπώθηκαν κυρίως από τον Ειρηναίο. «Πρώτο, το επισκοπικό αξίωμα, και ιδιαιτέρως την αδιάκοπη Αποστολική διαδοχή του. Δεύτερο, την υφιστάμενη ομολογία του Βαπτίσματος, και, Τρίτο, τον “κανόνα της Καινής Διαθήκης”».

Την Αποστολική διαδοχή ο Ειρηναίος τη χρησιμοποίησε ως επιχείρημα εναντίον των Γνωστικών. Μετά την πα-

ρέλευση ετών όμως, όπου οι πρεσβύτεροι-προεστοί των Εκκλησιών μετατράπηκαν σε τιτλούχους και αξιωματούχους ιερείς, αποτελούντες έτσι ένα οξύμωρο σχήμα προς τους άμεσους Μαθητές του Ιησού, στο επιχείρημα αυτό απέδωσαν δογματική θέση για να προστατέψουν και τους εαυτούς τους. Μόνο με τον τρόπο αυτό κατόρθωσαν και συγκρατήθηκαν από την αποδοκιμασία και την οργή του κόσμου. Αλλά ο μεν Ειρηναίος δικαίως χρησιμοποίησε το εν λόγω επιχείρημα, γιατί αυτός ήταν ένας απλός πρεσβύτερος-προεστός της εν Λουγδούνω Εκκλησίας. Δεν επεζήτησε, αλλά ούτε και σκέφτηκε να οικειοποιηθεί τίτλους, θέσεις και αξιώματα, ξένα προς τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, όπως οι κατόπιν ιερείς και αρχιερείς, οι οποίοι με τις πράξεις τους παρουσιάζονται να είναι εντελώς ξένοι και παράξενοι προς τους Αποστολικούς Πατέρες. Πλην όμως, αν και το επιχείρημα αυτό του Ειρηναίου, φαίνεται προφανώς λογικό, εντούτοις γέννησε ένα μέγα και τεράστιο εχθρό, “το Θηρίο της Αποκάλυψης”.

Ο Ειρηναίος, προσπαθώντας να αντικρούσει τους Γνωστικούς και τον Μαρκίωνα, περιέπεσε σε ένα αβυσσαλέο χάσμα. Με την προσπάθειά του να στηρίξει περισσότερο το επιχείρημά του, της διαδοχής, διετύπωσε ένα “καινό δαιμόνιο”, λέγοντας, ότι αυτός που έχει την αποστολική διαδοχή, επίσκοπος, έχει και “χάρισμα αλήθειας”. Αυτή η τραγελαφική και άστοχη διατύπωση έγινε η πρώτη αφορμή του “αλάθητου”, το οποίο κατόπιν οικειοποιήθηκε και καταλλήλως εκμεταλλεύτηκε μόνο ο Πάπας. Αρχικά το “αλάθητο” αποδόθηκε “ως προσωπικό χάρισμα κάθε επισκόπου”. Αργότερα όμως διαπίστωσαν ότι πλανώνται, γιατί εξαιτίας αυτού, πολλές ανωμαλίες έγιναν στους κόλπους των Εκκλησιών, και ως εκ τούτου, το “αλάθητο” του επισκόπου το μετατόπισαν στο απρόσωπο σύνολο αυτών, στις Οικουμενικές Συνόδους (“Εκκλησιαστική Ιστορία”, Β. Στεφανίδη, σελ.63-64). Και η διατύπωση όμως αυτή είναι ένα μεγάλο σφάλμα. Το γεγονός ότι κατ’ επανάληψη οι Σύνοδοι συγκρούστηκαν μεταξύ τους και μάλιστα κατά

πλέον άγριο τρόπο και η μία αναίρεσε τις αποφάσεις της άλλης, αποδεικνύει πέρα κάθε αντιλογίας, ότι όχι μόνο δεν υπάρχει “αλάθητο”, αλλά πολλές φορές δεν υπάρχει ούτε θεία έμπνευση στις Οικουμενικές Συνόδους. Οι ατασθαλίες τους ώθησαν και τον Γρηγόριο Θεολόγο με τις αποδοκιμάσει με τα εξής: «Έχοντας λοιπόν έτσι, πρέπει το αληθές να γραφεί, ώστε κάθε συλλογική των επισκόπων να φύγει, γιατί το τέλος καμίας συνόδου δεν είδε καλό, ούτε λύση κακών» (Επιστολή 130). Ο δε πολὺς Αυγουστίνος βεβαιώνει: «Γενικές σύνοδοι διορθώνονται πολλές φορές από μεταγενέστερες». Σφάλμα μεγάλο λοιπόν το “αλάθητο” και μεγαλύτερο “η διαδοχή”.

Η Αγία Γραφή σε κανένα απολύτως σημείο δεν παρουσιάζει την ανάγκη της διαδοχής. Έχει όμως άλλα σημεία, τα οποία φανερώνουν ότι το αξίωμα των Αποστόλων ήταν αναντικατάστατο. Αυτό ακριβώς υποστηρίζει και ο κ. Π. Τρεμπέλας στο βιβλίο του “Οι Λαϊκοί στη Εκκλησία”, σελ.42-43, λέγοντας τα εξής: «Ο χορός των καθαντών Αποστόλων... από δώδεκα πρόσωπα... αποτέλεσε δικό του τάγμα στην Εκκλησία από το Ίδιο τον Κύριο συγκροτημένο και με εξαιρετικά χαρίσματα και με δική του αποστολή και έκτακτη εξουσία προικισμένο, και παρέμεινε αναντικατάστατο». Στη συνέχεια διατυπώνει το αλάθητο και αποδίδει αυτό μόνο στους Αποστόλους, επικαλούμενος της πληροφορία του Παύλου, ότι η Εκκλησία οικοδομήθηκε *«ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ – στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητῶν, ὄντας ακρογωνιαίος λίθος ο Ἰδιος ο Ἰησούς Χριστός»* (Εφεσ.2:20).

Αλλά εγώ δεν στηρίζομαι στη γνώμη του κ. Τρεμπέλα ή κάποιου άλλου, μη αξιόπιστου. Γιατί ενώ ο κ. Τρεμπέλας υποστηρίζει, καθώς είδαμε, ότι το “αλάθητο” είχαν μόνο οι Μαθητές του Χριστού, εντούτοις, και για να μην απομακρυνθεί από το “δόγμα”, στη σελίδα 136, του ως άνω βιβλίου του, υποστηρίζει επίσης, ότι το “αλάθητο” ανήκει στις Οικουμενικές Συνόδους. Δηλαδή, φάσκει και αντιφά-

σκει. Εν πάση περιπτώσει, ρωτώ τον κ. Τρεμπέλα: Ποιο από τα δύο πιστεύει; Ή το ένα, πιστεύει με το ένα ημισφαίριο του εγκεφάλου, και το άλλο πιστεύει με το άλλο;

Εγκαταλείπω λοιπόν τον κ. Τρεμπέλα, ως αντιφάσκο-ντα προς τον ίδιο, και επανέρχομαι στην Αγία Γραφή. Ο απευδής Λόγος του Θεού μάς φανερώνει, ότι εκείνο που ο Θεός ήθελε να αποκαλύψει στον άνθρωπο, το αποκάλυψε μέσω των Μαθητών του Χριστού, οι οποίοι ανήγγειλαν σε εμάς όλη τη βουλή του Θεού. Όπως λέει και ο απ. Παύλος *«οὐ γὰρ ὑπεστείλαμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ – γιατί δεν υπέκρυψα, ώστε να μην ἀναγγεῖλω σ' εσάς όλη τη βουλή του Θεού»* (Πραξ.20:27).

Εφόσον αναγγέλθηκε *«πᾶσαν βουλὴ τοῦ Θεοῦ»*, κάθε άλλη διδασκαλία είναι κίβδηλη, και κάτω από το ανάθεμα του απ. Παύλου· *«ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω – Ἀλλά και αν εμεῖς ἢ ἄγγελος από τον ουρανό κηρύττει σ' εσάς άλλο ευαγγέλιο αντίθετο από αυτό που κηρύξαμε σ' εσάς, ας είναι ἀνάθεμα. Όπως έχουμε προείπει και τώρα πάλι λέω: αν κάποιος κηρύττει σ' εσάς άλλο ευαγγέλιο αντίθετο από αυτό που παραλάβετε, ας είναι ἀνάθεμα»* (Γαλ.1:8-9).

Έτσι διαπιστώνεται, ότι η διατύπωση του Ειρηναίου για την Αποστολική διαδοχή είναι κίβδηλη, γιατί η Αγία Γραφή αναγνωρίζει και για σήμερα μόνο δώδεκα, τους αναντικατάστατους Μαθητές του Λυτρωτή, *«θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου – δώδεκα θεμέλιους λίθους και πάνω τους τα δώδεκα ὀνόματα των δώδεκα ἀποστόλων του Ἀρνίου»* (Αποκ.21:14).

Επειδή οι δώδεκα αποτέλεσαν τη βάση της Καινής Διαθήκης, θα αποτελούν κατ' ανάγκη και το σκελετό, με ακρογωνιαίο λίθο τον Χριστό, πάνω στον Οποίο θα οικοδομηθεῖ η κοινωνία των πιστών, εκείνοι οι οποίοι κλήθηκαν

να γίνουν σύμμορφοι της εικόνας του Αυτρωτή («και προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ – και τους προόρισε να εἶναι σύμμορφοι με την εἰκόνα του Υἱοῦ Του» Ρωμ.8:29), αποτελούντες την ἅγια Εκκλησία του Θεοῦ. Συνεπώς, δεν υπάρχει πραγματικό ἢ Γραφικό ἔρρισμα περί αδιάσπαστης σειράς αποστολικῆς διαδοχῆς. Ο ἰσχυρισμός της διαδοχῆς, ὅπως τον θέλει σήμερα ἡ Ορθόδοξη και Ρωμαϊκὴ Εκκλησία εἶναι παραπονημένος, γιατί δεν φέρει τὴ γνησιότητα και τὴν Αποστολικὴ σφραγίδα, δεδομένου ἄλλωστε, ὅτι οἱ σημερινοὶ “ειδικοὶ ἱερεῖς” δεν ἔχουν συγγένεια με τοὺς Μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ και τοὺς Αποστολικούς Πατέρες. Ἄλλοι και ἀλλότριοι οἱ “ειδικοὶ ἱερεῖς”, και ἐντελώς ἄλλοι οἱ Αποστολικοὶ πράοι και ταπεινοὶ Πατέρες.

Σημεῖο τῆς Ἀγίας Γραφῆς, το ὁποῖο φανερώνει ὅτι δεν τέθηκε ποτὲ θέμα διαδοχῆς, εἶναι το ἐξῆς, ἰδιαίτερα σημαντικόν: Ὅταν ὁ Ἡρώδης θανάτωσε τὸν απ. Ἰάκωβο, οἱ ἄλλοι συμμαθητὲς δεν ἐξέλεξαν διάδοχόν του. Ἐπρεπε να ἔμεναν δώδεκα, γιατί ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀπετέλεσε τὴ βάση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης και τὸ σκελετὸ τῆς Καινῆς. Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι τὰ χαρίσματα τῶν Αποστόλων ἦταν ἑκτακτὰ ἀξιώματα, και ἔμειναν ἀντικατάστατα.

Ἡ ἀποστολικὴ αὐτὴ ιδιότητα ἀποτελοῦσε λοιπὸν ἓνα μοναδικὸ ἀξίωμα με τὰ ἐξῆς δύο προνομιοῦχα γνωρίσματα. Πρῶτο, ὁ κάθε Ἀπόστολος ἔπρεπε να εἶχε κληθεῖ με προσωπικὴ και ἀπευθείας πρόσκληση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ: «Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην; – Εγὼ δεν ἐξέλεξα εσὰς τοὺς δώδεκα;» (Ιν.6:70). Δεύτερο, γνωρίσμα ἀπαραίτητο τῆς προσωπικῆς αὐτῆς κλήσης ἦταν ἡ ἐκ μέρους τοῦ Αποστόλου συνεχὴς παρακολούθηση τῆς ἐπίγειας διακονίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου Του μέχρι τέλους. «Ὑμεῖς... ἀπ’ ἀρχῆς μετ’ ἐμοῦ ἔστε – εσεῖς... ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰστε μαζί Μου» (Ιν.15:27).

Εξαίρεση μοναδικὴ παρουσιάζεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ απ. Παύλου, τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος συμπεριέλαβε τὴν Αποστολι-

κή ομάδα με άμεση από τον ουρανό επέμβαση, που πήγαζε από την υπέρτατη Εξουσία Του.

«Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; – Δεν εἰμαι ἀπόστολος; Δεν ἔχω δεῖ τον Ἰησοῦ Χριστό τον Κύριό μας;» (Α' Κορ.9:1).

Πολύ φανερό λοιπόν, ότι οι απόστολοι κατείχαν πρόνομια εντελώς ειδικά, δηλαδή, “προσωποπαγή”, έτσι ώστε, η εξουσία τους ήταν αμεταβίβαστη σε άλλους, είτε σύγχρονους, είτε μεταγενέστερους από αυτούς. Και αυτό το ατομικό χρίσμα που έλαβε προσωπικά ο καθένας Απόστολος, ήταν το χρίσμα που προσέδιδε θεία εξουσία στο πρόσωπό τους και στο έργο τους, καθώς και οικουμενικό κύρος στη διδασχή τους. Καθόλου συνεπώς παράδοξο γιατί ο Κύριος Ιησούς δεν άφησε στην Εκκλησία Του καμία απολύτως οδηγία για τη μετέπειτα διαδοχή του τόσο μοναδικού αξιώματος των Αποστόλων.

Η Αγία Γραφή θέτει θέμα αναγέννησης για την αναγνώριση γνησιότητας και συγγένειας των πιστών στο σώμα του Χριστού, όχι θέμα διαδοχής.

Για να καταλάβουμε ότι η αξίωση της διαδοχής είναι παράλογη, σας λέω, αγαπητέ αδελφέ, τα εξής: Ο Ιούδας ο προδότης, ήταν ένας από το σώμα των πρώτων. Αναγνωρίζεται όμως η διαδοχή του; Όχι! Ο Σαβέλλιος, ο Άρειος, ο Απολλινάριος, ο Νεστόριος ο Ευτυχής, ο Πελάγιος και πολλοί άλλοι των αρχαίων και νεότερων χρόνων αιρετικοί και ανήθικοι, τους οποίους αφόρισε η Εκκλησία, ήταν από τη διαδοχή. Τους αναγνωρίζει όμως η Εκκλησία ως μέλη του σώματός της; Αναμφίβολα, όχι!

Εν πάση περιπτώσει, και εγώ προέρχομαι από τη διαδοχή σας. Δεν με αναγνωρίζει όμως η Ορθοδοξία ως ένα από τα μέλη της. Βλέπετε λοιπόν, ότι η διαδοχή είναι παράλογο και παραποιημένο επιχείρημα;

Για μεν τον Ειρηναίο είχε κάπως θέση ως επιχείρημα η διαδοχή. Γιατί οι αιρετικοί, με τους οποίους συγκρούστηκε, δεν είχαν συγγένεια με την Εκκλησία του Χριστού και μέσω της διαδοχής απέδειξε ο Ειρηναίος την αβάσιμη δι-

δασκαλία τους, την οποία δεν γνώριζαν αυτοί που διαδέχτηκαν τους Αποστόλους. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τους σημερινούς “αιρετικούς-Διαμαρτυρόμενους”. Γιατί οι Διαμαρτυρόμενοι πιστεύουν ανεπιφύλακτα το ίδιο Ευαγγέλιο με την Ορθόδοξη Εκκλησία, εκτός από την εκκλησιαστική παράδοση. Και επιπλέον, για να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς, πρέπει να ομολογήσουμε, ότι οι Διαμαρτυρόμενοι είναι πλησιέστεροι προς την αλήθεια και περισσότερο σύμφωνοι με το Ευαγγέλιο και το πολίτευμα της πρώτης Εκκλησίας.

Οι παιδαριώδεις πατριαρχικοί κατάλογοι

Για να δικαιολογήσουν οι ιστορικοί Ορθόδοξοι “ειδικοί ιερείς” τη διαδοχή, δημιούργησαν και Πατριαρχικούς Κατάλογους, που μόνο σε συγγράμματα εφήβων και από πέννα μεираκιών [*ηλικία δεκατεσσάρων ετών*] θα δικαιολογούνταν. Χωρίς φόβο Θεού, στερούμενοι κάθε ντροπή, και εκτός κάθε λογικής, στους Πατριαρχικούς αυτούς Κατάλογους, κατέταξαν στην πρώτη καθώς ήταν φυσικό σειρά και ορισμένους από τους Μαθητές και Αποστόλους του Κυρίου, ως Πατριάρχες. Έτσι βλέπουμε ότι, στο μεν Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως κατέταξαν ως πρώτο Πατριάρχη τον Απόστολο Ανδρέα. Στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων τον Απόστολο Ιάκωβο. Στο Πατριαρχείο Αντιοχείας τον Απόστολο Πέτρο και στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας τον Ευαγγελιστή Μάρκο. Ω, της αφέλειας αφέλεια!

Πιστεύετε, Παναγιότατε, ότι είστε διάδοχος του Αποστόλου Ανδρέα; Ουδέποτε όμως ο Ανδρέας έπαιξε το ρόλο του Πατριάρχη, αλλά ούτε και επισκέφτηκε ποτέ την Κωνσταντινούπολη. Ή μήπως υπήρχε τότε θέση και αξίωμα πατριαρχικό;

Σε όσους γνωρίζουν εξ αντικειμένου τα πράγματα, οι ως άνω Κατάλογοι προκαλούν τη θυμηδία [*διάθεση για ειρωνικό γέλιο*], την ιλαρότητα και τη δυσφορία. Ταυτοχρόνως όμως, προκαλούν και τον πόνο για την παντελή διαστροφή της πνευματικής δραστηριότητας και τοποθέτη-

σης των ιερών ως άνω προσώπων. Εξετάζοντας τη βιογραφία εκάστου προσώπου γνωρίζουμε τα εξής:

1^ο) Ο Ανδρέας, ως απλός Απόστολος κήρυξε σε ορισμένα, αλλά άγνωστα μέρη της Ελλάδος και πιθανώς στη Θράκη και Σκυθία, μετέβη δε για τον ίδιο σκοπό στην Πάτρα της Αχαΐας, και εκεί πέθανε με μαρτυρικό θάνατο. Πού λοιπόν υπάρχει η πληροφορία ότι υπήρξε Πατριάρχης ή ότι αυτός εγκατέστησε τέτοιοι στην Κωνσταντινούπολη; Ω, της αφελείας έργο!

2^ο) Ο Απόστολος Ιάκωβος, μετά την ανάληψη του Κυρίου παρέμεινε μεν στην Εκκλησία των Ιεροσολύμων, αλλά προς Θεού, άπαγε της αναληθείας, όχι ως Πατριάρχης με ειδωλολατρικές, Ιουδαϊκές και Βυζαντινές αμφιέσεις και θέσεις και αξιώματα, αλλά ως απλός πρεσβύτερος-επίσκοπος της Χριστιανικής κοινότητας.

3^ο) Ο Απόστολος Πέτρος, κατ' αρχήν έδρασε στα Ιεροσόλυμα με τους άλλους Αποστόλους. Κατά το 57 μ.Χ. βρίσκουμε αυτόν στην Κόρινθο να κηρύττει (*«ἀδελφήν γυναῖκα περιάγειν, ὡς... καὶ Κηφᾶς; – να περιφέρουμε στα ταξίδια μας ἀδελφή γυναῖκα ὅπως... και ο Κηφᾶς;»* Α' Κορ.5:13)· ίσως και στη Βαβυλώνα της Αιγύπτου (*«Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή – Σας χαιρετά ἡ συνεκλεκτή ἐκκλησία στη Βαβυλώνα»* Α' Πέτρ.5:13). Ουδέποτε παρέμεινε σε ορισμένο μέρος, αλλά προέβη σε μακρές περιοδείες κηρύττοντας τη σωτήρια Χάρη του Λυτρωτή, χωρίς τη μεσολάβηση ιερών και μεσιτών.

Ο Ωριγένης αναφέρει ότι πέθανε με μαρτυρικό θάνατο, αλλά καμία μαρτυρία δεν υπάρχει για τον τόπο του θανάτου του. Επομένως είναι έξω από κάθε ιστορική μαρτυρία και λογικού στοχασμού ο ισχυρισμός της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ότι ο Πέτρος είναι ο πρώτος Ορθόδοξος Πατριάρχης Αντιοχείας. Αλλά στο σημείο αυτό υπάρχουν καταγέλαστοι ισχυρισμοί των Καθολικών και των Ορθόδοξων. Γιατί, οι μεν Παπικοί τον θέλουν ως πρώτο Πάπα της Ρώμης, οι δε Ορθόδοξοι τον θέλουν ως πρώτο Πατριάρχη Αντιοχείας. Ω, της αφελείας θαυμασμός! Τι, τέλος πά-

ντων, ήταν ο Πέτρος; Πάπας της Ρώμης ή Πατριάρχης Αντιοχείας; Μα, αγαπητέ μου αδελφέ Αθηναγόρα, δεν υπάρχει λίγη έστω δόση ντροπής και λογικής, σεβασμού και αξιοπρέπειας; Δεν είδε ποτέ κανείς Ορθόδοξος ή Καθολικός ιστορικός την ανάγκη της τιμής να βάλει χαλινό στην αφηνιασμένη πέννα των ιστορικών “ειδικών ιερών;” Είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας για τις Εκκλησίες, οι οποίες οφείλουν να είναι σοφές πάντοτε στη σκέψη και φρόνιμοι στη λογική. Τον Πέτρο, τον διεκδικούν μανιωδώς δύο πόλεις. Σε ποια, τέλος πάντων, ανήκει ο Πέτρος; Στην Παπική Ρώμη ή στην Πατριαρχική Αντιόχεια; Αλλά ο Πέτρος δεν ανήκει ούτε στη Ρώμη ούτε στην Αντιόχεια. Ο Πέτρος ανήκει στον Χριστό, τον Οποίο υπηρέτησε ως επίσημος διερμηνέας του Λόγου Του, όχι ως ιερέας ή Πατριάρχης ή Πάπας, και υπέρ του Οποίου το αίμα του έχυσε. Ο Πέτρος είναι ξένος προς τη Ρώμη και αλλότριος προς την Ανατολή. Ο Πέτρος δεν υπήρξε ούτε Πάπας ούτε Πατριάρχης. Ο Πέτρος υπήρξε απλός πρεσβύτερος (πνευματικά ώριμος) και κήρυκας της χωρίς “ειδικούς ιερείς” Χάρης του Ευλογημένου Σωτήρα (*«...ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός – ...ἐγὼ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυρας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ συμμετοχὸς τῆς δόξης ποὺ πρόκειται νὰ ἀποκαλύπτεται»* Α' Περρ.5:1).

4^ο) Ο Ευαγγελιστής Μάρκος ήταν πνευματικό τέκνο του Αποστόλου Πέτρου και φίλος του Παύλου. Συνεργάστηκε δε με τον Παύλο και τον Βαρνάβα. Από όσα αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη δεν γνωρίζουμε τίποτε άλλο. Η παράδοση όμως τον θέλει στην Αλεξάνδρεια, στην οποία υπέστη μαρτυρικό θάνατο. Τρεις παραδόσεις υπάρχουν για τον Μάρκο, οι οποίες δεν συμφωνούν σε αρκετά σημεία. Αλλά και αν ο Μάρκος έδρασε στην Αλεξάνδρεια, κανείς απολύτως δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι ήταν Πάπας και Πατριάρχης, όπως είναι σήμερα ο... συνάδελφός του (;) τού Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.

Αυτό εν ολίγοις, είναι το ιστορικό της βιογραφίας των εν λόγω Αποστόλων, τους οποίους θέλει η Ορθόδοξη Εκκλησία ως πρώτους Πατριάρχες των τεσσάρων Πατριαρχείων της. Επαναλαμβάνω ότι, μόνο σε συγγράμματα εφήβων θα δικαιολογείτο αυτή η πληροφορία και μόνο πέννα μεираκίων θα μπορούσε να γράφει αυτές τις φαιδρότητες. Οι Απόστολοι του Ευλογημένου Λυτρωτή μας, εμπνεόμενοι από το Θείο Πνεύμα και οδηγούμενοι από θείο έρωτα, έθεσαν ένα σκοπό στη ζωή τους, και ένα ιδεώδες στη σταδιοδρομία τους:

Να κηρύξουν και να διαδώσουν το σωτήριο άγγελμα της Χάρης του Θεού, να γνωστοποιήσουν στους ανθρώπους το μέγα γεγονός της σταύρωσης, μέσω της οποίας παρέχεται σε αυτόν που πιστεύει και μετανοεί η θεία Χάρη, ελευθερώνοντας αυτόν από κάθε ενοχή και κάθε καταδίκη. Δεν έθεσαν ποτέ ως ιδανικό της ζωής τους την απόκτηση τίτλων και αξιωμάτων, θέσεων και ανθρώπινων χαρισμάτων, τα οποία φέρουν οι σημερινοί δήθεν συνάδελφοί τους, οι Πατριάρχες. Και έτσι ο... συνάδελφος του Μάρκου, Πατριάρχης Αλεξανδρείας τιτλοφορείτε με τους εξής ασεβείς τίτλους: “Μακαριότατος, θειότατος, Πάπας και Πατριάρχης της μεγάλης πόλεως Αλεξανδρείας, Λιβύης, Πενταπόλεως, Αιθιοπίας και πάσης γης Αιγύπτου. Πατήρ πατέρων, ποιμήν ποιμένων, αρχιερέυς αρχιερέων, τρίτος και δέκατος των Αποστόλων και κριτής της οικουμένης”. Φανταστείτε, αδελφέ μου, τον Ευαγγελιστή Μάρκο, να έχει τέτοια αξίωση τίτλων. Θα είχατε καμία δυσκολία να του λέγατε ότι ήταν γελοίος και ανάξιος της αποστολής του; Τι πρέπει λοιπόν να πούμε για τους σημερινούς Πατριάρχες, αν υποθέσουμε ότι είναι διάδοχοι των Αποστόλων; Αφήνω εσάς να απαντήσετε...

Αλλά ας υποθέσουμε, ότι ο Απόστολος Πέτρος ζούσε σήμερα, όπως ζει και ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας.

Ρωτώ: ποιος θα ήταν ανώτερος, 1) σε ήθος, 2) σε αξιοπρέπεια, 3) σε ταπεινοφροσύνη, και 4) σε πνευματικό μεγαλείο; Ασφαλώς ο Πέτρος! Παρά τη διεθνή αυτή ομολο-

γία, ακούστε τον τίτλο του: «*Πέτρος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Β' Περ.1:1). Και επειδή γνωρίζω, ότι κανείς από τους “ειδικούς ιερείς” θα ψέξει και θα καταδικάσει τους όντως ασεβείς τίτλους του Πατριάρχη, απαντώ για λογαριασμό των σφετεριστών των τίτλων: «Άλαλα τα χείλη των ασεβών», βέβαιος ότι ο Κύριος θα επιθέσει στην απάντησή μου τη σφραγίδα της επικύρωσης, δι' Αγίου Πνεύματος.

Με κανέναν τρόπο δεν μπορεί κάποιος, να υποστηρίξει ότι οι Πατριάρχες της Ανατολής και οι Πάπες της Δύσης, έχουν μεγάλη συγγένεια με τους Αποστόλους του ταπεινού Ναζωραίου. Οι μεν Απόστολοι είχαν ως ιδεώδες της ζωής τους να διερμηνεύσουν την δωρεάν κατά Χάρη Σωτηρία στους λαούς. Οι δε Πατριάρχες έχουν ως ιδεώδες τον τίτλο και το αξίωμα, τη θέση και τη δόξα. Διαφέρουν λοιπόν οι μεν από τους δε, όσο διαφέρει η ημέρα από τη νύχτα.

Ποιος ιστορικός μπορεί να βεβαιώσει ότι υπήρχαν Πατριάρχες κατά τους αποστολικούς και μεταποστολικούς χρόνους με “ειδική ιεροσύνη;” Κανείς! Ιστορικά γνωρίζουμε ότι, «μακρά περίπλοκος και πεισματώδη πάλη υπήρξε μεταξύ της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας, καθώς και μεταξύ ιδιαιτέρων και επαρχιακών αυτοκέφαλων Εκκλησιών» για την απόκτηση των αξιωμάτων τούτων των ανωτέρων «“ειδικών ιερέων”, αρχιεπισκόπων, μητροπολιτών και Πατριαρχών. Μάχες ολόκληρες λάβαιναν χώρα και με αιμοσταγή χέρια απέκτησαν το αξίωμα του Πατριάρχη» (“Χριστιανική Αρχαιολογία”, Δ. Λάτα, σελ.96).

Το γνωρίζετε αυτό, αγαπητέ μου αδελφέ, και δεν θα το θέσετε υπό αμφισβήτηση και αμφιβολία, ότι κατά τον 4^ο και 5^ο μ.Χ. αιώνα όπου είχε πλέον συστηματοποιηθεί το σώμα των “ειδικών ιερέων”, ότι τότε «έλαβαν υπεροχή (οι επίσκοποι Αλεξανδρείας, Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Αντιοχείας) υπέρ τους επισκόπους και μητροπολίτες μικρότερων πόλεων, και ήταν στο όνομα “αρχιεπίσκοποι”, για να στυλωθεί με αυτό η υπεροχή τους. Είναι όμως γνω-

στό, ότι ο τίτλος δόθηκε πρώτα στον επίσκοπο Αλεξανδρείας και ότι έγινε δεκτός ως επίσημος τίτλος το έτος 431· αλλά υπερίσχυσε μόνο μέχρι την εισαγωγή του Ιουδαϊκού τίτλου “πατριάρχης”, σε όποιον υποχώρησε το όνομα “αρχιεπίσκοπος”» (“Χριστιανική Αρχαιολογία”, Δ. Λάτα, σελ.96-97). Ιδού λοιπόν και ιστορική μαρτυρία ότι ο τίτλος “πατριάρχης” είναι Ιουδαϊκής προέλευσης και όχι Χριστιανικής. Ποιος, επομένως μπορεί να με αδικήσει, όταν λέω ότι οι Πατριάρχες δεν έχουν μεγάλη συγγένεια με τους Μαθητές του Ιησού Χριστού; Και το σοβαρότερο είναι ότι δεν αποκτήθηκε το αξίωμα αυτό ελέω Θεού, αλλά ελέω σπάθης. Για να συγκρατήσουν μάλιστα το αξίωμα αυτό του Πατριάρχη στους συγγενείς τους, οι Πατριάρχες, υπήρξε καιρός, κατά τον οποίο το δογματίσαν ως “κληρονομικό” (“Εκκλησιαστική Ιστορία” Β. Στεφανίδη, σελ.248). “Ενός ατόπου δοθέντος μύρια έπονται”.

Επί του θέματος αυτού, ιδού τι γράφει και ο Αδαμάντιος Κοραΐς: «Στη Χριστιανική Εκκλησία, το όνομα του Πατριάρχη ακούστηκε πρώτα περί τα μέσα της 5^{ης} από Χριστού εκατονταετηρίδας. Το δε Αρχιερέας βρίσκεται και στη Νέα [Καινή] Διαθήκη, όχι όμως όπως το εννοούσαν οι Ιουδαίοι, ούτε ως επώνυμο των Χριστιανών επισκόπων. Μόνο ο Χριστός ονομάζεται σε αυτήν Αρχιερέας· και μόνο Αυτόν γνώρισαν οι Απόστολοι Αρχιερέα και Αρχιποιμένα («καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος – Και όταν φανερωθεί ο Αρχιποιμένας» Α΄ Περ.5:4), και Αυτόν όχι κατά την τάξη Ααρών, αλλά κατά την τάξη Μελχισεδέκ, του οποίου τα ονόματα σημαίνουν Δικαιοσύνη και Ειρήνη. “Ιησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα... Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου... πρῶτον μὲν ἐρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὃ ἐστὶ βασιλεὺς εἰρήνης – ο Ιησοῦς, αφοῦ ἐγινε Αρχιερέας στον αιώνα κατά την τάξη Μελχισεδέκ... Γιατί αυτός ο Μελχισεδέκ ήταν βασιλεύς της Σαλήμ, ιερέας του Θεού του υψίστου... πρώτα ερμηνεύεται “βασιλέας

δικαιοσύνης”, αφετέρου έπειτα και βασιλέας Σαλήμ, που σημαίνει “βασιλέας ειρήνης” (Εβρ.6:20, 7:1-2). Σε εμάς σήμερα ο Αρχιερέας αν νοείται κατά την τάξη Ααρών, Ιουδαΐζει. Και έτσι φαίνεται ότι νοεΐ ο κλήρος της Δυτικής Εκκλησίας, επειδή δεκατεύει ακόμη τους Χριστιανούς (όπου συγχωρείται), όπως δεκάτευαν οι Λευίτες τους Ιουδαίους. Αν νοηθεί κατά την τάξη Μελχισεδέκ, σφετερίζεται το μόνο δοθέν όνομα στον Χριστό» (“Άπαντα Κοραή”, τόμος Α2, σελ.753, Γ.Βαλέτα).

Άλλος ιστορικός αναφέρει τα εξής:

«Πολλοί επίσκοποι ανέλαβαν κατά την εποχή αυτή προνόμια πριγκίπων, ιδιαίτερα οι έχοντας υπό την καθοδήγία τους τα μάλλον πολυπληθή και πλούσια εκκλησιάσματα. Αυτοί θάμβωναν τους οφθαλμούς και τις διάνοιες του πλήθους με κάποιον θρόνο, υπηρετώντας και με άλλα εμβλήματα θρησκευτικού μεγαλείου, και πιθανόν με λαμπρά γεύματα» (Mosheim, τόμος 1, σελ.180 – “Ο Αντίχριστος ήλθε”, Κ. Ξηρόκωστα, σελ.22).

Οι ειλικρινείς κάμπτονται

Παμφίλτατε αδελφέ μου! τα πράγματα ομιλούν μόνα τους. Δεν υπάρχει λόγος να προβώ σε σχόλια επί των προκειμένων. Μόνο θα σας αντιγράψω μία επιστολή από 6/9/1618 του πάλαι ποτέ συναδέλφου σας Οικουμενικού Πατριάρχη Κυρίλλου Λουκάρεως, απευθυνόμενη προς τον Μάρκο Αντώνιο De Doninis, Ρωμαιοκαθολικό αρχιεπίσκοπο, ο οποίος είχε ασπαστεί τη Διαμαρτυρόμενη Εκκλησία. Στην επιστολή του λοιπόν αυτή, ο Λούκαρις γραφεί τα εξής, ιδιαίτερα σημαντικά:

«Υπήρξε καιρός, που ήμαστε μαγεμένοι. Ήταν πριν καταλάβουμε τον καθαρότατο Λόγο του Θεού και, αν και δεν επικοινωνούσαμε με τον Ρωμαίο Ποντίφικα... απεχθανόμαστε τη διδασκαλία των Μεταρρυθμισμένων Εκκλησιών σαν αντίθετη προς την Πίστη, μη ξέροντας στην πραγματικότητα, τι απεχθανόμασταν. Αλλά, όταν ο ελεήμων Θεός ευαρεστήθηκε να μας φωτίσει και να μας κάνει

να καταλάβουμε την πλάνη μας, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε, ποιο ήταν το καθήκον μας. Και όπως σε ένα διχασμό ο ρόλος του καλού πολίτη είναι να υπερασπίσει τη δικαιότερη υπόθεση, σκέφτομαι, ότι κατά μείζονα λόγο καθήκον ενός καλού Χριστιανού είναι να μην υποκρίνεται σε ζητήματα, που αναφέρονται στη σωτηρία, αλλά ανεπιφύλακτα να αγκαλιάζει την πλευρά, που είναι περισσότερο σύμφωνη με το Λόγο του Θεού. Τι έκανα τότε; Έχοντας επιτύχει με την καλοσύνη φίλων την απόκτηση μερικών συγγραμμάτων Ευαγγελικών θεολόγων –βιβλία, που όχι μόνο δεν τα είχε δει η Ανατολή, αλλά που χάρη στην επιρροή των επικρίσεων της Ρώμης δεν είχε καν ακούσει γι' αυτά– επικαλέστηκα με σοβαρότητα τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος και επί τρία χρόνια συνέκρινα τις διδασκαλίες της Ελληνικής και της Ρωμαϊκής Εκκλησίας με τη διδασκαλία της Μεταρρύθμισης... Άφησα τους Πατέρες, και πήρα για μοναδικό οδηγό μου τη Γραφή και την αναλογία της πίστεως... Στο τέλος, με τη χάρη του Θεού, επειδή διαπίστωσα, ότι η υπόθεση της Μεταρρύθμισης ήταν πιο δίκαιη και η πιο σύμφωνη με τη διδασκαλία του Χριστού, την αγκάλιασα. Δεν αντέχω πια να ακούω ανθρώπους να λένε, ότι τα σχόλια της ανθρώπινης παράδοσης έχουν την ίδια με την Αγία Γραφή βαρύτητα» (Κύριλλος Λούκαρις, Γ. Χατζηαντωνίου, σελ.43-44).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 31^η

Παναγιότατε.

Σε συνέχεια της προηγούμενης επιστολής μου, αναφορικά με τους Πατριαρχικούς Καταλόγους, έχω να προσθίσω ακόμα τα εξής: Οι Ορθόδοξοι “ειδικοί ιερείς” και Καθηγητές ιστορικοί, είχαν την ειλικρίνεια αναφερόμενοι στους Καταλόγους της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, να τοποθετήσουν τους προεστούς κατά την ιστορική τάξη, ονομάζοντας και διαχωρίζοντας αυτούς, σε επισκόπους και Πάπες. Οι μεν επίσκοποι, ως γνωστόν, ήταν οι πρώτοι πρεσβύτεροι-προϊστάμενοι των Εκκλησιών, οι δε Πάπες ήταν και είναι οι αυτοκράτορες, οι τύραννοι της ιεράς εξέτασης και οι δικτάτορες της Χριστιανικής κοινότητας. Έτσι, στη μεν Ρωμαϊκή Εκκλησία διαχωρίζονται κατά τρόπο σαφή οι πρεσβύτεροι-επίσκοποι των πρώτων αιώνων από τους σφετεριστές των Εξουσιών των μετέπειτα χρόνων.

Όσον αφορά όμως τους Πατριαρχικούς Καταλόγους, δεν είχαν την ειλικρίνεια να τοποθετήσουν κατά τον ίδιο τρόπο την ιστορική αλήθεια, διαχωρίζοντας τους πρώτους Χριστιανούς πρεσβύτερους-επίσκοπους των πρώτων αιώνων, από τους Πατριάρχες-Δεσποτάδες των μετέπειτα εποχών. Έτσι, κακοποιώντας οι εν λόγω “ιστορικοί” την ιστορική αλήθεια, τοποθετούν κατά τον πλέον ψευδή τρόπο, από την αρχή της ίδρυσης της Χριστιανικής Εκκλησίας, τους Πατριάρχες ως Κεφαλή και Αρχή των Χριστιανικών κοινοτήτων. Είναι λοιπόν πλήρης η κακοποίηση της ιστορικής αλήθειας.

Το ένδυμα των κληρικών

Όταν υπάρχει πρόθεση κακοποίησης ενός έστω τμήματος των αληθινών πραγμάτων, δεν είναι δυνατόν να μείνουν ανεπηρέαστα και αμόλυντα τα άλλα τμήματα. Όταν το μικρόβιο της μόλυνσης εισχωρήσει σε ένα σημείο του

σώματος, η μόλυνση κατόπιν σε όλο το σώμα είναι φυσική συνέπεια, αν δεν ληφθούν κατάλληλα μέτρα.

Κατά τον τρόπο αυτό συνέβηκε η μόλυνση και στο σώμα της Εκκλησίας. Το μικρόβιο της μόλυνσης μεταδόθηκε από τη στιγμή που η ιερατική Εξουσία της “ειδικής ιεροσύνης”, άρχισε να λαβαίνει σάρκα και οστά στην κοινότητα των πιστών. Έτσι θεσπίστηκε η “ειδική ιεροσύνη”, αφαιρέθηκε το δικαίωμα από τους πιστούς να επικοινωνούν με τον Πατέρα τους, τον Θεό, και σταμάτησε η συνέχιση της ζωής του Λυτρωτή να εκδηλώνεται από το σώμα των πιστών. Το κακό, τόνισα επανειλημμένως, είναι Μέγιστο. Αλλά η μόλυνση έχει συνέχεια.

Εφόσον δεν ελήφθησαν κατάλληλα μέτρα περιορισμού, το μικρόβιο μετέδωσε τη μόλυνση παντού και το σώμα παρουσιάζει τα αποτελέσματα της μόλυνσης σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του. Και ιδού, άλλη εκδήλωση μόλυνσης. Το αξίωμα της “ειδικής ιεροσύνης”, απαιτεί και ανάλογη αμφίεση, τόσο για την καθημερινή χρήση, όσο και για την ώρα των μυστηρίων και τελετών λατρείας. Το απολυταρχικό αυτό αξίωμα ενέπνευσε στους Μονάρχες “ειδικούς ιερείς”, την ανάγκη της “ρασοκαλυμμαυχοκοτιδοφορίας”, και του Οθωμανικού και Αραβο-περσικού και Αιγυπτιακού ενδύματος, το οποίο φέρουν μέχρι σήμερα.

Η αρχή έγινε από το εξής περιστατικό: Όταν τον 4^ο μ.Χ. αιώνα, η Εκκλησία αντιμετώπιζε την αντίχριστη και ιδιαίτερα επικίνδυνη δύναμη των Μοναχών-Καλογήρων, για την καταστολή του κακού, φρόντισε να συμβιβάσει τα πράγματα με την αμοιβαία υποχώρηση και των δύο. Οι “ειδικοί ιερείς” παραβαίνοντας την ρητή εντολή του Λόγου του Θεού *«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις – Μὴν ἑτεροζυγεῖτε με ἀπιστους»* (Β' Κορ.6:14) συμάχησαν με την αντίχριστη τάξη των Καλογήρων. Έγινε τέλειος συγκερασμός των πραγμάτων. Οι “ειδικοί ιερείς” με την Εξουσία που με αντι-Βιβλικό τρόπο κατέλαβαν, άφησαν τα μέτρα του Λόγου του Θεού και χρησιμοποίησαν τα ημίμετρα της “διεφθαρμένης καρδιάς”. Το αποτέλεσμα: Συμ-

φώνησαν τα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Και ιδού η συμφωνία: «Το μοναστήρια απόκτησαν κληρικούς ή οι Μοναχοί έλαβαν ιερατικούς βαθμούς. Αφετέρου, ο βίος των κληρικών των Χριστιανικών κοινοτήτων προσέλαβε μοναχικό χαρακτήρα». Ενώ «οι Μοναχοί καμία σχέση δεν είχαν με τον κλήρο», άλλοτε. «Αυτοί φρονούσαν, ότι ο γάμος και η κρεοφαγία καθιστά αδύνατη τη σωτηρία. Απέκρουαν τον έγγαμο κλήρο και τα τελούμενα μυστήρια από αυτόν. Περιφρονούσαν την Εκκλησία ως έχουσα τέτοιο κλήρο. Συνέρχονταν σε ιδιαίτερες θρησκευτικές συναθροίσεις, στις οποίες τελούσαν τα μυστήρια. Κατέκριναν τις προς τιμή των μαρτύρων εκκλησιαστικές συναθροίσεις». Εναντίον αυτών των αντίχριστων «συνεκλήθη η εν Γάγγρα σύνοδος, το 343, η οποία αφόρισε και αναθεμάτισε αυτούς». Στη συνέχεια συνήλθαν πολλές σύνοδοι πριν από το 390 μ.Χ. και το 431 συνήλθε η Γ' Οικουμενική Σύνοδος, η οποία «αφόρισε και αναθεμάτισε αυτούς». Με άλλα λόγια, αυτές είναι οι σατανικές δοξασίες τους, ενάντια των οποίων κατ' επανάληψη στράφηκε η Εκκλησία. Δεν δυσκολεύομαι να γράψω, ότι η τάξη των Καλογήρων είναι αφορισμένη και αναθεματισμένη από Οικουμενική Σύνοδο. Όμως, η εξω-Βιβλική εξέλιξη έφτασε σε τούτο το σημείο, που οι αρχηγοί της Εκκλησίας, Δεσπότες, να προέρχονται από αυτή την αφορισμένη και αναθεματισμένη τάξη. Γιατί κανείς δεν γίνεται Μητροπολίτης εάν δεν περάσει πρώτα από τις τάξεις των μοναχών. Μοναχοί και Καλόγηροι είναι όλοι οι Μητροπολίτες. Πρέπει απαραίτητως να είναι μέλη μοναστηριακής αδελφότητας. Έχω λάθος, Παναγιότατε; σας παρακαλώ να με διαφεύσετε, αν μπορείτε.

Όταν δε, με “τη διενέργεια του διαβόλου” συμμάχησαν τα δύο ως άνω αντιλεγόμενα στρατόπεδα, η Εκκλησία των “ειδικών ιερέων”, άρχισε να εξομοιώνεται με εκείνα τα οποία προηγουμένως πολέμησε. Από αυτό το περιστατικό μεταδόθηκε και το σατανικό μικρόβιο της αγαμίας των κληρικών. Για αυτήν, θα αναφερθούμε στην οικεία θέση.

Συμφώνησαν επίσης “οι σύμμαχοι” να φέρουν την ίδια καθημερινή ενδυμασία. «Η προσέγγιση των μοναχών και των κληρικών, επέφερε αλληλεπίδραση των ενδυμασιών και των δύο, έτσι ώστε σήμερα να έχουν την ίδια ενδυμασία. Οι μοναχοί ήθελαν να επιβάλλουν το μοναχικό βίο σε όλους τους Χριστιανούς. Επέβαλαν σε όλους το μοναχικό ένδυμα και μάλιστα όμοιο στους άνδρες και στις γυναίκες» (“Εκκλησιαστική Ιστορία”, Β. Στεφανίδη, σελ.139-149). Έτσι, οι παρανόμως κρατούντες την “ειδική ιεροσύνη”, άρχισαν να πέφτουν από τις σάπιες πληγές της μόλυνσης, την οποία όμως ο σατανάς κάλυψε με το μαύρο ράσο των μοναχών. Οι “ειδικοί ιερείς” λοιπόν ντύθηκαν το ένδυμα εκείνο, που προηγουμένως καταπολέμησαν ως αντίχριστο. Ενώ ιστορικά, επίσης γνωρίζουμε, «ότι το ένδυμα του κλήρου στους πρώτους αιώνες, καθόλου δεν διέφερε από το ένδυμα των λαϊκών».

Πάρα πολλοί είναι οι συγγραφείς, οι οποίοι αναφέρονται στο ένδυμα του κλήρου, ότι αρχή αυτού έγινε τον 4^ο μ.Χ. αιώνα. Τότε άρχισε η ραγδαία εξέλιξη και αλλαγή των πάντων. Η “ειδική ιεροσύνη” δεν έλαβε υπόψη της, αλλά ούτε σεβάστηκε το Λόγο του Θεού ή την Ιερά Αποστολική Παράδοση της Εκκλησίας, αλλά με τον πυρσό του Ηροστράτη⁷ ανά χείρας, μετέδωσε τη φωτιά παντού. Η Εκκλησία δεν οικοδομούνταν πνευματικά, αλλά ντυνόταν κοσμικά. Τα προνόμια τα οποία έλαβαν οι κληρικοί από τον Μέγα Κωνσταντίνο και μετά, τους ώθησαν να επιδεικνύονται τόσο, ώστε τις ταπεινές συναθροίσεις των Χριστιανών, τις μετέβαλαν σε πομπώδεις και επιδεικτικές, γιατί μόνο έτσι θα μπορούσαν να επιδειχτούν και να φανούν ως αρχηγοί, στην πραγματικότητα όμως, αντίχριστοι. Αλλά εντωμεταξύ, δεν κυβερνά το Πνεύμα του Θεού αλλά το πνεύμα αυτού που “αντιπράττει”. Και εδώ έχουμε άλλη συμμαχία. Οι “ειδικοί ιερείς”, ως αρχηγοί πλέον, έ-

⁷ *Ηρόστρατος*: Εφέσιος, γνωστός για την πυρπόληση του ονομαστού ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο, το 356 π.Χ.

πρεπε κατά την αναληθή τους αντίληψη να εμφανίζονται και με ανάλογα ενδύματα. Και δεν υπήρχαν άλλα, από τα ενδύματα των ειδωλολατρών, των Ιουδαίων και των αυτοκρατόρων του Βυζαντίου.

Η συμμαχία λοιπόν συνέφερε. Όπως οι ειδωλολάτρες δημιούργησαν και αυτοί ανάλογες τελετές και μυστήρια, οικοδόμησαν ναούς, στις τελετές των οποίων έδωσαν δραματικό χαρακτήρα, για να γίνουν πομπώδεις και επιδεικτικές, όπως στους ναούς των ειδωλολατρών και όπως οι τελετές εκείνων.

Ιστορικά περί του ενδύματος γνωρίζουμε επίσης τα εξής: «Κανένα σημείο αξιώματος, ούτε ιδιαίτερο κληρικό ένδυμα φερόταν από τον κλήρο μέχρι τον 4^ο αιώνα» «Χριστιανική Αρχαιολογία», Δ. Λάτα, σελ.92). Όμως, οι “σύμμαχοι” απάτησαν και η δοξομανία παράμεινε, ώστε ο “ποδήρης χιτών” της καθημερινής χρήσης των Καλογήρων, να γίνει το πρώτο άμφιο (το στοιχάτιον) των “ειδικών ιερών”. Κατόπιν έχουμε τον βίρρον, τον μανδύα, την επισκοπική ράβδο και το σκιάδιο. Ορισμένα από αυτά αρχικά χρησιμοποιήθηκαν ως καθημερινά ενδύματα, αλλά κατόπιν έλαβαν τη θέση των ιερατικών αμφίων. Επειδή όμως η καθημερινή ενδυμασία και τα ιερατικά άμφια αρχικά χρησιμοποιήθηκαν κατά διάφορα χρονικά διαστήματα και ανάλογα της δοξομανίας και της αντίληψης των προσώπων, για το λόγο αυτό υπέστησαν πολλές μεταβολές. Η ως άνω ενδυμασία επεκράτησε μεταξύ των επισκόπων μέχρι την 17^η εκατονταετηρίδα. «Τότε επήλθε ολοτελής μεταβολή στην ενδυμασία αυτή». Πάντως, η ενδυμασία των επισκόπων, έλαβε καλογηρική μορφή, μόνο στη 17^η εκατονταετηρίδα και η οποία διατηρείται σχεδόν μέχρι σήμερα. Μέχρι την 16^η εκατονταετηρίδα οι επίσκοποι έφεραν έναν κυλινδρικό και σκληρό σκούρο των “συμμάχων” Καλογήρων και το ράσο τους. Νέα μεταβολή του καλύμματος και ενδυμασίας έγινε την 18^η εκατονταετηρίδα. Τότε, οι “ειδικοί ιερείς” κάλυψαν την κεφαλή με το σφαιροειδές κάλυμμα των Χριστιανών προυχόντων. «Το άνω

σφαιροειδές τμήμα του καλύμματος τούτου, πεζόμενο προς τα κάτω αποτέλεσε τον γείσο του σημερινού καλυμμαύχου». Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκε το καλυμμαύχι των ιερέων. Αλλά συνετέλεσαν και άλλοι παράγοντες στην κατασκευή του σημερινού καλυμμαύχου.

Ο διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Σπορίδης, γράφοντας στο “Έθνος” την 22^α Φεβρουαρίου 1968, μεταξύ άλλων λέει υπό τον τίτλο “Παρανοήσεις”:

«Πολλές φορές σκέφτηκα τι είναι Παράδοση. Πολύ φοβούμαι, πως μεγάλη παρανόηση υπάρχει γύρω από τη λέξη, και, ούτε λίγο ούτε πολύ, κάνουμε του κεφαλιού μας. Γιατί παράδοση δεν είναι η τυφλή προσήλωση σε μία συνήθεια ή σε ένα έθιμο του παρελθόντος. Παράδοση, έτσι νομίζω, τουλάχιστον, είναι η διάσωση κάποιου στοιχείου από την εμπειρία των περασμένων γενεών, που είναι χρήσιμο και στη σύγχρονη ζωή.

Δυστυχώς, από την πλευρά αυτή τα έχουμε κάνει, ελαφρά, μούσκεμα οι Έλληνες. Γιατί εκλάβαμε για παράδοση και προσπαθούμε να τηρήσουμε καθετί, που μας κληροδότησε το παρελθόν, και θεωρούμε ιεροσυλία να ερευνήσουμε, να εξετάσουμε, πριν το συνεχίσουμε. Και, με την άδειά σας, πρώτο παράδειγμα τα καλυμμαύχια των ιερέων. Πρόχειρη έρευνα πείθει κάθε καλόπιστο άνθρωπο πως το κάλυμμα αυτό της κεφαλής των κληρικών επεβλήθη από τον Σουλτάνο, που εκπόρθησε την Κωνσταντινούπολη. Και όμως, σαν να συνεχίζεται η Τουρκοκρατία, το καλυμμαύχι διατηρείται. Πριν από τον Μωάμεθ, τον Πορθητή, οι ιερείς της Ανατολικής Εκκλησίας φορούσαν “σκιάδιον”. Ο κατακτητής όμως, τους επέβαλε το περίεργο κάλυμμα, που φορούν και σήμερα. Και η διαταγή του ξένου κυρίαρχου θεωρήθηκε και θεωρείται Παράδοση και η Ορθοδοξία ουδέποτε επανήλθε στο “σκιάδιον”».

Αλλά όσα δανείστηκαν οι “ειδικοί ιερείς” από τους ειδωλολάτρες και τους ιερείς των Ιουδαίων, τα τελειοποίησαν και τα εξομοίωσαν με τη στολή των αυτοκρατόρων του Βυζαντίου, γιατί η στολή εκείνων ήταν τελειότερη.

Και οι αυτοκράτορες όμως την είχαν δανειστεί από τους Ιουδαίους και ειδωλολάτρες. Ιδού η ιστορική πληροφορία: «Από το δεύτερο ήμισυ της 18^{ης} εκατονταετηρίδας, η οικονομική κατάσταση των Χριστιανών βελτιώθηκε και ο ζυγός των Τούρκων κατέστη σχετικά ηπιότερος. Τότε η λατρεία άρχισε να αποκτά την πρότερής της μεγαλοπρέπεια, σε κάποια σημεία μάλιστα υπερέβη αυτή. Όμως η τελετουργική ενδυμασία των αρχιερέων ολοένα περισσότερο εξομοιωνόταν προς την ενδυμασία του Βυζαντινού αυτοκράτορα. Ο “σάκκος”, αρχικά με πατριαρχική παραχώρηση (έπειτα και αυθαίρετα) μεταδόθηκε σε όλους τους μητροπολίτες και επισκόπους. Κατά τους πρώτους μετά την άλωση (της Κωνσταντινουπόλεως) χρόνους, η χρήση της “μίτρας” θεωρείτο πατριαρχικό προνόμιο» (“Εκκλησιαστική Ιστορία”, Β. Στεφανίδη, σελ.701). Κατά τον ίδιο τρόπο έγιναν τα άμφια και τα καθημερινά ενδύματα των άλλων ιερέων. Για να δικαιολογήσουν όλα αυτά, έδωσαν διάφορους αντι-Βιβλικούς συμβολισμούς.

Αγαπητέ, αδελφέ. Δεδομένου ότι δεν συγγράφω ιστορία, αλλά απλά αποδεικνύω τα ένδοξα προνόμια με τα οποία ο Μέγας Λυτρωτής πλαισίωσε τους αμαρτωλούς, και τα οποία Του στέρησαν οι “ειδικοί ιερείς”, δεν ήταν αναγκαίο να ασχοληθώ ειδικά με τις λεπτομέρειες του ενδύματος των κληρικών. Το έπραξα όμως αυτό, για να σας αποδείξω ότι επί τους σημείου τούτου η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι μακράν και αντίθετη με την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας. Κατά συνέπεια, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι εκείνη, η οποία παράκουσε, παραγκώνισε και απίστησε στις δύο αυτές πηγές και βάσεις της Χριστιανικής πίστης. Ποια είναι η θέση σας, αδελφέ μου; Είστε ο Αρχηγός ενός ιερατείου, το οποίο δεν οικοδομήθηκε *«ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν – πάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητῶν»* (Εφεσ.2:20). Αυτός είναι ο λόγος που με ώθησε να εξέλθω από τις τάξεις σας και ως πραγματικός Ορθόδοξος-Διαμαρτυρόμενος να υψώσω τη φωνή μου υπερασπίζο-

ντας «τα θεμέλια των αποστόλων και των προφητών». Καμία απολύτως πληροφορία της Ιεράς Παράδοσης δεν υπάρχει για την ενδυμασία των κληρικών. Δεν κόπτεται η Ορθοδοξία για την Ιερά Παράδοση; Γιατί τουλάχιστον δεν την φυλάσσει; Ούτε κατ' ουσίαν, αλλά ούτε κατά τύπον δεν τη διατηρεί. Ιδού λοιπόν ότι και πάλι εναντίον σας είναι η “Ιερά Παράδοση”. Λέγοντας “Ιερά Παράδοση”, εννοώ την Αποστολική, εκείνη που δέχεται μία υγιής Ορθόδοξη θέση.

Θεωρώ εντελώς περιττό να ασχοληθώ περισσότερο με τα ενδύματα και τα εργαλεία τα οποία χρησιμοποιούν οι κληρικοί της Δύσης και της Ανατολής, παρόλο που έχω στη διάθεσή μου αρκετή ύλη. Γιατί, αν θελήσω να ασχοληθώ λεπτομερώς και για το ένδυμα των Παπικών, θα αναγκαστώ να τους εξομοιώσω με τους μάγους και τις “καμωματούδες” γριές. Αυτά άλλωστε παρατηρούνται όταν ιερουργούν και μαγικοπράττουν.

Όλα αυτά τα παπαδικά τερτίπια αντικατάστησαν την πνευματικότητα της Εκκλησίας, παραμέρισαν το Λόγο του Θεού και παρουσίασαν μόνο τη δοξομανία των “ειδικών ιερών”. Με αυτά τα δαιμονιώδη καταβάλλεται προσπάθεια οικοδομής της Εκκλησίας. Αλλά η οικοδομή γίνεται πάνω στην άμμο, με ξυλεία και με άχυρο. Η πνευματικότητα και η γνώση των θείων Αληθειών, μεταξύ Ορθοδόξων και Καθολικών, βρίσκεται στο απόλυτο μηδέν. *«νῦν οὖν ἀφέλεσθε τὰς στολὰς τῶν δοξῶν ὑμῶν καὶ τὸν κόσμον, καὶ δείξω σοι ᾧ ποιήσω σοι – Τώρα λοιπόν βγάλτε την ένδοξη ενδυμασία σας και τους στολισμούς σας, και θα σας δείξω τι θα κάνω σε εσάς»* (Εξοδ.33:5).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 32^η

Παναγιότατε.

Από όσα στο προηγούμενο φύλλο ανέφερα περί αλλαγής ενδυμασία, τελετών και χρυσοποίκιλτων εβραιοειδω-
λολατρικοαυτοκρατορικών ενδυμάτων των κληρικών και
εξομοίωσή τους με την “αφορισμένη και αναθεματισμένη”
από τις Συνόδους τάξη των “αποστόλων του πνευματικού
σκότους” Μοναχών, αποδεικνύεται πέρα κάθε αντιλογίας,
ότι η “ειδική ιεροσύνη” άλλαξε πολίτευμα στην Εκκλησία,
όπως ο χαμαιλέων αλλάζει χρώματα. Και όλα αυτά δεν
αποτελούν τίποτε άλλο, παρά μία διέγερση και μία εγω-
στική και αντίχριστη έκφραση των φυσικών αισθημάτων
της διεφθαρμένης καρδιάς του ανθρώπου. Τα αισθήματα,
που διεγείρον στους ανθρώπους οι εξω-Βιβλικές τελετές
των χρυσοφόρων “ειδικών ιερέων”, που τους αφήνουν ά-
δειους και κούφιους, θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν
καλύτερα από μία μουσική όπερα. Όσοι θέλουν να είναι
ενωμένοι με το σώμα του Χριστού, όχι κατά διαφορετικό
μέτρο και τρόπο, οφείλουν όλα αυτά να τα απαρνηθούν
και να τα αποδοκιμάσουν. Τα μέσα της λατρείας πρέπει
να είναι ανάλογα πάντοτε με την «έν πνεύματι» λατρεία
του Θεού. Ο Χριστός μέσω των Μαθητών Του αποκάλυψε
στον κόσμο *«οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν
πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ – γιατί δεν υπέκρυψα, ώστε
να μην αναγγείλω σ’ εσάς όλη τη βουλή του Θεού»* (Πραξ.
20:27) και στον Χριστό, ο Χριστιανός έχει το παν. Στον
“άνθρωπο Ιησού”, τον Ευλογημένο Σωτήρα, ο Χριστιανός
βρίσκει ένα τέλειο αντικείμενο, μέσω του οποίου και δυ-
νάμει της αγάπης Του, ικανοποιεί όλα τα θεία αισθήματά
του και τις σκέψεις της καρδιάς του. Όλα λοιπόν τα πα-
παδικά τερτίπια τού είναι εντελώς περιττά, τα αποστρέ-
φεται με αγανάκτηση.

Στον Χριστό, ο Θεός ικανοποιήθηκε τελείως (*«Σὺ ὁ
υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα – Εσύ είσαι ο Υιός*

μου ο αγαπητός, σ' Εσένα ευδόκησα» Μκ.1:11). Οι “ειδικοί ιερείς” όμως, έμειναν ανικανοποίητοι. Γι’ αυτό και άλλαξαν εκ θεμελίων την «έν πνεύματι» λατρεία, την οποία Εκείνος σύστησε («τούς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν – ἐκεῖνοι που προσκυνοῦν Αὐτὸν με πνεῦμα καὶ με ἀλήθεια πρέπει νὰ προσκυνοῦν» Ιν.4:24). Ποιος όμως μπορεί νὰ ἔχει τὸ δίκιο; Ο Θεός ἢ οἱ “ειδικοί ιερείς;” Καὶ τὸ σοβαρὸ εἶναι ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ Ορθόδοξη καὶ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, δὲν μποροῦν νὰ κανέ- ναν ἀπολύτως λόγο νὰ ἰσχυριστοῦν ὅτι εἶναι σύμφωνοι με τὴν Ἀγία Γραφή καὶ τὴν Ἱερὰ Παράδοση. Πῶς καὶ με ποια λογικὴ μποροῦν οἱ ὡς ἄνω Ἐκκλησίες νὰ καυχῶνται καὶ νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν κτῆμα τοὺς τὴν Ἱερὰ Παράδοση, ἀφοῦ δὲν ἔχουν μεγάλη συγγένεια με αὐτή; Προκαλῶ ο- ποιονδήποτε, ἀν μπορεῖ, νὰ με διαψεύσει. “Ἴδου ἡ Ρόδος, ἰδού καὶ τὸ πῆδημα”. Εἶναι πολὺ μεγάλο σφάλμα τῶν Δια- μαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν, που δὲν μελέτησαν τὸ θέμα καὶ δὲν γνώρισαν τὸ διαχωρισμὸ τῆς Ἱερᾶς Παράδοσης ἀπὸ αὐτὴ τὴν Ἐκκλησιαστικὴς (λέγε καλογηροκακοδοξι- κής), γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς ἀτασθαλίες τῶν ιερέων, δυ- νάμει ὄχι μόνον τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱερᾶς Πα- ράδοσης. Θὰ τὸ συζητήσουμε ὁμως εμεῖς. «*ὑπομονῆς ἔχετε χρεῖαν – ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομονῆς*» (Εβρ. 10:36).

“Ειδικοί ιερείς” ἦταν καὶ οἱ αυτοκράτορες

Ἡ “ειδικὴ ιεροσύνη” προχώρησε στὰ δικά τῆς σχέδια. Σχέδια ἐκτὸς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Κανονισμοὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς τοῦ Παντοδύναμου. Αφοῦ δὲν ἄρεσε στους “ειδι- κοὺς ιερείς” ὁ τρόπος τῆς συσταθεῖσης λατρείας ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ Σωτῆρα, δὲν θεώρησαν καὶ ἀναγκαῖο νὰ συμβου- λεύονται τὸ Λόγο Του, ἢ νὰ επικαλοῦνται τὴν ὁδηγία Του. Εκείνοι εἶναι ειδικοί στὸ εἶδος τοὺς. Ἀνείδικευτοὶ ὁμως στὰ ἔργα τοὺς. Εἶναι μεγάλοι στὴ μικρότητά τοὺς καὶ μι- κροὶ στὸ μεγαλεῖο τοὺς.

Η αληθινή Εκκλησία, στους πρώτους αιώνες, πέρασε καιρούς δύσκολους και πονηρούς. Με τους διωγμούς οι Αυτοκράτορες της Ρώμης θέλησαν να εξοντώσουν την Εκκλησία του Ναζωραίου. Επαληθεύτηκε όμως η υπόσχεσή Του: *«πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς – οι πύλες του Ἀδὴ δεν θα υπερिχύσουν εναντίον της»* (Μτ.16:18). Ὅσο διώκονταν οι Χριστιανοί, τόσο και πλήθαιναν. Τότε ἦταν οι ἐπίσκοποι με τα ξύλινα δισκοπότηρα, ἀλλὰ με τον Χριστό οδηγό. Ἀς τους δούμε ὁμως και με τα “χρυσὰ δισκοπότηρα”, ἀλλὰ με Κυβερνήτη τον χρυσό. Και ἰδού η ἀπόδειξη: Η θεϊκὴ Ἐξουσία των “ειδικῶν ιερῶν” υπῆρξε το μοναδικό ἀντικείμενο, που ἐμπνέει ἐγωισμό, ματαιοδοξία, κουφότητα και υπερηφάνεια. Ἐξαιτίας αὐτοῦ, δεν ἦταν δυνατόν να ἀφηναν ἀνεπηρέαστους και τους αυτοκράτορες του Βυζαντίου, οι οποίοι για λόγους συμφέροντος και μόνο, ἀσπάστηκαν τον Χριστιανισμό.

Ἦταν τα πρώτα χρόνια της συστηματοποίησης της “ειδικῆς ιεροσύνης”, και το θέμα αὐτό δεν εἶχε λάβει ἀκόμα ἐιδικὴ θέση ἀπὸ τον Χριστιανισμό, δεδομένου ἄλλωστε, ὅτι τότε, –την 4^η ἐκατονταετηρίδα– δεν υπῆρχε διαμόρφωση των Μυστηρίων και των τελετῶν, ὅπως υπάρχει σήμερα. Ἐπομένως, δεν υπῆρχε οὔτε δογματοποίηση αὐτῶν. Για το λόγο ἀκριβῶς αὐτό, δεν θεωρήθηκε δογματικὴ παράβαση οὔτε παραβίαση θεσμοῦ η οἰκιοποίηση της “ειδικῆς ιεροσύνης” και ἀπὸ μέρους των αυτοκρατόρων. Γνώριζαν οι αυτοκράτορες ὅτι οι κληρικοί, με το ἐπαναστατικό δίκαιο, οἰκιοποιήθηκαν το “χάρισμα” της ιεροσύνης. Κατὰ συνέπεια, αὐτοὶ ὡς αυτοκράτορες, εἶχαν ὅλο το δικαίωμα να οἰκιοποιηθοῦν και οι ἴδιοι το “χάρισμα” αὐτό, το οποίο θα τους ἔδινε την ἐξουσία *«ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς – στον ουρανὸ και πάνω στη γη»*, την οποία μόνο ο Υἱὸς του Θεοῦ διακήρυξε ὅτι εἶχε· (*«Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ και ἐπὶ γῆς – Μου δόθηκε κάθε ἐξουσία στον ουρανὸ και πάνω στη γη»* Μτ.28:18). Προκειμένου λοιπὸν οι “ειδικοί ιερεῖς” να κρατήσουν το “χάρισμα” και να διατηρήσουν τη θέση, δεν ἔφεραν ουδεμία ἀντίρρηση

στους αυτοκράτορες, να ονομάζονται και αυτοί ιερείς και αρχιερείς.

Με την ιστορική αυτή πληροφορία, τι βλέπουμε όμως; Μία άλλη συμμαχία. Και η συμμαχία εδώ έγινε υπό όρους: Ο αυτοκράτορας, «με τον ανάλογο χαρακτήρα του ειδωλολάτρη αυτοκράτορα και με τον ανάλογο χαρακτήρα του Ιουδαίου βασιλιά στην Παλαιά Διαθήκη», αναγνωρίστηκε ως ο ανώτατος άρχοντας, και άκρος (μέγιστος) αρχιερέας της Εκκλησίας. «Μεταξύ κλήρου και αυτοκρατόρων, υπάρχει η μόνη διαφορά, ότι ο αυτοκράτορας δεν μπορεί να ιερουργήσει. Κυρίως οι αυτοκράτορες διατήρησαν τον ειδωλολατρικό χαρακτήρα: “Pontifex Maximus”, δηλαδή, ο Μέγιστος Αρχιερέας. Το ειδωλολατρικό αυτό ιερατικό χαρακτήρα, διατηρεί ακόμα ο Πάπας της Ρώμης και δεν ντρέπεται να λέει ότι εκπροσωπεί τον Θεό, ονομάζοντας τον εαυτό του: “Κύριος Θεός ο Πάπας”». Ω, της βλασφημίας θρέμμα και της σατανοκρατίας γέννημα!

Έτσι λοιπόν, «ο αυτοκράτορας είχε ιερατικό χαρακτήρα». Ήδη οι εθνικοί (ειδωλολάτρες) αυτοκράτορες είχαν τέτοιο χαρακτήρα (ο Ρωμαίος) αυτοκράτορας ήταν άκρος (μέγιστος) αρχιερέας του εθνισμού, “Pontifex Maximus”. Ο πρώτος Χριστιανός αυτοκράτορας, ο Μέγας Κωνσταντίνος, είπε για τον εαυτό του: «Εγώ δε των υπό Θεού καθιστάμενος επίσκοπος αν είην» (“Βίος του Μεγάλου Κωνσταντίνου”, Ευσεβίου, 4:24). «Στις Συνόδους ο αυτοκράτορας επευφημείτο ως αρχιερέας. Έτσι στη σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως (448), ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος ο Β΄ επευφημείτο με τις λέξεις: “Πολλά τα έτη στον αρχιερέα βασιλιά”» (Mansi 6, 734). Στην Δ΄ Οικουμενική Σύνοδο (451), ο αυτοκράτορας Μαρκιανός επευφημείτο με τις λέξεις: “Πολλά τα έτη στον ιερέα, τον βασιλιά· διδάσκαλε πίστεως”. Στη Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως (488), ο αυτοκράτορας Ζήνων επευφημείτο με τις λέξεις: “Πολλά τα έτη στον αρχιερέα βασιλιά”». Επίσης η Σύνοδος του 754, διακήρυξε τους αυτοκράτορες ισαπόστολους και θεόπνευστους: “Των Αποστόλων εφαμίλλους τους πιστούς

ημών βασιλείς εξανέστησε (ο Θεός) τη του αυτού πνεύματος, σοφισθέντες δυνάμει, προς καταρτισμόν μεν ημών και διδασκαλίαν, καθαίρεσιν δε διαμόνων οχυρωμάτων”. Ως τέτοιοι συνεπώς, οι αυτοκράτορες, ήταν και οι ανώτατοι άρχοντες της Εκκλησίας. Πώς έγινε; Εξαιτίας της συμμαχίας τους με τους “ειδικούς ιερείς”. Και ιδού η επιβολή τους επί της Εκκλησίας: «Έτσι ο Κωνστάντιος και ο Ουάλης επέβαλαν τον αρειανισμό, ο Μέγας Θεοδόσιος την Ορθοδοξία, ο Βασιλίσκος τον μονοφυσιτισμό, ο Ζήνων παραμέρισε την Δ’ Οικουμενική Σύνοδο, ο Ιουστινιανός με “δογματικά διατάγματα” καθόρισε την πίστη των υπηκόων του και τέλος, επέβαλε το μονοφυσιτισμό, ο Ηράκλειος επέβαλε τον μονοθελητισμό και ο Λέων ο Ίσαυρος την εικονομαχία» (Οι ως άνω πληροφορίες είναι από την “Εκκλησιαστική Ιστορία”, του Β. Στεφανίδη, σελ.136-138).

Ύστερα από την αντίχριστη αυτή στάση και θέση των Βυζαντινών αυτοκρατόρων, δίκαια πρέπει να τους εξομώσουμε με την εξουσία του Ναβουχοδονόσορα. Και με τον τρόπο που ο Θεός κατέστρεψε την εξουσία εκείνη, ομοιοτρόπως κατέστρεψε και την εξουσία του Βυζαντίου, γιατί ήταν Εξουσία από χρυσό, άργυρο, χαλκό, σίδερο και λάσπη. Δεν ήταν εξουσία καθαρού χρυσού. Τα πόδια της ήταν πήλινα. Ποιος κυρίως ήταν η αιτία της καταλύσεως του Βυζαντίου; Οι “ειδικοί ιερείς”· η συμμαχία την οποία έκαναν με τους ειδωλολάτρες και χριστιανόμορφους αυτοκράτορες. Και όμως, οι ανιστόρητοι και εθελotuφλούντες σήμερα ιερείς και αρχιερείς της Ορθοδόξου Εκκλησίας, καυχώνται για το Βυζάντιο. Έτσι, ο επίσκοπος-αρχιερέας της Βοστώνης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, την 31/1/65, εορτή των Τριών Ιεραρχών, διακήρυξε με στεντόρεια φωνή από το ραδιόφωνο: «Για να εννοήσει ο κόσμος τον Χριστό πρέπει να πάρει το φως του Βυζαντίου!» Είναι σαν να λέει ο ακατάρτιστος αυτός αρχιερέας: Η Εκκλησία, της οποίας εγώ είμαι επίσημο όργανο, δεν έχει πολίτευμα ανταποκρινόμενο στην αποστολή της και στο έργο της, γιατί εγκατέλειψε τον καισαροπαπι-

σμό του Βυζαντίου. Εάν έλεγε ότι η Εκκλησία εγκατέλειψε το πολίτευμα της Ανατολικής Εκκλησίας, και εξαιτίας αυτού έχασε την αποστολικότητά της και δεν μπορεί να ανταποκριθεί στο έργο της και στην αποστολή της, θα ήταν επιτυχής η έκφρασή του και θα τον επαινούσαν οι πεπαιδευμένοι άνθρωποι και θα τον άμειβε ο Θεός. Δυστυχώς όμως είτε λόγους κουφούς.

Από πού ορμώμενος ο “αρχιερέας”, έδωσε αυτή τη συμβουλή; Βοηθήστε μας, άγιε αρχιερέα, να νοήσουμε τη “θεόπνευστη” συμβουλή σας. Αλλά, πρωτίστως πρέπει να δείτε την ανάγκη να βοηθήσετε τον εαυτό σας. Σε εσάς δυστυχώς επαληθεύονται τα λόγια του Κυρίου: *«Μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται; – Μήπως μπορεί τυφλὸς να ὁδηγεῖ τυφλό; Δεν θα πέσουν και οι δύο σε χαντάκι;»* (Λκ.6:39). Εάν ήταν αναγκαίο “το φως” (διάβαζε “σκότος”) του Βυζαντίου για να γνωρίσει ο κόσμος τον Χριστό, τότε δεν θα ήταν αναγκαία η Αγία Γραφή, μέσω της οποίας και μόνο, λέει ο Θεός, ότι πρέπει να γνωρίσει ο άνθρωπος τον εαυτό του και τον Σωτήρα του. Αλλά την μωρία αυτή του “αρχιερέα” θα την εκμεταλλευτούμε καταλλήλως στο θέμα “Τα Ανάποδα της Θρησκείας”. Ο αρχιερέας αυτός μοιάζει με τον πάτρωνά του κ. Ιάκωβο, Αρχιεπίσκοπο Αμερικής και έξαρχο των ωκεανών (αυτή είναι η φήμη του) που κόπτεται δήθεν για τη διαφύλαξη την ελληνικής γλώσσας μεταξύ των Ελλήνων της Αμερικής και εκείνος αλληλογραφεί με τους ιερείς του στην αγγλική γλώσσα. Και αυτό είναι σχήμα οξύμωρο. Επίσης ο αρχιερέας αυτός είναι σύμφωνος με τον ιερέα του Σαν Μερναντίνο Καλιφόρνιας κ. Λεων. Πάτση, που και αυτός φωτισμένος από “το φως του Βυζαντίου” και εμπνεόμενος από το... πνεύμα του, είπε στον Ευαγγελικό κ. Παναγιώτη Θεοδοσίου (κάτοικο του Σαν Μερναντίνο) τις εξής βυζαντινές εμπνεύσεις: «Εγώ κόβω χρόνο από το κήρυγμα, για να παρατείνω περισσότερο τη λειτουργία. Ο κόσμος δεν έχει ανάγκη να ακούσει κήρυγμα, γιατί όλοι είναι Χριστιανοί, έχουν ανά-

γκη να ακούσουν βυζαντινή λειτουργία». Ας το αφήσουμε όμως και τούτο και μία επίσης πάρα πολύ μεγάλη ασχημία της Αγίας Σοφίας του Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, για το θέμα: “Τα Ανάποδα της Θρησκείας”.

Δεν πληροφορήθηκε ο αναφερόμενος αρχιερέας της Βοστώνης κατά τη θεολογική σπουδή του, τους αγώνες τους οποίους κατέβαλε η Εκκλησία για την καταστολή του κακού, όταν πολύ αργότερα της προαναφερθείσης εποχής, ανακάλυψε το μεγάλο σφάλμα, το οποίο διέπραξε με τη συμμαχία της στον Καισαροπαπισμό του Βυζαντίου; Δεν πληροφορήθηκε ότι «το φως (σκότος) του Βυζαντίου» συνετέλεσε στην εκκοσμίκευση των κληρικών και εξ αφορμής αυτού η ηθική κατάσταση των Χριστιανών υπέστη γενική κατάπτωση; Η αρχή έγινε από τον Μέγα Κωνσταντίνο. Ιδού τι εν προκειμένω υποστηρίζει ο Καθηγητής Θεολόγος του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Ι. Καρμίρης: «...απέκρυσαν οι Πατέρες τον Καισαροπαπισμό των αυτοκρατόρων, καθώς επίσης και μετέπειτα η Ανατολική Εκκλησία απέκρυσσε τον λεγόμενο Βυζαντινό Καισαροπαπισμό» (“Η περί Εκκλησίας Ορθόδοξος Δογματική Διδασκαλία”, σελ.42). Δεν έμαθε ο φίλος μας ότι βυζαντινισμός σημαίνει: σχολαστικότητα, μανδαρινισμός *[αποκλειστική προσήλωση στην παράδοση και άγνοια της ζωντανής πραγματικότητας]* και έλλειψη πρακτικού και συγχρονισμένου πνεύματος;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 33^η

Παναγιότατε.

Η αναδρομή προς την ιστορία, μας είναι ιδιαίτερα απαραίτητη. Εάν θέλουμε να είμαστε ασφαλείς και βέβαιοι, ότι δεν παρεκκλίνουμε από την αρχική οδό και ότι βρισκόμαστε στα ίδια βήματα της πρώτης Εκκλησίας, πρέπει ταυτόχρονα με την Αγία Γραφή, να γνωρίζουμε της ιστορία της και την αρχική παράδοσή της. Αντιλαμβάνεστε, εν προκειμένω ότι ακολουθώ τη γραμμή αυτή. Συνεπώς, δεν μπορεί κανείς να με αδικήσει.

Ιστορικά και με αδιάσειστες πληροφορίες απέδειξα, ήδη, τον τρόπο με τον οποίο οι αυτοκράτορες επέδρασαν στη Χριστιανική Εκκλησία. Έκαστος επέβαλε τις αντιλήψεις του και κατόπιν συγκαλούσε Σύνοδο, γιατί μόνο αυτός είχε το δικαίωμα και επικύρωνε τα δόγματα του “Καίσαρα”. Έτσι εχόντων των πραγμάτων, ο όρος “Ορθοδοξία” δεν οφείλεται στο Ευαγγέλιο, αλλά στον Μέγα Θεοδόσιο. Εκείνος επέβαλε την “Ορθοδοξία” και τους “Πατέρες” σε Σύνοδο, ενέργησαν κατά τους ιδιοτελείς σκοπούς του αυτοκράτορα και αναγνώρισαν το “δόγμα” του. Ο αυτοκράτορας περαιτέρω, όχι μόνο είχε το δικαίωμα να συγκαλεί μόνο αυτός τις Οικουμενικές Συνόδους, αλλά προέδρευε σε αυτές. Αυτός διετύπωνε δόγματα και αυτός κατηύθυνε στις σκέψεις των συνοδικών κατά τους ιδιοτελείς σκοπούς του. Έτσι εχόντων των πραγμάτων, με όλο το δικαίωμα μπορούμε να πούμε ότι είμαστε επιφυλακτικοί στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, εφόσον προέδρευε σε αυτές ο ειδωλολάτρης Καίσαρας και όχι το Πνεύμα του Θεού. Ό,τι συμφωνεί όμως με το πνεύμα του Ευαγγελίου και την Αποστολική Παράδοση, δεν το απορρίπτουμε. Αυτή, αγαπητέ μου αδελφέ, Αθηναγόρα, είναι η γλώσσα της αλήθειας. Και εγώ δεν μπορώ να την αρνηθώ. Παρόλο που η αλήθεια αυτή μου στοίχισε τα πάντα, γιατί τώρα αναγκάζομαι να ταλαιπωρούμε εργαζόμενος για να

εξοικονομήσω τα αναγκαία προς το ζην, ενώ εάν παρέμενα στον κλήρο θα έκανα και εγώ άνετη ζωή. Εντούτοις, την αλήθεια αυτή έχω εναγκαλιστεί. Και παρακαλώ τον Σωτήρα μου να με κρατήσει στη Χάρη Του και να με διατηρήσει στην αλήθεια Του.

Όλες οι πληροφορίες της Αγίας Γραφής, της Ιεράς Παράδοσης και την ιστορίας, μας πείθουν απολύτως, ότι η “ειδική ιεροσύνη” είναι η “ξένη φωτιά” (ξένο πνεύμα) του Ναβάδ και του Αβιούδ στο θυσιαστήριο του Θεού. (*«Και λαβόντες οί δύο υιοί 'Ααρών Ναδὰβ καὶ 'Αβιουδ ἕκαστος τὸ πυρεῖον αὐτοῦ ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτὸ πῦρ καὶ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτὸ θυμίαμα καὶ προσήνεγκαν ἔναντι Κυρίου πῦρ ἄλλότριον, ὃ οὐ προσέταξε Κύριος αὐτοῖς. καὶ ἐξῆλθε πῦρ παρὰ Κυρίου καὶ κατέφαγεν αὐτούς, καὶ ἀπέθανον ἔναντι Κυρίου – Καὶ ἔλαβαν οἱ δύο γιοι τοῦ Ααρών καθένας τὸ θυμιατήριό του καὶ ἐπέθεσαν σὲ αὐτὸ φωτιά ξένη, τὴν ὁποία δεν πρόσταξε αὐτοὺς ὁ Κύριος. Καὶ ἐξῆλθε φωτιά ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ κατέφαγε αὐτούς, καὶ πέθαναν μπροστὰ στὸν Κύριο»* Λευιτ.10:1-2), η οποία μέλλει να δοκιμάσει την κρίση του Παντοδύναμου. Σκληρά δοκίμασαν ο Ναβάδ και ο Αβιούβ και με άμεσο τρόπο, την κρίση του Θεού. *«ἐξῆλθε πῦρ παρὰ Κυρίου καὶ κατέφαγεν αὐτούς – ἐξῆλθε φωτιά ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ κατέφαγε αὐτούς»*. Και σε τι συνίστατο η αμαρτία τους; *«προσήνεγκαν ἔναντι Κυρίου πῦρ ἄλλότριον, ὃ οὐ προσέταξε Κύριος αὐτοῖς – πρόσφεραν μπροστὰ στὸν Θεὸ φωτιά ξένη, τὴν ὁποία δεν πρόσταξε αὐτοὺς ὁ Κύριος»*. Κυρίως λοιπόν η αμαρτία τους συνίστατο στην απομάκρυνση από την απλότητα του Λόγου του Θεού, μέσω του οποίου είχαν διδαχθεί το είδος και τον τρόπο της λατρείας. Ο Ναβάδ και ο Αβιούβ ήταν κανονικοί ιερείς, προσδιορισμένοι από τον Κύριο· δεν ήταν σφετεριστές. Κατά την ώρα της λατρείας όμως, νόμισαν, ότι και αυτοί μπορούσαν να προσφέρουν κάτι δικό τους, *«φωτιά ξένη»*, την οποία δεν έλαβαν από το θυσιαστήριο του Θεού. Και

επειδή αυτό «οὐ προσέταξε Κύριος αὐτοῖς – δεν πρόσταξε αυτούς ο Κύριος», η κρίση ήταν άμεση. Η ίδια κρίση αναμένει κάθε θρησκευτική μερίδα, η οποία προσφέρει «ξένη φωτιά», ξένο πνεῦμα και αλλότριο δόγμα στην Εκκλησία. Την κρίση αυτή δοκίμασε και το πολυθρύλητο Βυζάντιο.

Πλαστή δύναμη και πλαστό φως

Αγαπητέ μου αδελφέ. Ας φοβηθούμε την κρίση του Παντοδύναμου. «Θεὸς οὐ μνηστῆριζεται· ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει – ο Θεός δεν μνηστῆριζεται· γιατί ὅ,τι σπείρει ο ἄνθρωπος, αὐτό και θα θερίσει» (Γαλ. 6:7). Ὅ,τι ἐσπείραν οἱ “ἀπόστολοι του σκότους”, οἱ Καλόγηροι, αὐτά θερίζουν σήμερα οἱ δύο Εκκλησίες, Ορθόδοξη και Ρωμαϊκή. Και η ιστορία μαρτυρεῖ τις μεγάλες και αντι-Βιβλικές ἐνέργειες των “ειδικών” ἱερέων, των δύο ως ἄνω Εκκλησιῶν, οἱ οποίες ἀπὸ αἰῶνες στάθηκαν η μία ἀπέναντι της ἄλλης, σαν δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, μη δικαιολογώντας την ἀνθρώπινη λογική ιδιότητα, πολὺ δε μᾶλλον τη Χριστιανική σύσταση των Εκκλησιῶν που ἀντιπροσωπεύουν. Και γιατί συνέβησαν και συμβαίνουν ὅλα αὐτά; Γιατί το ἀνθρώπινο στοιχείο εἰσχώρησε στην Εκκλησία και τα ἱερὰ Ὑπουργήματα του Υἱοῦ του Θεοῦ ἐξασκούνται κατὰ ἀντι-Βιβλικό και τελείως μαγικό τρόπο, ἀπὸ τους “ειδικούς” ἱερεῖς.

Και για την καταστρατήγηση αὐτή, παραμέρισαν οἱ ἀντι-Γραφικοί “ειδικοί” ἱερεῖς τον ἀπὸ τον Πάνσοφο Θεὸ τεταγμένο μοναδικὸ Ἱερεῶ Ἰησοῦ, στη θέση του Οποίου τοποθέτησαν τους εαυτοὺς τους. Εφόσον ὁμως ἀπέβαλαν τη βουλή του Θεοῦ, ἀπέβαλε και αὐτοὺς ο Θεός. Ἀπόδειξη ὅτι τοῦτο εἶναι γεγονός που δεν ἀποδέχεται ἀντίρρηση, εἶναι ἡ ἔλλειψη της ενεργοῦ Δύναμης του Ἁγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Και ως ἀποτέλεσμα της ἀπουσίας του Ἁγίου Πνεύματος, ἔχουμε την ἐκ πολλοῦ ρηχότητα των ἱεροκηρύκων ὅταν μιλοῦν, σε ἀντίθεση με τους Διαμαρτυρόμενους ἱεροκήρυκες, στους οποίους διακρίνεται ζωντα-

νή η πίστη και η Παρουσία του **Πνεύματος** του **Θεού**. Το χειρότερο όμως είναι ότι η έλλειψη αυτή της Δύναμης του Αγίου Πνεύματος, οδήγησε τους κάπηλους ιερείς να παρουσιάζουν μία πλαστή και ψευδή δύναμη στην Εκκλησία, με “αγυρτείες” και πλαστά θαύματα. Στερούμενη του Φωτός του Θεού η Ορθοδοξία, παρουσιάζει το πλαστό και απατηλό φως του Παναγίου Τάφου του Χριστού. Ο κόσμος γνωρίζει πολλά παρόμοια πλαστά θαύματα, αλλά αρκεί να ρίξει κάποιος ένα βλέμμα στα συγγράμματα του Αδαμαντίου Κοραή, “Ατακτα”, τόμος Γ’, και θα δει με πόση βδελυγμία και αγανάκτηση καταφέρεται ο σοφός αυτός Διδάσκαλος του Γένους, εναντίον των πλαστών θαυμάτων. Περί αυτών, όμως, θα μιλήσουμε ευρύτερα σε άλλη, οικεία θέση.

Όλα τα ανωτέρω παρουσιάζουν την ανάγκη, όπως, κατά καιρούς ανανεώνονται οι διαμαρτυρίες εκείνων, που γνωρίζουν την ορθότητα του Λόγου του Θεού, και την εκ μέρους της “ειδικής ιεροσύνης” διαστρέβλωση της Αλήθειας. Κάποιος γράφει: «Εφόσον οι άνθρωποι κρατούν ακόμα την πέννα και γράφουν, με σκοπό να προκαλέσουν φως για τον κόσμο, αυτό σημαίνει πως η νύχτα εξακολουθεί» (“Σιδηρά Διαθήκη”, σελ.31). Όποιος λοιπόν λάβει αυτά υπόψη του, δεν θα με αδικήσει για όσα γράφω. Και η προσπάθειά μου πάντοτε είναι να αποδείξω με όλη τη σαφήνεια το άστατο της “ειδικής ιεροσύνης”, και με όλη τη Θεόδοτη θέση την θεμελιώδη αυτή γενική.

Ο τρόπος με τον οποίο εξέτασα το θέμα “Βασίλειο Ιεράτευμα”, απέδειξε την παρασπονδία των δύο Εκκλησιών, Ορθοδόξου και Δυτικής. Και έτσι απεδείχθη, ότι οι εν λόγω Εκκλησίες, παρέβηκαν “πάσαν Βουλὴν του Θεού”.

Λεπρός από την κεφαλή μέχρι τα πόδια

Με τα Καλογηρικά στείρα συστήματα, οι ως άνω Εκκλησίες περιόρισαν τη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος πάνω στη γη, μέσω του Οποίου ο Αιώνιος ενσαρκώνεται

με τους πιστούς και η Εκκλησία γίνεται, όπως λέει ο Λόγος του Θεού, *«ή σκηνή τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων – η σκηνή του Θεοῦ μαζί με τους ανθρώπους»* (Αποκ.21:3). Τα Καλογηρικά συστήματα όμως, άλλαξαν τους όρους και σήμερα η Εκκλησία είναι: Η σκηνή των ιερέων με το Ορθόδοξο ή Καθολικό πλήρωμα. Έτσι οι κληρικοί έγιναν το μεσάζον στοιχείο, το “μέντιουμ” της Εκκλησίας.

Μέχρι την παρούσα επιστολή εξάντλησα όλα τα σημεία τα αναφερόμενα στην θεόδοτη σύσταση της γενικής ιεροσύνης· απέδειξα την αντι-Βιβλική ενέργεια της φιλοπρωτίας και πρωτοκαθεδρίας, μέσω της οποίας, “με τη διεργασία του διαβόλου”, από γενική ιεροσύνη, αυτή έγινε “ειδική”. Φανέρωσα, σε γενικές γραμμές, την μέσω των αιώνων αλλαγή του πολιτεύματος της Εκκλησίας· απέδειξα τους λόγους που με ώθησαν να αποσχηματιστώ, και κάλεσα τους συνάδελφους μου σε μετάνοια και επιστροφή. Δεν κάλεσα όμως κανέναν να με ακολουθήσει. Όποιος είναι ειλικρινής και θέλει, να συμβουλευτεί το Λόγο το Θεού, και Εκείνος θα του δώσει κατευθύνσεις. Αν θέλει μόνο να του διατυπώσω την πείρα μου, είμαι πρόθυμος γι’ αυτό. Δεν ενθαρρύνω κανέναν να αποσχηματιστεί. Εκείνος που θα προβεί σε ένα τέτοιο διάβημα, πρέπει να το έχει μέσα του. Δεν πρέπει να εξασκηθούν ούτε παροτρύνσεις, πολύ δε μάλλον πιέσεις. Είναι ανάγκη να δει ο καθένας τον εαυτό του απέναντι στον Πάνσοφο Θεό· να εξετάσει τη ζωή του με ιερατική έρευνα, όπως ο ιερέας στην προ του Χριστού εποχή εξέταζε τα συμπτώματα της λέπρας, (ο Νόμος του λεπρού, στο Λευιτικό 13^ο και 14^ο κεφάλαια, αποδεικνύει την αμαρτωλότητα του ανθρώπου), και αν διαπιστώσει ότι υπάρχει “πρήξιμο” ή “κάκαδο” ή “υπόλευκη κηλίδα” (συμπτώματα της λέπρας) της λέπρας-αμαρτίας πάνω του, να καταφύγει στον Ιερέα Ιησού, ο Οποίος θα του δώσει την αληθή γνωμάτευση και το φάρμακο της θεραπείας. Εκείνος όμως που είναι απόλυτα ειλικρινής, εξετάζοντας τον εαυτό του θα διαπιστώσει ότι δεν φέρει τα ως άνω μόνο συμπτώματα της λέπρας, «αλλά

είναι όλος λεπρός από την κεφαλή μέχρι τα πόδια. Τότε θα φερθεί στον Ιερέα-Ιησού, γιατί είναι κατάλληλος για το αίμα του εξιλασμού» (Λευιτ.13:12-13, παράφραση).

Αναγνωρίζω ότι είναι δύσκολα σε εφαρμογή τα όσα μέχρι σήμερα δημοσίευσα δια του παρόντος οργάνου μου. Είναι δύσκολη η μετακίνηση των όσων οι αιώνες θεμελίωσαν, η δεσποτική επιρροή επέβαλε και η πατρολατρεία στερέωσε. Είναι όμως αναγκαία. Η αμετακινήσια των κακώς κειμένων δημιούργησε μία θλιβερότατη κατάσταση στους κόλπους των δύο Εκκλησιών, Ορθόδοξης και Ρωμαϊκής. Επειδή νομίζεται ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας έλυσαν τα προβλήματα της θρησκείας και εξήγησαν το πρακτικό, δογματικό και επιστημονικό της μέρος, δεν αισθάνονται οι Ορθόδοξοι και οι Καθολικοί, την ανάγκη της περαιτέρω μελέτης και έρευνας. Και έτσι η θεολογία των δύο αυτών Εκκλησιών δεν βρίσκεται ποτέ στα επίπεδα της επιστήμης και της γνώσης.

Σοβαρό ερώτημα

Και τώρα, αγαπητέ αδελφέ, φθάνοντας προς το τέλος του παρόντος θέματος, θέτω ενώπιόν σας το εξής ερώτημα, του οποίου το κύρος αυξάνεται στην κυβική δύναμη, αν μέσα στη γενική μόρφωσή σας και τις τυχόν σπουδές σας, έχετε και νομικές γνώσεις. Σε καταφατική περίπτωση, απευθύνομαι προς τον Αρχιερέα, αλλά σε αυτόν και στον Γαμαλιήλ (νομικό) της Ορθοδοξίας, και ρωτώ:

Είναι ή δεν είναι αληθούς περιεχομένου η Αγία Γραφή; Είναι ή όχι Θεόπνευστη; Ναι, θα απαντήσετε ασφαλώς. Σε αυτή την περίπτωση, γιατί δέχετε να οικοδομούνται εκείνα που κατακρήμισε ο Ίδιος ο Θεός, δηλαδή, η αντι-Γραφική “ειδική” ιεροσύνη;

Γράφει ή δεν γράφει σαφώς και κατηγορηματικώς ο αψευδής και αδιάβλητος Λόγος του Θεού στην προς Εβραίους Επιστολή περικοπή 7:12, *«μετατιθεμένης γάρ τῆς ιερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται; – Γιατί όταν μετατίθεται η ιεροσύνη, κατ’ ανάγκη γίνεται και με-*

τάθεση του νόμου;». Στο υπ' αριθμό 47 φύλλο, απέδειξα με όλη τη σαφήνεια, ότι το Υπουργήμα της Ιεροσύνης το έχει μόνο ο Χριστός «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ». Επομένως, το έχει αμετάθετο. Το Υπουργήμα αυτό μετατέθηκε σε Εκείνον που θυσιάστηκε για τους ανθρώπους και ο Οποῖος εμφανίζεται για εμᾶς στον «οἶκον τοῦ Θεοῦ», ως πιστός Αρχιερέας, λειτουργώντας, μεσιτεύοντας και ιερουργώντας υπὲρ κάθε αμαρτωλοῦ. Το αξίωμα αυτό της ειδικῆς ιεροσύνης, μόνο στην παρουσία του Θεοῦ πλέον έχει θέση, εξασκούμενο ἀπὸ τον σταυρωθέντα Ἰησοῦ «σῶζειν εἰς τὸ παντελὲς δύνатаι τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ – μπορεί και να σώζει ολοτελῶς εκείνους που προσέρχονται μέσω Αυτοῦ στον Θεό» (Εβρ.7:25).

Ποιοι εἶναι λοιπὸν εκείνοι που ἔχουν το θάρρος και την τόλμη να υψώνουν το ἀνάστημά τους και να οικοδομοῦν ὅ,τι ο Κύριος της δόξας κατακρήμνισε;

Εἶναι ἢ δεν εἶναι ἀντιποίηση Ἀρχῆς και Ἐξουσίας, όταν χωρὶς τη συγκατάθεση αὐτοῦ που ἔχει το δικαίωμα, βρίσκονται ἄνθρωποι να περιενδύονται στολή και ἔξουσία καταργηθεῖσα; Τι θα λέγατε αν κάποιος ἀνόητος ἢ μεγαλομανῆς πῆγαινε σε ἓνα παλαιοπάζαρο και ἀγόραζε μία μεταχειρισμένη στολή Στρατηγοῦ ἢ Ναυάρχου, την οποία ντυνόταν και στη συνέχεια παρίστανε τον εν ενεργεία Ναύαρχο ἢ Στρατηγό; Στην προκειμένη περίπτωση, ὅσοι τον γνωρίζουν θα τον λυπηθοῦν για την κατάντια του. Ὅσοι ὁμως δεν τον γνωρίζουν, θα τον χαιρετίσουν γηθοσύνως [*χαρούμενα, ευχαριστημένα*], ὅπως ἀρέσει στην παπδική γλῶσσα. Το ἴδιο ακριβῶς συμβαίνει και με τον κλῆρο της Ὁρθοδόξου και Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Μοιάζει με την ιστορία του παλαιοπάζαρου.

Παναγιώτατε! Καθόλου δεν εἶναι καλὰ τα πράγματα! Και λάβετε υπόψη σας ὅτι υπάρχει και “εἰσαγγελέας”, που εποπτεύει για τις παραβάσεις του Νόμου. Και ο “εἰσαγγελέας” Αὐτός ονομάζεται Πάνσοφος Θεός. Τι θα Του πουν ὅλοι αὐτοὶ που με γνώση και πρόθεση διέπραξαν και διαπράττουν το ἀδίκημα της ἀντιποίησης της Ἀρχῆς και Ἐ-

ξουσίας, με το επιβαρυντικό της συρροής αδικημάτων και μάλιστα κατ' εξακολούθησης;

Με αυτές τις σκέψεις, αγαπητέ αδελφέ μου, τελειώνω το θέμα μου “Βασίλειο Ιεράτευμα”. Τελειώνω στον αριθμό των ετών του Κυρίου – 33 συνέχειες. Θα συνεχίσω, αν ο κατευθύνων τη διακονία μου αυτή Θεός, επιτρέψει, με άλλο θέμα: “Τα Ανάποδα της Θρησκείας”. Στο θέμα αυτό θα πραγματευτώ περί των τελετών και μυστηρίων, περί των μνημοσυνών, περί της Ιεράς Παράδοσης, περί της Εκκλησίας, κλπ.

Ταμίας ύβρεων και ευλογιών

Έγραψα ό,τι έγραψα, με πνεύμα αγάπης και πόνου προς την Εκκλησία, στους κόλπους την οποίας μεγάλωσα. Χρησιμοποίησα λέξεις μεστές από αγάπη Χριστού· αντι-μετώπισα το υβρεολόγιο, το οποίο εισέπραξα από λαϊκούς, ιερείς και αρχιερείς, με όλη την ανεξικακία. Αλλά επειδή η αιώνια σκουριά των κακώς κειμένων και η αδιαφορία των κρατούντων μου κέντρισαν την ευθιξία, χρησιμοποίησα και ανοιχτή κάπως γλώσσα, όταν δεν μπορούσα να την αποφύγω. Έγραψα όμως με αυτό τον τρόπο για να δώσω με φιλικό χέρι ένα φανάρι στους συναδέλφους μου για να τους προφυλάξει, αν το δεχτούν, από τους επικίνδυνους υφάλους και σκοπέλους, και από τους βραχώδεις και αμμώδεις τόπους που βρίσκονται κατά μήκος της πορείας τους και τους απειλούν. Παρουσίασα κατά τρόπο Αγιογραφικό, ιστορικό, αρχαιολογικό, γραμματολογικό, στα μέτρα της Ιεράς Παράδοσης, της πραγματικότητας και της επιστήμης, την ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ και απέδειξα ότι, η Αγία Γραφή έχει ΦΩΣ, αλλά χρειάζονται μάτια για να το δουν.

Υποσχέθηκα ότι θα απαντούσα σε σατανικές επιστολές που μου έστειλε ένας Δεσπότης. Δεν αξίζουν όμως τον κόπο, ως προς το θεολογικό μέρος· αξίζουν ως προς τις ύβρεις και την απολίτιστη συμπεριφορά του. Ανόητα και αθεολόγητα τοποθετεί σωρό εδαφίων Παλαιάς και Καινής

Διαθήκης, που παρουσιάζουν τη γνωστή ασυναρτησία: “Από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλλα”.

Ελπίζω η πραγματεία μου αυτή να επιφέρει καρπούς. Έγραψα ό,τι έπρεπε να αναφέρω για να αποδείξω ότι δεν πλανήθηκα στο διάβημά μου. Τώρα αναμένω να προσθέσει ο Κύριος την ευλογία Του στην ταπεινή μου διακονία. Είμαι πάντως ιδιαίτερα ικανοποιημένος με τις μέχρι στιγμής ευλογίες του Θεού. Δημιουργήθηκε μέγα ενδιαφέρον.

Εισέπραξα μέχρι τώρα πλήθος ύβρεων από τους κάπηλους της θρησκείας και από τους φανατικούς που γελοιοποιούν και εκείνα που πιστεύουν. Ήταν επόμενο ότι θα γινόμεν και ταμίας των ύβρεων. Δεν πειράζει. Είναι στέφανοι. Ο Κύριος λέει: *«μακάριοί έστε όταν όνειδίσωσιν ύμās και διώξωσιν και είπωσιν πāν πονηρόν καθ' ύμōν ψευδόμενοι ένεκεν έμοϋ – Μακάριοι είστε, όταν σας ονειδίσουν και σας καταδιώξουν και πούνε κάθε πονηρό λόγο εναντίον σας, ψευδόμενοι εξαιτίας Μου»* (Μτ.5:11). Προς όλους αυτούς δίνω τη συγγνώμη μου, και τους παρακαλώ, αν νομίζουν ότι μπορούν να με διαφωτίσουν, να έρθουν. Θα τους ακούσω με όλη την αγάπη και τη μακροθυμία και θα μαγνητοφωνήσω τις συμβουλές τους. Μερικοί από εκείνους που μου έγραψαν, εξεδήλωσαν τη λύπη τους για τον αποσχηματισμό μου. Σε απάντησή μου, τους παρακάλεσα να μου φέρουν τις αντιρρήσεις τους και τα επιχειρήματά τους, και αν ανατρέψουν τις απόψεις μου, όχι μόνο θα επιστρέψω στον κλήρο, αλλά θα αποκηρύξω και όσα διακόνησα σε άλλα πλαίσια από την Ορθόδοξη Εκκλησία με λόγο και γραφίδα. Κανείς δεν τόλμησε, όμως.

Αλλά αν έγιναν ταμίας των ύβρεων των φανατικών καπλήλων, έγιναν και ταμίας των ευλογιών του Θεού, και άπολαυσα τις εκατοντάδες επιστολές που έλαβα από τους αναγνώστες μου, μέσω των οποίων μου εκδηλώνουν τη χαρά και την ικανοποίησή τους για το περιεχόμενο του οργάνου μου τούτου. Είναι γενική η εκδήλωση ικανοποίησης των Ορθοδόξων, η οποία είναι όμοια σε γενικές γραμμές.

Θα επιθυμούσα να δημοσίευσά ορισμένες τουλάχιστον επιστολές, για να αποδείξω το ενδιαφέρον που δημιουργήθηκε, αλλά ορισμένες δεν πρέπει να δημοσιευθούν. Εν πάση περιπτώσει από εκείνες, που είναι δυνατόν να δημοσιευθούν, θα παραθέσω κατωτέρω μόνο τις αντιπροσωπευτικές από μεγάλο πλήθος επιστολών, τις οποίες έχω στα χέρια μου από άνδρες, γυναίκες, ιερείς και αρχιερείς.

Ορίστε, κατωτέρω, αντιπροσωπευτική επιστολή ενός άνδρα:

Αγαπητέ μου εν Χριστώ αδελφέ Σ. Ι. Χαραλαμπίκη.

Η Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να είναι με το πνεύμα σου.

Διάβασα τελευταία το τεύχος σας “Πνευματικοί Αντίλαλοι”, του μηνός Δεκεμβρίου και χάρηκα για τη σαφήνεια με την οποία μεταδίδεις τις σκέψεις σου. Σε συγχαίρω για τους ακάματους κόπους σου της εξονύχισης των πραγμάτων, τους κόπους και την έρευνα αλλά και τη σύνταξη, καθώς επίσης και για την όλη διεκπεραίωση και αποστολή, και εύχομαι ο Θεός, ο μέγας μισθοποδότης, όπως σε αμείψει πλουσίως. Χαίρω δε παρομοίως για το θάρρος της στάσης σου υπέρ της αλήθειας του Ευαγγελίου, αφοβία την οποία μην την αποστείλεις, μόνο να είσαι άγρυπνος... και άφησε την αλήθεια ως κόχλακα [μυλόπετρα] από τον χείμαρρο να πατάξει το ψεύδος, τον γίγαντα Γολιάθ. Η προσευχή μου δε, θα είναι υπέρ σου, ώστε ο Κύριός μας Ιησούς, ο Οποίος είπε: *«ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος – ἰδού, Εγὼ εἶμαι μαζί σας ὅλες τις ἡμέρες ὡς τη συντέλεια του αἵωνα»* (Μτ.28:20), να είναι με το πνεύμα σου και να σε κατευθύνει προς δόξα Αυτοῦ.

Καθώς ο αγαπητός μας αδελφός και Απόστολος του Κυρίου μας Ιησού Παῦλος είπε ότι *«τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρῶξιν – και ὅλα τα μέλη δεν ἔχουν τὴν ἴδια λειτουργία»* (Ρωμ.12:4), και *«Ὑνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ... καὶ αὐτοὺς*

ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους – στον καθέναν ἀπὸ ἐμὰς ξεχωριστά δόθηκε ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρο τῆς δωρεάς του Χριστοῦ... καὶ Αὐτός ἔδωσε ἄλλους ἀποστόλους (αναντικατάστατους τούτους), ἄλλους προφήτες, ἄλλους εὐαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους» (Εφεσ.4:7,11), βλέπω ὅτι ὁ Κύριος σε προίκισε με τὸ ταλάντο του εὐαγγελιστῆ πλούσια. Μὴ φοβάσαι, λοιπόν, γιατί ἀν ἀποχωρήσεις τὸν τίμιο ἀπὸ τὸν ἀχρεῖο θὰ εἶσαι ὡς στόμα τοῦ Κυρίου («καὶ ἐὰν ἐξαγάγῃς τίμιον ἀπὸ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσῃ – καὶ ἀν βγάλεις ἔξω τὸν τίμιο ἀπὸ τὸν ἀνάξιο, σαν τὸ στόμα Μου θὰ εἶσαι» Ιερ. 15:19), καὶ θὰ εἶσαι πρὸς εὐλογία αὐτῶν που πεινοῦν καὶ διψοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ μισθὸς σου θὰ εἶναι μέγας υπερβολικά... Ὁ Κύριος εἶθε νὰ σου χαρίσει περισσότερο τὸ Πνεῦμα Του γιὰ νὰ εἶσαι σκευὸς γιὰ τιμὴ, ἁγιασμένο καὶ εὐχρηστο στον Δεσπότη μας Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ πάντα...

Με ἀγάπη... κλπ... Α.Μ.

«Αγαπητέ ἐν Κυρίῳ Σ. Ι. Χαραλαμπᾶκη.

Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τοὺς “Πνευματικούς Αντίλαλους”, τοὺς οὗσις διαβάζω με ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Σας συγχαίρω γιὰ τὸν ἀγῶνα σας υπὲρ τῆς ἀλήθειας στο σοβαρὸ θέμα τῆς πραγματικῆς ἐν Χριστῷ ἱεροσύνῃς. Ἔχετε ἀπόλυτα δίκιο καὶ μοχθεῖτε γιὰ τὴν ὀρθοτόμησιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Εὐχομαι νὰ συνεχίσετε τὸν καλὸ αὐτὸ ἀγῶνα καὶ νὰ ἀσχοληθεῖτε ἐν καιρῷ με τὰ ἄλλα ἐξίσου σοβαρὰ θέματα, ὥστε νὰ βοηθηθοῦν ὅσοι πραγματικὰ ἐκζητοῦν τὸν Κύριο.

Καθὼς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, θὰ ἔρθει καιρὸς ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ φύγουν ἀπὸ τὴν ἀπλότητα στον Χριστὸ καὶ θὰ ἐπιζητήσουν ἀνθρώπινες σοφίες καὶ μυστήρια, καὶ χρειάζεται ἀγῶνας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν.

Χαίρετε καὶ ἰσχύετε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Τ.Χ.»

«Αγαπητέ εν Κυρίω κ. Χαραλαμπάκη.

Χαίρετε πάντοτε εν Κυρίω.

Δύο λόγια θέλω να σας γράψω. Δύο λόγια συγχαρητήρια για την αποπεράτωση της μελέτης για την ιεροσύνη. Αδελφέ μου, πιάσατε την άκρη της αλυσίδας. Γκρεμίσате όλο το οικοδόμημα, το σαθρό οικοδόμημα της πλάνης και τώρα χωρίς θεμέλια όπως έμεινε πέφτουν τα υπόλοιπα χαλάσματά του.

Σας ευχαριστώ για τα τόσα στοιχεία που παραθέτετε. Γίνετε η αιτία να πάρω πολλά βιβλία γύρω από το θέμα αυτό.

Με οποιουδήποτε όρους και να συνεχίσετε την έκδοση των “Πνευματικών Αντίλαλων”, σας παρακαλώ να με συμπεριλάβετε στους αναγνώστες του.

Η ευχή μου θα ήταν, το “Βασίλειο Ιεράτευμα” να βγει σε βιβλίο...

Σας παρακαλώ, στείλτε μου μία σειρά της μελέτης αυτής για να την δώσω σε έναν ιερέα, εκτός αν υπάρχει δυνατότητα για περισσότερες. Θα διατεθούν σε κληρικούς και θεολόγους. Ίσως ο Θεός τούς φωτίσει αν ερευνήσουν με αγαθή καρδιά, όπως εσείς...

Σας χαιρετώ με την αγάπη Εκείνου... Γ.Κ.»

Από μέρους των γυναικών:

«Η περίπτωση σου είναι μοναδική ευκαιρία για όλους μας, να πληροφορηθούμε την αλήθεια. Γενικά, όλοι μας, οι Ορθόδοξοι, βρισκόμαστε σε ένα χάος και δεν γνωρίζουμε τι λέμε και τι πιστεύουμε» Α.Π.

Από μέρους των ιερέων:

«...Όσα γράφεις, είναι Αγιογραφικά, ιστορικά, γραμματικά και δογματικά, άριστα τοποθετημένα... Αγαπητέ μου, σε θαυμάζω, και ο Κύριος να σε ευλογεί στο έργο αυτό της αποκάλυψης της αλήθειας, από τη σκουριά του χρόνου και της παπαδιστικής εθελοτυφλίας...»

Εκ μέρους των Πατριαρχών:

«...Τέτοια βαθιά εντύπωση προξένησε σε εμάς η εκδήλωση των αισθημάτων σας αγάπης και αφοσίωσης προς την Εκκλησία. Είμαστε βέβαιοι για το στοργικό σας ενδιαφέρον υπέρ της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, εκδηλούμενου από καιρό σε καιρό... ευχόμαστε άφθονη τη χάρη και πλούσια τα δωρήματα του εν Βηθλεέμ Γεννηθέντος Σωτήρα ημών Χριστού, σε εσάς και στην κατ' οίκο Εκκλησία σας.

Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας

Αυτές είναι οι κρίσεις των ανθρώπων της καλής θέλησης, γυναικών, ανδρών, ιερέων και πατριαρχών.

Θερμότερα παρακαλώ όλους εκείνους, οι οποίοι συνέβαλαν στην προσπάθειά μου, ηθικά και υλικά για τη συνδρομή τους. Τους πληροφορώ, ότι “ο κόπος σας δεν θα είναι μάταιος εν Κυρίω”.

Ελπίζω ότι με την ίδια προθυμία θα εξακολουθήσουν στη νέα μου προσπάθεια.

Ιδιαίτερως οφείλω να ευχαριστήσω, εσάς, Παναγιότατε, γιατί είχατε την καλοσύνη να με παρακολουθήσετε με προσεκτικό ενδιαφέρον σε σχέση με τη σοβαρότητα του θέματος.

Την παρούσα πραγματεία μου, την έγραφα με πολλή κόπο, σε νυχτερινές ώρες, που θα έπρεπε να αναπαύομαι. Δικαίως λοιπόν μπορώ να σας απευθύνω το Γραφικό ρητό: «*μη μισήσης επίπονον εργασίαν*» (Σοφία Σειράχ 7:15).

Εξ αφορμής των όσων μέχρι σήμερα δημοσίευσα, και φθάνοντας προς το τέλος, δικαίως μπορώ να επαναλάβω: Πίσω, λοιπόν. Πίσω στην πρώτη Εκκλησία. Αλλά και με όλο το δικαίωμα το οποίο μου δίνει ο Μέγας Αρχιερέας, υπέρ του Οποίου προσέφερα τη διακονία μου, μπορώ επίσης να τονίσω ότι πρέπει σοβαρά να σκεφτούμε τη μεγάλη αξία την οποία έχουμε στο πρόσωπο του Αυτρωτή μας, ενώπιον του Θεού, με τα ουρανόπλαστα προνόμια τα οποία μας έδωσε, του Βασιλέα και του Ιερέα. Πρέπει κα-

ταλλήλως να εκτιμήσουμε τη μεγάλη αγάπη του Θεού προς εμάς, όταν ο Λόγος Του μας πληροφορεί ότι με τόσο μεγάλη επισημότητα ανέλαβε ο Υιός Του να τακτοποιήσει την υπόθεση των αμαρτιών μας απέναντι στη δικαιοσύνη Του. Ο Αυτρωτής μας Αυτός δεν έλαβε υπόψη Του τα στενά όρια της φυλής και του αίματος, αλλά ήρθε πρόθυμος να εξασκήσει το σωτήριο Έργο Του και να δείξει προς όλους τη θεία φροντίδα Του. Ενώπιον Αυτού, του μοναδικού Ιερέα, εγώ έκλυνα το γόνυ και αποχώρησα από τις τάξεις της επίγειας ιεροσύνης, και έγινα Δούλος Εκείνου.

Η ευχή μου

Εύχομαι η παρούσα διακονία μου να μη δημιουργήσει θρησκευτικά πάθη. Όλοι μας πρέπει να δούμε την ανάγκη να εγκολπωθούμε το ευρύ πνεύμα του Αποστόλου Παύλου, ο οποίος σε παρόμοιες περιπτώσεις, έλεγε: *«τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται, καὶ ἐν τούτῳ χαίρω. ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι – Ἀλλά, τι σημασία ἔχει; Παρόλα αυτά με κάθε τρόπο, εἴτε με πρόφαση εἴτε με εὐκρίνεια, ὁ Χριστὸς αναγγέλλεται· καὶ γι’ αὐτὸ χαίρω. Ἀλλά καὶ θα χαίρω»* (Φιλιπ.1:18). Και ο Κύριος επισφραγίζει αυτές τις σκέψεις με τα εξής: *«ὁς γὰρ οὐκ ἔστι καθ’ ὑμῶν, ὑπὲρ ὑμῶν ἐστίν – ὅποιος δεν εἶναι ἐναντίον μας εἶναι με το μέρος μας»* (Λκ.9:50). Ο δε Θεός εκδηλώνοντας την απροσωποληψία Του και επιδοκιμάζοντας κάθε ανθρώπινη προσπάθεια προς Δόξα Του, είπε μέσω του προφήτη: *«οὗτος ἐρεῖ· τοῦ Θεοῦ εἰμι, καὶ οὗτος βοήσεται ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰακώβ, καὶ ἕτερος ἐπιγράψει χειρὶ αὐτοῦ· τοῦ Θεοῦ εἰμι, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰσραὴλ βοήσεται – Αυτός θα λέει: “Του Θεοῦ εἰμαι”, καὶ αὐτός θα φωνάξει στο ὄνομα του Ιακώβ, καὶ ὁ ἄλλος θα γράφει με το χέρι του: “Του Θεοῦ εἰμαι”, καὶ με το ὄνομα του Ἰσραὴλ θα ἐπονομάζεται»* (Ησ.44:5).

Το ιδεώδες του προφήτη Δαβίδ: *«διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἄσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέφουσι – Θα διδάξω*

άνομους τις οδούς Σου, και ασεβείς σε Σένα θα επιστρέψουν» (Ψαλμ.50:13), πρέπει να είναι και δικό μας ιδανικό. Και η συμβουλή του Ιωσήφ, προς τους αδελφούς του, να μην μαλώνουν καθ' οδό, πρέπει να δεχτούμε ότι απευθύνεται και προς εμάς. Οι άνθρωποι, έξω από την Ποίμνη του Κυρίου, τα τέκνα της «Γέθ και Ἀσκάλωνος» (Β' Βασιλειών 1:20), μας παρακολουθούν και χλευάζουν τη διαγωγή μας.

Η πραγματεία μου αυτή είναι το πόρισμα μιας μεγάλης έρευνας, την οποία μπορούμε να σχολιάσουμε χωρίς πάθος, με ειλικρίνεια και αγάπη, για να μην χλευάζεται η διαγωγή μας από τα τέκνα της «Γέθ και Ἀσκάλωνος».

Το θέμα μου τούτο, σκοπό δεν έχει να δημιουργήσει έριδες, αλλά να διαφωτίσει ορισμένα θεολογικής φύσεως ζητήματα. Οι έριδες ανήκουν στα έργα της σάρκας· («τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζήλοι, θυμοί, ἐριθείαι, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις – τα έργα της σάρκας, τα οποία είναι: μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, μαγεία, ἔχθρες, έριδες, ζήλιες, θυμοί, φαρτρισμοί, διχοστασίες, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθες, άσεμνα γλέντια και τα όμοια με αυτά» Γαλ.5:19-21). Ο Χριστιανός όμως πάντοτε επιζητεί τον καρπό του Πνεύματος· («ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια – Ο καρπός όμως του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια» Γαλ.5:22-23).

Παμφίλτατε αδελφέ μου! «εὐσχημόνως περιπατήσωμεν... μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ – Ἀς περπατήσουμε ευπρεπώς... ὄχι σε φιλονικίες και σε ζήλιες» (Ρωμ.13:13). «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ – ανεχόμενοι ο ένας τον άλλο με αγάπη» (Εφεσ.4:2). «ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους – Ἄρα, λοιπόν, ας επιδιώ-

κουμε τα πράγματα που οδηγούν στην ειρήνη και στην οικοδομή μεταξύ μας» (Ρωμ.14:19). «εἰ ταῦτα οἶδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῇτε αὐτά – Ἀν ξέρετε αὐτά, μακάριοι εἰστε ἂν τα κάνετε» (Ιν.13:17).

ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

- 1) **Αγία Γραφή** (Παλαιά και Καινή)
- 2) **“Πηδάλιον”**, Νικοδήμου
- 3) **“Ιωάννης Χρυσόστομος”**
- 4) **“Πατρολογία”**, Δ. Μπαλάνου, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 5) **Εγκυκλοπαίδεια “Ηλίου”**
- 6) **“Οι Λαϊκοί στη Εκκλησία”**, Π. Τρεμπέλα, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 7) **“Χριστιανική Αρχαιολογία”**, Νικηφ. Καλογερά, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 8) **“Εκκλησιαστική Ιστορία”**, Βασ. Στεφανίδη, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 9) **“ΖΩΗ”**, περιοδικό
- 10) **“Ερμηνεία της Καινής Διαθήκης”**, Απόστολου Μακράκη
- 11) **“Ερμηνεία Επιστολών Καινής Διαθήκης”**, Θ. Ζωγράφου, Θεολόγου
- 12) **“Υπόμνημα”**, Π. Κολεσίδη, Θεολόγου
- 13) **“Ερμηνεία Αποκαλύψεως”**, Απόστολου Μακράκη
- 14) **“Ερμηνεία Αποκαλύψεως”**, Ιωήλ Γιαννακόπουλου, Αρχιμανδρίτη
- 15) **“Υπόμνημα στην Αποκάλυψη”**, Π. Μπρατσιώτη, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 16) **“L’ Orthodoxie”**, Στεργίου Βουλγάρωφ, Ρώσου Θεολόγου
- 17) **“Περί των Εξωτερικών Επιδράσεων επί της Ορθοδόξου Θεολογίας”**, Ι. Ν. Καρμίρη, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 18) **“Εκκλησιαστική Ιστορία”**, Κυριακού, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 19) **“Ατακτα”**, Αδαμαντίου Κοραή
- 20) **“Το Ευαγγέλιο υπό Σύγχρονο Πνεύμα”**, Δ. Καλ...

- 21) **“Παγκόσμιο Λεξικό των Έργων”**, Spittitus Mondì, Διδασκάλου Οικουμενικού Πατριαρχείου
- 22) **“Στέφανος του Ενιαυτού”**, Μαρτίνος Κρούσιος
- 23) **“Δογματική”**, Χ. Ανδρούτσου
- 24) **“Βυζαντινός Πολιτισμός”**, Έσσελιγκ
- 25) **“Προς τα Άγια των Αγίων”**, F. B. Meyer
- 26) **“Σχόλια Γένεσης και Εξόδου”**, C. Mackintosh
- 27) **“Νέα Απολογητική”**, Al. Farges
- 28) **“Ιστορία των Αιρέσεων”**, I. Newman
- 29) **“Περί της Συμπεριφοράς μας στον Κλήρο και στη Εκκλησία”**, Μιχ. Γαλανού
- 30) **“Το Βασίλειον Ιεράτευμα”**, Π. Τρεμπέλα
- 31) **“Ιστορία του Ελληνικού Έθνους”**, Κ. Παπαρρηγόπουλου
- 32) **“Χριστιανική Αρχαιολογία”**, Λάτα, Μητροπολίτη
- 33) **“Νέες Έρευνες”**, Γ. Κονιδάρη, Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών
- 34) **“Κλήμης ο Ρώμης”**, τόμοι 2
- 35) **“Ιστορία της Χριστιανικής Γραμματολογίας”**, Γ. Δέρβου
- 36) **“Πλανών Έλεγχος”**, Αστέρας της Ανατολής
- 37) **“Εγκυκλοπαίδεια Θεολογίας”**, Π. Τρεμπέλα
- 38) **“Έρευνες περί Εξομολογήσεως”**, Κ. Μεταλληνού
- 39) **“Υπόμνημα κατά Ιωάννη Ευαγγελίου”**, Π. Τρεμπέλα
- 40) **“Υπόμνημα κατά Ματθαίο Ευαγγελίου”**, Π. Τρεμπέλα
- 41) **“Λεξικό Αγίας Γραφής”**, Κωνσταντίνου
- 42) **“Υπόμνημα κατά Ιωάννη Ευαγγελίου”**, Ιωάννης Χρυσόστομος
- 43) **“Ψευδοκληθέντια”**, Αποστολική Διακονία
- 44) **“Παύλος”**, Holzner
- 45) **“Τα 39 Αγγλικανά Άρθρα και η Ορθόδοξη Εκκλησία”**, Κ. Χιόνης
- 46) **“Συνοπτική Εγκυκλοπαίδεια Αγίας Γραφής”**, Χάλλεϋ

- 47) **“Pictorial Bible Dictionary”**, M. C. Tenney
- 48) **“Ο Αντίχριστος Ἦλθε”**, Κ. Ξηρόκωστα
- 49) **“Ἑρμηνεία στην Β’ προς Κορινθίους”**, Ιωάννης Χρυσόστομος